

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

ÇATI

ÇATIDAK RÜZGÂR

GAZAP TOHUMLARI

ÇATIDAK D KENLER

ÖÇ YUVASI

GEÇM TEK GÖLGE

CENNETTEK FIRTINA

ÇATIDAK NEFES

ÇATININ SIRLARI

B R NC BÖLÜM

Christie için Mücadele

Jimmy'yle ben Richmond'un bir banliyösü olan Saddle Creek'e do ru yol alırken Virginia arazisi yanımdan uçar gibi geçiyordu. Yol tabelaları hedefimize giderek yakla tı ımızı müjdeledi inden kalbimin atı ları da heyecandan hızlanıyordu. Çok geçmeden bebe imi kollarımın arasına alabilecektim. Meadovvs'da onu do urduktan sonra Christie'ye bakmaya bile do ru dürüst fırsat bulamamı tım; yavrucak, dünyaya adımını atmasının üzerinden birkaç dakika geçmeden benden koparı lıp alınmı tı. Cutler Nine'nin bana yaptı ı kötülükler dizininin son halkasıydı bu. Ya lı kadın hayatının son demine kadar benden nefret etmi , bense o küskün ve kırık halimle bunun nedenlerini vasiyetnameler oku nuncaya dek anlayamamı tım.

Jimmy, «Çok kalmadı,» diyerek bana gülümsedi. Christie'yi en sonunda gidip alaca ım için o da neredeyse benim kadar heyecanlıydı. Jimmy bebe i kabullendi i için o denli mutluydum ki...

Jimmy Avrupa'da askerken, ben Sarah Bernhardt Okulu'ndaki an ö retmenim Michael Sutton'a â ik olmu tum. Jimmy dönü ünü bekle meyi imden dolayı dü kırıklı ina u rayacak yerde, Michael'in büyü sü ne kapılmamı anlayı la kar ılıcı tı. Benim hamile kaldı ımı, Michael'in se beni terketti ini ö renince de, beni aramaya gelmi ve Cutler Nine'nin korkunç ablası Emily Booth'un pençesinden kurtarmı tı. Gerçekten de hayatımın kahraman prensiydi o. Beni, bebe imi gizlice do urmam için yollandı ım o garip çiftlik evinden koparı p almı tı. Jimmy, Christie'nin do umundan çok kısa bir süre sonra yeti mi tı. Cutler Nine'nin

bebe imi do ar do maz birlerine verme planını gerçekte tirdi ini duyar duymaz ikimiz de bebe ime kavu ana dek rahat etmemeye yemin etmi tik.

Ne var kT, kalbimin atı larının ba ımı döndürecek kadar hızlanması na neden olan tek ey bu sevinçli beklenti de ildi. Hayatımı kökünden de i tiren ve gelece imi belirleyen olaylar dizisi ba ımı döndürmeyecek de ne yapacaktı... Cutler Nine'nin ölümünden sonra iki vasiyetname okunmu tu; onun vasiyetnamesiyle bir zamanlar büyükbabam sandı ım, ama imdi babam oldu unu bildi im adamın bıraktı ı gizli bir mektupla bir vasiyetname. Do umuma yol açan günahını ba ı latmak için aile otelinin ço unluk hisselerini bana bıraktı tı. Özetle, Cutler Koyu'nun asıl sahibi imdi bendim.

Ama oranın sahibi olmak istiyor muydum ya da daha önemlisi, olabilir miydim? Christie'yi almak için yola çıkmamızdan hemen önce üvey karde im Clara Sue'nun bana haykır ı hâlâ kulaklarımdaydı. Öteden beri bana duydu u kıskançlık, son olayların okunu ve hasetini daha da alevlendirerek patlama noktasına getirmi ti.

Ellerini kalçalarına dayayıp a zını çarpıtarak ba ırımı tı. «Sen dün yada babaannemin yerini dolduramazsın! Bütün Virginia kıyısının mas karası olacaksın. Babaannem hayatta olsaydı sana gülmekten öldürdü.»

Clara Sue bana meydan okuyordu. Yüzü gülmeyen, kötü ruhlu ihtiyar kadın sanki Clara Sue'nun a zından konu uyor, tüm küçümsemesine beni alaya alıyordu. Bu meydan okumayı kar ılıksız bırakmamaya can atıyor olmama kar ın, otelle tüm sorumluluklarını üstlenmenin bir antöz olma hayallerimi kösteklemesinden korkuyordum. Ama sonra, Michael'in beni terketti i gün tüm hayallerimin de söndü ünü dü ün dü m. Belki de gösteri dünyası bana göre de ildi. Belki bütün bu olanlar benim açımdan daha hayırlıydı.

Jimmy de öyle dü ünüyor görünüyordu. Bütün yolculu umuz süresince planlar yapm ı , vaatlerde bulunmu tu.

«Ordudan tezkeremi alır almaz seninle evleniriz,» diye söz verdi.

Sordum. «Sonra da otelde deli ailele mi otururuz?»

«Onları umursamam. Hem gerçek patron imdi sensin, Dawn. Ben de bakım ve onarım i lerinden sorumlu olurum. Orduda motorlar, elektrik ve makineler hakkında çok ey ö rendim...»

«Bu i i yapabilir miyim, bilemiyorum, Jimmy. Dü üncesi bile beni korkutuyor,» diye itiraf ettim.

«Saçma. Ailenin avukatı Bay Updike sana yardım edece ini söyle-di, otelin muhasebecisi Bay Dorfman da elinden geleni yapaca ina söz verdi. Kimse bütün sorumlulu u hemen üstlenmeni senden beklemi-yor.» Jimmy güler ekledi. «Cutler Koyu senin yeni okulun olacak. Ter-his olur olmaz ben de hep senin yanında olurum.» Genç adam elimi avucunda sıktı.

Ona inanıyordum. imdi ona en çok gereksinim duydu um sırada yanımdaydı, öyle de il mi? Hem yalanlardan, aldatmacalardan ve acı-dan yorulmu tum. Jimmy ve Christie ile hayatımın mutlu bir ezgiyle ba -lamasını istiyordum. Christie'yi kollarımın arasında tutmak beklentisi de kalbimi tatlı bir sevinç ve umut müzi iyle dolduruyordu.

Ne yazık ki, vaatler tıpkı gökku akları gibi genelde fırtınaları izler. Bu kez de farklı olmayacaktı.

Cutler Nine ansızın ölünce Christie'yi hiçbir zaman bulamayaca ı-mızdan korkmu tuk. Neyse ki, Bay Updike bu i in içindeydi ve bebe i-min nerede oldu unu biliyordu. Cutler Koyu'ndan ayrılmamızdan önce bize Christie'yi alan Sanford ve Patricia Compton adlı çiftin durumdan haberli olduklarını, bizi beklediklerini söylemi ti. Ama kapılarını çaldı ı-mızda farklı bir gerçekle kar ıla tık.

Saddle Creek, Richmond'un iyi semtlerinden sayılan bir banliyö süydü. Bebekevi gibi binalarıyla, taze ve ye il çimlik alanları, mano|yala rı, gülleri ve boru çiçekleriyle gerçekten güzeldi. Yumu ak bir mavilikte-ki gö ün orasına burasına yapı tırılmı gibi duran puf puf beyaz bulutla-rıyla bu sonbahar sonu günü bizde bir masal dünyasına girmi iz gibi bir et!* yaptı. Hor ey temizdi ve taze boyanmı tı. Christie'nin belki burada daha mutlu olaca inı dü ündü ümü anımsıyorum. Burası hiç ku kusuz benim onu götürece imden daha mutlu bir dünyaydı.

Ama sonra, gerçek ailemin varlı nı ö renmenin bana ne kadar acı duyurdu unu anımsadım. nsanın kim oldu u ve nereye ait bulundu u sözkonusu olunca hiçbir ey, hatta servet ve yüksek mevkiler bile ger-çekten daha de erli de ildi. Üzüntüyle ıstırap dolu bir yolun sonunda ö rendi im bir dersti bu. Kızımın böyle bir yazgısının olmamasına karar-lıydım.

Bir kö edeki polis arabasında oturan nazik bir memur bize Cûmpton'ların evine nasıl gidebilece imizi anlattı. Sanford Compton yörenin en büyük i inin, bir keten dokuma fabrikasının sahibiydi. Compton'ların evi de caddenin en güzel ve en büyük evlerinden biriydi. Sömürge dönemi tarzındaki kırmızı tu ladan iki katlı bir binanın ön yüzünün her iki yanında üçlü diziler halinde pencereleri vardı.

Arabayı park ettikten sonra indik, tepelerine piriç toplar oturtulmuş dörtkö eli iki beyaz kolonun arasından büyük bahçeye girdikten sonra bir patikada ilerlemeye başladık. Yolun iki yanında insanın beline kadar yükselen çitler vardı. Küçük meleklerle ya da mermer kullarla bezeli havuzlar gözümüze çarptı. Kulların gagalarından sular fı kırıyordu. Her ne tarafa baktıksa sarı, kırmızı, pembe ve beyaz gül tarhları gördük. Hayatımda hiç bu kadar kusursuz çimlik alanlar ve çitler görmemi tim.

«Burası bir ev mi yoksa bir müze mi?» Jimmy yüksek sesle dü ün mü tü.

«Bir gün, içinde bizim de oturmamızı umut etti im gibi bir ev,» dedim.

Jimmy, «Ev mi dedin? Oysa otelde oturmaya karar verdi imizi sanıyordum,» diye bana hatırlattı.

«Evet, ama bir gün biz de bunun gibi bir ev yaptıracağız ve otel arazisinin dı nda ya ayaca ız,» diye vaat ettim ve sordum. «Sen de öyle bir yerde ya amamızı ye lemez misin?»,

Jimmy, «Tabii, niçin olmasın?» dedi. Gülümsüyor, kara gözleri akacı bir anlamla ıldıyordu. «O evi ben yapmaya ba layacağım,» diye ekledi. *

kimiz de gülmeye başladık. Bundan daha ne eli olamazdık. Bir, iki dakika sonra Christie yine benim olacaktı.

Kapının zilinın ötü ü bana hiç bitmeyecekmi gibi geldi. Fındıklıran Sütine benzetti im bir müzik çalıyordu.

Açık renkli me eden büyük kapı en sonunda ince yapılı bir zenciu ak tarafından açıldı.

«Adım Dawn Cutler,» dedim. «Arkada ımın adı da Jimmy Longchamp. Bay ya da Bayan Compton'u görmeye geldik.»

Kalın bir erkek sesinin, «Pekâlâ, Frazer, ben bu i in çaresine bakarım,» dedi ini duyduk.

Gözleri a kınıktan iri iri açılan u a ın çekilmesi üzerine havuç renginde saçları olan uzun boylu bir adam karımıza çıktı. Yüzü çillerle kaplıydı ve bize buz mavisi gözlerle bakıyordu. Burnunun çok zayıf ve uzun olması, gözlerinin oldu undan da daha fazla çukura kaçmı gibi gözükmesine yol açıyordu. Bir metre seksen be santimden de daha boylu oldu u halde, omuzlarının öne çevrik ve dü ük olması onu daha kısa gösteriyordu.

Kapıyı daha fazla açmak için tokma ı sert bir hareketle öyle bir kavrayı ı vardı ki, Jimmy ile ben bakı maktan kendimizi alamadık.

Orta ya lı adam çatar gibi, «Lilian Cutler'in torunu musun?» diye bana sordu.

«Evet, torunu benim,» dedim.

Adam bana bakarak ba nı salladı. «yi öyleyse içeri gir de u i i bir an önce bitirelim,» Böyle diyerek geçmem için istemeye istemeye kenara çekildi.

Tatsız bir önsезiyle ürperdim. Jimmy'nin elini tuttum, böylece mermer zeminli hole adımımızı attık. Evin içine, düzinelerle gülden kaynaklanıyormu izlenimi veren bir çiçek kokusu egemendi. Koridor tarafına göz atınca, yanıba ndaki duvarı tablolarla kaplı olan kavisli bir merdiven gözümüze ili ti. Hemen bütün tabloların konusu çocuklardı. Bazıları do rudan do ruya portrelerdi, ba kaları ise oyun oynayan veya kitap okuyan çocuk resimleriydi. Merdivenin basamakları yumu acık görünümlü mavi kadife bir halıyla kaplıydı.

Bay Compton emir kokan bir tonla, «Oturma odasına geçin,» dedi ve sa dakı kapıyı i aret etti. Jimmy ile ben o tarafa yürüdük.

Patricia Compton'un orada oturdu unu önce ikimiz de görmedik. Kadın heykel gibi hareketsizdi. Sırtındaki beyaz pamuklu elbise, arkasındaki pencereleri örten ipekli perdelere uydu undan ilk bakı ta göze çarpmıyordu. Bütün möbleler açık renkli ipekli kuma la kaplanmı tı. Sa ımızda, raflarında düzinelerle de erli heykelcik dizili iki buçuk metre yüksekli inde bir vitrin yeriliyordu. Heykelciklerin arasında camdan hayvan figürleri oldu u gibi, elle boyanmı Çinli erkeklerle kadınlar, ayrı

ca yine elle boyanmı çocuklarla anneleri veya çocuklarla hayvanlar vardı.

Oda o kadar temiz, hatta kullanılmıyor göründü ü için, Jimmy ile ben içeri girip girmemeye bir an karar veremedik. Güzel bir tablonun içine girmek gibi bir eydi, bu. Derken, Patricia'nın orada kanepenin üstünde oturdu unu gördüm. Kara gözleri iri iri açılmı , geni , dudak sız a zının kö eleri a a ı sarkmı tı. Kadınca ız bu haliyle sirkteki kederli soytarıllara benziyordu.

«Girin, oturun.» Sanford Compton bize yöneltti i bu emrin arkasından geçip kulaklıktı koltuklardan birine yerle ti ve uzun bacaklarını üst üste attı. Jimmy ile ben kanepeye do ru ilerledik. Sanford belirli belirsiz bir ba hareketiyle, «Bu, e im Patricia'dır,» dedi. Gülümsemeyi unuttu mu görünen soluk dudaklardan hafif bir gülümseyi geldi, geçti. Bayan Compton bir ey demedi, soluk dudaklar bir ho geldiniz bile mırıldanmadılar.

«Merhaba,» dedim ve gülümsedim. Bayan Compton karanlık kuyuları hatıra getiren derin ve melankolik, gözya ı kayna ı gözlerini bizden ayırmıyordu. Bütün yüzü bir hüznün maskesiydi. ince vücutlu ve çok narin yapıydı. Ellerini kuca ında sıkı sıkı kenetlemi ti ve öylesine dimdik oturuyordu ki gözle görülmeyen bir askıya geçirilmı oldu unu sanabilirdiniz. Sinirli bir hareketle yutkundü. Bakı ı ikimizin üstünden ayrılmıyordu.

Hemen hemen beyaz denecek kadar açık sarı saçlarını yumu ak biçimde tepesinde topladı.

«Kızım Christie için geldik,» dedim. Havayı yumu atmak için do rudan konuya girmi tim. A zımdan «kızım» kelimesini duyunca Bayan Compton inledi ve sa elini kaldırarak çırpıntılı bir hareketle ensesine götürdü.

Sanford Compton karısına dönüp bakmadan, «Yava ,» dedi. Bakı ı Jimmy ile benim üstümde odakla mı tı. ,

Sonunda, «Bu, tek kelimeyle rezalet,» dedi.

«Anlamadım,» diyerek asker gibi dimdik oturan Jimmy'ye dönüp baktım. «Bay Updike seninle konu tu, öyle de il mi?»

Sanford Compton, «Evet, büyükannenizin avukatı bize telefon

etti.» diye yanıt verdi. Birden sordu. «Niçin bizi büyükannenizin kendi aramadı?»

«Büyükannem öldü. Ölümü çok ani oldu,» diye açıkladım.

«Vah vah.» Bayan Compton dantelle süslü bir mendili gözlerine götürdü. Bu mendili avucunun içinde o kadar sıkı topaç yapmış ki onu daha önce görememi tim.

Sanford Compton, «Ba lama lütfen,» diye homurdandı. Patricia Compton dudaklarına kadar yükselen hıçkırı ı dudaklarını sıkarak ve solu unu tutarak bo du. Narin omuzları kalkıp iniyordu, ama sırtını dik tutuyor, sıksa gö üsleri elbisesinin altında belirli belirsiz farkediliyordu.

Sanford devam etti. «Dedi im gibi, bütün yasal prosedürleri tamamladık. Gerekli belgeleri imzaladık, imzalanmış ba ka belgeler ise bize verildi. Yanlı hiçbir ey yapmadık. Her ne yaptıksa do ru ve yasal- dı.»

«Bunu biliyorum, efendim,» dedim. Kalbimin atı ları hızlanmış , soluk almam güçle mi ti. Devam ettim. «Ama Bay Updike ko ulları size anlatmış olmalı.»

Orta ya lı adam, «Bebe in evlilik dı ı do du unu bize anlattılar,» dedi. Sesinde belirgin bir suçlama seziliyordu. «Cutler ailesi için bir utanç nedeni oldu u da ortadaydı.»

«Ama benim için bir utanç nedeni de il,» diye atıldım. «O utanç duyan sadece büyükannemdi.»

Jimmy, «Hem bu neyi farketirir,» diye söze karış tı. Avuçlarını açarak ekledi. «Bebek ona ait.»

Sanford Compton dudak büktü. «Bebe in kime ait oldu unu görece iz.»

«Ne?» A zım açık kalmış tı. Öne do ru e ildim. «Yani Christie'yi alıp eve götürmeyece imizi mi söylemek istiyorsunuz?»

«Christie'nin adı Violet olarak de i tirildi. Ona annemin adını verdik.» Sanford Compton bebe in adının üstüne basa basa ekledi. «Violet ise burada evinde.»

«Oh hayır,» diye ba ırarak Jimmy'ye döndüm. Böyle bir ey olmaz mazdı! Christie'yi bir kez daha kaybedemezdim! Özellikle imdi onu bulduktan sonra!

Jimmy kontrollü bir sesle, «Bir dakika durun,» dedi. «Yani Dawn'a bebe ini geri vermeyece inizi mi söylemek istiyorsunuz?»

«Yapmamız gerekenleri yasal ekilde yaptık. Bebekler oyuncak de ildir.» Sanford Compton ders veren bir profesör tavrıyla konu uyordu. «Bebekler verilip sonra geri alınabilecek eyler de ildir. Violet'in imdi bir yuvası var, bu yuvada çok seviliyor ve bu yuvada mutlu bir kız olarak büyüyecek, hayatın ona sunabilece i en güzel eylerden yararlanabilecek. Onu bir gün ba nızdan atıp etesi gün suya salınmı bir balık gibi geri çekemezsiniz.»

«yi ama ben onu suya atmadım ki,» diye ba ırdım. «Büyükannem bebe imi çaldı ve o belgelerde imzamı taklit etti. Bay Updike bütün bunları size açık seçik anlatmadı mı?»

«Bay Updike'in bütün söyledi i, insanların fikir de i tirebilecekleri ve sizin imdi bebe i geri istedi iniz oldu. Bu konuda avukatlarıma danı tim, onlar da yasal haklarım oldu unu bana bildirdiler. Söyleme- me gerek yok, bu haklarımı koruyaca ım.»

Orta ya lı adamın sözleri sırtımda so uk ürpertilere neden olmu tu. Birisi buz gibi suyla dolu bir kovayı ba ımdan a a ı bo altmı olsa bu kadar olurdu. imdi de yasal bir mücadele mi ba layacaktı? Öz yavrum için mahkemelerde mi sava acaktım? Cutler Nine'nin intikamı ölü- münden sonra dahi sürüyordu. Mezarının içinden hayatımı ve mutlulu- mu yönetiyordu.

Jimmy öfkesini hâlâ frenlemeye çalı arak, «Bakin, büyük bir hata i liyorsunuz,» dedi. «Olanları anlamadı nıza eminim. Dawn bebe in- den asla vazgeçmedi. O...»

Sanford delikanlının sözünü kesti. «Bize, annesi tarafından istenme- yen bir bebe i önerdiler. Karımla ben uzun yıllardan beri çocuk sahibi olmaya çalı yorduk. Biz bu denli umutsuzca çocuk isterken, ba kaları gelenekleri ve çevreyi hiçe sayarak çocuk sahibi oluyor, sonra da o çocukları ba larından savıyorlar.» Adam bu sözleri bana bakarak tükü- rür gibi söylemi ti. Devam etti. «Her neyse, biz ayrıntıların üzerinde dur- madık, artları kabul edip, belgeleri imzaladık, çocuk da bize verildi.

« imdi de siz buraya gelip bütün bu yapılanları bozmak istiyorsu- nuz. Aradan zaman geçti. Biz Violet'i seviyoruz ve siz inanmasanız da,

Violet bize ve özellikle karıma ba landı. İnsanlarla oyuncak bebeklerle oldu u gibi oynayamazsınız.»

«Bu haksızlık, Bay Compton!» diye atıldım.

Jimmy, «Söyledikleriniz saçma!» diye belirtti.

«Jimmy!»

«Hayır, bu adamın bizimle o ekilde konu maya hakkı yok. Onun hiçbir ey bildi i yok.»

Sanford Compton ani bir kararla aya a kalktı. «Bildi im bir ey varsa, bebe i size vermeyece imiz. İmdi ikinizin de derhal evimden çıkıp gitmenizi istiyorum!»

Jimmy de aya a fırlamı tı. «Dawn'ın bebe ini alıkoyamazsınız!» diye ba ırdı.

Sanford Compton istifini bozmadı. «Size söyledi im gibi bebek artık ona ait de il. Violet bizim bebe imizdir.»

«Ök canım.» Jimmy burnundan soluyordu: «Gel, Dawn,» dedi. «Do ru polise gidiyoruz. Bu adamlar bebe imizi çalmak istiyorlar.»

Bayan Compton, «Aman Tanrım!» diye inledi. Gözya larını artık tutamıyordu.

Sanford Compton köpürdü. «Yaptı nızı görüyor musunuz? Karımı sinirlendirdiniz. Evimi derhal terketmezseniz polisi ça ıran ben olacağım.»

Jimmy, «Hiç merak etmeyin,» diyerek elimi yakaladı. «Polisi görece iz, sonra da geri dönece iz. Siz sadece herkesi gereksiz yere u ra tıracaksınız.» *

U ak, Bay Compton onu ça ırmak için gözle görülmeyen bir dü -meye basımı gibi kapıda belirdi.

«Frazer, bu ki ileri kapıya kadar geçir lütfen.»

Odadan çıkmadan önce Bayan Compton'a baktım. «Üzgünüm,» dedim. «Ama ben bebe imi yabancılara vermeyi hiçbir zaman dü ünmedim. Suç benim de il. Bunların olmasını istemezdim.» i

Patricia Compton daha çok hıçkırımaya ba ladı.

Sanford emretti. «Gidin lütfen.»

Jimmy ile dı arı çıktık. U ak önümüzde geri çekildi, sonra bize sokak kapısını açmak için ileri geçti.

«Ne anlamsız insanlar.» Jimmy, içerdeki tarafından duyulacak kadar hızlı konu mu tu.

Güne ı ına çıktık, ne var ki gün benim için soluk bir griye dönü mü tü. Ya mur ya sa bu kadar olur, diye dü ündüm. Benim için hiçbir ey kolay olmayacak mıydı? Hatalar hayalet gibi pe imi bırakmıyordu. Kötülükten do ma bir çocuk oldu um için hayatımın sonuna kadar lanetlenmi olarak ya ayaca ıma inanmaya ba lamı tım. Babaların günahı deyi i yalan olmasa gerekti. Benim de gözlerim ya larla doldu, daha kapının önünden uzakla madan bir sinir krizine tutulmu gibi hiç kırıyordum. Jimmy beni kollarının arasına çekerek yana ımdan öptü.

«A lama. Merak da etme. Bu i o kadar da zor olmayacak,» diye söz verdi.

«Ah Jimmy, her eyin ne kadar zor olaca ını nasıl göremezsin? Benimle niçin evlenmek istedi ini anlayamıyorum. Sen de benimle birlikte acı çekeceksin. Ben lanetliyim, lanetli!»

«Yapma, Dawn. Konu sen de ilsin. Her ey o kötü ruhlu kocakarı nın yüzünden. Ama her ey düzelecek. O adam çok aptal, yok yere ba ına dert açacak.»

«O insanları suçlayamam, Jimmy. Adam tamamen haksız de ildi. Kadının yüzündeki anlamı da gördün mü? En sonunda bir bebe e kavu mu tu, biz ise onu almaya geldik.» Konu mamı inleyen bir sesle bitirmi tim.

Jimmy, «Ama sen Christie'yi istiyorsun, de il mi?» diye sordu.

«Evet, tabii ki istiyorum. Yalnız bu acılara ve ıstıraplara dayanamıyorum. Bir tek ihtiyar kadına, bu kadar insanı üzme gücünü kim verdi?» Yine a lamaya ba lamı tım.

Jimmy, «Her neyse, o, yapaca ını yaptı, ama artık bu i bitti. im-di yapılan yanlı ları düzeltece iz. Ve sanırım, en iyisi do ru polise gitmemiz,» dedi.

«Hayır, yakınlardaki bir otelde bir oda tutmamız ve Bay Updike'i aramamız daha do ru olur. Polis bize yardım edemez. Sanford Compton haklı, bir hukuk mücadelesinin e i indeyiz.»

Terketti imiz eve bakarak Christie'nin hangi odada oldu unu tahmin etmeye çalı tım. Ona en güzel be i i ve en pahalı bebek giysilerini

satın aldıklarından emindim. Ne de olsa minicik bir bebektir.'o, nerede oldu unu ve baba neyin geldiğini bilmiyordu. Olabileceği kadar hoşnuttu mutlaka. Ama ben kısa bir süre sonra onun bu hoşnutluğunu yitirecektim. Ancak, Christie kadar küçük bir bebeğin bile en sonunda kollarımın arasına verildiği zaman öz annesini hissedeceğini ve bu duygunun ona daha derin, daha tam bir güvenlik ve sevgi duyuracağını inanmak zorundaydım. Bu insanla silahlanmamı olarak, öz çocuğumun bana verilmesi umruna savaşımla başlamak için Jimmy ile birlikte yola çıktım.

Richmond'un hemen dışındaki küçük bir otelde odalarını tuttum. Burası onarılmış eski bir köktü, odaları sakın, geniş ve rahattı, ama biz herhangi bir şeyin tadını çıkarabilecek durumda değildik. Buradaki zamanımız telefon beklemek ve duruşmanın hazırlıklarıyla geçecekti.

Bay Updike'a telefon etti imde gösterdiği tepki beni aşırttı.

«Belki de işi olurlarına bırakmak daha akıllıca olur,» diye önerdi. «Bebek çok iyi bir evde ve ona çok iyi bakılacak. Sanford Compton varlığı ve çevresinde güçlü bir adamdır.»

«Onun varlığı beni ilgilendirmez, Bay Updike. Christie benim bebeğimidir ve onu geri istiyorum,» diye atıldım. Ne kadar sınırlendimi gizlemeye gerek görmeyerek devam ettim. «Compton'lara her şeyi açıkladığınızı zannediyordum.» Aile avukatlığını sürdürmek isterse, imdi otele mülkün en büyük hissedarı oldu uma göre benim isteğimi yerine getirmek zorundaydı.

Bay Updike, «Durumu onlara anlatırken o kadar ayrıntıya girmedim,» diye itiraf etti. «Sadece Cutler adını korumak istiyordum. Gazetecilerin bu öyküyü nasıl parmaklarına dolayacaklarını tahmin edebiliyorum, bunun ise otele yansması çok mümkün.»

Sıkılmı dilerimin arasından konu arak, «Bay Updike,» dedim. «Christie'yi hem de en kısa zamanda alamazsam, öyküyü gazetelere duyuracak olan ben olacağım!»

«Anlıyorum,» dedi. «Yalnız, o ya da sizden çok büyük olan adamla ilgili kinizi, evlilik dışı hamileliğinizi dillere düzdüğünüzü de sizin anlamanızı isterim.»

«Ne yaptı mı ve nelerin oldu unu biliyorum, Bay Updike. Bebeğim benim için bunların hepsinden daha önemlidir. E er bana yardım edemezseniz, hem de hemen yardım edemezseniz, ba ka bir avukata ba vuraca m.» Tehdidimi ve öfkemi çekinmeden aç a vurmu tum böylece.

Bay Updike genzini temizledi. «Size yardım edece im. Ama önce bu i in bütün yönlerini anlamanızı istedim.»

«Peki, bundan sonra ne yapaca ız?» diye sordum.

«Burada bazı insanlar tanıyorum. Bu açıdan i e ba layaca m. Durumu belki de bir yargıcın ve sadece avukatlarla tarafların hazır bulunaca ı kapalı bir oturumla çözüme kavu turabiliriz. Bunu hedefleyerek çalı aca m ve ümit ederim ki...»

«Öyleyse Jimmy ile ben burada kalarak hazırlıkları acele tarafından yapmanızı bekleyece iz,» diye bildirdim.

«Peki. Size telefon ederim. Nerede kalıyorsunuz?»

Avukata otelimizin adını ve telefon numarasını bildirdim ve sorunun en kısa zamanda çözümlenmesini arzu etti imi yineledim. Bay Updike derhal kollarını sıvayaca ina söz verdi.

, Bay Updike ona ilk telefon edi imin ertesinde beni aradı ve Compton'larla avukatlarını, gerek Compton'ların gerekse kendisinin tanıdı ı olan Yüksek Mahkeme yargıçlarından Povvell'in ba kanlı ndaki bir oturma razi etti ini haber verdi.

Endi eyle sordum. «Bay Compton bu yörede güçlüyse, yargıç da arkada ıysa âdil davranır mı acaba?»

Bay Updike, «Bu bir tür gizli oturum olacak. Yani yargıcın bize tanıdı ı bir ayrıcalık,» diye açıkladı. «Sonuçtan ho nut kalmazsak, sonradan yasal yaptırımlara ba vurabiliriz. Compton'lar da zaten kamuya açık bir oturumdan yana de iller.»

Bay Updike bundan sonra oturumun yapılaca ı yerin adresini ve yargıcın odasında bulunmamız gereken saati bildirdi ve bizimle orada bir saat önce bulu aca inı söyledi. Oturum ö leden sonra yapılacaktı. Bu yüzden o kadar sinirliydim ki, yemekte bir lokma bir ey bile yiyemedim.

Jimmy, «Göreceksin, i ler yoluna girecek,» diye beni rahatlatmaya

çalı tı. «Olayların arkasındaki gerçek anlaşıncaya kadar, her şey kolayca ve de çabuk çözümlenecek.»

«Ah Jimmy, ke ke senin kadar emin olabilsem. Bay Updike, Sanford Compton'un ne kadar güçlü oldu onu, politikacılarla avukatlar arasında büyük nüfuzu bulundu onu vurgulayıp duruyor, üstelik geçmi min pis ayrıntılarını bana anımsatmaktan vazgeçmiyor.»

Jimmy, «Bütün bunlar önemsiz,» diye ısrar etti. «Gerçek gerçektir, Christie de senin bebe indir.» Tavrındaki kararlılık benim duyduğum güveni de perçinlemeye yaradı.

«Benimle oldu una ne kadar seviyorum, Jimmy. Sen olmasan bunların hiçbirini ba aramazdım,» dedim ona. Genç adam ö le yeme i yedi imiz restorandaki masamızın üstünden elini uzatarak benimkinin üstüne koydu.

«Senin bulunmadığın bir yerde olmayı asla istemem, Dawn. Ne imdi ne de ba ka bir zaman,» dedi.

Onu hemen oracıkta öpmek isterdim, ama hepsi iyi giyimli ve kendini be enmi kimselerle çevriliydik. Üstelik burası lüks bir lokantaydı, ben ise dikkati çekecek ve dedikoduya yol açacak herhangi bir şey yapmaktan çekiniyordum. Jimmy olayların beni paranoyak yaptığını söylediye de elimde de ildi bu. Genç adam güldü ve yalnız kaldığımızda onu iki kat daha fazla öpeceğime bana söz verdirdi.

Duru manın yapılacağı ö leden sonra hava bulutlu ve biraz da serindi. Sonbahar do aya sinsi sinsi egemen olma yolundaydı. Gölgelelerini üzerimize dü ürmü tü bile. Kullar huzursuz gözüküyorlardı, biyolojik saatleri onları, gidip daha sıcak iklimler aramak zorunda kalacakları saate giderek yakla tırıyordu. Bulutlar da daha karanlık ve kasvetli görünüyor, rüzgâr iddetleniyordu. Yalanan ve güçsüzle en yapraklar dallarından kopup yere do ru döne döne ini e geçerken, ba ka yapraklar luruncu, sarı ve kahve renklerine bürünmeye koyulmuşlardı.

Bay Updike bizi binanın girişinde karşıladı. Yetmişini geçmi bir adam olmasına rağmen, çok daha genç erkeklere özgü güçlü ve otoriter bir görünümü vardı. Ak saçlarında hâlâ bir dalga göze'çarparıyor, geni omuzları ve fıçimsı gö süyle dimdik duruyordu. Onu görmek, derin ve tanınan sesini i itmek bana inan ve güven duyurdu. Jimmy ile

el sıkı tıktan sonra duru mayı ne ekilde yönlendirmek istedi ini kısaca anlattı.

«Yargıç Powell size sorular sormaya ba layana kadar konu mayı tamamen bana bırakın,» dedi.

Olur gibilerden ba ımı e dim. Tam o sırada Sanford ve Patricia Compton'un avukatlarıyla birlikte binaya girdiklerini gördük. Bay Compton ona yol gösterilmesi gerekiyormu gibi karısını kolundan tutuyordu. Kadınca ız dantelli mendili küçük sol yumru onun içinde hapsetmi ti. Bizim bulundu umuz yöne baktı ında yüzünde deh et ve korkunun biçimlendi ini gördüm ve benim de sırtımda so uk ürpertiler dola tı.

Compton'ların avukatı daha kısa boylu ve daha ince yapılı bir adamdı, fakat a ıllacak derecede güzel bir konu ma sesine sahipti. Bir müzisyen ve arkıcı olarak buna dikkat etmemem olanaksızdı. Adı Felix Humbrick'di ve konu masıyla birlikte i imizin hiç de kolay olmayaca ını nı anladım.

Hepimiz, ikinci kattaki büyük bir oda olan yargıcın ofisinde toplandı. Yerler mermerdi, duvarların ikisinde de sayısız kalın hukuk kitaplarıyla dolu raflar sıralanıyordu. Yargıcın me e tahtasından büyük yazı masasının arkasındaki duvarda Yargıç Powell'i politikacılarla el sıkı ırken gösteren çerçeveli foto raflar asılıydı. Hatta bunlardan birinde Ba kanla el sıkı ıyordu. Bütün bunlar ofise ciddi ve tumturaklı bir hava veriyor, insana burada fısıldayarak konu mak gerekti ini hissettiriyordu.

Compton'larla avukatları odanın bir yanında yer alırken, biz öbür yana geçtik. ki avukat ise yargıcın masasına en yakın deri koltuklarda oturmuşlardı. Bay Compton tenezzül edip bize bakmıyordu, ama Patricia Compton arada bir bana donuk bir bakı fırlatıyordu.

Yargıç Powell her kim konu ursa dikkatini onun üstünde yo unla tıran, konu anın yüzünün arkasındaki gerçek insanı görebilecekmi gibi bakan gergin bir adamdı. Ben de neler hissetti inin bir i aretini yakalamak için onun yüzünü inceledim, ama duru mayı yönetmeye ba ladı ında yüzü bir maskeye dönü tü. Dudakları oynamıyor, gözleri sadece gördü ünü yansıtıyor ve hiçbir tepki göstermiyordu. Ka ları bile havaya kalkmıyordu. Adam bir adalet heykeli kadar hareketsizdi.

Yargıç, «Önce onun iyice anla ılmasını isterim,» diye ba ladı.

«Bu, ilgili tarafların her ikisi tarafından istenen ve üzerinde anlaşılabilir resmi olmayan bir durumdur. Dolayısıyla da bir stenografin notlar almasını veya işlemleri kayda geçmesini istemedim. Ayrıca, bu gayresmî durumun sonunda yapabileceğim çeşitli öneriler tarafların ikisini de barındırmayacağı gibi, sonradan vaki olabilecek resmi bir durumun da kanıt veya kanıt olarak kullanılamazlar. Burası anlaşılabilir mi?»

Bay Updike hemen, «Evet, sayın yargıç,» dedi.

Felix Humbrick de, «Çok iyi anladık, sayın yargıç,» diye atıldı.

Yargıç, «Önceden kararlar tırıldı gibi Bay Humbrick'le barındırmayacağı,» dedi ve döner koltuğunu hafifçe çevirerek tüm dikkatini Felix Humbrick'in yüzüne verdi. Jimmy elimi aldı ve avucunda hafifçe sıkıttı.

Compton'ların avukatı konu masasına barındırdı. «Teşekkür ederim, sayın yargıç. Sizin de bildiğiniz gibi, müvekkillerim Sanford ve Patricia Compton yeni doğmuş bir bebeği evlat edinmek istiyorlardı. Hiç kuşkusuz, çocuğun özgeçmişine önem veriyorlardı, dolayısıyla da bir dostlarından, ailesi belli olan bir bebeğin doğumunun yaklaşımlarını öğrenince çok sevindiler. Çok zorunlu olmadıkça adının bu işlemlere karışmamasını isteyen bu dost, Cutler Koyu Oteli'nin sahibi ve yöneticisi Bayan Lilian Cutler'in yakın arkadaşlığıydı.

«Bayan Cutler, torununun utanç verici bir işlemleri oldu arkadaşları duyurmuştu. Özetle, o kız New York kentinde okula devam ederken arkadaşlarından biri tarafından barındırıldı. Bunun sonucunda da hamile kaldı.

«Bayan Cutler'le torununun her ikisi de belki nedenlerle olayın gizli olmasını istiyorlardı. Bayan Cutler bunun üzerine, torununun okuldan ayrılıp bebeğin doğumuna kadar kızkardeşinin evinde kalması için gereksiz işlemleri yaptı. Bayan Cutler'in kızkardeşisi deneyimli bir ebebidir.

«Bu kadar genç yaşta, üstelik evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak durumunda kalan ve müzik kariyerini sürdürmeyi umut eden Bayan Cutler'in torunu, doğum öncesi bebeğin barındırılması tarafından evlat edinilmesiyle razı oldu. Bu barındırılma belgeler imzaladı, böylece bebeğin doğumundan hemen sonra Bay ve Bayan Compton'a verilmesini kabul etmiş oldu.

«Olaylar daha önce belirttiğimiz biçimde gelişti. Compton'lar bebeği

i evlerine aldılar, esenli ini garantilemek için gerekli tıbbi önlemlere ba vurdular ve çok geçmeden bebekle aralarında duygusal bir ba geli ti. Bebe e hatta Bay Compton'un ölmü annesinin adını verdiler.

« imdi ise, sizin de bildi iniz gibi, Bayan Cutler'in torunu bebe in kendisine geri verilmesini istiyor. Biz onun bu istemini mantıksız ve sa - duyuya aykırı, keyfi ve iyi niyetle yapılmı bir anla mayı ihlal olarak algı- lıyoruz. Gerçek u ki, anla ma Cutler ailesinin avukatı tarafından düzen- lendi ve maddelerin hiçbirine itiraz edilmedi. Bu maddelerden birinde öyle deniliyor: 'Hardy Soka ı 12 numarada mukil Bay ve Bayan San ford Compton sözkonusu bebe in do um tarihinden itibaren sa lı ı ve gereksinimleri ile ilgili tüm sorumlulukları üstleniyor ve bebekle ilgili ola- rak Cutler ailesinden hiçbir ek istemde bulunmamayı taahhüt ediyorlar, öyle ki sözkonusu bebek bugünden itibaren .onların sorumlulu unda olacaktır.'

«Tek sorumlulu unda' deyi ini vurguluyorum, sayın yargıç, bu ko ulu onlar en içten duygularıyla kabul ettiler, buna kar ın, Dawn Cut ler'le Cutler ailesi de sözkonusu bebek hakkında ba kaca istemlerde ve ara tırmalarda bulunmamaya razı geldiler.»

Avukat belgeyi yargıcın masasının üstüne bırakarak, «Bütün bunlar imzalandı, mühürlendi ve tasdik edildi.» diye tamamladı. Yargıç Povvell belgeye kısaca göz gezdirdi, imzalara bakmak için sayfayı çevirdi ve yüzünde herhangi bir anlam de i ikli i olmayarak ba nını e di. Döner koltu unu bu kez bize çevirdi..

«Bay Updike, imdi sıra sizde.»

«Biz o anla maya itiraz etmiyoruz, sayın yargıç. Bununla birlikte yeni birkaç gerçe i sunmak için bugün buradayız. Bunun en önemlisi, Dawn Cutler'in, bu anla maya taraf olmu olmaması ve özellikle de olaydan haberinin bulunmamı olması.»

«Haberı yok muymu ?»

«Öyle, sayın yargıç,» diyen Bay Updike'in yüzünü göremiyor, ancak, ne kadar sıkıldı nı hissedebiliyordum.

Yargıç sordu. «Yani anneyle görü meden mi bu anla mayı hazırladı nız?»

« ey... evet efendim. Müvekkilim annenin bunlara razı oldu unu bana garantilemi ti. Dawn uzak bir yerde anlattı ım ko ullarda ya ıyor

du. Bayan Cutler bebe i ba ka bir aileye vermenin, Dawn'in annesiyle babasının ve Dawn'in, herkes için en iyi çözüm olarak vardıkları ortak karar oldu una dair beni inandırdı mı ti.»

Yargıç, «Peki, bu belgenin üstündeki imza kime ait?» diye sordu.

Bay Updike'in oturdu u yerde ne kadar huzursuz oldu u gözden kaçıyordu. öyle bir kıpırdadıktan sonra genzini temizledi ve konu tu. «Görünü e bakılırsa, imza taklit edilmi .»

«Taklit mi edilmi ?» Yargıç en sonunda tepki göstermeye ba lıyor du. Hafifçe ka larını kaldırarak, «Yanılmıyorsam, siz de o imzayı ba ka örneklerle kar ıla tırmaya lüzum görmediniz, öyle mi?»

«Ku kulanmam için bir neden yoktu, sayın yargıç. Yıllardan beri Cutler ailesinin vekiliydim ve deneyimlerim bana, özellikle Bayan Cut ler'in i lerini azami dürüstlük ve büyük bir yetenekle yönetti ini göster mi ti.»

Felix Humbrick söze karı tı. «Sayın yargıç...»

«Evet?»

«Burada yanımızda Dawn Cutler'in ba ka imza örnekleri var ve hepsi de belgedekine tıpatıp uyuyor. Onun için de imzanın taklit edilme di ini savunuyoruz.» Avukat böyle diyerek belgeleri yargıcın önüne bıraktı.

Yargıç bunlara göz gezdirdikten sonra, «Bay Updike, ben elyazısı konusunda uzman de ilim, ama gerçekten birbirlerine benziyorlar,» dedi ve belgeleri bizim avukatımıza uzattı. Bay Updike onlara baktıktan sonra gözlü ünü çıkardı ve katlayıp ceketinin üst cebine soktu. «Sayın yargıç, bu taklidin nasıl yapıldı nı bilemiyorum, ama yapıldı ndan ku kum yok,» dedi.

Yargıç Powell, «Anlıyorum,» diye kar ılık verdi. «Sizi bu sonuca götüren dü üncelerinizi bize açıklar mısınız?»

Bay Updike dönüp bana baktı. Onun devam etmesini ve benim Christie'ye kavu mam için ne gerekirse söylemesini istedi imi yüzüm den okudu.

«Sayın yargıç,» diye ba ladı. «Bayan Cutler kısa zaman önce vefat etti, bunun üzerine de vasiyetnameler ve ba ka belgeler açıldı. Bunun sonucunda, Dawn Cutler'in, ne yazık ki Bayan Cutler'in torunu olmadı ı ortaya çıktı, efendim.»

Bu konu malar yapılırken önüne bakmayı sürdürmü olan Patricia

Compton hızla başını kaldırdı ve yepyeni bir ilgiyle bana baktı.

Yargıç Povvell, «Anlıyorum. Devam edin,» dedi.

«Anlatıldı üzere, Dawn Cutler, Lillian Cutler'in kocasının çocuğu mu.»

«Yani, Bayan Cutler'in kızı mı oluyor?»

«Hayır, sayın yargıç.»

Yargıç Povvell, «Anlıyorum,» diye atıldı. «Daha fazla ayrıntıya girmenize gerek yok.»

Sanford Compton bu noktada, «Anlayamadım,» diye öfkeyle atıldı. «Bu yüz kızartıcı öykünün isimle ne ilgisi var?»

«Bay Updike, Bayan Cutler'in girişiminin bir başka nedeni olabileceğini ima ediyor. Burada belirgin bir düzen ve aldatmacanın var olduğu ortada. Bayan Dawn...» Yargıç bana döndü. Aynı anda yüreğimin ağız zima geldiğini ve boynumla yüzümü ateş bastığını hissettim. Yargıç bana sordu. «Bu anlatı mayı imzaladığını inkâr mı ediyorsunuz?»

«Kesinlikle, efendim.»

Yargıç bana yavaşça sordu. «Bebeğin doğduktan sonra ne yapmayı tasarlıyordunuz?»

«Bilmiyorum, sayın yargıç. Bu bebeğin çok istiyordum, başka kasına verildiğini öğrenince de çok oldum.»

«Bayan Cutler sizi tehdit etmedi mi ya da gelecekte kararlaştırdığınız güçlüklerle ilgili olarak uyarı mı? Bu durumda o belgeyi imzalamaya sizi razı etmi olamaz mı?»

«Hayır, efendim. Meadovs'a gitmek için New York'tan ayrıldıktan sonra Cutler Nine'yi bir daha görmedim.»

«Meadovs mu?» Yargıç, Bay Updike'a baktı.

«Bayan Cutler'in kızkardeşinin evidir.»

«Anlıyorum. Demek evinize dönene kadar Bay ve Bayan Compton'un varlığından haberinizi yoktu, öyle mi?»

«Doğru efendim.»

Yargıç birden sordu. «Onu başka kasına vermeyi tasarlamadıysanız, bebeğinizi niçin gizlilik içinde doğurmaya razı oldunuz?»

«Sayın yargıç, Cutler Nine'nin istediği ya da önerdiği herhangi bir karara koyacak durumda değildim, ama gerçek amacının ne olduğunu yine de bilmiyordum. Tabii benden niçin nefret ettiğini ve bana ait bir çocuğu niçin karıştırmak istemeyeceğini şimdi anlıyorum.»

Yargıç Powell yine, «Anlıyorum,» dedi ve kısa bir süre arkasına dayanarak dü ündü. Sonra, bakı nı Compton'lara çevirdi.

«Bay ve Bayan Compton, Bay Updike'in verdi i bilgiler i in rengini de i tiriyor. Elinizde yasal bir anla manın oldu u do ruysa da, buna itiraz edilmesi için de haklı nedenler bulunuyor. Herhangi bir resmi duru ma bu yeni bilgileri de gündeme getirecektir. Oysa ben, Bay Updike'in bugün burada, gerçe in yalnız yüzeyine de indi inden üpheleniyorum.

«Özetle, sizin için üzücü olsa da, bu davanın görülece i çirkin ortamı hesaba katmanız gerekir. Sonuçta siz haklı görölseniz bile çocu un gelece i açısından hiç iyi olmaz.» Yargıç öne do ru e ildi. «Bu dava medya için bir atraksiyona dönü ebilir.»

Bayan Compton hıçkırmaya ba ladı. Sanford Compton karısına sarıldı. «Öbür ko ullah hakkında hiçbir fikrimiz yoktu,» dedi.

Yargıç adamın öfkesini yatı tırmak için yumu ak bir sesle, «Tabii ki yoktu,» diye do ruladı. «Bay Humbrick, müvekkillerinize, bebe i annesine iade etmelerini salık vermenizi öneririm... yani gayriresmi olarak öneririm.»

Felix Humbrick, «Önerinizi ciddi ekilde dü ünece iz,» diye kar ılık vıcıdı. Arkasından yava ça, «Sanford,» dedi.

Sanford Compton, «Te ekkür ederim, sayın yargıç,» dedi. Karısının kalkmasına yardım etti ve Bayan Compton daha da gürültülü hıçkırdı ı halde, yargıcın ofisinden çıktılar. Felix Humbrick arkada kalarak Bay Updike'a döndü.

«Kentte mi kalyorsunuz?»

«Kalmayı hesaba katmamı tım. Niçin yazıhanenize telefon etmiyorum? Bize ne kadar bir süre tanıyorsunuz?»

Bay Humbrick, «Bana iki saat verin,» diye yanıtladı. ki hukukçu el sıkı tılar. Sonra, Bay Humbrick Compton'ların arkasından ofisi terketti.

Yargıç da aya a kalkmı tı. Durdu u yerden Jimmy ile bana bakı yordu Bacaklarımın titremesinden aya a kalkmaya korkuyordum.

Yargıç Povwell, «Böylesi bir durumun ne kadar tatsız oldu unu söyleyelim gerek yok,» dedi. «Büyük güçlüklerin üstesinden gelmek zorun ılıt kalacaksınız, genç hanım. Bunların bazılarında sorumlu olmasanız hlln, yinede çok hatalısınız.»

«Biliyorum, sayın yargıç.»

Jimmy'ye bakarken yargıcın gözleri parlıyordu. «Görünü e bakılır * sa, size destek olacak bir arkada bulmu sunuz. Size bundan sonrası için iyi anlar diliyorum.»

«Te ekkür ederim,» dedi ve Jimmy ile birlikte aya a kalktık.

Bay Updike, «Ben de birazdan gelece im,» dedi. Onu yargıcı yanında bıraktık ve binanın holüne do ru uzakla tık. Dı arıda Sanford Compton'un Bay Humbrick'le tartı tını görebiliyorduk. Anla ılan, Patricia otomobilin içinde kocasını bekliyordu. Az sonra hepsi gittiler.

Bay Updike otelimize dönmemizi uygun buldu. O kadar sinirli v korku içindeydim ki, yürümek veya konu mak bile büyük çaba harcamamı gerektiriyordu. Kalbimin içi, hepsi birden kanat çırpan minik kelebeklerle doluymu gibi bir his duyuyordum. Bay Updike bütün bunları olu una ne kadar üzüldü ünü, Cutler Nine'nin hareketinin ise kendisinden ne kadar umulmayacak bir ey oldu unu anlatıp duruyordu. Bütün bunlardan, avukatın Bayan Cutler'e büyük saygı duydu unu anlamı tim, onun gençlik yıllarındaki halini anlattı ında da, o zaman ya ayıp farklı bir Bayan Cutler'i tanımadı ima çok esef ettim.

Bay Updike iki saat sonra Felix Humbrick'e telefon edince Compton'ların mücadeleden vazgeçtiklerini ö rendi. steri nöbetine tutulmuş gibi mutluluk gözya ları dökmeye ba ladım. Beni kucaklarken Jimmy'nin bile gözleri ya lıydı.

Bay Updike, «Sanford Compton en kısa zamanda evine gidip beb i almanızı söyledi,» diye bildirdi. «Üzüntülerinin gere inden bir dakik fazla bile uzamasını istemiyor.»

Jimmy, «Çok do ru. Hemen oraya gidiyoruz,» dedi.

Ben de, «Te ekkür ederim, Bay Updike,» dedim. «Bu i in sizin iç'i ne kadar zor oldu unu biliyorum.»

Benim anla maya taraf olup olmadı ımı kontrol etmedi i için yarğıçtan azar i itti inden üphelenmi tim. Bay Updike bende bu git-yanılgılara dü ecek adam etkisi yapmıyordu. Bir anlamda o da Cutler Nine tarafından kullanılmı tı. Ne var ki, anlayamadı ım nedenlerle bun kabul etmeye yana mıyordu.

Cutler ailesinin bazı sırları böylece açı a çıkarılmı oluyordu, am ben daha açıklanmamı eyler oldu unu hissediyordum.

Jimmy ile ben Christie'yi almak için kö ke gitti imizde bamba ka bir Sanford Compton'la kar ıla tık. Frazer'in bizi içeri almasına izin ver-di ve bizi holde kar ıladı. çinde Christie için satın aldıkları e yaların bulundu u büyük bir kutunun yanında ayakta duruyordu.

«Kutuda bebek giysileri, bebek bezleri, be ik oyuncakları ve çocuk doktorunun önerdi i formüller var. Size ba ka eyler önerecek kendi doktorunuzun oldu una eminim, ama o vakte kadar i inize yarar,» dedi. Ba nı çevirip merdiven tarafına baktı. «Patricia birazdan bebe i getirecek.»

Jimmy kutuyu alarak,. «Bunu otomobile kadar götüreyim,» dedi ve ekledi. «Te ekkür ederim.»

Yalnız kaldı ımızda Sanford, «Bütün bunlar için çok üzgünüm,» dedi. «Ba kalarının üzüntüsünü arttırmayı hiç amaçlamamı tık.»

«Hayır, hayır. Suç sizin de il. Size gerçe i söylememi ler,» diye itildim.

«Gerçe i bilmi olsaydık, i ler asla bu duruma gelmezdi, emin olun.» Adamın mavi gözlerinde yine buz gibi bir anlam dikkati çekiyor-du. «Büyükanneniz ya da kendine böyle dedirten kadın, amma malın gözüymü .»

Bu tanımlamaya gülmekten kendimi alamadım, ama ne em pek kısa süreli oldu. Merdiven tarafına gözüm ili ince, Patricia Compton'un bebek Christie kollarının arasında oldu u halde basamakları a ır a ır ndi ini görmü tüm. Kalbim bir an duracak gibi oldu. Patricia trans hnlndeymi gibi yürüyordu çünkü. Her an sendeleyip merdivenden a a-nı yuvarlanacak, bebek de kollarının arasından fırlayacakmı gibi geli ynidu bana.

Sanford, «Bu i i ben yapmak istemi tim, ama o ısrar etti,» diye fısıllırlı.

N

ileri atılarak kadınca ızı merdivenin dibinde kar ılamaya hazırlan •ını Patricia yere iki basamak kala durdu ve bana baktı. Christie pem htı bir battaniyeye sarılmı tı, minik burnuyla çenesinin ba ka hiçbir yeri yn/ükmüyordu. Patricia bir ey demeden bana bakmayı sürdürüyordu. U/t)ün bakı larıyla titreyen dudakları, uzanıp Christie'yi kollarının arasın 'ıııı kapmamı engelledi.

Kadınca ız sonunda, «Az önce maması verildi, imdi de uyuklu

yor,» dedi. «Karnı doyduktan sonra hemen uyuyakalır. Bazen...» Patricia gülümsedi. «.. biberonun emzi i hâlâ dudaklarının arasında oldu halde uyuyakalıyor. Sadece, sütü emmeyi bırakarak gözlerini kapıyo ve hayatından ho nut halde dalıp gidiyor. Ola anüstü bir bebek, bu.»

Patricia'nın bakı ı Sanford'un üzerine çevrildi. Jimmy de dön mü yava yava yakla ıyordu.

Sanford, «Bebe i artık Bayan Cutler'e ver, Patricia,» dedi. Yumu ak bir sesle, fakat kararlı konu mu tu.

«Ne? Ha evet, evet.» Kadınca ız, Christie'yi bana do ru uzattı ben de ileri atılarak bebe imi kaptım. Minik yüze bakınca, etrafım saran bölgelerin yava yava uzakla tı ını ve kalbimin ne eyle ve ı klı oldu unu hissettim. Saçlarının ne kadar parlak bir sarı oldu unu unut mu tum. Ba ında altından bir taç vardı sanki.

Patricia'ya dönerek, «Te ekkür ederim,» dedim. «Duydu unuz acı yı anlıyor ve sizin için gerçekten üzülüyorum.»

Patricia'nın dudaklarının titremesi arttı tı. Çenesi de buru maya omuzları ise sarsılmaya ba lamı tı.

Sanford, «Patricia, söz vermi tin,» diye onu uyardı.

Orta ya lı kadın derin bir soluk aldı ve üzüntüsünü böylece içind hapsedebilecekmi gibi küçük yumruklarını gö süne bastırdı.

«Üzgünüm,» diye fısıldadı.

Jimmy, «Gitsek iyi olacak, Dawn,» dedi. «Önümüzde uün bi; dönü yolculu u var.»

Sanford'a, «Bebe in e yası için de te ekkür ederim,» dedim. Ba ı nı salladı, ama onun da gözya larını zor tuttu unu görebiliyordum. Fra zer arkamızdan kapıyı kaparken Patricia Compton'un canhıra bir fer yat kopardı ını duyduk. Yavrusu kollarının arasından koparılan herhan gi bir annenin çı lı ıydı bu.

A ır sokak kapısı kapanınca feryat da Ailahtan içeride hapsoldü Jimmy ile ben buna ra men Patricia Compton'un ıstırabından kaçmak için bahçe yolunu uçarcasına a tık. Jimmy arabayı çalı tirana kadar iki * miz de konu madık. Christie'nin yuvası olabilecek eve ve bahçelerine! bir kez daha dönüp baktım. Sonra, gözlerimi kapadım ve bu tabloyu] belle imin en derin kö elerine ittim. Gözlerimi tekrar açınca, bebe imin! öpücüklerimi bekleyen minik pembe yüzüyle kar ıla tım.

Cutler Koyuna Dönü

Jimmy ile Saddle Creek'e do ru yola çıkmadan önce Bayan Boston'dan Cutler Nine'nin dairesinin kar ısındaki odayı hazırlamasını istemi tim. Otel arazisine bakan geni iki penceresi vardı. Uçuk mavi renkli duvar kâ ıdı da ho uma gidiyordu. Philip, Clara Sue ve benim için bebek odası görevi yapan bir oda vardı, ama kaçırılı m orada planlanmı tı. Christie'yi asla orada ya atmak istemiyordum.

Bayan Boston, Christie'nin öteberisini yerle tirmeme yardım etti. Jimmy, Sanford Compton'un bize verdi i kutu dolusu giysileri ve ba ka e yayı getirmi ti. Bayan Boston da hepsini çıkarıp çekmecelere koydu.

Bayan Boston, «Bu evde imdi yeni do mu bir bebe in bulunması güzel ey,» dedi. «Bir bebe in do umu, bir evi ziyaret eden ölümün, arkasında bıraktı ı karanlık gölgeleri kovar.» Ya lı kadın itiraf etti. «Ayrıca, bu çok da güzel bir bebek.»

Ona te ekkür ettim. Annemin gelip Christie'yi görmesini beklemi tim, ama o dairesinin kapısını kapalı tutarak geli imizi bilmiyormu gibi davranmayı ye ledi.

Bayan Boston odadan çıkıp Christie be i inde tatlı tatlı uyumaya ba ladı ı sırada üzerimde bir bakı hissettim, dönüp bakınc. da kapı pervazına yaslanmış olan Clara Sue'yla kar ıla tım. Kollarını «jö üsleri nın altında dev irmi ti. Dudaklarının kö elerinde de alaycı bir kıvrım vardı.

Küçümser bir tavırla, «Onu buraya getirmeye utanmadın mı?» diye •ordu. «Ne de olsa o da senin gibi bir piç.»

«Neden utanacakmı m,» dedim. «Bebe im, bu olanlar yüzünden ne daha az güzel, ne de daha az ola anüstü. Bir daha da ona piç dedi ini duymayayım. Anla ıldı mı?» *

Clara Sue beni darbelemeyi aklına koymu tu. «Çocuk büyüyüp de (lorçek babasının kim oldu unu sordu u zaman ona ne diyeceksin?» diye sordu. r

«Hayatı anlayacak kadar büyüdü ü zaman ona gerçe i söyleyece

im,» dedim. «Yavrum, benim gibi, yalanlarla örölü bir dünyada büyü¹ meyecek.»

Clara Sue ısrar etti. «Gerçek i renç, yüz kızartıcı. Büyükannem buna asla izin vermezdi. Otelin ününe zarar veriyor.»

Ellerimi yumruk yaparak kızkarde imin üzerine yürüdüm. Gözlerimi gözlerinin içine dikmi tim. Nefret dolu gülümseyi i yüzünden silindi ve yerini korku dolu bir anlama bıraktı. Benim attı im her adıma kar ılık, o bir adım geri gidiyordu.

«Bunu yalnız bir kere söyleyece im, onun için de dinlesen iyi edersin,» dedim. «Christie'nin kötü görünmesine yol açmak için sakın bi ey söylemeye kalkı ma. Bu otelde i renç ve yüz kızartıcı olan bir e varsa, o da sensin. Christie'ye sakın yakla maya kalkı ma. Seni onu yanında görmek istemiyorum!» Ba ırmaya ba lamı tim. «Ve e er etrafa Çirkin dedikodular yaydı ını duyarsam, o fazla kilolarını yumruklarım! eritirim.» Sözlerime güç kazandırmak için yumru umu havaya kaldırdım. Clara Sue bana bir kez daha nefretle baktıktan sonra oradan kaçtı. ?

Bundan sonraki günlerde durum pek fazla de i medi. Gerçekten! de kendimi bir öksüz gibi hissetmeye ba lamı tim. Çalı malarıyla günle] rini doldurmu olan Randolph'un, Cutler Nine'nin ölümünden sonra a ır ı derecede melankolik biri oldu unu biliyordum. Her zaman çekici bi: gülümseyi i olan bu kibar ve tatlı dilli güneyli centilmen, imdi üteld ve arazisinde somurtarak dola ıyor, ancak çok gerekirse insanlar! konu uyordu. Gözlerinde gölgeli bir bakı vardı, konu tu u zaman d sesi fısıltıdan farksız çıkıyordu.

Randolph kadar titiz ve görünü üne önem veren az erkek tanı mı tim, ama imdi giysilerine eskisi kadar ald ır mıyor, buru uk gömlekleri pantolonlar giyiyor, kır ıklı ve lekeli kravatlar takıyor, ayaklarında bum ve topukları a ın mı ayakkabılarla dola ıyordu. Annemin de durumu far ketti ini biliyordum, ama görmezlikten gelmeyi ye liyordu. Birisi ona bu konuyu açtı ndaysa gerilimden yakınaca ına ve avucunu alnına yapı tırıp, bu konunun, «sözü edilmemesi gerekenlerden oldu unu ile ri sürece ine emindim.

Clara Sue ço u zaman somurtarak dola tı ı, Philip de bo zamanı mı onunla geçirmedim için küstü ü için, oteldeki hava bo ucu bir hal almı tı. Mü teriler de bunu hissederek yakınmaya ba lamı lardı. Hepsi

de, ben ne dersem diyeyim, mü terileri için ık ve sevimli bir ortam yaratmasını bilmi olan Cutler Nine'nin yoklu unu hissediyorlardı. imdi herkes, yazın ve tatil mevsiminin sonunu iple çekiyordu.

Christie'yle dönü ümüzden bir hafta sonra Jimmy gitmek zorunda kaldı. zin süresi sona erdi inden görevinin ba ina dönmesi gerekiyordu. Son haftalarda ya adı im karma a ve ıstırap sırasında hep yanımda oldu undan gidi inin beni korkutması ve karamsarlı a dü ürmesido aldı. Kendimi bir kez daha terkedilmi biri gibi hissediyordum. Ayrırlık her ikimiz için de üzücü oldu. Son vedamız otelin önünde park etmi otomobilinin içinde oldu.

Kasvetli bulutların büsbütün kararttı ı gri bir gündü. Demirden yapılmı izlenimi veren bulutların altındaki okyanus da donuk bir kur unı renk almı ve çimento kaplı bir alana dönü mü tü. Bahçede sert bir rüzgârın havalandırdı ı yapraklar yere ya ıyor ve dört bir yana sürükleniyordu. Çimlerin ve otayolunun üstünde çılınca bir dans tutturmuşlardı.

Jimmy, «O kadar surat asma,» diye bana takıldı. «Seni her fırsatta ararım, ilk iznimi alır almaz da yanına ko aca ım.»

«Duyularıma hâkim olamıyorum, Jimmy. Burası, içinde bir sürü insan olan kocaman bir otel, ama o insanların arasında bana yakın olan hiç kimse yok.» Bunları söylerken gözkapaklarının altındaki ya lar gözlerimi yakıyordu.

Jimmy'nin kara gözlerinde garip bir parıltı vardı. «Gidece im /aman böyle olaca ını biliyordum,» dedi. Gerindi. «Onun için de planlarımı öne aldım.»

«Nasil öne aldın?» Ya lı gözlerimin içi gülüyordu imdi. «Anlayamıyorum,» diye geveledim. Jimmy orada oturmu , bana gülümsüyordu. «Bana bir açıklama yapmayacak mısın?»

Jimmy, «Hım,» diyerek, elini üniforma ceketinin cebine daldırdı ve buradan kapalı avucunda tuttu u bir cismi çıkardı. Onun elini bana uzattıl) avucunu açmasını bekledim. Avucunda hayatımda gördü üm en çjüzel pırlantalı yüzük ıldıyordu. Hem ta ı oldukça iriydi de! Bir an solu flutn tutuldu. Konu amadım.

Sonunda, oturdu um yerden adeta hoplayarak, «Jimmy, bunu ne /aman aldın?» diye ba ırdım. Jimmy gülererek yüzü ü parma ıma geçir

«Avrupa'dayken Amsterdam'a kısa bir yolculuk yaptım zaman almı tım,» diye itiraf etti. Ekledi. «Orada pırlantalar kelepir fiyatına alına ; biliyor.» Seyahatleri sırasında edindi i bilgilerle belli ki gururlanıyordu.! Devam etti. «Arkada larım, tüm kuru larımı biriktirmemle alay ediyorlar dı tabii, ama...» Jimmy elimi avucuna alıp gözlerimin içine baktı «.. yüzünde bu anlamı görmek ve bakı larındaki hüznü biraz olsun sile bilmek için de erdi.»

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki solu um kesilecek sandım. Ba ım] da dönüyordu. Altımdaki arabanın da bir an etrafımda fırl fırl döndü] nü sandım.

Jimmy solumama bakarak, «yisin ya?» diye sordu.

«Evet. Yalnız... çok a ırdım. Ah, Jimmy,» diyerek kollarımı onuri boynuna doladım. Sonra, daha önce öpü medi imiz ekilde öpü tük! Ona elimden geldi ince uzun süre sarıldım kaldım. Sonra birbirimizin] kollarından sıyrıldık ve Jimmy yanaklarımdaki ya ları mendiliyle yava i ça sildi.

Jimmy kara gözlerinde, onda çok sevdi im muzip gülümsemeyle! «Dü ün bir kere,» dedi. «Yakın bir gelecekte seni yine Dawn Longc J hamp yapaca ım.»

«Öyle ya. Ah Jimmy, o günü nasıl iple çekti imi bilsen.»

Yne öpü tük. Sonra da Jimmy artık gitmek zorunda oldu unu söy j ledi.

«Gecikmemizi ho kar ılamıyorlar,» dedi. Gülümsedi. «Artık Emer f son Peabody'de de iliz. Neyse, kendine ve küçük Christie'ye iyi bak.»

Otomobilden inmek içimden gelmiyordu, ama onun gitmesine kat] lanmak zorundaydım. Jimmy penceresinin camını indirdi, böylece son] bir kez daha öpü ebildik. Genç adam bundan sonra arabayı çalı tırdı] ve uzakla maya koyuldu. Otomobili bahçe yolunun kö esini dönüp kay- bolana kadar ona el salladım.

Sonbaharın so uk rüzgârları saçlarımı havalandırıyor ve alnımın] üstünde dans ettiriyordu. Bedenimi kollarımla sararak otele do ru yürü- meye ba ladım. Parma ımdaki pırlantalı ni an yüzü ünü görmek içimi] ısıtıyor ve kalbimi umutla dolduruyordu.

Heyecan ve Jimmy'nin gidi inin üzüntüsünün biraraya gelmesi! beni yormu tu. Biran önce yukarıda Christie'nin yanında uyumaya cani atıyordum. Hiçbir ey dü ünmemeyerek ve gözlerim yarı kapalı olarak!

merdiveni a ır a ır çıktım. Odaya girince do ru Christie'nin be i inin ba ina gittim. Onu yatakta yanıma yatırmayı ve kollarımın arasında tuta- rak uyumayı istiyordum. Fakat bebe i almak için be i in içine e ildi- imde orada olmadı nı gördüm.

Durumu önce kavrayamadım. Gözlerim sanki bana oyun oynuyor- du. Gördüklerime inanmamı gibi gözlerimi kapadım, sonra tekrar açtım. Bir yararını olmadı. Christie gitmi ti! >

Bayan Boston mutlaka onu alıp bir yere götürmü tür, diye dü ün- düm. Kalbim çarpmaya ba lamı tı. Hayır, çarpmaktan da fazla, gö üs kafesimi sanki dövüyordu. Solu um kesildi ve bir iki saniye boyu tıkanır gibi oldum. Ama sonra kendimi toparlayarak sakin olmaya çalı tım ve Bayan Boston'u bulmak için odadan çıktım. Onu odasında bulamadım. Mutfakta ba a çı Nussbaum'la gevezelik ediyordu. Ben hızla içeri girin- ce, ikisi de a ırarak döndüler. Yüzümün pancar gibi oldu una emin- dim. Cildimin cayır cayır yandı nı hissediyordum. Konu acak halde de ildim.

Bayan Boston gözlerimdeki deh eti görünce, «Ne oldu, Dawn?» diye tela la sordu. Christie kollarında de ildi, bebe i buraya getirmesi ele zaten sözkonusu olamazdı.

«Christie...» Devam edebilmek için yutkundum. «Christie kayıp,» dödim ve en sonunda, aynen zayıflamı bir barajdan bo anan sular gibi gözlerimden ya lar fı kıldı.

Nussbaum, «Ne diyorsunuz?» diye geveledi.

«Kayıp mı?» Bayan Boston ba nı salladı. «Bu i te mutlaka bir yan- lı lık olmalı.»

«Hayır, hayır, hiçbir yanlı lık yok. Christie be i inde de il,» diye ba ırdım.

Nussbaum beni omuzlarımdan tuttu. «Tela lanmayın. Bebe in bir eyi olmadı na eminim.» Böyle diyerek bakı nı, yüzü imdi büyük bir endi e yansıtan Bayan Boston'a çevirdi.

Kâhya kadın, «Yukarı çıkalım,» diye önerdi. Ben de arkasından atıl- dım ve ko a ko a merdiveni çıkmaya ba ladım. Yukarıda yine bo beikle kar ıla tım. Bayan Boston ba nı salladı.

«Anlayamıyorum,» dedi. «Bebe i yirmi dakika önce be i inde bıra- kıp çıktım. Mı lı mı lı uyuyordu.»

Artık kendime hâkim olacak durumda de ildim. «Oh hayır,» diye

ba ırdım. Christie gitmi ti. Gerçekten gitmi ti! Yıne, «Oh hayır!» diye fer 1
yat ettim. Sonuçta annem de beni duyarak dairesinden çıkıp geldi.

Bana sinirli bir bakı yönelterek, «Ne oluyor?» diye bilmek istedi.

Bayan Boston, «Bebek,» dedi. «Bebek gitmi . Birisi bebe i götür-
mü .»

Bu sözler, annemin yüzünü bir deh et maskesine dönü türdü.
A zı çarpıldı, irile en gözleri sanki kafatasının derinlerine çekildiler.
Aynı sözleri daha önce beni götürdükleri zaman da duymu tu tabii.
Sanki zaman içinde geriye giderek aynı olayı bir kez daha ya ıyordu.
Ba mını sallayarak geri geri gitmeye ba ladı.

«Hayır,» dedi. «Mutlaka bir hata oldu. Bu olamaz. Tekrar olamaz.
Ben buna dayanmam. Bu u ursuz yerde niçin mutluluk hiç barınamı-
yor?» Bu sözleri mırıldandıktan sonra annem odadan ko arak kaçtı.

Bayan Boston, «Yardım isteyelim,» diye önerdi.

Titremenin önüne geçemedim. Jimmy onu en çok gereksindi-
im u sırada gitmi ti. Yalvarırım Tanrım, Christie de gitmesin, yavrum
da benimle aynı yazgıyı payla masın. Annem haklı mıydı yoksa? Bu yer-
de bir u ursuzluk mu vardı? Kader bu zalim oyunu tekrar tekrar oynu-
yordu anla ılan. Gözy larımı içime çekerek Bayan Boston'un arkasın-
dan odadan çıktım. Ko ar adımlarla binanın holüne indik. Bayan Bos-
ton orada bütün personeli etrafımıza topladı.

Kâhya kadın, «Birisi Christie'yi be i inden alıp götürmü ,» diye bil-
dirdi ve emretti. «Oteldeki herkesin onu aramasını istiyorum.»

Herkes bizim gibi deh et içinde kaldı ve ilgilendi. Kat garsonları
dört bir yana da ıldılar Resepsiyon görevlileri de aramaya katıldılar.
Yemek salonundaki personel ise dı arı çıkarak otelin etrafını taramaya
koyuldular. Olanları ö renenler arttıkça arama ekibi daha da kalabalık
la tı ve sonunda oteldeki herkesi kapsadı.

Yemek salonu görevlilerinden bazılarıyla oyun odasında poker
oynamakta olan Philip de ko arak geldi.

«Bebek gerçekten de mi kayıp?» diye sordu. Sadece ba ımı eebil-
dim. Bir koltu un içine çökerek kendimi kapıp koyvermemek için bede-
nimi kollarımla sardım. Midemdekileri bo altmanın e i inde olmaktan
korkuyordum. Midemin bulanmasına ek olarak bo azıma bir ey
dü ümlendi inden yutkunamıyor, arada bir gözlerimi kapamak ve
solunmak için çaba göstermek zorunda kalıyordum. Oda hizmetçileri,

resepsiyon görevlileri, Bayan Boston, herkes beni avutmaya çalı ıyor-
du.

Sonunda holün uzak ucundan birinin bize seslendi ini duyduk.
Oda hizmetçilerinden biriydi. «Bebek bulundu!» diye ba ırdı.

«Christie. Christie,» diye seslendim ve her nasıl olduysa, ayakta
durma gücünü kendimde bulabildim. Sesin geldi i yöne yürürken yerin
üstünde süzülüyordum sanki. Aradan bir iki dakika geçmemi ti ki,
çama irhane görevlisi Millie Francis, Christie kollarının arasındayken
koridorda göründü.

«Bir eyi yok ya?» diye ba ırdım.

«Yidir,» dedi Millie. Bebe imi yava ça bana uzattı. Christie a kın-
lıktan gözlerini iri iri açmı tı. Bebe imi ba rıma basarken onu bulmasay
dım ne yapardım, bunu dü ünme bile istemiyordum.

«Neredeydi?» diye sordum.

«Onu az daha göremeyecektim. Çok iyi bir bebek, bu. Orada uslu
uslu yatıyordu.»

Atıldım. «Nerede yatıyordu?»

«Çama irhanede. Bir sandıkta havlu yı nının üstündeydi.»

Herkes a kın a kın bakı tı.

Resepsiyon görevlilerinin en kıdemlilerinden Bayan Bradly, «Oraya
nasıl gitmi olabilir? Ve kim onu oraya koydu acaba?» diye sordu.

Garsonlardan biri, «Her kim bu i i yaptıysa pek tatsız bir aka anla-
yı ı var,» diye belirtti.

Hepsine dönüp bakarak, «Te ekkür ederim,» dedim. «Bana yardım
etti iniz için, hepinize te ekkür ediyorum.»

Bayan Boston, «Yavrucak bu serüvenden pek sarsılmı a benzemi-
yor,» diye beni avutmaya çalı tı. Christie'yi hemen odama çıkardık ve
orada daha yakından inceledik. Vücutunda herhangi bir bere yoktu ve
imdi çok canlı ve mutlu gözüküyordu.

Bayan Boston, «Bu i i kim yapabilir?» diye hâlâ söylenip duruyor-
du.

Derken Clara Sue kapıda belirdi. Bütün yüzüne yayılan bir gülüm-
semeye, «Ne oldu? Yoksa bir e lenceyi mi kaçırdım?» diye sordu.

Bayan Boston'un ondan ku kulandı ı gözlerinin kısılmasından bel-
liydi. «Sen neredeydin?» diye sordu.

Clara Sue omuzlarını silkti. «Plak dinlerken uyuyakalmı ım.»

Bayan Boston, «Kula ıma müzik sesi gelmedi,» dedi.

Clara Sue, «Kulaklarının iyi i itti ini iddia edebilir misin?» diye sesi- ni yükselttikten sonra, yine gülümsedi. Bundan sonra bana döndü. Gz- lerinde çirkin bir parılıtı vardı. «Christie uyurken plak çaldım, ama o hiç rahatsız olmadı. Christie çok iyi bir bebek, öyle de il mi, Dawn?» Bu sözlerden sonra Clara Sue yanımızdan ayrıldı.

Bayan Boston'la bakı tık. Kadınca ızın yüzü öfkeden allak bullaktı.

Sert bir sesle, «Bugünden itibaren Clara Sue'nun odama girdi ini duymayayım. Hele onu asla bebe imin yanında görmek istemem,» dedim.

Bayan Boston, «Seninle aynı fikirdeyim,» diye içini çekti.

Christie o gece yata ımda benimle yattı. Ak amki olaylar beni öyle- sine sarsmı tı ki, titremem durulana kadar aradan saatler geçti. kide birde bebe imin iyi oldu una bakmak zorunlulu u duyuyordum. Sonunda uyuyakaldımsa da, hemen her saat ba ı zıplayarak uyanıyor ve nasıl oldu unu kontrol ediyordum. Sonunda, sabahın ilk ı ıkları ufuk- ta belirince derin bir uykunun koynuna yuvarlandım. Christie de uykuyu ne kadar gereksindi imi anlamı gibi, karnının doyurulması için a lama- dı, sonuçta da ilerleyen saatlerde beni uyandıran Bayan Boston oldu.

Uykunun etkisinden sıyrılmak için elimden geleni yaptıktan sonra, Christie'nin formülünü hazırlamak için yataktan kalktım. Fakat Bayan Boston benden önce davranarak bebe in mamasıyla kapıma gelmi ti.

«Kanımcı zamanı geldi,» dedi.

«ok d ncelisiniz, Bayan Boston. Te ekkür ederim,» dedim ve Christie'yi kollarımın arasına aldım. Sonra, salıncaklı koltu a oturup bebe imin karnını doyurdum. Christie'nin gözlerini Michael'den, fakat burnuyla a zını benden aldı inı d ünüyordum. Christie minik pembe parmaklarını yumruk yaptı ve gözlerini iri iri açarak benimkilerin içine dikti. A zının, sessiz bir «Oh» biçimlendirdi ini görür gibi olarak gl- dm. Stn içerken dikkatini yüzümde odakla tırdı ve gözlerini bir an bile benden ayırmadı.

<

Longchamp Anne'nin, Fem'i do urdu u ve son derece mecalsiz ve hasta oldu u için, bebe e benim bakmak zorunda kaldı im günler

o kadar uzaklarda kalmı tı ki, sanki ba ka bir hayata aitmi gibi geliyor-
du bana. Ama Christie'ye bakmaya ba ladı m an bebekler hakkında
bütün bildiklerim ve ö rendiklerim geri dönmü tü.

Christie beni öylesine büyülemi ti ve ben ona öylesine dalmı tım
ki, ne annemin odaya girdi ini, ne de Bayan Boston'un çıktı nı farket
mi tim.

«Dü nkü patırtı ve heyecan neydi? Yoksa dü mü görüyordum?»
diye inledi.

«Hayır, dü de ildi, anne. Korkarım, Clara Sue bana çok kötü bir
aka yaptı. Christie'yi buradan alıp çama ırhanedeki bir sandı n içine
gizledi. Tabii, o bunu inkâr ediyor, ama onun suçlu oldu undan benim
hiç ku kum yok.»

Annem, bu sözlerden bir anlam çıkaramamı gibi ba nı salladı.
Uykusundan hâlâ sıyrılamamı gibi bir hali vardı. Annemin kendini böy-
lesine kapıp koyvermesine inanamıyordum. Güzel görünmek onun için
her zaman o kadar önemli olmu tu ki. Sözüm ona çok hasta oldu u
zamanlar bile görünü ünü ihmal etmezdi. Onu yatakta ya da yata n
dı nda hiç makyajsız görmemi tim, Saçları da daima fırçalanmı ve
biçimli olurdu. Ve daima ziynetlerini takardı.

Oysa imdi arkasında en eski ve ekilsiz sabahlıklarından biri var-
dı. Saçları da fırçalanmamı ve da ınıktı. Ne makyaj yapmı , ne de ziy-
net takmı tı. Yüzü de alabildi ine soluktu. Dudakları bile rengini kaybet-
mi ti. Ba nı sallayarak odanın içine yürüdü. Sonra yüzünü buru turdu.

«Kendini gülünç hissetmiyor musun?» diye sordu.

«Gülünç mü dedin? Kendimi niçin gülünç hissedeyim, anne?»

«Bir kocan olmadı ı halde burada kollarının arasında bir bebekle
oturuyorsun, böylece, altından kalkamayaca n kadar çok sorumluluk
yükleniyorsun!» Annem derin bir gö üs geçirdi. «Onu geri almak için
yola çıkmadan önce seninle konu tu um zaman sözümü dinlemi
olmanı isterdim.

«Bebe in gerçek babası ikinizi de yüzüstü bıraktı, oysa sen hâlâ o
kadar gençsin ki, Cutler Nine'nin ba vurdu u yöntem ho olmasa bile,
o senin için en do rusunu yapmı tı. Bebek mükemmel bir ailenin yanın-
daydı. imdiyse büyük bir yük omuzlarına binmi oluyor.»

Bakı nı benden kaçırmaması için gözlerimi onunkilerin içine dike

rek, «Bu tam senden beklenecek bir konu maydı, anne,» diye so ul | bir tavırla kar ılık verdim. «Christie benim için bir yük de il. O, benim i kızımdır ve ben onu bütün kaibimle seviyorum. Benim için hayatta en] önemli ey o ve benim onun için yapamayaca m hiçbir ey yok Sonuçlarını dü ünmeden bebe ini ba kalarına vermek senin için ne] kadar kolay olmu tur. Sorun u ki herkes için aynı eyin olaca ını zan- nediyorsun. Her zaman bencildin ve hâlâ da öylesin. SEN, SEN, SEN Hayatta yalnız kendini dü ündün! Evet, Christie'yi ben Tanrı'nın bana] bir arma anı olarak görüyorum. Yük olan biri varsa, o da sensin.» Bı son sözleri annemin yüzüne tükürür gibi söylemi tim.

Annem bana bakarak gözlerini kırıp tırdı, sonra ustalıkla geli tirdi çocuksu tavırla gülümsedi. «Seninle çirkin bir tartı maya giri ecek de i j lim, Dawn. Ne imdi, ne de ba ka zaman, istedi ini dü ünmekte ve yapmakta özgürsün. Sana kanımca en iyi ö üdü veriyorum. Ama sen] beni dinlemek istemezsen, o da senin bilece in i.»

Annem sözünün bu yerinde elinde olmayarak Christie'ye baktı. «Bu i in en korkunç yanı da beni vaktinden önce büyükanne yapmı olman,» diye söylendi. «Yalnız unu iyice bil,» diyerek geri çekildi ve kollarını küçük gö üslerinin altında birle tirdi. «Kimsenin benden Cutler] Nine diye söz etmesine izin vermeyece im.»

«Nasıl istersen,» dedim. «Ama inan bana, bu i ten zararlı çıkaca olan tek kimse sen olacaksın.»

«Zararlı mı çıkaca ım?» Annem tatsız bir gülü salıverdi. «Ge ire ve bezlerini pislikle dolduran bir bebe e mamasını yedirmenin ne yararı var? Merak etme, o i ten zamanında bıkip usandım ben.»

«Ök canım,» dedim. «Ne zaman bebek baktın sen? Yanında yj bir yardımcı veya dadı vardı... ya da bebe ini ba kalarına arma aı ettin.»

«Hiç durma, kalbimi kır.» Annemin çenesi titriyordu. «Beni hırpala mak sana zevk veriyor, de il mi? Kaç kez af dilersem dileyeyim, yaptı ımdan dolayı beni hiçbir zaman ba ı lamayacaksın. Senin için yeterin ce acı çekmedim demek. Kimse yaptı ım ve yapmayı sürdürdü ü özverilerin farkında de il.»

«Anne, bu sözlerinin kula a ne kadar gülünç geldi ini bilemezsin,» dedim. Christie'yi ge irttikten sonra tekrar be i ine yatırdım. Annem,

sergiledi im deneyime a ırmı tı. Yana ina süzülen iki damla gözya ını sildi. Sonra, birden gözleri parladı.

aret parma ını bana uzatarak, «Bu da nesi?» diye sordu.

«Neden söz ediyorsun?» Annemin neyi i aret etti ini gerçekten anlayamamı tım... Yüzümdeki ya da giysilerimdeki bir ey miydi bu?.. Parma ımda Jimmy'nin yüzü ü oldu unu o an için unutmum.

Annem, « u yüzük,» dedi. «Bir ni an yüzü üne benziyor.»

«Bir ni an yüzü ü de ondan, anne. Jimmy ile ben ni anlandık,» diye gururla açıkladım.

«Oh, hayır.» Annem elini alına götürdü ve bir yandan ba ını sallarken avucunu da saçlarının üstünde gezdirdi. «Gerçekten de akılsızın tekiymi sin. Demek o delikanlıyla gerçekten evleneceksin ha... be parasız bir askerle, onurlu bir adı, hiçbir pozisyonu olmayan bir zavallının karısı olacaksın. Sen ne zaman benim sözümü dinlemeye ba layacaksın acaba?»

«Jimmy ile ben birbirimizi seviyoruz, anne. Birlikte pek çok hayat sınavından geçtik ve biz...»

«Birbirinizi seviyorsunuz.» Annem ba ını arkaya atıp çirkin çirkin güldü. «A k bazan ne kadar gülünç bir kelimedir. Romanlarda reklam edilen, fakat gerçek hayatla hiçbir ilgisi olmayan romantik bir sanı. Sana gereksindi in ve layık oldu un eyleri verebilecek birini sev. nan bana,» Annem ba ını sallayarak tamamladı. «Ben, deneyimlere dayanarak konu uyorum.»

«Deneyim benim de il, anne. Senin deneyimin,» dedim. Sertçe bir sesle konu mu tum.

Annem, «Senin neyin var?» diye sordu. «Artık Cutler Koyu'nun sahibisin. Bir gecenin içinde mevki, güç ve para sahibi edildin. En önemli damat adayları seni alabilmek için otelin önünde kuyruk olacaklar. Tıpkı bana oldu u gibi, en zengin, en önemli genç adamlar sana kur yapacaklar. Onları diledi in gibi oynatabilirsin. Hepsi sana pahalı arma anlar ya dıracaklar, sana sonsuz ve en olmayacak vaatlerde bulunacaklar. Sonunda seçimini yaptı ın zaman, içlerinde en kalburüstü olanını aoçebil irsin.»

«Benim istedi im bu de il, anne. Sana söyledim... Jimmy ile ben birbirimizi seviyoruz. Senin bütün saydıklarının mevki, güç, para birbiri

mizin oldu umuz sürece bizim için önemli de il. Bunun ne kadar önemli oldu unu arılamadına eminim. Ve sanırım sen bu yüzden mutsunsun. Kendinden başka sevebileceğin kimsen yok, bugünlerdeyse kendinden o kadar da hoşlandığına emin de ilim. Öyle de il mi, anne?»

«Sen çok zalim ruhlu bir çocuksun, Dawn.» Annemin gözleri kısıldı. «Gerçek babana ne kadar çok çektiğini bilemezsin.»

«Ona ne kadar çekmiyim, anne? Söyle bana.» Annemin gerçek babamı anlatmasını istiyordum, ama o beni daha fazla konu turmadı.

«Yorgunum. Bezginim üstelik,» dedi. «Canın ne istersen onu yap.»

Odasına dönerek kapıları yine sıkı sıkı kapadı. Kendi kendine acı mayı sürdüreceği küçük dünyasına kapanmıştı yine. Benim ise acımın sı için ona bir neden daha verdi mi anlaşıyordu.

Philip'in üniversiteye, Clara Sue'nun ise liseye dönmesinden sonra benim de elimim kaldı. Cutler Nine'nin ölümüyle vasiyetnameleri okunmasından kısa bir süre sonra Bay Updike'la otelin maliyetlerinde sorumlu Bay Dorfman otelin yönetiminin, Bay Updike'ın «geçici dönem» dediği süre boyunca en pürüzsüz şekilde süregelmesi için bir plan geliştirdi. Söz konusu geçici dönemle, benim gerçekte önemli sorumluluklar üstlenebilmek için yeterince bilgilendirilmeme ve olgunla mama kadar geçecek sürenin kastedildiğini biliyordum.

Bay Dorfman kalın camlı gözlük takan ufak tefek ve dazlak kafalı bir adamdı. İnin ehli bir yönetici olmasına karşın, insanlarla konuşurken sıkıntı duyuyordu. Konu tuttu kimselere bakmaktan kaçınan pisin' biri oldu ona karar verdim. Konu urken masasına ya da elindeki bir kâğıda bakmak âdetindeydi. Sanki sessizce içeri girmiştim de, onun gözde görünmeyen biri arasındaki bir konuyu dinliyordum.

İlk karıştırmamızda, «Ne yazık ki size pek iyi haberler veremeyeceğim,» diye konuttu. «Otelin varlıklarıyla borçlarının eksiksiz bir şekilde erlendirilmesini yaptım. Otelin ipotekli oldu unu ve Bayan Cutler'in geçmiş yıllarda ancak faizleri ödeyebildiğini herhalde biliyorsunuzdur.»

Hayır gibilerden başımı salladım. «Aşkını yüzüme yansıttı. Bay Dorfman sinirlenecek yerde, bu gibi konularda o kadar az şey bilmemden • hoşnut kalmışa benziyordu. Bundan sonra ipoteklerin ne

demek oldu unu, faiz oranlarını ve bütün bunların otel için anlamını bana açıklamaya girişti.

a kınlıkla, «Demek ki yoksuluz, öyle mi?» diye söylenenlerden sonuç çıkardım.

«Hayır, hayır.» Bay Dorfman ilk kez gülümsüyordu. Tabii, a zının kö elerindeki se irmeye gülümseme denebilirse... «Bütün büyük mülk sahipleri mallarını ipotek ederler. Bu, yoksul oldukları anlamına gelmez. Tam aksine. Müesseseniz bir sürü ki iyi çalı tırıyor, mülkün de eri de yüksek, hem de çok yüksek. Görece iniz gibi, otel bazı yıllarda büyük kâr sa ladı, bazı yıllarda ise özellikle son üç yılda geliriyle gideri ba a ba gitti.» Adam, böylece beni biraz rahatlatacakmı gibi, «Belki küçük bir kazanç sa ladı,» diye ekledi.

«Ama ipote in ana parasını ödemi olsak, hiç kârımız olmayacaktı,» diye belirttim.

«Ana parayı ödemeniz gerekmez. Banka çok yüksek bir tutarı bulan faizi toplamaktan çok mutlu. Otel i letmecisi olmaya ise hiç meraklı olmadıklarına inanabilirsiniz.»

«Bütün bunlar benim için çok karlı,» diye atıldım.

«Zamanla bu konuları benim kadar iyi anlayacaksınız. Bu amaçla ncelemeniz için birtakım belgeler topladım. Orada yazılı olanları ve özellikle otelin her yönünün i letme giderlerini dikkatle inceleyin. Daha •onra sizinle tekrar konu aca ız. Bu i lerin o kadar karma ık olmadı ını göreceksiniz,» diyerek bana kalın kâ it pakedi uzattı. Bunların arasında yirmi yıl gerilere giden etütler de vardı. Bu i lerin okula gitmekten farksız olacağını dü ünmeye başlamıştım.

«Peki, Randolph bu durum hakkında ne dü ünüyor?» diye sordum. Belki de benim pasif ortaklıkla yetinip, sorumluluğun en büyük kısmını Randolph'a bırakmam daha do ru olurdu. Bay Dorfman'ın kalın ve killi ka ları havaya kalktı.

«Bay Updike'in size gerekli açıklamayı yaptı ını sanıyordum.»

«Neyin açıklaması?» diye sordum.

Bay Dorfman oturdu u yerde kıpırdandıktan sonra geli imden beri ilk kez do rudan bana baktı. Sonra, sakın bir sesle, «Bay Randolph gerçek bir sorumluluk üstlenebilecek durumda de il. Bir süreden beri, hatla Bayan Cutler'in ölümünün öncesinden beri dede ildi,» dedi. Sonra,

«Otel hakkında siz daha imdiden ondan daha çok ey biliyorsunuz,»! diye ekleyerek beni a irttı.

«Ne kadar garip,» dedim. «Bazan tuhaf davrandı ını, çok önemli! olmayan eyler yaptı ını biliyorum, ama yine öe...»

«Bayan Cutler o luna hiçbir zaman gerçek bir sorumluluk verme f misti, Dawn... Bay Randolph bankada bir hesap bile açtırmamı tır,» diye bombayı patlattıktan sonra, önündeki dosyayı karı tırmaya ba la dı.

Arkama yaslanıp bekledim. Randolph'a güvenip otelin i letilmesiy i le ilgili i lerin ço unu ona bırakmayı, bu arada, zamanımın ço unu Christie'nin bakımına adamayı umut etmi tim. Kuca ımdaki evrak y ını! birden sanki a ırla mı tı. Bu i in üstesinden gelemezdim. Bana bırakı l lan miras bir nimet de il, bir yüktü. leri yüzüme gözüme bula tırır ve burada çalı an bunca insan i siz kalırsa, peri an olurum.

«Bay Dorfman...» diye ba ladım, «Ben...»

Bay Dorfman beni konu turmadı. «Burada sizin için çalı an çok kaliteli ve deneyimli adamlarınız oldu unu belirtiyim, Dawn. Bu otelin bütün personeli çok ehil kimseler. Bayan Cutler bu bakımdan i i çok sıkı tutardı. Bir yıl büyük kâr etmese bile, bu kendi yöntemlerinin ya da emrindekilerin yüzünden de il, ekonomik ko ullardan ileri gelirdi. Benim görevim, sizin onun yerini doldurmanıza yardım etmek.» Yöneti ci beni te vik etmek için arkasına yaslandı ve, «Dü ünün bir kere,» dedi. «Bayan Cutler, Bay Cutler'le evlenip bu otelin i letmecisi oldu un da sizden ya ça pek büyük de ildi.»

«Ama onun yanında Bay Cutler vardı,» diye yapı tırdım.

Bay Dorfman ba ını salladı. «Ölülerin aleyhinde konu mak iste mem, ama sizin ve Bay Randolph'un babasının pek parlak bir otel yöneticisi olmadı ını söylemek zorundayım. Babam da bu otelde mali i ler müdürü oldu undan kendi deneyimime dayanarak konu uyorum. Bu otel ancak Bayan Cutler dizginleri eline aldıktan sonra bugünkü konumuna gelmi tir.» Bay Dorfman bundan sonra konuyu de i tirdi; «Özetle size daima yardıma hazır olaca ım. Beni burada bulamayıp her hangi bir konu için bana gereksinmeniz olursa, evimin telefon numarası size verdi im evrak pakedinin üstünde yazılı.»

Rüyada gibi yerimden kalktım, Bay Dorfman'a te ekkür ettim v

kapıdan çıkarak bir uyurgezer gibi koridorda ilerlemeye başladım. Nereye gidiyordum? Birden Cutler Nine'nin ofisini devralmanın zamanının geldi ini anımsadım.

Kapıyı vurmam gerekirmi gibi odanın dışında durdum. Sonra, kapıyı ar ar açtım ve onun dirilmesini beklermi gibi uzunca bir süre kalbim çarparak bekledim. Onun, uzun boyu ve kusursuz kesilmi ve biçimlendirilmi çelik mavis i saçlarıyla dimdik durdu unu görür gibi oluyordum. Masasının arkasında duruyordu, arkasında da fırfırlı bluzunun üstüne giydi i mavi pamuklu ceket vardı. So uk bakılı gri gözlerini üzerime çevirdi. Hayalimde onun beni azarladı nı bile duyar gibi oldum: «Burada ne in var senin? Önce kapıyı vurmada n cesaretle ofisime girersin?»

Etrafıma bakındım. Duvarları koyu renk lambrili ofise hâlâ Cutler Nine'nin leylak kokulu parfümü egemendi. Odanın, me e tahtası tabanından su mavis i bir pamukluyla kaplı kanepenin önündeki oval lacivert halısına varıncaya kadar her özelli i, ölen kadının katı ve ho görüsüz ki ili ini yansıtıyordu. Me e tahtasından koyu renkli yazı masası aynen bıraktı ı gibi kalmı tı: kalemler özel kaplarının içindeydi, kâ itlar düzenli bir ekilde masanın bir yanında istiflenmi ti, bir kö ede, içinde karamela olan bir kâse, öbür kö ede ise siyah bir telefon aygıtı vardı. Bloknotu se masanın orta yerinde açık olarak duruyordu.

Kararlı bir tavırla pencereye yürüdüm ve kordonu çekerek aralık duran perdeleri sonuna kadar açtım. Güne ı ı ı odanın içine dolmasıyla Cutler Nine'nin yüksek arkalıklı, kırmızı deri koltu unu, kitap raflarına ye kolonlu lambayı saran gölgeleri koydu. Toz zerrecikleri havada dans ediyordu. Geri çekilerek, gerçek babam oldu unu ö rendi im Cutler Dede'nin portresine baktım.

Görünü e bakılırsa, portre bu ofiste adam bu masanın arkasında otururken resmedilmi ti. imdi de ba ı hafifçe öne e ik ve mavi gözleri üstüme dikili oldu u halde, yüksekteki yerinden bana bakıyordu sanki. Odanın öbür yanına geçti imde de portre o gözler beni izliyormu etki si yapıyordu. Sanatkârın, güçlü, otoriter ve kibar bir görünü betimleme direktifi almasına kar ın, babamın dudaklarına havaili inden ve çekici inden bir eyler katmayı ba armı tı.

Acaba nasıl bir adamdı o? Babam gerçekten düzenci, hilekâr ve

ehvet dü künü biri miydi? Hangi akla uyararak anneme tecavüz etmi ti? Yani olay gerçekten bir tecavüz olmu sa... O lunun karısıyla sevi ebil di ine göre, ne tür bir ahlak anlay ı vardı? Her eye ra men, birtakı vicdan kıpırtıları duydu u, bana bu mirası bırakmak ve ölümünden son ra günahlarını itiraf etmek suretiyle yaptıklarını ba ı latmaya çalı masın dan belliydi. Bununla beraber Cutler Nine'nin ölümünden önce açıklan maması için direktifler bıraktı ina göre olayın karısını nasıl etkileyece i ni hesaba katacak kadar merhametliydi de.

Benimkilere a ılacak derecede benzeyen, babamın gözlerin¹ bakarken, bu adamdan bana, birkaç bedensel özellikten ba ka neleri geçti ini merak ediyordum. Acaba ben de onun gibi hırslı olacak mı dim? Omuzlarıma yüklenen sorumlulukların üstesinden gelip iyi bi yönetici olabilecek miydim? Konukları ho nut etmek için gerekli çekici lik onun gibi bende de var mıydı? Personele âdil davranmı mıyd adamları tarafından seviliyor muydu ve ben de onun gibi olabilecek miy dim? Onu tanımaya büyük bir istek duydu umun bilincindeydim v onun emrinde çalı mı olup bugün hâlâ burada olanları onun hakkınd konu turmayı umuyordum. Annemin bana dikkate de er bir ey anlat masını beklemiyordum tabii. Randolph'a gelince, gördü üm ve anladı im kadarıyla bugünlerde ondan herhangi bir ey beklemek yararsızdı.

Masanın etrafını dönerek Cutler Nine'nin koltu una oturdum. B görü noktasından bakınca, her eyi daha normal ve gerçekçi bir aç dan görmeyi ba ardım. Cutler Nine'nin koltu unda oturmak ve onu yerine geçmek bana, bu i i sürdürmek için gerekli özgüveni a ılamı t sanki. Ofis, önceleri gözükü ü kadar büyük de ildi. Burasını ne elen dirmek için birçok eyler yapabilece imi dü ünüyordum. Halıyla möble leri de i tirecektim. Sonra da duvarlara parlak renkli tablolar asacak tim.

Arkama yaslandım. Cutler Nine'nin arkamda durup di lerini gırcı dattı ını duyar gibiydim. Belki de bu i i ba arabilirim, diye dü ündüm. Belki...

Sonra birden saatin kaç oldu unu anımsayarak Chirstie'nin yanına ko mak için harekete geçtim. Ancak, binanın holünden geçti im sırada

oda hizmetçilerinin ya lılarından Patty beni durdurdu.

«Çama ırhaneye gitseniz iyi olur,» diye önerdi. Benimle bir sırrı payla mak istermi gibi bir hali vardı.

«Bir ey mi kırıldı yoksa?» Gidip Bay Dorfman'ı görmesini söylemek dilimin ucuna kadar geldi, ama kadın, hayır gibilerden baını salladı. «Birisi mutlaka oraya gitmeli,» diye yineledi ve beni a kın halde bırakarak uzakla tı. Bayan Boston'a, Christie'ye bakmaya gitmesini söyledikten sonra, çama ırhanenin bulundu u otelin bodrum katına indim.

Önce orada kimsenin olmadığını sandım, ama bütün çama ır makinelerinin bulundu u odaya girince, Randolph'un bir kö ede çar aflarla havluların katlanması için kullanılan masanın ba ında oldu unu gördüm. Masanın iki yanına ölçü için kullanılan kaplardan bir düzineden fazlasını dizmişti ve mutfaklarda örne in un veya eker ölçmek için kullanılan ka ıklardan birini elinde tutuyordu. u farkla ki ka ı ı, kapların içine sabun tozu doldurmakta kullanıyordu. Yanındaki büyük fiçılar farklı marka iki sabun tozuyla doluydu.

Yanına yaklaarak, «Randolph, orada ne yapıyorsunuz?» diye sordum. •

Dönüp bana bakmadı. Ka ı ı sabun tozuyla doldurmayı sürdürüyordu.

«Randolph?» deyip kolunu tutmam üzerine, kan çana ina dönmü gözlerini vah i bir bakı la üzerime çevirdi.

«Evet, haklıyım,» dedi. «Ku kulanımı tim ve imdi de haklı oldu u mu görüyorum.» Bundan sonra yine sabun tozlarıyla u ra maya ba ladı.

«Hangi konuda haklıdınız, Randolph?» diye sordum.

Durup bana deli deli gülümsedi. «Sa ımdaki ürün daha konsantre,» dedi. «Fiyatının daha yüksek olmasına kar ın, çama ırın kilosu ba ina daha az sabun tozu kullanılmasını gerektirir, anlıyor musun? Bu demektir ki, daha pahalı olan ürünü satın almakla paradan tasarruf edebiliriz. Anneme de bir kere bunu söylemi tim. Evet, söylemi tim. Ama o beni dinlemedi. Ba ka bir i le me guldü... Her neyse.» Elini yükse e kaldırıp salladı. «Ama ben haklıydım.» Bana bakarken gözleri daha da çok parlamaya ba ladı, gülümseyi i de daha deli deli oldu. «Evet, haklıydım,» dedi yine.

«Arttırıcı ımız para o kadar mı çok olacak, Randolph? Yani sizin anlayacağınız, bu i le u ra manıza de ecek mi?»

«Ne?» Orta ya lı adam, her türlü anlamdan yoksun, bombo mavi

gözlerini benim üzerime çevirdi. Benim kim oldu umu bilmiyormu gibi davranıyordu. Sırtımda so uk ürpertilerin dola tı nı hissettim. «Üzgü- nüm,» dedi. «Bu etüdü bitirmek zorundayım. Seninle sonra konu urum, olmaz mı? Te ekkür ederim, te ekkür ederim,» diye homurdandı ve yine sabun tozunu dikkatle ka ık ka ık ölçü kaplarına doldurmaya giri ti.

Onu biraz daha seyrettikten sonra aceleyle yukarı ko tum. Anne- min bu olanları bilmesi gerekti ini dü ünüyordum.

İkinci kat merdiven sahanlı ına aya ımı bastı imda annemin gülü- ü kula ima çarpıldı. Aynı zamanda bir erkek sesi de duydu umdan yava ça yakla tım. Annemin dı kapısını yumu ak bir hareketle vur- dum, sonra da içeri girdim.

Annem, «Evet?» diye seslendi. Sesi rahatsız edili ine canının sıkıldı- nı belli ediyordu. çeriye ba ımı uzatınca, annemin kanepede oturdu- nu, kar ısındaki kulaklıklı koltukta ise kibar bir adamın bacak bacak üstüne atıp rahatına baktı nı gördüm.

Annem mavi angora bir kazak, bunun altına da rengârenk bir etek- lik giymi ti. Firçaladı ı saçlarını omuzlarına dökmü , sallantılı pırlanta küpeler ve bunu tamamlayan bir bilezik takmı tı. Makyaj j"pmaya da ba lamı tı ve her zamankinden en ve mutlu görünüyordu.

İ il ıl bir yüzle, «Dawn, seni Bay Bronson Alcott'la tanı tırayım. Kendisi eski dostlarımdan biridir,» dedi. Yüzüne yayılan pembelik, onu daha da güzelle tirmi ti.

Bronson Alcott, «Hakkında o kadar çok ey duydu um genç hanım demek bu,» dedi.

Kusursuz bir burnu ve ince, kumral bıy ı olan uzun boylu ve zarif yapılı bir adamdı. Kısa kesimli saçlarının kestane rengi perçemleri Tif fany lambasının ı ında parılıyordu. çi gülen mavimsi ye il gözlerin- de bir gülümseme biçimlendi.

«Merhaba,» dedim.

Annem, «Bronson, Cutler Koyu Ulusal Bankası'nın yönetim kurulu ba kanıdır,» diye açıkladı. Anlamlı bir tavırla ekledi. «Bu otelin üzerinde- ki ipotek onun bankasının elinde.»

«Ya.» Yine yabancıya dönüp baktım. Bir bankerde görülmesi olan olmayan güne yanı ı bir teni vardı. Yüzünde sanki göz kırpacak mı gibi muzip bir gülümseyi dikkati çekiyordu. Uzun ve zarif ellerini dizlerinin üstünde üst üste koymu tu. Kırk be ya larında gözükmesine ra men, daha da ya lı olabilece ini dü ündüm.

«En sonunda seninle tanı mak fırsatını buldu uma sevindim, Dawn,» dedi. Derin ve tanınan sesi, seksi gülümseyi ini tamamlıyordu. A zından çıkan her bir sözle, her bir hareketiyle annemi büyülyüyordu. Aya a kalkarak bana elini uzattı. Bu eli tutarken, adamın tepeden tırna a süzerek beni adeta içmesi kar ısında kızardı ımı hissettim. Elimi kolay kolay salıvermedi.

Parmaklarımı hâlâ avucunda tutarak, «Bu bir ni an yüzü ü mü?» diye sordu.

Annem tatsız bir sesle, «Evet, öyle,» dedi.

Bronson, «Öyleyse kutlarım,» dedi. « anslı genç adam kim?» Ba ını yana e di. Gülümsemesi yumu amı tı. «Kent dı indan biri mi?» diye sordu.

Annem tırnaklarını törpülemeye ba layarak, «Kent dı indan oldu u söylenebilir,» diye yanıtladı. «Askerde çünkü.»

Anneme ters ters bakarak, «Ni anlının adı James Gary Longc hamp,» dedim.

Bronson'un ben oturana kadar ayakta kalaca ını anlamı tım. Bütün kadınların kendilerini bir Scarlett O'Hara gibi hissetmelerini sa layan tipik bir Güneyli centilmendi. stemeye istemeye kanepede anne min yanına oturdum, o da kulaklı koltu una döndü.

«Ee, dü ün ne zaman?» diye sordu.

«Jimmy terhis olur olmaz,» diyerek anneme bir kez daha meydan okudum. O, sinirli bir gülü le tırnaklarını törpülemeyi sürdürdü. Bir yan dan da yakınıyordu. «Ona, acele etmemesini, bundan böyle Virginia'da ki bütün kibar ve zengin bekârların pe inden ko aca ını söyledim, ama ne yazık ki bu çocukluk serüveninden vazgeçmiyor.»

Bronson'un gözlerinde yine o muzip parıltı belirdi. «O kadar da katı olmayalım, Laura Sue. Seninle ben de çok eskiden bir çocukluk serüveni ya amamı mıydık?»

Annemin yanaklarına koyu bir kızartı yayıldı. «O ba kaydı, Bron son, tamamen ba kaydı.»

Orta ya lı adam, «Annen fena halde kalbimi kırmı tı, Dawn,» dedi. «Onu hiçbir zaman tümüyle ba ı lamadım. Ama...» Bronson ba nı salıyarak ekledi. «.. korkarım o günlerde kırılan kalp yalnız benimki de il-di. Hayranları yan yana dizilseler buradan tâ Boston'a kadar uzanan bir kuyruk olu urdu.»

Annemin yüzü güldü.

Bronson bu kez bana döndü. «Seni de aynı durumda dü ünmem hiç de zor de il.» Bakı ı, yüzümden ayrılmayınca, gözücuyla annemin kıskançlıktan mosmor oldu unu gördüm.

« u sıralar kimsenin kalbini kırmaya niyetim yok, Bay Alcott,» dedim.

«Lütfen, bana Bronson de. ortaklı ımıza ek olarak iyi arkada olaca ımızı da umut ediyorum.» Banker bana göz kırptı. Sonra, yele i-nin cebinden kalın bir altın köste in ucundaki altın saati çıkardı. «Benim artık gitmem gerek,» dedi. «Bankadaki sorumluluklarımdan lüzumun-dan fazla uzak kaldım.» Aya a kalkarak yine bana döndü. «Seninle annenin Beulla Korusu'nda beni görmeye gelmenizi ümit edece im.»

Annem hemen bir açıklama yaptı. «Alcott'ların malikânesidir. Cut ler Koyu'nun kuzey batısında nefis bir kö kleri var.»

Annemin bunu söyleyi inden ve Bronson'a bakı ndan birçok defa-lar oraya gitti i ve karanlıkta bile malikânenin yolunu bulabilece i sonu-cunu çıkardım.

«Evet, bir gün belki hepimiz oraya geliriz,» dedim. «Hepimiz»i vur-gulayarak konu mu tum. Bronson bana ciddi bir yüzle baktı, ama annem çekingen bir tavırla gülümsedi. Orta ya lı adam uzanıp elimi tut-tu ve dudaklarına götürdü.

«Ho çakalın. Sizinle tanı mak benim için bir zevkti,» dedi. Bu ara-da beni gözlerinde o kadar uzun hapsedti ki, kalbimin atı larının hızlan-dı nı hissettim. Sanki yüzümün her bir özelli ini ezberine almak istiyor-du. Sonra, anneme döndü. «Laura Sue...»

Annem aya a kalktı ve birbirlerine sarıldılar. Bronson, annemin yana na bir öpücük kondurdu, ama bu arada dudakları annemin dudaklarına o kadar yakla tı ki, birbirlerine de diklerine eminim. Anne-me bakınca, yüzünün kıpkırmızı oldu unu gördüm. Kalbinin benimkin-den de hızlı çarptı ı belli oluyordu.

Çabuk çabuk, «Aman Allahım,» dedi. «Do ru dürüst giyinmenin ve bir konu u kabul etmenin beni bu kadar yoraca nı dü ünememi tim. Korkarım, biraz dinlenmem gerekecek, Dawn.» Böyle diyerek bana arkasını döndü ve yatak odasına girmeye hazırlandı.

«Anne bekle. Buraya belli bir sebepten dolayı seni görmeye gel- dim,» dedim.

Biraz sinirli bir tavırla durdu ve, « imdi de ne var, Dawn?» diye puf ladi.

«Konu Randolph. Bana hiç iyi görünmüyor, ayrıca çok garip eyler yapıyor.» Anneme çama irhanede tanı ı oldu um durumu anlattı. Ama o dudak büktü.

«Bunda yeni olan bir taraf yok,» dedi. «Randolph Randolph'dur.»

«Ama sence de durumu kötüye gitmiyor mu? Örne in, artık görü- nü üyle hiç ilgilenmiyor.»

«O da geçer, Dawn. De erli annesinin yasını tutmak için ba vurdu- u bir yöntem, bu. Lütfen kızım, bugünlerde kendi sa lı ım için kaygıla- nıyorum ben.»

«Evet,» dedim. «Ama senin sa lı ın diledi in zaman düzelebiliyor.»

Annem, «Ben bu i ler için fazla yorgunum,» diye kar ılık verdi. «Hem de çok yorgun,» diye ekleyerek yatak odasına girdi ve arkasın- dan kapıyı kapadı. Ben de kendi odama gittim ve Bayan Boston'u ora- da buldum. Christie'yi kuca ında sallayarak bir ninni e li inde uyutma- ya çalı ıyordu. Bu tablo beni gülümsetti.

«Te ekkür ederim, Bayan Boston, o kadar i iniz varken benim görevimi mi de siz yapacaksınız?» dedim.

Ya lı kadın Christie'yi yava ça be i ine yatırarak, «Ben bu yaptı rı- mı i saymıyorum, Dawn,» dedi. Arkasından ekledi. «Annenizin konu u gitti mi?»

«Evet, az önce gitti,» dedim. Kâhya kadının bu ahbaplı ı onaylama- dı nı sesiyle gözlerinden sezmi tim. «Siz onu tanıyor musunuz, Bayan Boston?» diye sordum.

«Bay Alcott'u herkes tanır. Uzun bir zaman önce otele sık sık gelir- di. •

«Do ru mu söylüyorsunuz?»

«Evet. Annenizin pek çok erkek konu u vardı. Ama Randolph'la

evlenmesinden sonra yalnız Bay Alcott oteli ziyaret etmeyi sürdürdü.»

«Kendisi evli de il mi?» diye sordum. İmdi dü ündükçe parma nı-
da halka görmedi imi anımsıyordum.

Bayan Boston, «Oh hayır,» dedim. «O, hâlâ Cutler Koyu'nun en
sükseli bekârlarından biridir.»

«Acaba niçin evlenmedi? Çok yakı ıklı bir adam mı ,» dedim.
Bayan Boston'un yüzündeki anlam bu olayın ardındaki dedikoduyu bil-
di ini i aret ediyordu. «Siz niçin evlenmedi ini biliyor musunuz?» diye
sordum.

Kadın omuzlarını silkti. «Otelleri bilirsiniz... insanlar dedikodu yapar-
lar.»

«Peki, neler söylüyorlar, Bayan Boston?» Konuyu de meye karar-
lıyım.

«Annenizin adamca ızın fena halde kalbini kırdı nı, onun istes
bile ba kasını sevemeyece ini söylüyorlardı. Ama bu kadar gevezeli
yeter.» Bayan Boston do rulup omuzlarını arkaya attı. «Bir yı nı i ben
bekliyor.»

Kadınca ızın arkasından seslendim. «Bayan Boston, Bay Alcott ne
zaman otele sık gelmekten vazgeçti?»

Bayan Boston daha fazla dedikodu etmeyece ini anlatmak ister
gibi dudaklarını sıktı. Ama sonra buna ra men, «Siz do up çalındıktan
sonra,» dedi. «Ama bu, birbirlerini görmekten vazgeçtiklerini göster-
mez.» Bayan Boston alt duda nı ısırdı. « İmdi de bana sormaktan vaz-
geçin, yoksa âdi bir dedikoducudan farkım kalmayacak.» Birden kendi
etrafında döndü ve beni kafamın içinde yanıtı olmayan bir sürü soruyla
yalnız bıraktı.

i Ö reniyorum

Bundan sonraki aylarda Christie hızla büyüyüp geli ti. Minik yüzü-
nün çizgileri de ki ili i gibi belirginle ti. Yalnızca bezinin ıslandı nı ya
da karnının acıktı nı bize haber vermek için a layan, hayatından ho -
nut ve mutlu bir bebek olmayı sürdürdü. Fazla ilgi istemedi i gibi, otel

deki herkes onu ok ayıp sevmeye can attı ı halde, fazla sevgi dü künü de de ildi. Onu her ne zaman a a ı indirsem, resepsiyon görevlileri, oda hizmetçileri, hatta restoran personeli yanına ü ü yör, onu tutmak veya tumbul yanaklarını çimdiklemek için yarı iyordu. O da gülümsüyor ve minik pembe yumruklarıyla suratlarını yava ça dövüyordu.

Merakı ve dikkate de er sezi i onu sürekli me gul ediyordu. Bakıp da ilgi duymadı ı hiçbir ey yoktu. Saatler boyu oturup bir oyunca ı ellerinin arasında evirip çevirmekten, tadına bakmaktan, katılı nı kontrol etmekten ve parmaklarının ucuyla biçimini yoklamaktan zevk alıyordu. Elinin uzanabildi i her eyi kontrol ediyor, bir ey onu güldürdü ü zaman da ellerini çırpıyor, irile en gözleri, etrafındaki herkesi mutlu eden bir ya ama sevinci yansıtıyordu. Christie en bulutlu ve kasvetli günlere bile güne ı ı ve sıcaklık katıyordu.

Onu kuca ima oturttu um zaman mutlaka parmaklarıyla yüzümü kontrol ediyor, burnuma, dudaklarıma dokunuyor, bazan da «Oooh» diye ses çıkarıyordu. Ben gülümsesem o da gülümsüyordu, onu hafifçe azarlamak için dursam birden ciddile iyor ve daima dinliyordu. Onunla sık sık «ce» diye oynuyordum, ama o yalnız gözlerimi gördü ü zaman gülüyordu. O zaman sevinci görülecek eydi.

Dokuz aylık oldu u sırada saçları ensesine karar uzamı tı, ben de o saçları tarayabiliyor ve fırçalayabiliyordum. Christie daha o zaman hile di i bir küçük hanımdı, uslu uslu oturup saçlarını fırçalamaktan, banyo edilmekten, sevilip ok anmaktan ho lanıyordu. Ona ninni söyleyen ister ben, ister Bayan Boston olsun, sakın sakın yatıp dikkatle dinliyordu. kimiz de küçü ümüzün arkılarımızı ezberledi ini ve gelece ini bildi i bölümleri dinlemeyi sabırsızlıkla bekledi ini hissediyorduk.

ster arkılarımız ister radyo ve plaklar olsun, her tür müzik ifadesi onu ilgilendiriyordu. Ezgiler çalan be ik oyuncakları onun favorileriydi ve e er karnının doyurulması veya bezlerinin de i tirilmesi dı nda bir ey için a lıyorsa bu, oyuncakları tıngırdatan kordonları çekmem içindi. Herkes onun müzi e olan e ilimini biliyordu. Daha birinci ya gününde ona, içine müzik kutuları monte edilmi resimli kitaplar, çocuk arkıları çalan kurulu oyuncaklar, kayıt aygıtları ve çalması için oyuncak piyano (İbi arma anlar ya mı tı. Onun favorisi i te bu piyanoydu. Melodiler üretme yetene i daha imdiden onu büyülüyordu.

Ba langıçta hem Christie'ye bakmaya, hem de otel i i hakkında bilgi edinmeye çalı tım, ama ilkbahar yakla ıp otelde i ve faaliyet ço alı ca, kızıma bakmak için bir yardımcı gereksindi ime karar verdim. B arada, yıllar önce otele ilk geldi im zaman benimle oda hizmetçilr ' yapan Sissy adlı genç zenci kızının i aradı ını duymu tum. Do d um zaman bana bakan Bayan Dalton adlı kadını bulmama yardım etti i için, Cutler Nine onu kovmu tu.

Bayan Boston, Sissy ile annesini çok iyi tanıyor ve Sissy'nin yardımcı olarak ideal olaca ını dü ünüyordu. Sissy son görü memizde beri hayatımda olagelen. de i ikliklerden çok etkilenmi ti. Kendisi, günden beri fazla de i mi e benzemiyordu. Bir süre oturup konu tu" ve eski günleri anımsadık. Sissy bana Bayan Dalton'un öldü ünü söyle: di.

«Onunla tanı tı im zaman da çok hastaydı,» dedim. Sissy, «do ; ru» der gibi üzüntüyle ba ını salladı. Devam ettim. «Cutler Nine'ni bana yardım etti in için seni cezalandırdı ını duyunca çok üzülmü tüm, Sissy. Seninle annen için hayatı çok fazla güçle tirmedim i umarım.»

«Hayır, geçinip gittik. Ben bir süre büyük bir ma azada çalı tım Clarence Potter'le de orada tanı tım.»

Sissy, Clarence'le sözlü oldu unu, yeterince para biriktirdiklerind evleneceklerini anlattı. «Ama o zamana kadar Christie'ye bakmanız seve seve yardım ederim,» dedi.

Christie, Sissy'ye hemen ısındı. Zenci kız, Christie'ye mü fik v sabırlı davranıyor, onun yaptı ı her yeni ey kar ısında benim kada heyecanlanıyordu. Christie kalkıp bir adım attı nda ko a ko a ofise" inip bana haber vermeden duramamı tı. Christie'nin daha on bir aylık ! ken adını söyledi ini de iddia etmi ti. Christie gerçekten de normal bebeklerden daha hızlı geli iyordu. Onun net olarak «anne» dedi ini duydu umda on üç aylık bile de ildi.

Az çok net olarak «Anne» demesini duyduktan sonra Christie'ye ba ka kelimelerde ö retmeye ba ladım; onun, o kelimeleri hecelemesi ; ni duyanlar ne kadar zeki bir çocuk oldu unu söylemeden duramıyor ; lardı. Ona ö retmeyi umut etti im kelimelerden biri «Baba»ydı. Jimmy; bir dahaki izninde otele geldi i vakit, Christie'nin onu «Baba» diye kar ı lamasını istiyordum.

. Jimmy'nin telefon etmedi i ya da bir telefona ula amazsa mektup yazmadı i bir tek hafta bile geçmiyordu. Benim ona mektuplarım ise ciltler doldurabilirdi. Önce Christie'nin yaptıklarını sıralayarak, arkadan oteldeki faaliyetlerimi bir bir anlatarak sayfalar dolduruyordum. Hesaplar, sipari ler ve Bay Dorfman'la görüşmelerimle ilgili ayrıntılarla zavallı-yı ölesiye sıklıkla eminim, ama o hiç ikâyet etmiyordu.

Bir gün telefonda, «Aldım mektupları burada herkes kıskanıyor. Bazı arkadaşlara ailelerinden hiçbir şey gelmiyor,» demi ti.

Jimmy defalarla izin alıp yanıma gelmeye çalıştı, ama daima onu gelmekten alıkoyan bir şey oluyordu. Sonunda bir hafta sonu için izin koparabildi. Ama tekrar gideceği güne kadar, son altı aylık görevini gönüllü olarak Panama'da kanal bekçiliği yaparak tamamlayacağını bana açıklamadı.

«Bu göreve gönüllü olursam altı hafta daha erken terhis olabileceğim. Onun için de de edeceğim,» dedi. Titreyen çenemi öptü. «Bu demektir ki altı hafta daha erken evlenebileceğiz. Sen de bunu istemez misin?»

«Nasıl istemem ki,» diye atıldım. «Ne var ki, yine bu kadar uzağa gidecek olman hoşuma gitmiyor.»

«Neyse ki şimdi çok meşgul olacaksın. Zaman ikimiz için de çabuk geçecek. Ama kesin planlar yapabiliriz artık: evlenme planları.»

Haklı oldu unu biliyordum. Birlikte nefis bir hafta sonu geçirdik. Otelin rıhtımında iki yelkenlisi ve bir motoru vardı. İkbahar sonu oldu u için hava enikonu ısınmıştı, biz de motorla gezmeye çıktık. Kıyının bir mil açığında demir attık, ben yüzerken Jimmy de balık tuttu. Bayan Boston bizim için bir piknik sepeti hazırlamıştı. Bütün gün açık havada kalarak güneşin ufkun altına kaymasını bu arada gökyüzünü turuncuya, okyanusu ise rüya gibi bir laciverde boyamasını seyrettik. Jimmy ile ben tek-nede yan yana oturuyorduk. O, kolunu belime dolamıştı. Böylece, kıyıyı seyrederken dalgalar bizi bir beşik içindeymiş gibi sallıyordu. Cutler Koyu Otelini denize bakan tepenin yamacına azametle oturmuştu.

Jimmy, «Burası çok güzel,» dedi. «Burada çok mutlu olacağımıza eminim. Yeter ki, bütün günlerini çalışarak geçiren o kaçık kadınlardan birine benzeme. Öyleleri hakkında çok şey duydum. Dediklerine göre Cutler Nine de onlardanmış.»

«Ben hiçbir zaman öyle olmayacağım, Jimmy.»

Delikanlı, «Evet, imdi söz vermesi kolay,» diye dudak büktü. «Ama burada bulundu um kısa süre içinde seni otelde faaliyet halinde seyrettim... bir kâ it imzalıyor, bir bölüm efiyle filanca konuyu konu uyor ya da birinin bir ba kasıyla ilgili yakınmalarını dinliyordun ve bütün bunlardan zevk ald ın belli oluyordu.»

«Her eyi elimden geldi ince çabuk ö renmeye çalı yorum, Jimmy. Randolph'un ne halde oldu unu gördün. Otelin çalı tırılmasına katkıda bulunacak hiçbir ey yapmıyor. Bütün i ler Bay Dorfman'ın, Bay Updike'in ve benim üzerime yıkıldı.» Bu açıklamadan sonra ekledi. «Ama daima sana ayıracak vaktim olacak.»

Jimmy «Tutamayaca ın vaatlerde bulunma,» diye beni uyardı.

«Bulunmam. Ama sen beni korkutuyorsun, Jimmy. Yeter artık.» Jimmy bu sözlerim kar ısında güldü ve burnunun ucunu öptü.

«Pekâlâ,» dedi. « i oluruna bırakaca ız demektir, Bayan Longchamp.»

Bana Bayan Longchamp demesi ho uma gitmi ti. Dü ünümüzden ve halayımızdan söz ettik. Jimmy, Cod Burnu'na gitmemizi istiyordu.

«Bu mevsimde, ilkbaharda, orası çok güzel olur. Babam her zaman oraya gitmek isterdi,» dedi.

«O bir sürü yere gitmekten söz ederdi,» diye ona hatırlattım. Longchamp Baba o günlerde dü lerin ve umutların adamıydı.

Jimmy, «Biliyorum,» dedi. «Ama Cod Burnu onun hayalindeki sihirli yerd i. Ne çare ki, annemle o oraya gitmeyi bir türlü ba aramadılar.»

«Evet, Jimmy. Oraya gitmeye sabırsızlanıyorum.»

Sabırsızlı ımı yenmek için kendimi i ime verdim, böylece zaman daha çabuk geçti. Philip'le Clara Sue o yaz ö renci programlarına katılarak yurt d ına gittiler. Clara Sue yakınımda olmadı ı için mutluydum. Christie'ye yaptı ndan dolayı onu bir türlü ba ı layamıyordum. Yaptı ının zalimce ve hasta bir ey oldu unu ona söylemi tim. Ertesi sonbahar hafta sonları her ne zaman otele dönse, Jimmy ile yakla an evlili ını mi alaya almaktan geri kalmadı.

Bir gün damarım a basmak için, «Yoksa üniformasıyla mı evlenecek?» diye sordu. «Nikâh memurunun sorusuna ister misin, 'Evet,' yerine bo bulunup 'Evet, komutanım,' deyiversin.»

En sevdi i numaralarından biri ni an yüzü ümü küçümsemekti.

«Cam parçasına benziyor,» eliyordu. «Ama eminim, o zavallı bir pırlanta satın aldı inı zannetmi tir.»

«Ona sakın bir daha zavallı deme!» diye tısladım. Gözlerim ate saçıyordu. Clara Sue saçlarını omuzlarına döktü ve beni sinirlendirmi olmanın verdi i hazla uzakla tı.

Her geçen gün daha hain oldu unu farkediyor, aramızda kan ba ı oldu unu kabul etmekte zorlanıyordum. Gerçi saç ve göz renklerimiz aynıydı, ikimizin yüzünde de annemin yüz çizgilerini hatırlatan özellikler vardı ama, ki iliklerimiz gece ve gündüz kadar farklıydı. Ayrıca Clara Sue bir kilo sava ına giri mi ti. Vücudu her ne kadar benimkinden dolgun ve ehvetliyse de, dikkat etmezse hemen kilo alıyordu. eker, çikolata bahsinde i tahına daima yenik dü üyor, sürekli rejim yapıyordu. Ama erkeklerin ilgisini çekmekten de hiç geri kalmıyor, kapanın elinde kaldı ndan okulda delikanlılar etrafından eksik olmuyordu.

Philip ender olarak eve geliyordu. Üniversitedeki durumu çok iyiydi, sınıflarını pekiyiyle geçiyordu, ayrıca sınıfının ba kanı ve kürek takımının kaptanıydı. Arada bir anne gibi davranaca ı tuttu u zaman, annem, benimle Bayan Boston'a kolej gazetesinde ondan söz eden kupürlerigösterirdi.

Babalarının giderek gariple en davranı ları ve fiziksel dejenerasyonu Philip'te de, Clara Sue'da da en küçük bir ilgi uyandırmıyordu, ikisinin de ondan utandıklarını seziyordum. Zaman zaman ona gerçek bir yaptırmaya çalı mak ve ona gerçek sorunlar getirmek suretiyle Randolph'u depresyonun pençesinden kurtarmayı deniyordum, ama o herhangi bir çalı mayı ender olarak tamamlıyordu, sonunda da i i ba kasına bırakmak zorunda kalınıyordu.

Kederin pençesinden sıyrılabildi i biricik zamanlar Sissy'nin ya da benim Christie'yi ona getirdi imiz dakikalardı. Bebe in, tıklım tıklım ofisinde sürünmesine ve her eye dokunmasına izin veriyordu. On dört aylık olunca Christie cisimleri eline alarak, «Neee?» diye bize do ru uzatırdı. O zaman, «Bu nedir?» diye sordu unu hepimiz bildik. Randolph ona kar ı sonsuz bir sabır gösteriyordu. Çocu un, adamın karanlık ve kasvetli gününe renk kattı mın bilincindeydim. Onun sorularını her defasında yanıtlıyordu. Christie, Randolph'un ofisinde saatlerce oturarak, onu, kâ itların üstüne konan bir a ırlıktan lisedeyken kazandı ı bir kupaya varıncaya kadar her türlü e ya hakkında sorgulayabiliyordu.

Orta ya lı adam çocukla yirmi ya ndaymı gibi konu uyor, her eyin öyküsünü anlatıyor, Christie de kimıldamadan ve gözlerini iri iri açarak oturuyor, söylenenleri anlıyormu gibi dinliyordu.

Bay Dorfman'ın otel yönetimi hakkında söyledikleri do ru ydu. Cutler Nine sanki havaya bir top fırlatmı tı, top ise o ilk hareket hızının etkisiyle uçmayı sürdürüyordu. Hiç ku kusuz ço u konuklar beni bir kenara çekerek Cutler Nine'yi ne kadar özlediklerini söylemeyi ihmal etmiyorlardı. Ben de onu özlüyormu numarası yapmak zorundaydım. Beni en çok ilgilendiren, hatta büyüleyen ise, bazı eskilerin ya lı kadın hakkında anlattıkları öykülerdi. Bu konuklardan bazıları otuz yıldan, hatta daha eskilerden beri otele gelirlerdi.

Betimledikleri kadın gerçekten çok farklı bir ki iydi. Anlatıları, «sıcak» ve «sevecen» gibi niteliklerle doluydu. Herkes onun konuklarına kendilerini evlerinde hissetmeleri için gösterdi i o fazladan çabayı anlatıta anlata bitiremiyordu. Ya lıca bir hanımefendi bana, Cutler Koyu'na gelin ailesini ziyaret ed i gibi bir ey oldu unu anlatmı tı. Cutler Nine yabancılara bu yüzünü gösterirken, nasıl olup da annemle bana kesinlikle farklı, bamba ka bir yüzünü göstermeyi uygun görmü tü?

Ölen kadına duydum tiksintiye ra men, merak etmemek elimde de ildi. Bu nedenle de saatler boyu dosya dolaplarındaki kâ itları karı tırıyor, konuklardan gelen mektupları ve onun konuklara yolladı ı mektupların kopyalarını okuyor, ölümünden iki yıl sonra bile kafamda bir nefret simgesi haline gelen kadını anlamak için bir ipucu arıyordum.

Randolph'un dı nda hiç kimse hatta Bayan Boston bile ölümünden sonra Cutler Nine'nin, otelin aileye ait bölümünde bulunan odasına girmemi ti. E yaşı ölümü günündeki gibi hiç dokunulmadan kalmı tı, elbiseleri hâlâ gardroplarında asılıydı, ziynetleri hâlâ mahfazalarının içinde, parfümleriyle pudraları hâlâ tuvalet masasının üstündeydi. Kapılı kapısının önünden geçerken her defasında ü yüyor, içeri girip e yasına bakmak için içimde dayanılmaz bir dürtü duyuyordum. eytanın büyüüne kapılmak gibi bir eydi bu. Bu hissime elimtien geldi ince uzun bir zaman kar ı koydum, sonra bir gün ani bir kararla tokma ı çevirince kapının kilitli oldu unu ke federek hayrete dü tüm. Bayan Boston'a konuyu açtı imda Randolph'un emri oldu u yanıtını aldım.

Kâhya kadın, «Odanın tek anahtarı onda,» dedi ve ekledi. «Bana göre hava ho , nasılsa içeri girmek ho uma gitmeyecek.» Cutler Nine'nin odasında bir u ursuzluk varmı gibi konu uyordu.

Bu i in daha fazla üstüne gitmedim. Otelin i letmesinde giderek daha fazla sorumluluk üstlenmek zorunda kaldı imdan daha ba ka tasalarım vardı. Personelin de bana güveni artıyordu. Sorunları imdi daha sık olarak gelip bana açıyorlardı. Bir gün Bay Dorfman ofisime gelerek görevlerimi bu kadar iyi yerine getirdi imden dolayı beni övdü.

«Konukların senin sözünü ettiklerini duydum,» dedi. «Çok sıcakkanlı ve cana yakın oldu unu, bu bakımdan büyükannene benzedi ini söylüyorlardı.»

Bu övgüden ho lanıp ho lanmadı ımı bilemeyerek adamca ıza bakakaldım.

Bay Dorfman devam etti. «Özellikle ya lı konuklar, Christie'yi onlara merhaba demeye getirmene bayılıyorlar. Onlara, kendilerini de bir büyükanne ya da bir büyükbaba gibi hissettiriyormu sun. Bu, çok ince ve çok da akıllıca bir davranı .»

«Christie insanları seviyor,» dedim. «Ben bu i i ticaret kaygısıyla yapmıyorum.»

«Daha iyi ya. Do al olanı yapıyorsun demektir. Bayan Cutler de öyleydi, kendi özel dünyasını, konuklarıyla payla maktan çekinmezdi. Bu müessesenin konuklar için bu denli özel olmasının bir sırrı da bu i te.»

« u sıralar i lerimiz ne durumda?» diye sordum.

Bay Dorfman, «Oldukça iyi sayılır,» diye yanıt verdi. «Belki rekor kır mıyoruz, ama i lerimiz tıkrında.» Ekledi. «Kutlarım. Cutler Koyu Üniver sitesi'nden diploma alaca ın gün yakla tı sayılır.»

Gülümsemekten kendimi alamadım. Bay Dorfman'ın aka yapması çin, i jn içinde çok özel bir eyin bulunması gerekirdi. Tüm isteklerim ve özlmlerim ne olursa olsun, otel daima ön plana çıkıyordu. Bu da Cutler Nine'nin mirasının bir parçası mıydı yoksa sadece yazgımın bana çizdi i yolu mu izliyordum?

Babamın portresine baktım ve bir kez daha gözlerini üstümde hissettirdim. Yalnız bakı ları imdi sanki en bir alayla doluydu. Artık her sırrı biliyormu , benim ise yanıtları ke fetmeye duydu um özlmeden zevk alıyormu gibi...

Jimmy'nin terhis tarihini ö renir ö renmez anneme dü ün tarihimi

zi bildirdim. Jimmy ile benim gerçekten evlenece imizi anlayınca, annem, dü ünümüzün hazırlıklarını yapmaya giri ti. Bu kadar hevesle çalı ması büyük bir olasılıkla, herkesin dikkatini utanç verici açıklamalardan uzakla tırabilece ini dü ünmesindendi. Bu denli esnek olu una hayranlık duyuyordum. Vasiyetnamelerin okunması sırasında açıklanan sırrın imdi otel personelinin büyük kısmı ve Cutler Koyu'ndaki bir sürü ki i tarafından ö renildi ini artık bildi i halde, herhangi ekilde rezil edilmi bir kadın gibi davranmıyordu.

Annem aksine otelin içinde eski konumuna dönmü bir prenses gibi dola ıyordu. Özellikle Cutler Nine artık ense kökünde olmadı ı, sert bakı ı ve sözleriyle onu deh ete dü üremedi i için yapabiliyordu bunu. Personelden hiç kimsenin yüzüne kar ı onunla alay etmeye cüret edemeyece ine güveni vardı. Cutler Koyu'nun yeni kraliçesi olabilece ine hâlâ inanıyordu.

Ama hiç bu kadar ık giyinmedi i ve bu kadar güzel görünmedi i halde, o, benim için açınılacak biri olmu tu. Sarı saçları hiç bu kadar: yumu ak ve parlak görünmemi , mavi gözleri hiç bu kadar ı ıldamamı tı. Yanakları da solgun ve sarımsı olacak yerde pembeydi. Teni aynen bir eftali gibiydi. Canlı bir Dresden biblosu gibi otelin içinde dola ıyor, sa a sola gülücükler da ıtıyor, ötekiyle berikiyle laflıyordu. Daha en ve pırl pırl olmakla alaycı bakı lardan ve dedikodulardan kaçınabileceim hissediyordu sanki. Ziyetleri ve güzel elbiseleri, nefis saçları ve zarif tavırlarıyla dünyanın gözlerini kama tıracaktı.

Bu yeni planıyla hiçbir ey, onun gelinin annesi rolünü oynaması ve Cutler Koyu'nda görülenlerin en göz kama tırcısı olmasını amaçladıı partiyi düzenlemesi kadar güzel uyum sa layamazdı. Dairesinin otur] ma odasını dü ünü düzenlemek, organize etmek ve dizayn etmek için] bir karargâha dönü türmü tü. Orada mavi desenli bir kuma la kaplı koltu unda bir kraliçe edasıyla oturuyor, ufak ellerini koyu maun kollukla , ra dayayarak gerçek bir kraliçe gibi davranıyor, hizmet görevlileriyle esnafı, foto rafçıları, matbaacıları ve dekoratörleri buyur ediyordu. çlelerinden bazılarını fikirlerini, ürünlerini ve fiyatlarını arz etmeye ça ırıyor ve seçimini yaparken be enmediklerini, kurbanlarını cellada teslim eden bir kraliçe tavrıyla geri çeviriyordu. Bir konuda kararını verdi i anda, o konuyla ilgilenen ba kaları onunla bir daha telefonla bile ba ı lantı kuramıyorlardı.

Bir gün bana, «Biliyor musun, Dawn,» dedi. «Gelinli im hâlâ duruyor, ufak tefek de i iklikler yapılırsa sana tıpatıp uyaca ina eminim. Onu giyersen beni o kadar mutlu edersin ki. ster misin? Günümüz standartlarına göre bile son derece ık oldu una inanabilirsin.»

Bunu pek istemiyordum, ama annemi böylelikle mutlu edece im için sonunda razı oldum. Yalanları ve, zayıf karakteri nedeniyle onu ba ı lamadı im halde, töreni ve bunu izleyen daveti planlamasına ses çıkarmadım. Ne de olsa bu gibi eyler hakkında benden daha çok ey biliyordu. Yüksek sosyete içinde büyümü tü. Neyin ık oldu unu ve protokolü biliyordu. Önemli bir topluluk çalı masından peçetelerin nasıl katlanması gerekti ine varıncaya kadar, planlamasını beceriyordu.

Yne de davetiyelerimizin müsveddelerini göstermek için beni daire sine ça ırmasına kadar bu i in nasıl olaca ina hâlâ aklım ermiyordu. Kart bir katedral biçimindeydi, gelinle damadın siluetleri ise üstüne kabartma olarak i lenmi ti. Annem, gelinlik beyazının ık bir renk oldu una karar verdi ti. Davetiyeyi yava ça açarak okumaya ba ladım:

Bay ve Bayan Randolph Boyse Cutler

kızları Dawn ile James Gary Longchamp'ın
26 Ekim Cumartesi sabahı saat 11'de
Cutler Koyu Otel'ndeki evlenme törenlerini
ve bunu izleyecek resepsiyonu onurlandırmanızı
saygılıyla rica ederler.

Annem, Randolph'un adını, babam oldu unu ima ederek kullanımı olmasına nasıl bir tepki gösterece imi görmek için yüzümü inceliyordu. Sanırım, zavallı Randolph da karı ık kafasıyla hâlâ kızı oldu umu dü ünüyordu. Ayrıca, dü ünün parasını ödeyenler de onunla nnnemdi.

Jimmy ile benim dü ünümüze öncelik eden hafta içinde annem hemen her gün, olayın çe itli yönlerinin ba nda olacak otel personeliyim toplantılar yaptı. Bu ki iler ba a çı Nussbaum, ba garson Norton Green, Bay Stanley ve ba kalarıydı. Personelin kokteyl partinin ordövr lori ve ölenin yemekleriyle ilgili olarak annemin defalarla fikir de i tirmesi ve sonra da ilk fikirlerine dönmesi, yani özetle «Genç Bayan Cut lnr»'in herkes için hayatı güçle tirmesi konusunda kaç kez yakındıklarını duyduğum.

Cutler Nine'nin ölmesine rağmen, personelin annemden hâlâ «Genç Bayan Cutler» diye söz etmesi tuhafıma gidiyordu. Anlaşılan, annem ne kadar çarpıcı biçimde davranırsa davranırsın, en azından oteldeyken Cutler Nine'nin gölgesinden ve varlığından kendini kurtaramıyacaktı.

Bütün bu işler olup biterken Randolph'un hemen hiç yararı olmadı: Annesinin ölümünün onda yol açtığı derin melankoliden hâlâ kurtulamadı. Bir gece Cutler Nine'nin eski odasının dışından geçerken içeriden gelen bir a lama sesi kulağıma çalındı ve dinlemek için durdum. Sesi Randolph'unkine benzetti imden yava ça kapıyı vurdum. A lama durdu, fakat o kapıya gelmedi. Başka bir gün de kendisi beni görmeye gelene kadar durumunun ne kadar kötü olduğunu kavrayamadım.

Ofiste çalıştığım sırada kapının hafifçe vurulduğunu duydum, başımı kaldırıncaya Randolph'un çekine çekine içeri baktığını gördüm.

«Demek buradasınız? Olabileceğinizi düşünüyordum. Çok meşgul müsünüz?» diye sordu.

«Meşgul müyüm?» Gülmüsedim. «Hayır. Bir şey mi var?»

Adam, «Oh hayır, ciddi bir şey yok,» diyerek acele içeri girdi. Bir kesekâ idini gözüne bastırmıştı. «Ama çok düşünüyordum, konuyu kafamda evirip çevirdim. Siz haklısınız,» dedi.

«Haklı mıyımım? Hangi konuda?» diyerek a kın halde arkam yaslandım.

Randolph kesekâ idinin içindekileri masanın üstüne bo alttı. Bu, yarım düzine kadar tel raptiye kutusuydu.

Orta yaşlı adam bir kesekâ idini bo altmak büyük marifetmi gibi gülümseyerek birkaç adım gerilerken ben, «Bu da nesi?» diye sordum.

«Sizin dediğiniz. O insanlar hakkında yanılmamısınız. Bizi böyle ya da böyle aldatıyorlar.» Tel raptiye kutularını işaret etti. «Örneğin, bu kutuların her birinde yüz tane raptiye bulunması gerekir, ama ben hepsini saydım ve her kutudaki raptiyelerden beşinin, altısının eksik olduğunu gördüm. Beş ya da altı raptiye eksik! Biz bu kutuları kasayla ismarladığımızı göre, kaç raptiyemizin çalındığını düşünabiliyor musunuz?»

«Randolph, ben...»

Orta yaşlı adam, «Geçen günkü tartışmamızdan sonra bunu öğrenmenin sizi sevindireceğini düşünüyordum,» dedi.

«Tartı ma mı?» dedim. «Ne tartı ması?» Randolph beni duymamı gibi davrandı. Kutuları yine kesekâ ıdının içine yerle tirmeye ba lamı ı sonra, geri çekilip do ru yanıtı bilmi bir ilkokul çocu unun beklenti- li tavrıyla bana baktı. Benden bir övgü bekledi i belliydi, ama ben ona fio söyleyebilece imi bilemiyordum.

«Randolph, çok üzgünüm, ama neden söz etti ini anlayamadım,» diye geveledim.

O, sözlerimi duymamı gibi, «Ha evet, dahası da var,» dedi. «Kasa- bın faturalarını da denetlemeye ba ladım. Sanırım, o bakımdan da haklı liniz.» Elini cebine atarak eskilikten sararmı ve kö eleri ufalanmı bir fatura demeti çıkardı. «Etimizi ve tavu umuzu satın aldı ımız toptancı- lar bize vaat edilen toplu iskontoyu yapmadılar. Bizi ne kadar dolandırdıklarını bilmiyorum, ama i in pe ini bırakmayaca ım. Do ru rakamı hnfta sonuna kadar size bildiririm. O zaman adamlardan hesap sorarız, öyle de il mi? Neyse, daha fazla vaktinizi almayayım, anne.» Randolph böyle diyerek kendi etrafında döndü ve odadan çıkmaya hazırlandı.

«Anne mi?»

Adam kapıda durdu ve dönüp bana baktı. «Sizi yemekte görürüm, linne,» diye ekledi ve odadan çıktı.

Donakalmı tım. Randolph, Cutler Nine'nin ölümünü kabul etme- mekle yetinmiyor, onu hâlâ canlı olarak hayal ediyordu. Üstüne üstlük bana bakıyor ve benim o oldu umu zannediyordu. Neden sadece, bu ı ili te ya lı kadının koltu unda oturmam mıydı? Cutler Nine sanki meza- rından uzanıyor ve her eyi eski e yası aracılı ıyla etkileyebiliyordu. liyler ürperticiydi bu. Randolph'un sorununun ne kadar ciddi oldu u- nu ne yapıp ne edip annemin kafasına sokmaya karar verdim.

Randolph benim otelin eski bölümüne yöneldi imi gördü ü sırada resepsiyon masasının ba ında birisiyle konu uyordu. Elini sallayarak bana do ru yürüdü. imdi ne yapacak, ne söyleyecekti acaba? Hem

p herkesin önünde? Bunu merak ediyordum.

«Selam,» dedi. Sesi, ofistekinden çok farklıydı. «Laura Sue dü ün tarihine karar verildi ini söyledi,» dedi.

Ona bakakalmı tım. Bu kez beni oldu um gibi görüyordu. Ama nasıl oluyor da bu kadar hızlı ve dramatik bir dönü yapabiliyordu? Arkama dönüp Cutler Nine'nin ofisine baktım. Sırtım ürpermi ti. Ruhu hclâ oralarda mı dola ıyordu?

Söylediklerine hemen bir kar ılık vermedi imi gören Randolph, «yi ama heyecanlı de il misin?» diye sordu.

«Evet,» dedimse de, gözlerindeki anlamı bu kadar çabuk de i tire bilmesinden, tıpkı bir muslu u açıp kapar gibi bir duygudan ötekin geçebilmesinden korktu m;

«Güzel,» dedi. «Annem büyük aile toplantılarını sever. Ku kusuz seninki daha önce görmedi in kadar muazzam bir dü ün olacak. Ney se, artık i imin ba ına dönmeliyim. Anneme vaatlerde bulundum...»

Onun, hızlı adımlarla kendi ofisine do ru uzakla tını gördü Bunun üzerine, do ru annemin dairesine yollandım ve onun bir dekora! törle yaptı ı konu mayı yarıda kestim. Dü ün törenini izleyecek dansi parti için balo salonumuzda bir eyler yaptırmak istiyordu.

«Seninle hemen imdi konu malıyım,» dedim. Dekoratöre dön] dü m. «Üzgünüm, ama çok önemli bir sorun var.»

Adam, «Tabii,» diyerek getirdi i örnekleri topladı ve odadan çı

Adam gider gitmez, annem sinirli bir tavırla, «Ne var, Dawn?» diye sordu. «Çok önemli bir eyi konu uyorduk. Bugün çok yüklü bir progr; mim var.»

«Konu tu unuz ne ise o kadar acelesi yok. Randolph ve davranı] larıyla ilgili niçin hiçbir ey yapmadınız?»

Annem, «Ha o mu?» diye bo ver gibilerden bir el hareketi yaptı] «Ben ne yapabilirim ki?» Gözlerini iri iri açtı. «Hem bu kadar i arasınd niçin Randolph'u dü ünelim?»

«Durumu kötüle ti i için,» diye kar ılık verdim ve az önce CutleM Nine'nin ofisinde olanları ve Randolph'un söylediklerini anlattım.

Annem içini çekti. «Annesinin ölümünü kabul etmiyor, gerçekle yüz yüze gelmekten kaçınıyor. Onu bu konuda sürekli uyarıyorum ama dediklerimi duymuyor ya da duymak istemiyor.» Annem dudaktan nı sıkarak ba ını salladı. Sonra yine içini çekti. « imdilik Randolph'y bo verece iz, Dawn. Yakında normale döner.»

«Onu nasıl bo verirsin, anne? Onu bir doktora göstermelisiniz.»

«Ne diye? O sadece kıymetli annesini özlüyor.» Annem dudak bük tü. «Bir doktor onu ne yapsın? Annesini geri getiremez ki.» Annem fısıll * dar gibi ekledi. «Öyle olması da isabet!»

Ben ısrarı sürdürdüm. « öyle ya da böyle, onun için bir eylerin]

yapılması lazım. Bu gidi le durumu daha da kötüle ecek. Personel bir süre daha yüzüne gülebilir, ama durumu do al de il, normal de il. Gözlerinin altında kara gölgeler var. Hem o kadar zayıfladı ki elbiseleri üstünden sarkıyor. Durumunun ne kadar ciddile ti ini farketmedi ine nanamıyorum.»

Annem, «Zamanla normale döner,» diye omuzlarını silkti.

«Hayır, dönemez,» diye direttim. Ellerimi kalçalarıma dayayarak annemin kar ısına dikilmi tim.

Benim yerimden kıvıldamayaca ımı anlayınca, sonunda, «Pekâlâ, pekâlâ,» dedi. «Yâkın zamanda iyile mezse, Dr. Madeo'dan gelip ona bakmasını isterim. Nasıl, artık sevindin mi?»

«Asıl kaygılananın sen olmanı beklerdim, anne. Randolph gerçi benim gerçek babam de il, ama senin gerçek koçandır.»

Annem, «Öf Dawn, yine ba lama,» diye yalvardı. Dramatik bir hareketle elini alınına götürmü tü. « imdi yapılacak o kadar çok i imiz var ki,» diye devam etti. «Lütfen, dekoratöre söyle, yine yanıma gelsin.»

Konu mayı daha fazla sürdürmenin bir anlamı olmad ını anlamı tım. Annem dekeku u gibi ba ını kuma gömmek istiyorsa varsın öyle yapsındı. Yalnız görmek ve duymak istediklerini görüyor ve duyuyordu. Hayatını bugüne kadar böyle ya amı tı ve olan ya da olacak hiçbir ey onu de i tirmeyecekti. Bıkkınlık içinde ba ımı salladım ve annemi dü ünümü planlamakta serbest bıraktım.

Bay Updike anneme, davet etmesi gereken önemli kimselerin listesi sa lamı tı. Bu arada, bu dü ünün aynen genç kızların sosyeteye tanıtıldıkları baloların görevini yaparak beni Virginia yüksek sosyetesine resmen tanıtaca ını vurgulamaktan geri kalmadı. Annem de bu arada yapımı olduklarının ve yapmakta olduklarının önemini vurgulamak fırsatını kaçırmadı. Cutler'ler arzu edilmeyecek bir ün kazanmı lardı, imdi hâlâ Virginia'nın en ık ve görgülü ailelerinden biri oldu umuzu dünyaya kanıtlamamız gerekiyordu. Otel dü ün davetlilerinin en önemli bölümünü olu turan zengin ve nüfuzlu kimseler için daima gözde bir tatil yeri olmu tu ve olmayı sürdürecekti.

Jimmy ile benim de listeye eklenecek birkaç ismimiz vardı. Sarah Bernhardt Okulu'ndaki en iyi arkada ım Trisha'ya bir davetiye yollayarak nedimem olmasını istedi imi belirttim. Longchamp Baba'ya da bir

davetiye yollamı tık, ama o, davetiyeyi alır almaz bize telefon edere yeni karısı Edvina bebek bekledi i ve bazı sa lık sorunları oldu u iç gelebilece ini sanmadı inı bildirdi.

Jimmy, «Yıne mi hamileymi ?» diye söylendi. Longchamp Bab nın, yeni karısı Edvina'yla yeni bir aile sahibi oldu unu dü ünme bizim için bir oktu. Edvina, Christie'nin do umundan bir ay kad önce Gavin adında bir erkek çocuk do urmu tu. Jimmy, «Dü ünüm seni yanımda görmek isterdim, baba,» dedi.

«Vaatlerde bulunmayı hiç sevmem, Jimmy. E er ba arabilirse gelirim. Ama Edvina o zamana kadar iyile mezse, yanında kaim' zorundayım. Beni anlıyorsun, de il mi, o lum?»

Jimmy, «Evet, baba,» dedi, ama telefonu kapayıp bu konu m bana aktarmasından sonra ben Jimmy'nin babasını anlamadı inı gö düm. ki ki inin annemiz ve babamız oldu unu, ikimizin ise karde old¹; umuzu sanarak büyüdü ümüz bir dünyayı ikimiz de anlayamıyordu. Göz açıp kapayana kadar yeni ailelerin sahibi olabildi imiz bir dünyaf ikimiz de anlayamıyorduk. Ve ikimiz de Longchamp Anne'yi belledi mizden silip Longchamp Baba'nın yanında yeni bir e ve aileyi gözleri mizin önünde canlandıramıyorduk. Bu açıdan Randolph'dan pek 1 kadar farklı de ildik sanırım. Biz de sevdi imiz eylere yapı ıyor, de j sikliklere gözümüzü kapıyor, onları umutsuzca reddetmeye çalı iyöa duk. Ne çare ki, biz kendimize mahsus bir dünyaya sürüklenemezdi Ya amımızı sürdürmek zorundaydık.

Dü ünden iki hafta önceki hafta sonu Philip üniversiteden eve dö dü. Philip geldi i sırada ben yukarıda Christie'ye denizci giysilerini gi dirmekle me guldüm.

Philip kapının a zından, «Bu i i yıllardır yapıyormu sun gibi bi halin var,» dedi. Onun koridorda ayak seslerini duymamı tım. Arkasıc da lacivert bir ceketle haki pantolon, boynunda ise çizgili kravat var Yüzü kürek sporundan güne yanı ıydı, bu tatlı esmerlik ise mavi gözl rine daha çekici bir anlam vermi ti.

«Yeterince deneyimim oldu, Philip,» deyip ardından sordum. «Ra dolph'u gördün mü?»

«Aslında hayır. Annem, dü ünle ilgili planları bana anlattı, ben de Jimmy ile sana mutluluklar dilemek ve bir yardımım olabilir mi diye bakmak için do ru buraya geldim.»

Dudak büktüm. «Yardı mı unut. Sen asıl babanla ilgilenmelisin. Çok garip davranıyor.»

«Biliyorum. Annem bazı eyler anlattı. çeri girebilir miyim?» Philip hâlâ kapının e i inde duruyordu.

steksizli imi gizlemeye lüzum görmeyerek, «Pekâlâ,» dedim.

Delikanlı hemen yanımda biterek Christie'ye baktı. «Selam, Christie,» dedi.

Ben, saçlarını kulaklarının arkasına ve ba nının arkasına do ru fırçalarken, kızım Philip'e bakıyordu.

Christie'nin merakla dolu, parlak gözleri vardı ve sürekli görmeye al ık olmadı ı insanlara dikkatle bakmak âdetindeydi.

«Bu, Philip,» dedim. «Philip' diyebilir misin?»

Philip, «Konu uyor mu yoksa?» diye a kınılıkla sordu.

«Tabii ki konu uyor. Yakla ık iki ya nda ve istedi i zaman dayanılmaz bir geveze olabiliyor, Philip,» diye yinelemem üzerine Christie «Hayır» der gibi ba nını salladı. «Gördün mü, bize yüz vermiyor,» dedim.

Philip, «Çok güzel bir kız olmu . Annesine çok benziyor,» dedi. Philip'e ters ters baktım ve Christie'yi oyun parkına bıraktım. Hınzır kız ben onu oraya koyar koymaz oyuncak piyanosuna uzandı ve tu lara basmaya ba ladı, arada da ba nını kaldırarak, Philip'in konserini be enip be enmedi ini anlamaya çalı ıyordu.

Delikanlı, «Ola anüstü,» diyerek ellerini çırpıtı. Christie ona güldü ve piyanosuyla oynamayı sürdürdü.

«Philip, çok ciddiğim,» dedim, «Randolph için bir eyler yapılmasında ısrar etmelisin. Çok fazla kilo kaybetti, gözlerinin altında kara gölgeler var, ayrıca kendine de hiç bakmıyor. Hatta ona pasaklı dahi denebilir. Oysa eskiden üstüne ba nına o kadar dikkat ederdi ki. İmdi de Cutler Nine hâlâ ya ıyormu gibi davranıyor. Beni bile onunla karı tırdı.»

Philip kayıtsız bir tavırla, «Depresyon geçiriyor,» dedi ve omuzlarını silkti. «Yakında bunu da atlatır.»

Bu tutumuna fena halde kızımı tım. «Ben bunu hiç sanmıyorum,» dedi. «Ama bu yüzden kafanı i irecek de ilim.»

Philip, «Bu kadarına da öükür,» dedi. Gözlerinde alaycı bir parıltı vardı.

«Sen hiç de i meyeceksin, Philip. Anneme fazla benziyorsun: iki niz de bencilsiniz.»

Delikanlı, «Seninle tartı acak de ilim, Dawn. Seninle bir daha hiç tartı mak istemiyorum. Geçmi te sana söylediklerimden ve yaptıklarım-dan dolayı beni ba ı lamanı beklemiyorum, ama...»

«Haklısın,» diye atıldım, «Seni ba ı layamam.»

«Ama en azından arkada olaca ımı umut ediyorum.» Philip ekle ' di. «Arkada lı ina layık olmaya çalı aca ım. Gerçekten.»

Dönüp ona baktım. Pi man gözüküyordu. Gözlerindeki parıltı kay bolmu , dudaklarını sıkı mı tı.

«stedi in nedir, Philip?» diye sordum.

«Bir fırsat daha istiyorum. Örne in, sana kar ı karde çe bir ey yapabilmek fırsatını. Bir ba langıç olarak, dü ününe gerçek anlamda katılmak isterdim.»

«O da ne demek? Anlayamadım.»

«Annem, Ormond Longchamp'ın Jimmy'nin sa dıcı olmak için gelemeyece ini söyledi. Ben de dü ündüm ki... yani o görevin bana verilmesini isterim.»

«Jimmy'nin sa dıcı mı olmak istiyorsun?»

«Bunu bir eref sayarım.» Delikanlı içten görünüyordu. Ekledi. «Ama sen razı olmazsan Jimmy'nin de razı olmayaca ını biliyorum.»

«Yne de razı olmayabilir,» dedim.

Philip, «Normal aile ili kilerimizin olmasını isterim,» diye belirtti.

«Normal aile ili kileri mi?» Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. «Bunun ne demek oldu unu bile artık biliyorum.»

Delikanlı, «Yne de bunu isterim,» diye ısrar etti.

Philip'e merakla bakıyordum. Gerçekten içtenlikli mi davranıyordu? Belki o da aldatmalardan, çeki melerden bıkmı tı. Belki o da, birçok kimselerin ola an kar ıladıkları, fakat her nedense Cutler'lerin ula amadıkları türden bir aile hayatının özlemini duyuyordu. Gerçekten de daha olgun, daha akıllı, daha dengeli gözüküyordu. Vasiyetlerdeki açıklamalarla sonrasının onu fena halde sarstı ı kesindi. Büyükbabasının annesiyle cinsel ili kide bulundu unu ö renmi ti ne de olsa. Bu herhal

de gururlanılacak bir ey de ildi. Cutler'lerin içinde ya adıkları dünya-
nın saygısını ve be enisini tekrar kazanabilmek için epeyi bir çaba gös-
termeleri gerekecekti. Bu i i belki de sonraki ku ak ba aracaktı.

«Pekâlâ, Philip,» dedim. «Jimmy ile bunu konu urum.»

«Güzel.» Philip oturarak devam etti. «Duydu uma göre, otelcilik i i-
ne alı ıyormu sun.»

«Daha ö renecek çok eyim var. Ama her gün bilgim artıyor.» Ger-
çekten gururlanarak bu yanıtı vermi tim.

Philip, «Üniversiteyi bitirdikten sonra, buraya dönüp oteli i letmene
yardım etmek niyetindeyim. Bazı eyleri de i tirmek, onları modernle -
tirmek ve i i büyötmek için çok parlak bazı fikirlerim var,» dedi.

«Çok eski, çok kibar ve üstün bir müessese oldu umuzu unutmamalıyız,
Philip. Mü terilerimiz de bazı eylerin de i meden, nasılsalar öyle kalma-
malarını bekleyen kimselerdir,» diye kar ılık verdim.

Philip'in gözleri a kınıktan irile ti. «Bir an Cutler Nine konu uyor
sandım,» dedi.

Bu benzetme hiç ho uma gitmemi ti. «Onun gibi konu mayı isteye-
bilece imi hiç sanmıyorum,» diye kesip attım.

Philip, «Orası hiç belli olmaz,» diye aya a kalktı. «Bu oteli imdiki
haline getiren Cutler Nine olmu tur. Sen burada hiçbir ey de i tirmez
sen, otel seni de i tirir.»

«Orasını görürüz,» dedim. Philip haklı mıydı acaba? Ölümünden
sonra bile hâlâ Cutler Nine'yle mücadelede miydim?

Philip gülümsedi. «Pekâlâ. Gidip babamı görecek im. Bakalım,
onun için bir ey yapabilecek miyim? Bu ak am yeme i seninle
Jimmy'yle yiyebilir miyim?» Delikanlı izah etti. «Yarı üniversiteye dönü-
yorum, dü ünden önce sizleri görmeye gelmek için fazla bir vaktim
olmayacak.»

«Evet, bize katılabilirsin,» dedim.

«Te ekkür ederim.» Philip kapıya yürüdü. Ama sonra birden dur-
du. «Ha evet, sana söylemeyi unuttum. Üniversitede bir kızla tanı tım.
Adı Betty Ann Monroe. Bir süredir beraber çıkıyoruz. Bu hafta ona sınıf
i nemi verecek im. Üniversitede bu söz kesilmesiyle e anlamlıdır.»

«Öyleyse seni kutlarım.»

«Betty Ann'i sevecek ine eminim. Çok zeki ve duyarlı bir kızdır.»

«Senin için sevindim, Philip. Umarım yakında Betty Ann'le tanışırım,» dedim. Philip'in başka bir kıza, onunla evlenmeyi isteyecek kadar ilgi duymasına sevinmiyim. Bu onun gerçekten de i t i hususunda beni umutlandırıyor. Sözü etti i normal aile ili kileri o kadar d uzak bir hayal de ildi belki.

«Te ekür ederim.» Philip bana yakla tı. «Dawn,» dedi. «Aramızda geçen olay umarım bir gün unutulabilir...»

«Demek istedi in oysa, ben kimseye bir ey söylemem, Philip,» dedim. Öyleydi ki delikanlı anında rahatlamı göründü. «O olayın utancını hâlâ ya ıyorum,» diye eklemem üzerine, yüzündeki gülümseyi silindi.

«Evet, bir an önce gidip babamı göreyim. Seninle yemekte görüşürüz,» deyip acele odadan çıktı.

Jimmy biraz sonra yanıma gelince ona Philip'in ne istedi ini anlatım. Philip'in bana tecavüz etti ini Jimmy'ye söylememi tim. O sıralarda Philip'in marifetini ona açıklamaktan korkmu , aradan zaman geçince de Philip'in du ta bana saldırı nı belle imin derinlerine sürmü , orada sonsuza dek gömülü kalmasını dilemiyim.

«Sa dıcım olacağımı ha? Çok dü ünceliymi . Ama önemi yok.» Jimmy bana yan gözle bakarak ekledi. «Sence bir sakıncası yok tabii.» Yoksa bir ey mi biliyordu? Olanları her nasılsa sezmi miydi" Hiç ku kusuz, Philip'in, Emerson Peabody Okulu'nda erkek arkadaşım oldu u günleri anımsıyordu, ama bu, aramızdaki kan ba nı ö renmemizden önceydi.

«O senin sa dıcın olmak istiyor, Jimmy. Kabul edip etmemek senin bilece in i,» diye kar lık vererek gözlerimi Jimmy'ninkilerde kaçırdım.

Jimmy derin bir sezi le, «Sana hâlâ tutkun, öyle de il mi, Dawn?» diye sordu.

«Öyle sanmıyorum, Jimmy,» diyerek ona Betty Ann Monroe'yi anlattım.

<

Jimmy, «Hım,» dedi. Dü ünüyordu. «Neyse görece iz,» dedi; sonunda, « imdilik onunla benim arkadaş olmamızın bir sakıncası yok. Ne de olsa kayınbiraderim olacak. Dü ün tarihi de yaklaşıyor.» Jimmy beni öperek du un yolunu tuttu.

«Bugün garip bir ey oldu,» dedi. «Randolph az önce atölyeye geldi ve vidalarımızla çivilerimizin hesabını sordu. Sanırım, onları teker teker saymaya niyetleniyor. Bunu dü ünebiliyor musun?»

Jimmy'ye, Randolph'la aramda geçenleri ve annemle bu konudaki konu mamı anlattım.

Jimmy, «Birisi en kısa zamanda onun için bir eyler yapmalı,» dedi. «Çok acı bir olay bu.»

Jimmy, Randolph'a, öz o lu ve karısından daha çok acıma ve ilgi duyuyordu. Bence hepsinden acı olan da buydu.

Jimmy du yaparken telefon çaldı. Arayan Trisha'ydı. Yakla an dü ünümün haberi onu çok heyecanlandırmı tı. Ayrıca, Sarah Bernhardt Okulu'ndaki öbür ö renciler ve pansiyoncumuz Agnes Morris hakkında anlatılacak bir sürü dedikodusu vardı.

«Agnes'de fazla bir de i iklik yok,» dedi. «Her zamanki gibi dramatik hareketler yapıyor ve yüzünü kat kat boyaların altında gizliyor. Ha evet, Bayan Liddy de seni sordu ve iyi haberlere çok sevindi. Sana sevgilerini yolluyor.»

«Bayan Liddy'yi çok özlüyorum. Bana hep iyi davranırdı. Belki bir gün onu Cutler Koyu'nda bir hafta sonu geçirmeye davet ederim. Ah Trisha, seni tekrar görmeye ne kadar sabırsızlandım mı bir bilsen.»

«Ben de öyle.» Konu mamız burada kesildi. Aramıza yo un bir sessizlik çökmü tü. Trisha'nın bana söyleyecek bir eyi oldu unu hissetmi tim. «Michael Suttonla ilgili bazı haberler vardı,» diye itiraf etti. «Ama onları duymak isteyece ine emin de ilim.»

«Benim için farketmez,» diye atıldım. «Neymi o haberler?»

«Gazetelerde onun a k maceraları hakkında daima bir sürü dedikodu oluyor. Londra'daki bir müzikalde bir ba rol kapmı . Hakkındaki ole tiriler çok olumluymu .»

«Onun için sevindim,» dedim.

Trisha beni susturdu. «Sana böyle eyler yapabildi ine göre feci bir insanmı !»

« in o yönünü artık anımsamak istemiyorum, Trisha. Artık mutluyum. Hem Christie de var. Önemli olan da bu. Michael hayatımdan o kadar uzakla tı ki. Bak, onun hakkında konu man beni zerrece etkilemedi.» Bu sonucusu yalandı. Michael'in beni nasıl aldattı nı, sonra

da terketti ini kalbimin derinlerinde hiç unutmuyacaktım. Ben onu ço sevmi tim, ama a kımın onun için hiçbir anıamı olmamı ti.

Trisha, «Öyle dü ünmeneye sevindim,» dedi. «Günün birinde yine ar- kı söylemeyi dü ünüyor musun, Dawn?»

«Dilerim, bir gün o da olur. imdi Christie ve otel bütün zamanımı dolduruyor.»

«Bebe i görmeye sabırsızlanıyorum. Kime daha çok benziyor?»

«Michael'i andıran yanları var, ama u sıralar daha çok bana benziyor.» Bazan Christie'ye bakıp kar ımda Michael'i görür gibi oldu uma ve eski anılarıma belle imin yüzeyine çıkarak bana acı verdi ine göre, böylece bir yalan daha söylemi oluyordum.

Trisha, «Artık telefonu kapıyorum,» dedi. «Yapılacak bir sürü i im var. Yakında yine görü ürüz. Ho çakal.»

Ahize elimde oldu u halde bir süre oturdu um yerde kaldım. Tris ha'nın sesi kula ımda rüzgârın ta ıdı ı bir yaprak gibi uzakla ıyor, uzakla ıyor ve gitgide küçülerek kayboluyordu.

Bir zamanlar genç ve masumdum. Bir sürü hayalim vardı. New York'a ilk geli imi anımsayınca gülümsemekten kendimi alamadım. Tra- fikten, insan kalabalı ından ve yüksek binalardan ne kadar korkmu , yurdumuzu yöneten egzantrik huylu aktris eskisi Agnes Morris'in kar ısında nasıl davranaca ımı a ırmı tim. Ama sonra Trisha fırtına gibi hayatıma girmi , beni heyecanla, gece hayatıyla, kahvehanelerle, ma azalarla, müzelerle ve tiyatroyla tanı tırmı ti. an sınıfı için sadece birkaç anslı ö renci seçecek olan Michael Sutton tarafından sınanaca- ım gün o da benimle beraber gelmi ti. Trisha'yla ben o sabah sevinç- le ba rı arak ve kalbimiz çarpa çarpa kaldırımlarda ko mu , el ele tutu- arak kar ıdan kar ıya geçmi tik.

Derken onu görmü tük. Bir sinema dergisinden fırlamı gibi bir havası vardı. Dönüp bana baktı ı ve gözlerimiz birle ti i zaman nasıl uçacak gibi oldu umu hâlâ anımsıyordum. Aramızdaki hava binbir vaat- le doluydu. Dü lerdeki gibi, yalnızca arkılarla öykülerde betimlenen tür- den bir a k ya amı tik. Beraber arki söylerken ne kadar büyülü bir . müzik kula a geliyordu.

Bugün hâlâ sesini duyar gibiydim.

Jimmy belinde bir havluyla banyodan çıkarak, «Hey,» dedi. «Niçin

«İlinda telefonla gülümseyip duruyorsun? Telefonda biri mi var?»

«Ne?..» Birden, ahizenin hâlâ elimde oldu unun farkına vardım. Trisha telefon etti,» dedim. «Dü ünümüze gelece i için çok heyecan-
L»

«Güzel.» Jimmy bana baktı. «Sen iyi misin?»

Zayıf bir sesle, «Evet,» dedim ve ahizeyi yerine bıraktım. Ama hemen arkasından ba ımı kaldırarak ona baktım ve, «Ah Jimmy, bana rıl, son defa olacaktmı gibi kollarının arasında sık beni,» diye inledim.

Jimmy hemen yanıma gelerek beni kollarıyla sardı.. Ba ımı serin gö süne dayadım, o da saçlarımı öptü.

«Öyle konu ma,» dedi. «Seni son defa kollarımın arasında tutma kadar çok uzun vakitler geçecek.»

Sözlerinin, sıcak ya mur damlaları gibi beni rahatlatması gerekirdi. Ama ben, yüzümü cama dayamı ım, ya mur damlaları da camın üstün- den gözya ları gibi kayıyorlarmı gibi bir his duyuyordum.

Öyle oldu u halde, dudaklarının benimkileri bulup içimi umutla dol- durması için yüzümü kocama çevirdim.

Dü ün Günüm

Jimmy ile benim dü ün günümüz yakla tıkça otelin çevresindeki

herkesi bir heyecandır sarıyor, hazırlıklar herkesin dikkatini çekiyordu. Dev bir sahnede dola ıyormu gibi bir his duyuyordum. Herkesin her an bana baktı ını hissediyor, gülümsediklerini görüyordum. Kalbimde sürekli bir titreme vardı. Sık sık ba ımın dönmesine kar ı da elimden bir ey gelmiyordu. Bu gibi hallerde oturup sakinle meye çalı maktan ba - ka çarem yoktu.

O günlerdeki tek tatsız olay, annemin, Clara Sue'nun okuldaki sorunlarını anlatmak için ko a ko a bana gelmesi oldu. Clara Sue'nun kıskançlıktan çatladı nı biliyordum. Eve her ne zaman telefon etse, annem ya da ba kaları dü ünden ba ka bir eyden söz etmiyorlardı. Clara Sue herkesin dikkatinin odak noktası olmama dayanamıyordu. Philip de heyecanlıydı ve kızkarde iyle konu tu unda bunu ona söyle

di. Sonuçta, Clara Sue eve dönmeyi reddetti ve ba nı büsbütün derd soktu.

Christie'yi uyuması için yatırdı m sırada annem fırtına gibi odama; daldı. Sissy'nin izinli oldu u geceydi.

Annem, «Ne yapaca mı bilemiyorum,» diye feryat etti. Saydam' gözkapaklarının altından gerçek ya lar yanaklarına süzülüyordu. Mendi- lini parmaklarının arasında didikleyerek bir a a ı, bir yukarı yürümeye ba ladı. «Bayan Turnbull iki kere telefon etti,» dedi. «Clara Sue bütün derslerinden kalıyormu . Üstelik sınıfta ortalı ı karı tırıyormu . Yatakha- nede de sorun çıkarıyormu . Yatma saatlerine aldırđ ı yokmu ... Ayrı- ca, odasında ba ka iki kızla sigara ve viski içerken yakalanmı .»

Annem soluyarak bir sandalyenin üstüne çöktü. Bir kalp krizi geçi- menin e i inde oldu u sanılabilirdi. «Bütün bunlar yetmezmi gibi, erkeklerin bölümünde bir erkek ö rencinin odasında yakalanmı !»

Annem sözünün bu yerinde çıkırmaya ba ladı. Christie do rulup ona a kın a kın bakıyordu. Torununun varlı ından habersizmi gibi
3 3 3 3 7 4 3 ' .

davranan bu büyükanne, bebe im çin ba lı ba ina bir sırdı.

Devam etti. «Randolph'dan bir yardım umamıyorum. Cutler Koyu'nun maskarası oldu unu ona söyledi im zaman bile beni dinle- meyen içler acısı bir yaratık oldu. Ço u zaman söylediklerimi duymu- yor bile.» Annem yine inlemeye ba lamı tı. «Randolph beni tüketiyor, beni öldürüyor. O yetmezmi gibi imdi de Clara Sue... Bu gerilime dayanamayaca m, Dawn... Dayanamayaca mı biliyorsun.»

«Sana Randolph'u bir doktora muayene ettirmeni söylemi tim,» dedim.

Annem, «Doktoru ça ırdım. Randolph'u gördü,» diye itiraf etti.

«Bana bundan hiç söz etmedin. Ne zaman oldu bu?» diye a kını- mı dile getirdim.

Annem, «Geçen hafta,» dedi ve konuyu de i tirmeye hazırlandı. Ama ben buna meydan vermedim.

.«Peki, doktor ne dedi?» diye sordum.

«Randolph'u bir akıl hastanesine yatırmamı istedi. Dü ünebiliyor musun? Randolph bir tımarhanede ha! Dedikoduyu gözünün önüne getirebiliyor musun? Tımarhaneye kapatılmı bir Cutler! Herkes de artık

beni bir delinin karısı olarak görür. Çok a a ılatıcı bir ey bu,» Annem bu son cümleyi ba ırarak söylemi ti.

«yi de, onun için en iyisinin ne olaca ını biliyor musun, anne?» diye sordum. Gözlerimi orta ya lı kadının yüzüne dikmi tim.

Annem «bu kadar yeter» der gibi bir el hareketi yaptı. «Doktora, ona haplar ve sakinle tiriciler yazmasını söyledim,» dedi. «Bunu dü ü- necek. Ama o vakte kadar bütün yük benim omuzlarımda, Dawn. Bana bir konuda yardım etmek ister misin?»

a ırımı tım. «Ben mi? Ne yapmamı istiyorsun?»

«Bayan Turnbell'e telefon et ve onunla Clara Sue hakkında konu . Emerson Peabody Okulu kızca ızın kaydını silmek istiyor.»

«Ben mi Bayan Turnbell'e telefon edece im?» Gülmeye ba ladım. «Kadın benden nefret ediyordu, Jimmy ile beni oradan atmak için de elinden geleni yaptı.» Hedef edildi imiz haksız muamelenin anısı beni hâlâ kızdırabiliyordu.

Annem omuzlarını silkti. «yi ama, o i gecmi Kaldı. imdi büyük bir otelin sahibisin. Bayan Turnbell'e daha büyük bir ba ı vaat edebilir- sin. Ne isterse vaat et. Clara Sue'yu okuldan atarlarsa, ne yaparım ben? Al sana bir yüzkarası daha... »

«Anne,» dedim. «Seninle ben birbirimize daha yakın olsaydık ve ben Clara Sue için sana yardım etmek isteseydim bile, yapamazdım bunu. Sen beni hiç dinlemiyorsun. Bayan Turnbell benim telefonumu bile kabul etmez sanırım. Ayrıca, Clara Sue'nun söyleyeceklerimi dinle- yece ini nereden çıkarıyorsun? Bana içerliyor, benden nefret ediyor, bunu açıklamaktan da çekinmiyor.»

«Hayır,» diye devam ettim. «Annelik sorumlulu unu üstlenip Clara Sue'yla Bayan Turnbell'i görmeye senin gitmen gerekir. O kadından, görü ebilmeniz için bir randevu iste ve sorunu kar ılıklı tartı n.»

«Ne? Olmayacak bir ey bu! Beni nasıl okula, bu rezaletin orta yeri- ne sürüklersin?» Annem küçük yumruklarıyla gözlerinin ya ını sildi ve gülmeye ba ladı. «Ne kadar gülünç.»

«Clara Sue'nun annesi sensin,» dedim. «Kızının sorumlulu u bana de il, sana ait.»

«Evet, Clara Sue'nun annesiyim, ama bu, o yüzden ıstırap çekme- mi gerektirmez.» Annem oturdu u yerde kısa bir süre dü ündü. Sonra,

«Son bana yardım etmeyi reddedersen, ben de Bay Updike'ı oraya yollarım.» Bu fikri be enmi ti ki, «Evet,» diye atıldı. «Bu gibi i lerde kullanamayacak olduktan sonra bir avukat tutmanın anlamı ne?»

«Bir avukatın, bir velinin yerini tutması beklenemez, anne. Bay Updike'in görevi, bize hukuki öneriler vermek ve kontratlarımızla, anla -malarımızla ilgilenmek,» diye kar ılık verdim.

«Saçma. Bay Updike daima aileden biri gibi olmu tur. Cutler Nine de ona öyle davranır, bu da Bay Updike'in ho una giderdi. Bana yardım edecektir. Edece ine eminim.. Müdüre telefon edip Clara Sue'nun kaydını silmelerini engelleyecektir.»

Bu sonuca vardıkdan sonra annem yerinden kalktı ve tuvalet masasının aynasında yüzüne göz attı. « u halime bak,» diye inledi. «Bütün bunların benim üzerimdeki etkisini bak da gör. te, bir kır ık giderek derinle meye ba lıyor.» Böyle diyerek, sa gözünün kö esini i aret etmi ti. Tabii ben bir ey göremedim. Annemin cildi her zamanki gibi pürüzsüz ve kusursuzdu. Kadın ya a kar ı ba ı ıklıydı anla ılan.

Saçından birkaç teli tutup bana göstererek, «A saçlarım,» dedi. «Bu sabah saçlarımı tararken ne buldum, biliyor musun?..» Hayır gibilerden ba ımı sallamam üzerine açıkladı. «Kır saçlar buldum. Evet, kır la -m ı saçlar.»

çimi çektim. «Anne herkes günün birinde ya lanmaya mahkûm. Hayatın boyunca genç bir kadın olarak kalmayı nasıl ümit edebilirsin?»

«Ba ka kimselerin sorunlarının seni etkilemesine izin vermezsen, kendine de iyi bakarsan, çok, çok uzun yıllar genç ve güzel kalabilirsin, Dawn.»

Aksi bir sesle konu tum. «Clara Sue'nun sorunlarıyla Randolph'un sorunları ba ka kimselerin sorunları de il, anne. Clara Sue senin kızın, Randolph ise kocan.»

Annem, «Bunu bana hatırlatmana gerek yok,» diye suratını asarak kapıya yürüdü. Çıkmadan önce, «Günün birinde beni anlayacak ve en ba ta bana acıman gerekti ini göreceksin,» diye söylendi ve burnunu çeke çeke odadan çıktı.

Arkasından ona acıdı ımı ba ırmak geldi içimden. Ba ka insanları, hatta kendi çocuklarını bile sevemeyecek kadar bencil oldu u için acıyordum ona. Do al olanı durdurmak istedi i ve ben, her kır saç teliyle

bo u acak yerde zarif ekilde ya lanmasını istedi im için ona acıdı ımı söylemek istiyordum. Bir gün uyanacak ve kendini ya lanan vücudu- nun içinde tutsak olarak hissedecekti. Aynalar onun için birer i kence aracı olacak, daha genç oldu u zamanlara ait resimleri, kalbine sapla- nan birer i ne görevi yapacaktı. Ama tek kelime söylemedim. Ne diye gücümü bo yere harcayacaktım?

Annem Bay Updike'a telefon etti, avukat da Clara Sue'nun tard cezasını erteletmeyi ba ardı. Ama ben o kızın er veya geç ba ını tekrar derde sokaca ından emindim.

Hayat öylesine cilvelerle doluydu ki. Birkaç yıl önce Jimmy'nin, Fern'in ve Longchamp Baba'nın yanından koparılıp alınımı , bir gece yolculu undan sonra Cutler Koyu'ndaki gerçek aileme iade edilmi tim. Bir arka kapıdan otele sokuldu umu ve do rudan Cutler Nine'nin kar ısına çıkarıldı ımı, onun bana bir solucanımı im gibi baktı ını ve adımı de i tirerek, tuvaletleri temizleterek ve yatakları yaptırarak beni küçük dü ürmeye çalı tı ını anımsıyordum. imdi ise ben onun koltu unda oturuyor, çekleri imzalıyor ve kararları veriyordum. Güzel bir bebe im vardı. Jimmy ile evlenece imiz gün de yakla ıyordu. Hayır, nefretle ve intikam dü leriyle kalbimi karartmanın hiç sırası de ildi. imdi ba ı la- manın, sevmenin ve umut etmenin zamanıydı.

Clara Sue dü ünüme birkaç gün kala telefon edip gelemeyece ini haber verdi i zaman bile kızmadım.

«Benim için çok önemli olan bir randevum var,» dedi. Belki de gel- mesi için ona yalvaraca ımı sanmı tı.

«Buna üzüldüm, Clara Sue,» diye kar ılıklı verdim.

Clara Sue hâlâ beni kızdırmaya çalı arak, «Orada olmadı ımı zaten kimse farketmeyecektir,» diye söylendi.

«Belki de farketmeyeceklerdir. Ama ben onlara seni hatırlatmak için elimden geleni yapaca ım,» dedim.

Clara Sue alayımı farketmemi ti. «Bir zamanlar erkek karde in san- dı ın erkekle evlenmen çok saçma,» diye atıldı.

«Çok üzgünüm Clara Sue, ama bu ara yapmam gereken o kadar çok ey var ki telefonu kapamak zorundayım. Beni aradı ın ve bize mutluluklar diledi in için sana te ekkür ederim,» dedim ve ahizeyi yeri- ne bıraktım. Oysa Clara Sue, Jimmy ile bana mutluluk dilememi ti. im

di öfkesinden köpürdü ünü görür gibiydim. Bu tabio beni güldürdü ve mutsuz olabilecek bir anima ne e kattı.

Zaten somurtmaya vakit yoktu. Ertesi gün Trisha geldi. Onun ne zaman gelece ini bildi imden otelin kapısında bekliyordum. Otelin otomobili sonunda göründü. Trisha daha araba tamamen durmadan atladi ve hem a la arak, hem gülü erek ve ikimiz de bir a ızdan konu arak birbirimizi kucakladık.

Trisha'nın ki ili inde en küçük bir de i me olmamı tı. Hâlâ yerinde duramayan, co kun ve en Trisha'ydı. Parlak ye il gözleri heyecanla doluydu. Hiç ku kusuz daha olgun görünüyordu, çok da ık olmu tu. Kestane rengi saçları bir yana taranmı ve bir kula ının altında dolgun bir bukle biçiminde toplanmı tı. Arkasında pembe ve beyaz yünlüden bir ceket ve uçuk pembe bir gömlek vardı.

«Ne kadar güzelle mi sin,» dedim.

«Sen de öyle, sen de öyle. Tanrım, burası kadar güzel!» diye atıldı. Kendi etrafında dönerek dört bir yana heyecanla baktı. İkbahar ba ının en sıcak günlerinin birinde gelmi ti. Her taraf çiçek içindeydi. Çimler yeni kırılımtı. Hava taze kesilmi ot kokuyordu. Trisha, «Burası ne kadar güzel, üstelik senin,» diye ekleyerek kolumu sıktı. «Her eyi hemen görmek istiyorum,» dedi. «Özellikle dü ünün yapılaca ı apel'i, balo salonunu ve gelinli ini. Oh, gelinli ini görmeye sabırsızlanıyorum. Haydi, ko alım.»

Kasırgadan farksız bir kızdı Trisha. Onu otelin bir bölümüne getirdi-im anda beni ba ka yere götürmesi için koluma asılıyordu. Kar ıla tı ırımız herkesle tanı mayı, herkesin görevinin ne oldu unu ö renmeyi istiyordu. Onu mutfa a getirdi imde Nussbaum yeni icat etti i bir strudel'i tatmasında ısrar etti. Trisha gözlerini yuvarladı ve o kadar anlamlı bir tavırla dudaklarını yaladı ki, asık suratlı Nussbaum'u bile sonunda güldürdü.

Trisha'yı daha sonra daireme çıkardım. Oraya giderken onu annemle tanı tırmak için durdum. Annem arkada ımı öylesine bir gösteri le kar ıladı ki, Trisha'yla ben bakı tık ve kahkahalarla gülmemek için kendimizi güç tuttuk. Odama kapandı ımızda Trisha'yla en sonunda doya doya gülebildik.

Trisha, «Annen aynen anlattı ın gibi,» dedi. «Bana, Agnes'in, skoç

ya *Kraliçesi Mary* oyununda Kraliçe Elizabeth'i nasıl oynadı nı gösteri-
ini hatırlatıyor.»

Sonra Randolph'dan sözü açtım ve Trisha'ya nasıl biriyle kar ıla a-
ca nı anlatmaya çalı tım. Trisha gelinli imi görünce onu ille giyeyim
diye tutturdu. Gülmek ve Trisha'yla arkada lı ımı yenilemek beni adeta
gençle tirmi ti. Oteldeki hayatım beni bazı bakımlardan istemedi im
kadar olgunla tırmı tı çünkü. Ama Trisha'yla beraberken sinema yıldız-
larından «Ah, Oh» diye söz edebiliyor, kıkırdayarak moda dergilerini
karı tırabiliyor, Trisha'nın, Sarah Bernhardt'tayken tanıdı ımız gençler
hakkındaki öykülerine kahkahalarla gülebiliyorduk. Ancak, ikimiz de
sözü Michael Sutton'a getirmemeye belli ölçülerde özen gösteriyorduk.
Onunla ve an sınıfında geçirdi im günler sanki hiç olmamı tı. Derken,
Sissy, Christie'yi getirdi.

Onları tanı tırmam üzerine Trisha, «Aman ne güzel ey!» diye ba ır-
dı. Bebe imin hemen gözleri parladı. Korkarım, annesiyle babasının
kendini be enmi li i ona da geçmi ti. Bir iki dakika çekingen davrandı.
Bu arada, yan gözle Trisha'ya bakarak tatlı sözlerle gönlünün yapılması-
nı bekliyordu. Ama sonra, tüm çekicili ini kullanmaya, gülümsemeye
ve Trisha'nın ok ayı larını ve öpücüklerini kabul etmeye koyuldu.

Trisha, «Oyuncak bebe e benziyor!» diye fısıldadı. «Michael'in
güzel gözlerini de almı .»

«Biliyorum.»

Bütün hafta sonu boyunca ikimizin arasında Michael'in bundan
ba ka tek sözü geçmedi.

Sonradan, Jimmy'yi aramaya çıktık. Arazide çalı an personeli
denetleniyor ve havuz teçhizatı üzerinde çalı yordu. Trisha'yla içten bir
bulu ma ya adılar. Jimmy'nin yanından ayrıldı ımızda Trisha onun ne
kadar yakı ıklı ve olgun oldu una dikkatimi çekti.

Her ikimizin de elini tutan Christie'yle otele do ru yürüdü ümüz
sırada, arkada ım, «Ne kadar anlslın,» dedi. «Hayatta güzel olan her
ey sen de... lüks ve güzel bir otel, seni seven yakı ıklı bir erkek ve
güzel bir çocuk. Ve unutma, hâlâ çok yeteneklisin. Sesinle hâlâ bir ey-
ler yapabilirsin. imdi sen de kendini anlslı hissetmiyor musun?»

«Bazan,» diye kar ılık verdim. Dönüp Jimmy'ye baktı ımda bana
Hini salladı. Devam ettim. «Bazan da fırtınanın gözüne girmi im gibi bir

his duyuyorum. Orası sakın, büyüleyici ve aldatıcı. Anlayamadım bir nedenden dolayı kalbim çarpmaya başlıyor, başım dönüyor, korktuğumu hissediyorum. O anı, bir sahneyi fotoğrafını çekip ölmezle tiren bir kamera gibi dondurmayı, bizi bugünün sınırları içinde hapsetmeyi istemedim.

Trisha bana bir an dikkatle baktı, sonra yine gülümsedi.

«Bunun nedeni daha önce çok zor bir hayatının olması,» dedi.. «ansına inanamıyorsun. Bu da çok do al.»

«Öyle mi sanıyorsun? Bunu umarım, Trisha.»

Arkadaşım beni kucakladı, bundan sonra da büyük günüm için hazırlıkları tamamlamak üzere içeri girdik.

Düğünümden bir gün önce törenin provasını yaptık. Philip o sabah üniversiteden eve dönmüştü. Randolph'la ilgilenip, onun olması gereken yerde olmasını sağlamakla görevliydi. Annem, rahibin geldiğinden itibaren kumandayı eline aldı. Herkesin hareketlerini bir koreografi uzmanının titizlikle düzenlemesi için filanca nereden gelerek salona girecekti, kim kimin elini tutacaktı ve hepimiz nerede nasıl duracaktık. Randolph prova boyunca kıpırdayıp durdu ve sonunda «çok önemli» işaretinin başına dönmesine izin verilince son derece rahatladı görüldü. Annem derin derin içini çekerek, Randolph'un bu halinin kendisi için ne güç olduğunu herkesin bilmesi için tüm gerekenleri yaptı. Sonunda da, kocasının davranışına ne kadar sinirlendiğini anlatmak için ertesi günkü gerçek düğüne kadar dinlenmek zorunda olduğunu söyleyerek odasına çekildi.

Ertesi sabah çok erken saatte, güne daha doğmadan uyandım, ama yataktaki kalarak tavanı seyretmeye koyuldum. Günün anlamı, hayatımın en hüznü ve de en mutlu anlarından bazılarının sinema eridiği gibi gözlerimin önünde canlanmasına neden olmuştu. Ben küçük bir kızken Longchamp Anne'nin saçlarını fırçalarken benimle ilgili düğünlerimi ve umutlarını anlatmasını anımsamam mümkün de ildi. Büyüdüğümün sonra çok güzel bir kadın olacağımı ve bir prensin kalbini fethedeceğimi hayal ediyordu.

«Güzel bir kökte oturacak ve en küçük bir emrini bile yapmaya

ko acak bir hizmetkâr ordun olacak,» derdi, ben de aynada ba nı yana e ip pırl pırl gözlerle bana baktı nı görürdüm.

Ama sonra hastanede onu son görü ümdeki solgun yüzü, donuk bakı lı gözleri hayalimde canlandı. Elime yapı an elini hâlâ hissedebiliyordum. Jimmy'nin hıçkırmasını hâlâ duyabiliyor ve görebiliyordum. Longchamp Baba'nın gri yüzü, kapalı gözlerimin arkasındaki karanlı n içinde belirdi. Tüm ıstırap ve acılar kara gözlerinin içinde yüzüyordu.

Hıçkırıklarımla bo u uyor, gözlerimin ya larla doldu unu hissediyordum. Bugün evleniyordum ve gerçek annem benim için ık ve zengin bir davet düzenlemek için elinden geleni yapmı olsa bile, ben Longchamp Anne'yle Baba'yı özlüyor, yanımda olamayacaklarına hayıflanıyordum. Annesiz, babasız bir gelinmi im gibi bir his duyuyordum. Randolph acıklı bir baba müsveddesiydi, anneme gelince, o benim dü ünümü dü ünmekten çok, uzun zaman dillerde dola acak bir parti düzenlemenin pe indeydi.

stemeyerek de olsa, Michael'i ve New York'daki apartmanında geçirdi imiz romantik zamanları anımsamaktan kendimi alamıyordum. O sıralar bana türlü vaatlerde bulunmu tu; masallara layik bir dü ünle evlenecektik, türlü ünlüler törende hazır bulunacaklar, haberleri gazetelerle dergilerde yayımlanacaktı, arkadan, Fransız Rivierası'nda halayımızı geçirecek, sviçre'de bir ale kiraliyacak, Akdeniz'de gemi yolculukları yapacak, sonunda da sahneye zaferli bir dönü yaparak birbirimize a kımızı arkalarımızla ilan edecek ve süperstarlık konumuna eriecektik.

Bütün bu umutlar aynen sabun köpü ü gibi sönmü , gitmi ti. Christie olmasa, gerçekte hiçbirinin olmadığı na kendimi inandırmaya çalı acaktım.

Ama hepsi olmu , buna ek olarak Meadovvs'da o deh et dolu ayları da ya amı tım. Olanları kur unkalemle yazılmı satırlar gibi belle imden silemezdim. O çe itli olaylar, üzüntülerle ıstıraplar, gözya larıyla kahkahalar, kalp kırıklı ıyla ferahlama birbirine karı arak sonsuza dek beraberimde ta iyaca im bir anı salatası olu turmu lardı.

Güne in ilk ı nları perdelerin aralı ndan içeri süzülerek odayı taze bir sıcaklık ve umutla doldurunca, bu karamsar dü ünceler kafamdan silindi. Christie'nin be i inin içinde kımıldadı nı duydum. Az sonra ken

di kendine mır mır söylenirken, gözlerindeki uyku da silindi ve yeni bir ke if gününe ba lamı oldu.

Yataktan kalkıp yanına gittim. Saatin ne kadar erken oldu unu sezmi gibi bana a kınlıkla baktı. Onu kollarımın arasına alarak pencere nin yanına götürdüm ve bu nefis ilkbahar gününü seyredebilmesi için perdeleri açtım. Karanlıkla gölgelerin, do an güne kar ısında gerileme leri benim gibi onu da büyülemi ti. Her yerde ku lar uyanıyor, yuvalarıyla dallarından havalanarak ılık sabahı selamlıyor ve yiyecek bulma sava larına ba lıyorlardı.

«Güzel bir sabah, de il mi, Christie? Annen bu güzel ilkbahar saba hında evlenecek,» dedim. Christie ne dedi imi anlıyormu gibi dönüp merakla bana baktı. Sonra, mavi gözlerini önümüzdeki sahneye çevire rek, onu minik bir mele e benzeten gülümseyi ini gösterdi.

Çok geçmeden Sissy bebe e bakıp bana yardımcı olmak için geldi, Bayan Boston da bana bir kahvaltı tepsisi getirdi. Bayan Boston ilk i olarak annemin dedikodusunu yaptı. «Gece yarısı kalkmam gerekmi ti,» diye anlattı. «lı ı görmeyeyim mi... Ne oldu una bakmaya gidince anneni gördüm. Sabahın dördü var yoktu.»

«Ne yapıyordu peki?» diye a kınlıkla sordum.

«Kalkmı , tuvalet masasının ba nda makyaj yapıyordu. Heyecan dan belki de vaktini a ırmı tır.» Bayan Boston bu son cümlesini ba nı sallayarak eklemi ti. Ama annemin yaptıkları artık beni a ırtma özelli ini kaybetmi ti.

Çok geçmeden Trisha hazırlanmam için yardıma geldi. Sissy, Christie'yi giydirdi ve bizi rahatsız etmemesi için alıp götürdü.

Trisha bana, «Sinirli misin?» diye sordu.

«Yani ellerim titredi i ve dudaklarımı boyamaya cesaret edemedim için mi böyle söylüyorsun?» diye gülerек kar ılık verdim. Trisha, saçlarıma biçim vermeme yardım etti. Annem konukları kar ılamak için a a ı inmeden önce bize bakmaya geldi.

Üstünde fildi i renginde atkısız bir tuvalet vardı. Bunun bedeni inci lerle i li bir danteldendi. Omuzlarına örümcek a ı kadar ince bir al almı tı. Boynuna en gösteri li pırlantalı gerdanlı nı takmı tı. Kulakların da ise bununla uyumlu pırlantalı küpeler sallanıyordu. Sol koluna züm rütler, pırlantalar ve yakutlarla bezeli kalın altın bilezi ini takmı tı. Bir

keresinde bu bilezi in otelin yarısı de erinde olmasıyla övünmü tü.

«Çok güzel olmu sun, anne,» dedim.

Trisha da, «Evet, Bayan Cutler. Gerçekten çok güzelsiniz,» diye bana katıldı.

«Te ekkür ederim, kızlar. Sana iyi anslar dilemeye ve bir eye ihti-
yacın var mı diye bakmaya gelmi tim, Dawn. Bundan sonra çok me-
gul olaca im,» dedi.

«Te ekkür ederim, anne, her eyimiz tamam,» demem üzerine,
bana pırl pırl bir gülümseyi yöneltti ve otelin kraliçeli i rolünü oynama-
k için acele uzakla tı.

Jimmy geleneklere ba lılı ıyla beni a ırttı. apel'de bulu mamız-
dan önce beni görmeyi ya da kendini bana göstermeyi reddetmi ti.
«Bütün bir ömre yetecek kadar ansızlık gördük,» dedi. «Daha fazlası-
na yol açacak bir ey yapmamaya kesinlikle dikkat edece im.»

Trisha ile ben müzi in ba lamasını beklemek üzere bizden bekle-
nen konuma geçti imizde o kadar titriyordum ki, mihraba giderken
mutlaka aya ımın bir yere takılaca ına ve dü ece ime emindim. Philip
müzi in ba lamasına birkaç saniye kala Randolph'u getirdi. kisi de
smokin, giymi lerdı. Philip'in smokini mum gibi üstüne oturmu tu ve
delikanlı her zamankinden yakı ıklı görünüyordu, ancak, Randolph'unki
üzerinden sarkarak ne, kadar kilo kaybetti ini vurguluyordu. Philip saç-
larını kestirmeyi ve sinekkaydı tra yaptırmayı ba armı tı. Adamca ız
gülümsüyor ve heyecanlı görünüyordu, ama aradan birkaç saniye geç-
meden kıpırdamaya ba ladı ve dalgınla tı. Philip'in kula ına sürekli bir
eyler fısıldadı ına dikkat ederek, «Baban iyi mi kuzum?» diye sordum.

«Merak etme,» dedi Philip. «Küçük rolünü aksatmadan oynayaca-
k.» Bana dikkatle baktı. «Hiç bugünkü kadar güzel olmamı tın,
Dawn. Tören ba lamadan önce bana bir öpücük vererek ans dileyebi-
lir misin?»

«Peki, Philip,» dedim.

Gözleri parladı ve beni dudaklarımdan öpmek için e ildi, ama ben
atik davranarak ona yana ımı çevirdim. Dü kırıklı ına u rayan delikanlı,
yana ıma küçük bir öpücük oturttu ve geri çekildi. «yi anslar,
Dawn,» diye fısıldadı.

«Te ekkür ederim, Philip.»

O sırada müzik ba ladı ve biz de mihraba do ru yürüyü e geçtik.

Jimmy mihrabın önünde beni beklerken ne kadar yakı ıklydı. Be ona yakla tıkça gözleri parlamaya ba ladı. Hiç kimsenin beni Jimrrr' kadar sevmeyece ini dü ünüyör ve böyle bir erke im oldu u için ço' anslı oldu uma inanıyordum.

Beceriksiz bir davranı ta bulunmak korkusundan sa ima, solum bakmaya cesaret edemiyordum. Buna ra men, konukların arasınd yörenin ileri gelenlerinden bazılarıyla karıları gözüme ili ti. Çe itli toplan tılarda onlarla kar ıla mı tım. Bay ve Bayan Updike'la Bay ve Baya Dorfman'ın birlikte oturduklarını gördüm. Erkekler gülümsüyor, kadınlara ise hiçbir eyi gözden kaçırmamak ister gibi etrafı dikkatle inceliyorlardı. Bazı kimseler bana ele tiriyle bakıyormu gibime geldi. Öyleleri, ke dimi, zengin bir kızın giysilerini giyerek o zengin kızın kimli ini ve hayat. nı çalmı yoksul bir kızımı im gibi hissetmeme yol açıyorlardı.

Annemin herkese ıl ıl gülümsedi ini gördüm. Pürüzsüz tenini üstündeki ziynetler de gülümseyi i kadar göz kama tırıyordu. Ba Alcott da yanında duruyor ve bana sempatiyle bakıyordu. Smokin ceke ti ve yakasına taktı ı karanfille çok ık ve kibar görünüyordu. Geçidi bir yanında Sissy, Christie'yi kollarının arasında tutuyordu. Kızım, kaba rık etekli beyaz elbisesinin içinde porselen bir bebekten farksızdı. Etra fında olan bitenlere içermi gibi bakıyordu. Sanki büyülenmi ti. Ben gördü ü an gözleri parlamadı.

Orada burada otelin çe itli bölümlerinin efleriyle e leri gözüme ili 4 ti. Onların gülümseyi leri öbür konuklarınkinden daha içten görünüyör du.

Jimmy'nin yanında yerimi aldım. Rahip kısa bir duayla töreni açtı. Kalbin gö sümün içinde davul gibi atıyordu. Rahibin her duru undaki sessizlik anlarında herkesin, kalbimin atı larını duydu una emindim.

Tam o sırada Randolph e ilip kula ımın içine, «Cutler Nine'yi göre- miyorum,» dedi. «Herhalde onu gelmekten alıkoyan bir ey oldu. Gidip bakayım.»

«Ne? Hayır, Randolph.»

Onu durdurmak için hızla döndümse de, adamca ız kilisenin orta- sındaki geçitten kapıya do ru atılmı tı. Cemaatin arasında a kınlık mırıltıları duyuldu. Annem bayılır gibi olmu tu. Bronson hemen kolunu

nun beline doladı. Rahip bir an durduktan sonra anneme baktı. Annem Bronson'a bir şey söyledi, adam bunun üzerine öne doğru bir adım attı ve rahibe bakarak baktı. Rahip bunun üzerine, «Bu adını kim bu erkeğe veriyor?» diye sordu.

Bronson Alcott, «Ben veriyorum,» dedi. Cemaatin arasında yine a kınkık anlatan mırıltılar dolaştı, ama rahip buna rağmen törene devam etti. Philip o sırada parmağına geçirmesi için yüzünü oldukça steksiz bir tavırla Jimmy'ye uzattı.

Rahibin sözlerini yinelemesi gerektiğinde Jimmy'nin gözlerinin içine baktım, ama o sırada Philip'in dudaklarını kıpırdattığını görmek beni ayırttı. Yemini o da yineliyordu: «Hastalıkta ve sakatlıkta, iyi günlerde ve kötü günlerde...» Jimmy aracılığıyla benimle evlendiğini sanıyordu sanıyordu. O da Jimmy ile aynı zamanda «Evet» diye heceleledi. Öylesine sarsılmıyım ki, yemini yinelememi söyleyen rahibi neredeyse duymayacaktım. Ama kendimi toparladım, Jimmy'nin yüzünü onun parmağına geçirirken de bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak olan sözleri yineledim: «Ölüm bizi ayırana kadar.»

Öpütük ve alkışlar arasında kilisenin ortasındaki geçitten kapıya doğru hızla uzaklaştık. Düğün töreni sona ermişti. Artık Bayan James Gary Longchamp'dım.

Kokteylle bunu izleyecek yemek için otelin geniş lobisi uygun görülmedi. Konuklar içeri girerken annem, Jimmy ve ben onları karşılamak için sıra olduk. Annem henüz tanımadığım bazı önemli konuklarla tanışmamız için Bay Updike'in, Jimmy ile benim yanımda durabileceğini düşünmüştü. Aslında bu, Randolph'un yerine getirmesi gereken, lakat bunu başaracak durumda olmadığını bir görev olduğunu için, kalbimde hüznü duydum. Kendisi zaten ortalıkta yoktu. Philip'e babasını sorduğumda bakacağını söyledi.

Konuklar sıradakilerin elini sıktıktan sonra, lobinin iki yanında kurulu içki barlarının başına gidiyorlardı. Erkek ve kadın garsonlar annemin unlar için özel olarak dizayn ettiği yeni üniformaları giymişlerdi. Erkek garsonların üstünde kırmızı yelek, beyaz gömlek, beyaz papyon kravat ve kırmızı pantolon, kadın garsonların üstünde ise beyaz yelek, beyaz

fiyonklu kırmızı bluz ve beyaz etek vardı. Kalabalığın arasında dolanı sıcak ve soğuk ordövrler: kızartılmış ve haşlanmış karidesler, ton balığı havyar ve kazıci eri ikram ediyorlardı. Bazı garsonlar da tepsiler içinde ampanya getiriyorlardı.

Lobinin uzak köşesine beş kişilik bir orkestra yerleştirilmişti. Herkes yerleştikten sonra, Jimmy, ben ve Trisha kendimize biraz yiyecek, içecek aldık. Christie, Sissy ile birlikte orkestranın yanındaydı müzisyenlerini çırparak eğlenceli yapıyor ve iki yanına sallanıyordu. Zaten herkes de çok eğleniyor görünüyordu. Philip çok geçmeden Randolph'u aramaktan döndü ve babasının ofisinde bazı önemsiz işleri bitirmişti haberini getirdi. «Biraz akıllı karıyı, ama baka bir şey yok,» dedi.

«Yanımıza gelmeyecek mi?»

«Gelecektir, tabii. Birazdan.»

Konuklar yemek ve dans için balo salonuna davet edilmeden önce Bronson Aicott yanıma sokuldu. «Tören esnasındaki davranışımı kızma dırınımı umarım,» dedi. «Randolph en münasebetsiz zamanda banyo alı, gidince annen panik kapıldı ve benden bir şeyler yapmamı istedi.»

«Anlıyorum,» dedim. «Size teşekkür borçluyum.»

Bronson gülümsedi. «Geline öperek kutlayabilir miyim?» Olur gibi? Herkesin başına ve mem üzerine beni sevgiyle yanağımdan öptü. Elimini d avucunda sıkarak, «Sana mutluluklar ve bol anılar dilerim,» dedi. «kiziniz de çok güzel bir çift oldunuz.»

Bronson bu sözlerden sonra, çok iyi vakit geçirdiği belli olan annemin yanına yürüdü. O, bir erkek hayran grubunu etrafında toplandı bile ve beşenilen bir kadın olmanın bol bol keyfini çıkarıyordu.

Aradan çok geçmeden orkestra sustu ve orkestra efisi mikrofonu eline alarak, konukları balo salonuna davet etmekle görevlendirildiğini haber verdi. Konuklar içeri girerken, üstünde kırmızı ve sarı güllerle «DAWN VE JAMES' KUTLARIZ» yazılı dev bir kemerin altından geçtiler. Bütün masaların ortasında dekoratif çiçek gruplamaları yer alıyordu. Masaların yanında gümüş buz kovalarının içinde ampanya tepsileri vardı. Konuklara düğünün küçük anıları armağan edildi: üstünde altın, dans harflerle «Dawn ve James», ayrıca tarih yazılı altın çerçeveli kibrit kutuları, üstüne adlarımız ve bir gelinle damat silüeti kakılmış gerçek

eriden kitap i aretleri, hanımlara da arkasında «Dawn ve James Cutler Koyu» yazılı makyaj aynaları...

Konuklar balo salonuna girerlerken anneme Randolph'a gidip bakmasının gerekeceğini ima ettim. A zına bir ka ık dolusu balık ya ı akıtımı im gibi yüzünü buru turdu. «Ne diye? nsanın içini karartıyor, ayrıca, hepimizi zor duruma dü ürdü.»

«yi ama...»

Ama ba ka bir ey söylememe fırsat kalmadan annem birisinin kondisine do ru geldi ini gördü. Bunun üzerine en bir kakhaha attı ve konu a do ru uzakla tı.

Sonunda Randolph'un ofisine giden ben oldum. Adamca ızı masadının ba nda bir deftere bir eyler karalamakla me gul buldum. Ona yaklaarak, «Randolph, iyi misin?» diye sordum.

Adamca ız önce ba ını kaldırarak bana, sonra da önündeki deftere baktı. Birdenbire'bir tek ya sol gözkapa ının altından kopup yana ı boyunca yuvarlanmaya ba ladı. Dudakları titriyordu. «Gitti,» dedi. «Annem gitti.»

Gerçekle en sonunda yüzle mesine sevinmi tim. «Evet, Randolph,» dedim, «Artık o öldü.»

Adamca ız ba ını sallayarak Cutler Nine'nin masanın üstündeki loto rafına baktı. «Onunla vedala maya bile fırsat bulamadım,» diy mırıldandı. «Birbirimize söylememiz gereken eyleri hiçbir zaman söylemedik. En azından ben ona söylemem gerekenleri söylemedim. Oysa o benimle daima ilgilenir, beni korurdu.»

«Randolph, çok üzgünüm,» dedim. «Uzun zamandan beri gerçeklerden kaçtı ını biliyorum, ama artık bunu ba arman iyi oldu. Belki artık yine bir eyler ba arabilir, annenin olmanı istedi i gibi olabilirsiniz.»

«Bilmiyorum,» dedi. «Bunu ba arabilir miyim bilmem. Kendimi öyle peri an hissediyorum ki.»

«Zamanla iyile eceksin, Randolph. Buna eminim.»

Orta ya lı adam bana gülümsedi. «Ne kadar güzelle mi sin.»

«Te ekkür ederim, Randolph. Bunun benim dü ün günüm oldu unu biliyorsun. Törenle kokteyl sona erdi. imdi yemek yemek için hep birlikte balo salonuna geçiyoruz. Sen de gelip bugünü bizimle kutla , mak istemez misin? Ailece içeri girmemizin zamanı geldi,» diye vurguladım.

Randolph, «Evet,» dedi etrafına bakınarak. «Birazdan gelirim. Ya nız önce kendimi biraz toparlamalıyım.» Anlamlı kara gözlerini ba^d çevirdi. «Sana iyi anslar, Dawn.» Beni bir daha hiç görmeyecekm; gibi konu mu tu.

«Gecikme, Randolph. Ne olur,» dedim.

Yana inı elinin tersiyle sildi. «Gecikmem,» dedi. «Te ekkür ed rim.»

Lobiye döndü ümde annemi Jimmy'nin yanında beni sabırsızlık bekler buldum. «çeri girme zamanımız geldi. Nerelerdeydin?» dedi.

«Randolph'u görmeye gittim. Artık gerçe i yava yava kabulle meye ba lıyor,»

«Bunun zamanı çoktan geldi de geçiyor bile.»

«O seni istiyor, ona yardım edecek birine ihtiyacı var,» dedim.

Annem, «Öf Dawn, bu tatsız i i imdi açmanın sırası mı?» diye ini di. «Bugün senin dü ün günün! Tadını çıkar!»

«Randolph bizimle içeri girece ini söylemi ti,» diyerek etrafım bakındım.

Tam o sırada içeriden adlarımızın anons edildi ini duyduk. «Bayan lar, Baylar, ev sahipleriniz Cutler'ler ve gelinle damat Bay ve Baya James Gary Longchamp.»

Jimmy, «çeri girsek iyi olacak,» dedi.

«Peki» der gibi ba ımı salladım ve kocamın koluna girdim. Kemerini altından geçmeden önce son bir kez daha arkama baktım, ama Randolph görünülerde yoktu.

Sofrada Bronson Alcott annemin sa ında oturuyordu. Randolph' ait bo sandalye ise solundaydı. Jimmy ile ben oturur oturmaz Bronson Alcott aya a kalktı ve gelinle damadın sa lı na kadeh kaldırma onurunun kendisine verildi ini söyleyerek bize döndü.

«Cutler Koyu halkı Bay ve Bayan James Gary Longchamp'a sa ılık, mutluluk ve ba arı diliyor. Ben de ikinizin uzun ve çok mutlu bir evlili ini olmasını diledim.» Kadehini kaldırdı. «James ile Dawn'a içiyorum.» Masanın etrafındaki konuklarda bir a ızdan, «James'le Dawn'al» diye yinelediler.

„ Bu içten dile in arkasından toku turulan kadehlerin çıkardı ı tıngırıtı bütün salonda yankılandı.

Jimmy ile ben kalkıp iki kez dans ettik. Arkadan Philip benimle

dans etmek istedi. Jimmy'nin bakı ları sertle mi ti, ama ba nı e mesi üzerine Philip'le dansa kalktım.

Delikanlı beni gö süne bastırarak dönerken, «Annem bu kez hiçbir masraftan kaçınmamı ,» dedi. «Bu otelde hiç böylesine görkemli bir parti görmemi tim. Eminim, Cutler Nine hayatta olsaydı, dünyada bu kadar harcama yapmazdı.»

«Annemin paraya ve harcamalara fazla aklı ermiyor, aldırdı ı da yok.»

Philip, «Bununla birlikte senin için masraftan kaçınmadı ina sevindim. Böyle bir dü üne sen tanıdı im herkesten daha fazla layıksın,» dedi. Devam etti. «Çok merak ediyorum, acaba benim dü ünüm de bu ayarda bir ey olacak mı? Sanırım olacaktır.»

«Resmen ni anlandın mı?» diye sordum¹.

«Henüz de il, ama o tarih yakın,» Philip ekledi. «Ni anlımın ailesi çok zengindir.»

«Senin için sevindim, Philip.»

Delikanlı beni bir kez daha hızla döndürerek, «Yne de sen istedi in kızla birlikte olamayacak olduktan sonra para önemli de ildir,» dedi.

«Ama sen o kızı istiyorsun, öyle de il mi, Philip?»

Delikanlı, «Biliyor musun, o kızın yerinde senin olmanı isterdim, Dawn,» diye kar ılık verdi. Gözleri sonsuz bir arzuyla doluydu.

«Böyle bir eyin asla olamayacağını bildi imize göre, konuması da anlamsız, öyle de il mi?» dedim.

«Haklısın,» dedi. «nsanı gereksiz yere üzmekten ba ka i e yaramaz.»

Dans sona erdikten sonra Philip'ten gidip Randolph'a bakmasını İtledim. «Niçin gecikti ini merak ediyorum,» dedim.

«Sen emret,» diyerek önümde e ildi ve uzakla tı.

Bu kez Bronson Alcott beni dansa kaldırdı. «Biliyor musun,» dedi. "Jimmy'yi baya ı kışkınıyorum. Bütün sahilin en parlak kızını elde etti.»

«Tam aksine, Bay Alcott. Asıl ben en parlak partiyi yaptım,» dedim.

Orta ya lı adam güldü. «Ne olur, bana Bronson de,» dedi. «Kendimi senden ya lı hissetmek ho uma gitmiyor.»

«Bo una de il ya, annemle o kadar iyi anla iyorsunuz. O da ya m an beklenece i gibi davranmaya yana maz,» diye burun kıvırdım.

Dans bitince kavallemi bırakıp Jimmy'nin yanına ko tum. «Bura dan bir an önce kaçmaya ve halayımıza çıkmaya can atıyorum, dedim.

Yüzü gülen Jimmy beni hafifçe öptü. Derken Sissy, Christie'yi yan miza getirdi, biz de onunla dans pistine çıktık, onu aramızda tutara dans ettik ve müzi in tadını çıkardık.

Philip o sırada çıkagelerek, Randolph'un, ofisindeki divanda uyu kaldı inı söyledi. «Onu uyandırmaya kıyamadım,» dedi.

«Belki öylesi daha iyi,» diye itiraf ettim.

Yemek ve dans, ak amin ilerleyen saatlerine kadar sürdü. Erk kalkmak ve günün heyecanı beni öylesine yormu tu ki, davetin sonunf yakla masına baya ı seviniyordum. Di lerini fırçalamak gibi en bas i lerin dahi onu yordu undan yakınan annem, sonsuz bir enerjij kavu mu görünüyordu. Özellikle erkeklerden aldı ı övgüler onu ço mutlu etmi ti. Ona veda etmeye geldiklerinde, «yi ama saat dab erken!» gibilerden sözlerle konuklarının gitmesini önlemeye çalı yordu

Buna ra men herkes da ılmakta gecikmedi ve geride, sadece ora on iki ki i kaldı: En son gidenler Bay Updike, Bay Dorfman ve Bronso Alcott oldu.

Jimmy ile balayı yolculu umuza çıkmak için bavullarımızı hazırla mı tık. Uçak biletlerimiz de Jimmy'nin yanındaydı. Otelin otomobili üstümüzü de i tirir de i tirmez bizi havaalanına götürmek üzere kapı da bekliyordu. Sissy'nin Christie'yi yatırmasına yardım ederken kızım annesinin bir süre yanında olmayaca inı ve Sissy'yi üzmemesini söyl meye çalı tım. Christie ne dedi imi anlamı olmalıydı ki, bana h zamankinden sıkı sarıldı ve beni uzun uzun öptü.

Sissy, «Siz üzülmeyin, Davım,» dedi. «Christie'ye gözüm gibi baka ca ım.»

«Buna eminim, Sissy. Te ekkür ederim.»

Kız, «Çok güzel bir gelindiniz,» derken gözlerinden ya lar süzülü yordu.

«Sen de bir gün güzel bir gelin olacaksın, Sissy.»

Kız gülümsedi ve birbirimizi kucakladı. Jimmy çantalarımızı a a ı indirmi ti bile. Beni lobide bekliyordu. A a ı inerken, sürüklenir gibi merdiveni çıkan annemle kar ıla tım. «O kadar yorgunum ki,» dedi «Bu gidi le bütün bir haftayı uykuda geçirece im.»

Ben, «Te ekkür ederim, anne. Ola anüstü bir dü ündü,» diye karlılık verdim.

Annemin hemen yüzü güldü. «Öyleydi, de il mi?»

«Her ey mükemmeldi. Randolph'un dı ında tabii,» dedim ve ekledim. «Umarım artık onunla ilgilenirsin.»

Annemin yüzünden gülümseyi sHindi. «Lütfen, bana onu hatırlatma,» dedi. Hafif hafif inleyerek yukarı çıkmayı sürdürdü.

Kalan basamakları hızlı hızlı inerek Jimmy'nin yanına vardım. Bizim 'e havaalanına kadar gelecek olan Trisha, kapıda Jimmy'nin yanında "uruyordu.

Ben lobiden geçerken resepsiyon masasına yaslanmı durumda bekleyen Philip yanıma geldi. «Ho ça vakit geçir,» dedi.

«Te ekkür ederim.»

«Seninle giden ben olmak isterdim,» diye ekledi.

Onu duymamı gibi davranarak Jimmy'nin beni bekleyen kollarının rasına atılmaya ko tum.

Balayı ve Üzüntüler

Otelin limuzininde ba ımı Jimmy'nin omuzuna dayayarak gözleri mi kapadım. Yorgunluktan belki tükenmi tim, ama mutluydum. Kocanın parmaklarının, alnıma dökülmü saç perçemlerini arkaya itti ini ve sevgiyle dolu, sıcak öpücü ü için yer açtı ını hissettim. Gözlerim kapalı olarak gülümsedim.

Jimmy, «Büyülü bir dü gören genç bir kadına benziyorsun,» diye fısıldadı.

«Öyleyim,» diye yanıt verdim.

Jimmy, «Ben de o dü ün içinde oldu um sürece bir sakıncası yok,» dedi. Gözlerimi yava ça açarak yumu ak bakı lı, kara gözlerine baktım. Ne de olsa ba ka bir erke e çılgınca â ık olmu ve o erke in çocu unu do urmu tum. Jimmydü lerimin onu da kapsayıp kapsama dı ını merak etmekte haklıydı.

Bana olan a kının ne kadar derin ve güçlü oldu u birden kafama çarpıldı. Michael beni terkettikten sonra adama olan a kının son bulup

bulmadı inı hiçbir zaman sormamı tı. Michael'i sık sık dü ünüp dü ün medi imi de merak etmiyor görünüyordu. En azından bunu hiçbi zaman sormamı tı. Belki de ona yalan söyleyip, Michael'in arada sıra da ve özellikle Christie kollarımdayken aklıma geldi ini inkâr edemey ce imi biliyordu.

Ama Jimmy bütün bunları unutmaya hazırdı. Birbirimize olan sevgi mizin her geçen gün daha kuvvetlenece ine inanıyordu. Onun için kadar büyük bir de erim vardı ki bu u urda her eyi göze alıyordu Benim ise onu sevdi ime ve bu sevginin daha da güçlenece ine inan cim vardı.

«Sen her zaman dü lerimin bir parçası olacaksın, Jimmy. Sonsuz dek...» diye ona söz verdim ve dudaklarımı ona uzattım. Uzun uzu öpü tük. Sonra ben gözlerimi yine kapadım ve ba ımı onun gö sünü üstüne kaydırdım. Jimmy hava limanına varmamıza kadar beni öylec tuttu.

Uçakla Cod Burnu'nun ucundaki Provincetovn'a kadar gittik. Or da bindi imiz taksi bizi kumsalda olan motelimize götürdü. Balayı daire sine yerle ti imizde vakit gece yarısına yakla ıyordu. kimiz de yorgun, fakat çok heyecanlıydık. Odamızın küçük bir balkonu vardı. Yerden yalı nız iki kat yukarıdaydık, ama kar ımıza bir engel dikmeden uzayan kum sal, geni bir okyanus manzarasından yararlanabilmemizi sa lıyord Berrak bir geceydi, yıldızlar da siyah kadife üstüne serpi tirilmi pırlan talar gibi ı ıldıyorlardı. O kadar mutluydum ki. Jimmy arkadan ban yakla tı. Aklımdan geçenleri sezmi gibi kolunu omuzlarıma doladı v beni kendine çekti. «Mutlu musun?» diye sordu.

«Bilsen hem de ne kadar mutluyum, Jimmy.»

Delikanlının gözlerinde tatlı bir anlam biçimlendi. «Yıldızlar ne kadar yakın gözüküyorlar,» dedi ve beni yana ımdan öptü.

«Çok da parlaklar,» dedim. «Gözlerimi kapadı ımda bile onları görebiliyorum!» Jimmy gülerek beni kendisine çevirdi ve dudaklarım dan öptü. «Bayan James Gary Longchamp,» diye fısıldadı ve beni tüy gibi havalandırarak yata a ta ıdı. Beni oraya yatırdıktan sonra tepemde durdu. Bir yandan saçlarımı ok arken bana bakıyordu.

Daha önce bir kere Jimmy beni New York'ta görmeye geldi i' zaman oteldeki odasına gitmi tik ve orada sevi memize ramak kalmı tı. Michael'le tanı mamdan önceydi bu. ki karde gibi büyütülmemize

I kın anılar Jimmy'de de, bende de o tarihte henüz o kadar tazeydi ki, ramızda kan ba ı olmadı ını ve birbirimizi arzulamamız ve sevmemiz- de kirli olan bir taraf bulunmadı ını kendimize tekrarlamamıza kar ın, yıllar yılı karde gibi ya amanın etkisinden sıyrılamamı tık.

Jimmy de aynı eyleri hissetmi ve bizim için henüz çok erken Oldu una karar verdi ti. Böylece, birbirimize sarılmamıza ve birbirimizi öpüp koklamamıza kar ın, sön adımı atmaktan kaçınmı tık. Bunu yaptır- ımız anda yanlı bir suçluluk, yalanlar ve aldatmacaların üstünde kurulu olan aramızdaki duvarın, aslında hiçbir zaman aramızda olmaması gerekti ini ve yıkılaca ını biliyordum.

Jimmy, «Çok mu yorgunsun?» diye sorarak beni bu rahatsızlık verici dü üncelerden kurtardı.

«Hayır,» dedim ve bluzumun dü melerini çözmeye giri tim.

Jimmy, «O i i bana bırak. Sen yatıp yıldızları seyret,» dedi.

Gülümsedimse de, Jimmy'nin parmaklarını bluzumun dü melerinin üstünde hissetti im an kalbim çarpmaya ba ladı. Bluzumu usulca (istümden sıyrıldı ve kollarımdan a a ı kaydırdı. Arkasından, aynı yava lılıkla sutyenimin kancalarını söktü. Gözlerimi açmadım. Yata ın ayaku Cına do ru çekilerek iskarpinlerimi ayaklarımdan çıkardı ve etekli imi bacaklarımdan üzerinden a a ı çekti. Külodumu da çıkardı ında en sonunda gözlerimi açıp ona baktım. Bana öylesine bir arzuyla bakıyordu ki, ba ım döndü.

Fısıltıdan farksız bir sesle, «Beni, senin soyunmanı seyrederken yakaladı ın zamanları anımsıyor musun?» diye sordu.

O zamanlar yüzünün nasıl kıpkırmızı oldu unu anımsayarak, «Evet,» dedim.

«Vücudunun nasıl de i ti ine tanık oldukça büyüleniyordum. Gö üslerin geliyor, vücudunun çizgileri daha bir yuvarlanıyordu. Bakmak istemiyordum, do ru olmadı ını biliyordum, ama sen bir mıknaş- lın, benim ba ım da sanki bir demir parçasıydı.

«O divan yataklarını payla tı ımız zaman vücutlarımız birbirine de ince nasıl havaya sıçradı ını da anımsıyorsun, de il mi?»

Jimmy ellerini onları bekleyen gö üslerimin üstüne koyarak, «Evet, anımsıyorum,» dedi. Gözlerimi kapadım ve vücudunun üstünden sıyrıp attı ı giysilerinin çıkardı ı hı ırtya kulak verdim. Birkaç saniye sonra, çıplak olarak yanımdaydı ve ikimizin de dü lerimizde gördü ümüz,

hayalini kurdu umuz ey gerçeikle me yolundaydı.

imdi gö üslerimin üstüne kelebek gibi hafif öpücükler kondur dudakları gerçekte. Beni ok ayan ve giderek kendisine yakla tıran eli gerçekte. Ta gibi sert erkekli inin dokunu u gerçekte. Sahte bir geç:., in kapısını en sonunda kapar gibi bir kez daha durakladık, ondan so ra da co ku dolu bir kucakla mayla gerçek anlamda karı koca old A kı ruhumun derinlerine, giderek daha derinlerine saplanırırken, ben '* onu kendime çekiyor, giderek daha fazlasını isteyerek ikimizi de inle; durumuna getiriyordum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sürekli ' vızılıtya dönü mü tü ve kanımı vücudumda giderek daha hızlı ko tuf yor, bu arada parmaklarım karıncalanıyordu.

Sonradan ihtirasımızın yo unlu una ikimiz de a arak yan y yatıp kaldık. Jimmy'nin parmakları benimkileri hapsedmi ti. Böylece ele tutu arak ve konu madan yatıyor ve karanlı a bakıyor, bu ara penceremizin dı nda yıldızlar sanki daha çok parlıyor, ı ıkları okyan' sun yüzeyinde oyna ıyor, Jimmy ile benim en sonunda karı koca olu muza sanki bütün dünya seviniyordu.

kimiz de o gece rahat ve derin bir uykuya daldık. Perdelerin aratıl ndan içeri süzülen güne in ı nları bile uykumuzu bölemedi. OkyanÇ esintileri perdeleri havalandırdı ve bizi sanki dürttü, böylece sonundaj gözkapaklarımızı araladık ve birbirimizin yüzüne baktık.

Jimmy, «Bu, Bayan James Gary Longchamp olarak uyandı in i sabahın,» dedi. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Açlıktan ölüyorum,» diye kar ılık vermeme kocam bir kahka! attı. Du yaptık ve kahvaltıya gitmek için acele giyindik. Motel restoranı nin oldukça büyük bir terası vardı. Buradaki emsiyeli masalardan bir ne ili erek taze sıkımlı portakal suyu, kahve ve bakonlu yumurtad olu an sabah kahvaltımızı ettik.

Daha sonra kumsalda uzun bir gezinti yaptık, deniz kabukları ar dik ve birbirinden ilginç kabuklar ke federek birbirimizi a ırttık. Motel döndü ümüzde yanımızda bir torba dolusu deniz kabu u vardı. «Chr tie bunlara bayılacak,» dedim.

Ö leden sonra kumların üstünde yattık ve okyanusta yüzdük. B kadar hareket i tahımızı kamçılıadı ndan ikimiz de Cod Burnu'nun ün' istakozunu tatmaya hazırдық. Jimmy yörede epeyi ara tırma yaptı in dan tüm faaliyetlerimizi önceden planlamı tı. Bu arada' limandaki bi,

deniz ürünleri lokantasında yer de ayırtmı tı. Bunun kapısının üstündeki tabelada «Bugün yedi iniz istakoz dün Cod Burnu koyunda yüzüyor 'u» diye yazılıydı.

Lokantanın çok sevimli ve romantik bir atmosferi vardı. Yalnız mumların aydınlattı ı bir masada oturuyor ve limandaki tekneleri görüyorduk. Bunlardan birçoklarının ı ıkları yandı ından uzaktan bakınca denize dü mü yıldızları anımsatıyorlardı. Yemekten sonra kentte küçük bir gezinti yaptık, camekânları seyrettik ve dönerken götürmek için ne gibi arma anlar satın alca ımızı planladık.

O geceki sevi memiz en azından bir gece önceki kadar ihtiraslı oldu. Güne banyosu, yüzme, yürüyü ler, sonra da kendimize çekti i- miz ölenler bizi yine derin bir uykunun koynuna yuvarladı. Birbirimizin kolları arasında dalıp gittik ve ancak ertesi sabah ılık okyanus esintileriyle pırl pırl güne in ok ayı larıyla gözlerimizi açtık.

Jimmy birer kayak kiralayıp sakin koyda kürek çekmemizi planlamı tı, böylece kahvaltı eder etmez üstümüzü de i tik ve kumsala indik. Teknenin sahibi bize can yelekleri ve teknelerin nasıl kullanılacağı na dair bilgi verdi. Biraz sonra teknelerimizde e lenceli bir yolculu a çıkmı bulunuyorduk. E lenceli, fakat aynı zamanda yorucu. Okyanus o kadar sakin oldu u için çok anslydık, ama zorlu bir kürek çeki ten sonra yine kıyıyı görünce ikimiz de sevindik.

Ne var ki, yakla tıkça motelin resepsiyon görevlilerinden birinin kıyıda teknelerin sahibinin yanında durdu unu ve bizim geldi imiz yöne baktı ını gördüm. Biz kumsala yana ırken elini kolunu sallayarak bize do ru yürüdü.

«Bizden ne istiyor acaba?» diye mırıldandım. Jimmy kayı ından kıyıya atladı ve benim de kendi kayı ımdan inmeme yardım etti.

Görevli, «Size çok acele bir telefon geldi, Bayan Longchamp, onun için de sizinle kocanızın dönüp dönmedi ine bakmak için buraya indim,» dedi.

çimi korku kapladı. Endi eyle Jimmy'ye baktım, sonra tekrar görevliye dönerek sordum. «Telefon edenin kim oldu unu biliyor musunuz?» Kalbimin atı ları giderek hızlanıyordu.

Adam üstünde bir telefon numarası yazılı olan bir kâ ıdı bana uzatarak, «Bay Updike adında biriydi.» diye yanıtladı. «Sizin onu derhal aramanızı istedi.»

«Oh hayır, Jimmy. Mutlaka Christie'ye bir ey oldu,» diye ba ırdım.

Jimmy, «Hemen kötüye yorma,» dedi. «Otele ilgili bir ey, örne in, vakit kaybetmeden verilmesi gereken bir karar olabilir.»

Telefon etmek için moteldeki odamıza ko tuk. Bay Updike telefo nu daha ilk çalı nda açtı. «Sizi balayında rahatsız etti im için üzg" nüm, Dawn, ama trajik bir olay mecbur etti,» dedi.

«Ne var, Bay Updike? Ne oldu?» diye ba ırdım. Titriyordum. Jimmy yanımda durmu , elimi avucunda sıkıyordu.

Avukat, «Randolph öldü,» diye kar ılık verdi.

«Randolph mu? iyi ama niçin... nasıl?»

«Olan bitenlerin onu peri an etti i anla ılıyor. Dün gece bir ara otel den ayrıldı . Gitti ini kimse farketmemi . Bütün ak amı dola ara' geçirdikten sonra sonunda mezarlı a gitmi .»

«Mezarlı a mı?»

«Evet. Ve annesinin mezarının üstüne yı ılıp kalmı . Mezarlık bekçi- si onu bu sabah bulmu . Hemen bir ambulans ça ırmı , ama i i ten geçmi mi . Doktor onun üzüntüden eriyip gitti ini söyledi. Ancak ölü- mün nedeni kalp sektesi olarak gösterilecek.»

«Çok üzüldüm,» diye içimi çektim. «Zavallı Randolph. O kadar acı çekiyordu, üstelik ona gerçekten yardım eden kimsesi de yoktu.»

«Çok do ru.» Bay Updike hafifçe öksürerek genzini temizledi. «Orada nelerin olup bitti ini tahmin edebilirsiniz. Anneniz... »

«Herkesin kafasını kazan etmi tir mutlaka,» dedim. «Düzineyle dok- torun otele girip çıktı nı tahmin edebiliyorum.»

«Otelde epeyi kar ıklık oldu u üphe götürmez. Bayan Cutler, Bay Dorfman'a, bütün konukların odalarını bo altmalarını istemesini ve otelin kapatılmasını söylemi . Bay Dorfman hiç ku kusuz bu sorumlulu- u üstlenmek istemedi. Bu yüzden de bana telefon etti, ben de size haber verece imi söyledim.»

«Ne yapmamızı öneriyorsunuz, Bay Updike?» diye sordum.

Avukat, «Rahmetli Bayan Cutler asla oteli kapatmazdı,» dedi. «Ona göre otelcilik de tiyatroculuk gibiydi, özetle ne olursa olsun temsil devam etmeli.»

O korkunç ihtiyar kadının ne yapaca nı umursamayarak, «Öyle- se oteli kapatın,» diye ısrar ettim. «Konuklar duygularımızı anlarlar.

Hem ölenin ruhuna saygı göstermek gerek. Jimmy ile ben derhal otele dönmek üzere yola çıkaca ız. Cenaze töreni ne zaman?»

«Anneniz hemen yarın yapılmasını istiyordu, ama rahip onu öbür güne kadar beklemeye razı etti. Bir sürü e , dost cenazede bulunmayı steyecektir.» Avukat ekledi. «Philip'le Clara Sue eve döndüler bile.»

Telefonu kapadıktan sonra Bay Updike'la bütün konu tuklarımı Jimmy'ye anlattım. «Anneme Randolph'un durumunun ne kadar ciddi oldu unu söylemi tim. Onu uyardım tım. Ama annem umursamadı. Zavallının çocukları da umursamadılar,» dedim. .

«Sen elinden geleni yaptın, Dawn. Kendini sakın suçlamaya kalkı - ma.»

«Biliyorum. Ama ne kadar feci. Zavallı Randolph.» Gözlerimin ya armaya ba ladı nı hissetmi tim. «Hep o canavar kadının yüzün - den,» diye söylendim. «Mezarının içinden uzanıp insanları mahvediyor.»

Jimmy'nin ka larının arasında bir kaygı kırığı y er etti. «Öyle konu ma,» dedi. «Çünkü çok geçmeden kendin de bu söylediklerine nanabilirsin.»

«yi ama, nasıl oluyor da kötü eyler iyi eylerden daha ömürlü ola - biliyorlar, çürümü bir eyin kokusu ise güzel bir parfümünkünden daha uzun zaman dayanıyor?»

«Bu do ru de il, Dawn. Öyle gözükebilir, ama gerçekte de ildir.» Jimmy yüzüme baktı. «Güzel anılarımız bizimle birlikte ya ıyorlar, öyle de il mi?»

Hayır gibilerden ba ımı salladım. «Evet ama, kötü anılarımız d bizi bıçak gibi keser ve iz bırakırlar, o izler ise sonsuza dek bizimle kalır. O kötü ihtiyar kadını hayatımızdan silmenin mutlaka bir yolunu bulmalı - yım.» Bu sözleri söylerken kararlı bir tavırla dudaklarımı sıkı tım.

Jimmy, «Böyle konu tu un zaman beni korkutuyorsun,» dedi. «Bü - tün yüzün de i yiyor, ben de senin kim oldu unu bilemiyorum, çünkü benim tanıd ım Dawn asla intikamı dü ünmezdi.»

«Benim dü ündü üm ey intikam de il, hayatta kalmadır, Jimmy,» diye kar ılık verdim.

Jimmy'nin yüzünde üzgün bir anlam vardı. O söylediklerimi belki söylememem gerekirdi, ama Cutler Nine'nin her nasılsa ölümler dünya - sından bize kadar uzandı na ve herkesin mutlulu unu ve özellikle

benimkini yok etmek için mutlaka bir yol buldu una inanmaktan kendimi alamıyordum.

Motel müdürü aceleyle yolculuk hazırlıkları yapmamıza yardım etti? Boston'a kadar ufak bir uçakla yolculuk etmek, oradan da bizi Virgini Beach'e götürecektim daha büyük bir uçağa geçmek zorundaydık. Akşam saat dokuzlarında oraya vardı. İmzamızda otelin arabası gelmiyordu. Oför Julius bagaj dairesinin kapısında elinde kasketi ve kederli bir yüzle bizi bekliyordu.

Oteldekilerin çoğu Randolph'u severdi. Otel yöneticisi olarak yeteneksiz olmasına ve annesinin ölümünden sonra bilincini yitirmesine rağmen, iyi bir insan ve eksiksiz bir güneyli centilmendi. Bunalıma girmeden önce daima yüzü güler, ister oda hizmetçisi, ister zengin bir motelmü terisi olsun, herkese hoş bir söz söylemeden geçmezdi.

Personel gibi otelin sürekli mü terileri de adamca ızın bedensel ve zihinsel çöküşüne üzülürdü. Görünümüne bakılırsa yalnızca onu çok sevmesi gerekenler ilgisiz davranıyorlardı.

Binaya ve arazisine tam bir yas havası egemendi. Kurun bulutlarından soğuk bir yağmur süzülüyor, havayı daha bir karartıyor ve soğutuyordu. Otel uzaktan terkedilmiş bir eve benziyordu. Pencereleri de boş ve karanlıktı. Geni lobiye girip orasını boş bulmak çok garipti. Resepsiyon görevlilerinden yalnız bir tanesi Bayan Bradly telefonlara cevaplamak için görevi başındaydı. Kat garsonlarının en yaşlılarından Robert Garwood bavullarımızı otelin aileye ait bölümüne taşımaya girdi: Annemin oda kapısı her zamanki gibi sıkı sıkıya kapalıydı, ama ben koridorda yürürken Philip kendi odasının kapısında belirdi.

«Döneceğini sanmıyordum.» dedi. Gülümseyerek beni yanımdan öptü. Eli omuzumun üstünde kaldı.

«Tabii ki dönmek zorundaydım,» diye itiraz ettim. «Niçin dönmeye çekmiyim?» Öfkemi gizlemeyerek delikanlının elini üstümden ittim.

Philip, «Demek istediğini ki, o senin babanı öldürdü, sen ise bala yındaydın,» diye açıkladı. Çirkin bir gülümseyişle sordu. «Yoksa zevkli vakit geçirmiyor muydun?» Babasının üzücü ekilde ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra nasıl bu kadar kaygısız ve en olabiliyordu?

Genelde çok güzel ve büyüleyici olan gülümseyi ine tiksinti duymaktan kendimi alamadım.

«İani sana a ıyorum Philip, hayatta hiçbir eye, hatta babanın anısına dahi saygı duymaz mısın sen?» Sert bir sesle konu mu tum. Philip'in yüzündeki sırtı aniden silindi.

«Tabii ki üzgünüm, hem de çok üzgün. Üniversiteden ko a ko a gelmedim mi?» diye savunmaya geçti.

Yanında daha fazla durmayarak Christie'nin nasıl oldu unu görmek için bebek odasına yürüdüm. Sissy beni kapıda kar ıladı. Bebe- im m ı il m ı il uyuyordu.

Sissy gözlerini silerek, «O kadar kötü oldu ki,» dedi. Christie'yi uyandırmamız için onu odanın d ına çektim «Clarance, Bay Cut ler'in elbiselerinin dikenli tellerin içine yuvarlanm ı gibi paralanm ı oldu- unu söyledi. Elleriyile Bayan Cutler'in mezar ta ına sarılm ı ve yüzünü topra a bastırm ı durumda ölmü .» Kız vücudunu saran ürpertiye geçi - tirmek için silkindi. «Zavallı adam.»

«Biliyorum,» dedim. «Christie nasıl?»

«Kötü bir ey oldu unun farkında. Herkesin a ladı ını, burnunu çekti ini duydu, devamlı üzgün suratlar gördü. Bayan Boston'la ben onu odasından çıkarmamaya çalı tık. Ama hep sizi soruyor.»

Yava ça bebek odasına girdim. Christie'nin altın renkli saçlarının bir perçemi alına dökülmü tü. Kusursuz küçük yüzüyle tıpkı porselen bir bebe i andırıyordu. Yorganını düzelttikten sonra Jimmy ile benim e yamızı yerle tirmek için odadan çıktım. Fakat geli imizi duymu olan Bayan Boston odamda benden önce o i i yapıyordu.

Ya lı gözlerle, «Kendimi me gul etmek için sürekli yapılacak bir i arıyorum,» dedi. Onunla birbirimize sarıldık.

«Annem nasıl?» diye sordum. Bayan Boston derin bir soluk alarak omuzlarını arkaya attı.

«Odasına kapandı ve o zamandan beri d ı arı çıkmadı,» dedi. «Bü- tün yaptı ı sürekli bir eyler istetmek. Sanırım, yata ından çıkmam ı - tır.» • • • • •

Sordum. «Cenaze hazırlıklarıyla kim ilgilendi?»

«Sanırım, Bay Updike.»

«Er veya geç bu görevi yapmak gerekecek,» diyerek annemin dai- resine yürüdüm. Yatak odasının kapısı kapalıydı. «Anne, uyanık mısın?»

diye seslendim. Bir yanıt duyamayınca geri dönmeye hazırlandım. Am tam o sırada onun sesini duydum.

«Dawn... sen misin?»

Kapıyı açıp içeri girdim. Annem imdiye kadar bana hiç imdi de" yata ında, ba ı kocaman saten yastıkların içine gömülü ve yorganı boy nuna çekmi durumda oldu u kadar küçük görünmemi ti. Odada ık olarak sadece, her tarafa ölgün ve soluk bir parıltı dü üren küçük bir masa lambası vardı. Yasta olmasına ra men, annem saçlarını belk saatlerce fırçalamı tı. Dudakları ve yanakları boyalıydı. ncili küpeler v bunlara uygun bir inci gerdanlık takmı tı.

Yata ın içinde hafifçe do ruldu ve atılıp onu avutmam için ban kollarını uzattı. Yata ına yakla ıp beni kucaklamasına izin verdim.

«Dawn, döndü üne ne kadar sevindim,» dedi. «Çok feci oldu, çok. Olanların hepsini duydun mu?» Annem beni kucaklamakla tüm enerjisi- ni yitirmi gibi yastıklarının üstüne çöktü. «Cutler Koyu halkı bu ölümü ku aklar boyu konuacaktır.»

«Randolph'un bunu umursayaca ını sanmıyorum, anne,» diye sözünü kestim.

«Tabii ki. O öldü gitti ne de olsa. Bu olanların artık onun için hiçbir önemi olmayacaktır.» Annem konu tukça sinirleniyordu. Küçük yumruk- larını kullanarak yanaklarına süzülen ya ları sildi ve yata ın içinde otu- rur duruma geçti. «Bay Updike ikide bir telefon ederek bana cenazeyle ilgili berbat sorular soruyor,» diye inledi. «Bir daha o konuda tek söz duymak istemiyorum. Bu i i sen üstlenmek zorundasın.»

«Á Philip veya Clara Sue, onlar neci oluyorlar?» diye sordum.

«Clara Sue odasından çıkmak istemiyor. Philip ise gitgide babası- na benzemeye ba lıyor.» Annem yine içini çektikten sonra tamamladı. «Ah, bu tatsız hikâye bir sona erse, ba ka ey istemiyorum,»

«Durumunun giderek ciddile ti ini sana söylemi tim,» dedim. «Phi lip'e de söylemi tim tabii. Ama kimse umursamadı.» Sesim, arzu etti- imden sert çıkmı tı. Ama Randolph'un ölümünün, bütün sevdiklerini ne denli rahatsız etti ini sürekli dinlemekten sıkılmaya ba lıyordum.

«Bu yüzden de beni suçlamaya kalkma sakın, Dawn.» Annem i a- ret parma ını üzerime çevirmi ti. «Onun için yapabilece im bir ey yok- tu. Annesi Randolph'da saplantı halini almı tı. Onun kar ısında hu u duyar, annesi de il de bir tanrıçaymı gibi tapardı ona. Onu gerçekte

oldu u gibi, hain ruhlu ve zalim bir kadın olarak hiçbir zaman göreme-
di. Randolph'a göre o kadın her ne yaparsa do ruydu. Annesi bir yönü
ba ıyla i aret etse, Randolph onun arzusunu yerine getirmek için
hemen o yöne ko ardı.» Annem omuzlarını silkti. «Randolph annesiyle
beraber olmak istiyordu, sonuçta i te beraberler.»

«Onun bu ekilde bir mezarın üstünde ölmek istemedi ine eminim,
anne. Zavallı hastaydı,» dedim yava ça.

Annem, «nan bana, Dawn, öyle ölmeyi istiyordu,» diye dudak bük-
tü. «Belki deliydi, ama ne yaptı ını çok iyi biliyordu.» Orta ya lı kadın
derin bir gö üs geçirdi. «Neyse, artık bitti. Yani i in bir bölümü bitti.
Ama son bir tatsızlık daha var. Ben hasta oldu um için, berbat ayrıntı-
larla ba a çıkamam. Her eyin olabildi ince çabuk olup bitmesini istiyō-
rum. Sen bunun çaresine bakar mısın? Benim için yapar mısın bunu?»
Annem yalvarmaya ba lamı tı.

«Usul neyse onu yapaca ız ve Randolph'a gereken saygıyı göste-
rece iz, anne,» dedim. Böyle derken omuzlarımı arkaya atmı tım. Bu
hareketimle hayatta en çok nefret etti im kadını taklit etti imin farkın
daydım. Annemin a kınıktan irile en gözleri de bunu do ruladı.
Devam ettim. «Sen de seven bir kadın kocasının cenaze töreninde nasıl
davranırsa, öyle davranacaksın. Pek çok gelenler olaca ina ve en çok
be endi in kimselerin gözününün senin üstünde olaca ina emin olabilir-
sin.»

Annem, «Aman Tanrım,» diye inleyerek gözlerini kapadı. «Bu i in
altından kalkacak gücü nerede bulaca ım ben?»

Sert bir sesle, «Bulaca ina eminim,» dedim. «Derhal Bay Updike'a
telefon edip yapılması gereken ba ka ne kaldı ını ö renece im, sonra
da sana yapacaklarını söyleyece im.» Bu sözlerden sonra odadan çık-
maya hazırlandım.

Ama annem, «Dawn?» diye ba ırdı.

«Ne var, anne?»

Annem billur gibi gözya larının arasından bana gülümseyerek, «Bu-
raya gelip bana destek oldu un için Tann'ya ne kadar ükrediyorum bu-
sen,» dedi.

Hemen yumu adım. «Senin i ini kolayla tırmak için elimden geleni
yapaca ım,» dedim.

Annem arkamdan, «Te ekkür ederim, Dawn, te ekkür ederim,»

diye soslendi yine. Zayıf bir sesle ekledi. «Bir zamanlar... onu.... sevmi - tim.»

«Öyleyse onun yasını tutaca ın zaman, eskiden tanıdı ın adamın: yasını tut,» diye önerdim ve annemi dantel mendilinin içine gözya ı döker durumda bıraktım.

Gerek Bay Updike gerekse Bay Dorfman, Cutler Nine'nin cenaze kaflesi gibi, Randolph'unkinin de son bir veda için otelin önünde durmasının uygun olacağını düşünmü lerdim. Rahip otelin kapısından birkaç söz söyleyecekti. Kendisine bunu haber verdi imde annem feryat etti. «Olamaz! Böylesine dramatik bir sahneye ne gerek var?» Ama cenaze töreninin ayrıntıları üzerinde anla maya varıldıktan sonra, annem birden yepyeni bir enerji sergilemeye başladı. En başta, Cutler Nine'nin cenazesine giydi i elbisenin Randolph için yeterince iyi olmadığını karar verdi.

«Öbür törende neye benzedi im umurumda değil. Bu çok farklı,» diye fikrini açıkladı.

Yörenin ünlü terzilerinden biri acele tarafından otele çağırıldı ve; çok ık bir siyah elbise dikmekle görevlendirildi. Annem sıkı oturan bir bel, kabarık kollar ve çok derin bir dekolte istiyordu. Terzi bu iste e j a ırmı tı, ama söyleneni yaptı. Cenaze töreninin sabahında annemi yeni yas kılı ıyla görünce, bir kıyafet balosuna gitmek için hazırlandı ı nı sandım. Bir siyah maskesi eksikti. Tırnaklarına manikür yaptırmı , saçlarını yıkatmı ve ekil verdirtmi , hatta güzellik enstitüsünden bir; uzman çağ ırtarak yüzüne masaj yaptırmı ve maske uygulattı tı. Nede ni de, iddia etti ine göre, saatlerce a lamanın onu ya lı bir kadına dön , dürmü olmasaydı.

Jimmy ile benim yarım kalan halayımızdan dönü ümüzü izleyeni zaman içinde Clara Sue bir kez olsun kendini bize göstermedi. Annesi gibi o da yemeklerinin odasına çıkarılmasında ısrar ediyordu. Bununla birlikte, sürekli telefon ederek arkadaş larıyla konu tu unu bana söyledi ; ler. Onu cenaze töreninin sabahında gördü ümde ise başını öte yana çevirdi.

Ailenin, otelin limuziniyle hep birarada gitmesi planlanmı tı, amal

yöredeki arkadaşlarından bazıları gelince, Clara Sue onlarla gitmeye karar verdi. Annem buna itiraz etmedi.

Gökyüzü çok bulutlu ve karanlıktı. Allahtan ki ya mur ya madı. Cenazeye gelenler o kadar kalabalıktılar ki, kilisenin kapısından dışarı tırlar. Kalabalık gruplar basamaklarda ve çimenlerin üstünde durdukları yerden, rahibin, Randolph'u övücü sözlerini dinlediler. Clara Sue en sonunda ailenin sırasında bizlere katılmı tı. Philip'in yanında duruyordu. Bay ve Bayan Updike, Bay ve Bayan Dorfman ve annemin arzusu üzerine, Bronson Alcott arkamızda duruyorlardı. Bronson'u zaman zaman annemin sevgiyle kolunu okarken yakalıyordum. Bir keresinde annem de uzanıp onun elini avucunda sıktı.

Annemin hem güzel, hem de çok ık oldu unu itiraf etmek zorundaydık. Tıpkı siyah bir kabuk içine hapsolmuş parlak bir inci gibiydi. Saat tutmuş gibi belli aralıklarla dantelli mendilini gözlerine bastırıyor ve gözlerini kapıyarak küçük soluklar alıyordu. Sonra, gözlerini açıp rast gele birine bakıyor ve o kimsenin sabır dileyen bakışına tekkür dolu bir gülümseyi yöneltiyordu.

Rahibin, Cutler ailesinin çevreye yaptığı önemli yardımları vurguladı. Övgü konusundan sonra, oradakiler kiliseden çıkarak otomobillerine bindiler ve otele doğru yola çıkan cenaze arabasını izlemeye koyuldular. Bütün otel personeli otelin lobisinde toplanmıştı. Rahip orada da Cutler ailesinin yarattığı geleneklerden ve otelin Randolph için bir işi olmaktan öte bir anlam taşımasından söz etti. En sonunda, «Böylece seninle son bir kez daha vedalaşıyoruz, Randolph Boyse Cutler ve seni ebedi uykunu uyumaya götürüyoruz. Buradaki görevlerin sona erdi,» dedi. İnce kalabalık içinde gözü ya lı olmayan tek bir kişi kalmadı.

Mezarlığın kemerinin altından geçti imiz sırada gözlerimi kapadım. Sembolik olarak benim ölümümü belirtmek için oraya dikilmiş küçük mezar taşını keffetim günün anısı yüreğimin acıyla burkulmasına neden olmuştu.

Randolph annesiyle babasının yanında toprağa verilecekti. Tabut mezarın başına getirildi iş sırada annem bana baktı. Dü üncelerini okuyabiliyordum. Bana bir kez daha Randolph'un istedi iş yerde oldu unu anlatmaya çalışıyordu. Ama ben, annesine duyduğum tüm sevgi ve hayranlıklarıyla, onun kendine böyle bir son arzuladığını düşünüyordum.

yordum. O, anılarının labirentinde dola an ve hayatına bir anlam arayan kayıp bir ruhtu.

Törene katılanlar da ılmaya ba larken ve Jimmy ile ben de gitmeye hazırlandı ımız sırada, biraz ileride duran Clara Sue hızla dönerek bana ters ters baktı. Yüzündeki anlam üzüntüden çok, oradakilerin bana sarılıp sabır dilemeleri ve elimi sıkmaları kar ısında duydu u üzüntü ve kıskançlıktı. Ama ailesinin arasında durmadı ına göre, bu ilgiden yoksun kalının suçu bence ona aitti.

Mezarlıktan çıkaca ım sırada birden önüme geçti. «Nasıl, mutlu musun?» diye ba ırdı. Yüzü kıpkırmızıydı.

«Ne?» a ırarak önce Jimmy'ye, sonra da yine ona baktım. Etrafımızdakilerden bazıları onun birdenbire parlayı nı duymu lar ve dinlemek için durmu lardı.

Clara Sue ba ırmayı sürdürdü. «Seni geri getirmelerinden beri bu aile günbegün parçalanıyor. Sana otelin tüm yönetim yetkisini verdiler, babam da bir hiç oldu... bir hiç!» Kızın gözlerinden nefret fi kırıyordu.

«Bu do ru de il,» diye ba ladım. «Randolph çok önceden hastaydı.»

Clara Sue yüzünü benimkine yakla tırdı. «Babamın adını a zına alma. Ba ka herkesi aldatabilirsin, ama beni asla. Hepimizin ba ına bela oldun. Dahası, büyükannemin hastalanıp ölmesinden sen sorumlusun. Sonunda aynı eyi babama da yaptın!» Kızın sesi kırbaç gibi saklı yordu.

«Bu seninki haksızlık, Clara Sue. Ayrıca bunları konu mamızın ne yeri, ne de zamanı...»

Jimmy de söze karı tı. «Clara Sue, aptalca hareket ediyorsun.»

Philip, «Do ru söylüyor, Clara Sue,» diye ekledi. «Aynen ımarık bir çocuk gibi davranıyorsun!»

Clara yakınımızdakilerin ba larının yukarisından etrafa yayılan ve herkesin a kınlık ve oktan gözlerini iri iri açmalarına neden olan iste rik bir gülü salıverdi.

«Tabii, siz ikiniz onun tarafını tutarsınız. kiniz de â kınsınız ona!» Tartı maya kulak misafiri olanlar bu suçlama kar ısında daha da dikkat kesildiler.

Philip suratına tokadı yemi gibi kıpkırmızı kesildi. «Kes sesini!» diye tıslayarak yumruk yaptı ı elleriyle kızkarde inin üzerine yürüdü.

Clara Sue yerinden kıvıldamadı bile. Çarpık gülümseyi iyle ona meydan okuyordu. Philip'in kızkarde ine vuraca ına emindim. Üstelik bütün bunlar babalarının yeni kazılmı mezarının ayakucunda oluyordu.

Annemin, «Ah, Clara Sue,» diye ba ırdı mı duydum. Dönünce, onun bayılıp Bronson Alcott'un kollarının arasına yı ıldı mı gördüm. Philip onun yanına ko maya hazırlanırken, Clara Sue bana do ru bir adım attı.

« u yaptı ına bak,» diye sırttı.

«Ben mi yaptım?»

Clara Sue annesiyle zerrece ilgilenmeyerek, «Seni buradan atma dan rahat yüzü görmeyece im,» diye devam etti. Sona kalanlar, Bronson'un mendiliyle yelpazeledi i annemin etrafında halka olmu lardı.

Clara Sue, «Avukatlar tutaca ım, senden kurtulmanın yolunu bulaca ım,» diye bana tehditler ya dırmayı sürdürdü.

«Ne istersen yap,» dedim. «Kendinden ba ka hiç kimseye ve hiçbir eye saygın yok. Dahası, babanın anısına saygısızlık ediyorsun.» Bunları ekledikten sonra annemin etrafında toplu olanlara katılmaya gittim. O hâlâ kendine gelememi ti.

Bronson Alcott sonunda onu kucaklayarak mezarlıktan çıkarmaya giri ti. nsanlar kenara çekilerek bize a kınlıkla bakıyorlardı. Clara Sue'nun bana yöneltti i kötücül saldırının dedikodusu halkın arasında hızla yayılıyordu. Dolayısıyla da, Bronson'un arkasından kemeri geçti imiz ve otelin limuzinine yöneldi imiz sırada bütün gözler üzerimizdeydi. Julius arabanın kapısını açtı, Bronson da annemi dikkatle arka koltu a oturttu.

Annem gözkapaklarını kırıp tırmaya ba lamı tı. Gözlerini bir açıyor, bir kapıyordu. .

Bronson, «Onu hemen otele götürün,» diye fısıldadı. «Ben de arkamızda olaca ım.»

«Peki, te ekkür ederim,» dedim. Jimmy, Philip ve ben limuzinde annemin yanına yerle tik. Philip'i annemin elini ok arken, onu avuttu u zamanlardaki Randolph'a benzettim. Kadınca ız sonunda a ır a ır gözlerini açtı ve gülümsemeye çalı tı.

«Ben iyiyim,» diye mırıldandı. «Her ey bitti artık... en sonunda bitti, de il mi?»

Philip, «Evet. Her ey bitti anne,» dedi. Annem de gülümseyip yine gözlerini kapadı.

Otele vardı ımızda Bronson Alçott'u bizi bekler bulduk. Philip'le Jimmy annemin limuzinden inmesine yardım ettiler, ama Bronson onu hemen elimizden aldı. Annem onun omuzuna dayanarak yürüyebildi. Personel biz otele girerken kenara çekilerek bize bakıyordu. Bayan Boston o sırada ortaya çıkarak annemi Bronson Alcott'un elinden aldı. Annem ona gülümserken, gözlerinde te ekkürden daha fazla bir eyler" vardı ya da bana öyle geldi. Sonra Bayan Boston onu otelin aileye ait i bölümüne do ru götürdü ve dairesine çıkmasına yardım etti.

Ayrılmamızdan önce Philip, Jimmy ile bana, «Clara Sue'nun söylediklerine üzıldüm,» dedi. «Kız herkes için bir sorun haline geldi, ama sizi rahatsız etmesine izin vermeyece im.»

«Belki de üzüntüsünden nasıl davranacağını a ırmı tır,» diye kar ı lık verdim. Ekledim. «Zaten imdi onu dü ünmem istemiyorum. Gelenleri kar ılamak için öyle bir düzeliş dinlenmem gerek.»

Jimmy ile ben dairemize çıkarak mezarlıkta giydi imiz elbiseleri üstümüzden attık. Günün ilerleyen saatlerinde ailenin yakın dostları ve ba sa lı ı dilemek isteyen ba kaları geldiler. Bay Updike, Bay Dorfman ve ben, konuklara lobide küçük pastalar, çay ve kahve ikram edilmesini! kararla tırmı tık. Annem dairesinden çıkmamı tı, konuklarla ilgileneni Jimmy, Philip ve ben olduk. Clara Sue görünürlerde yoktu. Sonunda, l onun otele dönmedi ini ö rendik.

Saatlerden sonra annem birçok defalar oldu u gibi mucizevi ekil B de iyile ti ve konukları selamlamak için a a ı indi. O ık yas kıyafeti I hâlâ üstündeydi. Ba sa lı ı dilemeler, üzüntü ifadeleri, yanaktan öpme l ler ve el sıkmalar, onun ilgiye duydu u gereksinmeyi besliyordu. Gün l ilerledikçe yorulacak yerde, giderek güçlendi. Onun bir iki kez güldü ü l nü duydum ve özellikle, yanından hiç ayrılmayan Bronson'a tekrar tek | rar gülümsedi ine dikkat ettim.

Bütün konuklar gittikten sonra Jimmy, Philip ve ben bir eyler l yemek için mutfa a gittik. Nussbaum bir orduya yetecek kadar yemek pi irmi ti. Duygusal açıdan o kadar yorgun olmama ra men, açlıktan | ölüyordum.

Annem dairesine çekildi ve yeme inin oraya getirilmesini istedi, i

Kimse bir ey dememekle beraber, Bronson Alcott'u kendisiyle yemek yemeye davet etti ini biliyorduk.

Mutfaktaki masaya oturdu umuzda Philip, «Clara Sue otele dön-
meyecek. Bu da galiba en iyi çözüm,» diye açıkladı.

«Ne demek istiyorsun, Philip? Nerede ki?» diye sordum.

«O ımarık arkadaşlarından biriyle Richmond'a dönece ine dair bir mesaj yollamı .»

«Okula o kadar mı çabuk dönecek? yi ama...»

Philip, «Ben de sabaha buradan ayrılaca m,» dedi. «Burada daha fazla kalmam için bir neden yok. Üstelik sınıf geçme sınavlarıma çalı -
mam lazım.»

Jimmy ile bir an bakı tık, sonra yine dikkatimizi taba ımızdaki yiye-
ceklere verdik.

Philip devam etti. «Anneme gelince, o üzüntüsünü çok çabuk unu-
tacaktır. Benim burada olup olmamam onun durumunu de i tirmez.»
Philip yüzüme baktı. «Ama kalmamı gerektirecek i e ait nedenler varsa, söyle...»

«Hayır, hayır, Bay Updike'la Bay Dorfman mali i leri kontrol altına aldılar,» dedim. «Hafta sonunda oteli tekrar açaca ız. Herkesin i inin
ba ına dönmesi çok daha iyi.»

tiraf etmesi benim için hiç ho de ildi ama, Cutler Nine'nin felsefe-
si ço unlukla do ruydu. Ben yine de oteli kısa bir süre için kapatarak,
Randolph'un anısına biraz olsun saygı gösterdi imiz için mutluydum.

Philip, «Ben de o yüzden kitaplarıma dönmek istiyorum,» dedi.
«Clara Sue'nun mezarlıkta söyledikleri için sizden tekrar özür dilerim.
Gerçekten bir sorun oldu bu kız. nanın, ileride herkesi rahatsız etmesi-
ni önlemeye çalı aca m.»

Sonradan Jimmy ile ben Christie'ye bakmaya gittik ve odamıza
çekiidik. Koridorda yürürken annemin kahkahalarının, dairesinin kapalı
kapılarının arkasından dı arı ta tı mı duyduk.

«Annem imdiden üzüntüsünü yenmeyi ba arıyor,» diye mırıldan-
dım, Jimmy de «evet» der gibi ba mı e di ve gülümsedi.

Ama sonradan yata ımızda yatarken kederim baskın çıktı.
Jimmy'ye daha çok sokuldum ve ba mı onun omuzuna dayadım.
Bütün gün tepemizden çekilmeyerek karamsarlık ve üzüntü atmosferini

yo unla tıran bulutlar da ılmaya ba lamı tı. Gökte bir iki yıldızın bile ı ıldadı mı görebiliyorduk.

Jimmy, «Annemin öldü ü günü unutamıyorum,» diye mırıldandı.

«Senin hastaneden nasıl ko arak eve döndü ünü anımsıyorum,» dedim.

«Tepinmek, bir eyleri tekmelemek istiyordum. Clara Sue'nun yap- tı ı gibi, insanın babasını gömer gömmez arkada larla kaçıp gitmesini, hayalimde bile canlandıramıyorum. Philip'in üniversiteye ve eski hayatı- na bu kadar çabuk döhebilmesine de aklım ermiyor. Bu Cutler'ler zaten oldu bitti garip bir ailey mi ler, öyle de il mi, Dawn?»

«Galiba haklısın, Jimmy.»

Jimmy sordu. «Burada kalıp çocuklarımızı da bu otelde büyütür- sek aynı ey bizim de ba ımıza gelir mi dersin?»

«Sanmam Jimmy. Birbirimizi o kadar sevdi imize göre, böyle bir eyin olmasına asla göz yumamayız.» Jimmy bu sözlerimi onayladıysa da, karanlıkta, daha do rusu pencereden içeri yansıyan yıldızların ölgün ı ında bile gözlerinde korku oldu unu görebiliyordum. Oysa mutlulukla sevginin bizim için mevsimler kadar garantili oldu una onu inandırmayı, ona bunu vaat etmeyi ne kadar isterdim.

Ne çare ki, Cutler Nine'nin çelik rengindeki gözlerini belle imden silemiyordum. Bana hiç mi rahat yüzü göstermeyecekti bu gözler? Cut ler Nine bize zarar vermek için daha ba ka eyler de yapabilecek miy- di?»

Jimmy'ye daha sıkı sarıldım, o da saçlarımı öptü ve elimi ok adı.

Soka ın yukarı tarafındaki mezarlıkta Randolph annesinin yanında yatıyordu. Sonunda huzura kavu abildi .miydi acaba?

Beulla Korusu'nda Bir Akam

Randolph'un ölümünü izleyen birkaç günün içinde annemde olduk- ça dramatik bir de iikli in farkına vardım. Artık bütün vaktini dairesin- de kapalı olarak geçirmek istemiyordu. Yas sürecini yepyeni bir enerjy- le sona erdirdi. Fakat dikkatinin ve ilgisinin odak noktası kesinlikle otel

de ildi. Aksine, otelle ilgili her eyden kaçıyordu. Gelen konuklarla konu maya ya da otelin faaliyetlerine katkıda bulunmaya en küçük bir arzusu yoktu. Otelin limuzinine ula mak için dahi olsa lobiden yürüyerek geçmekten nefret etti ini biliyordum. Personelin ele tiri dolu bakırlarından ho lanmadı ı için, binayı bir arka kapıdan terketmeye ba ladı. Gidi geli lerini gizli tutsa bu kadar olurdu. Sadece alı veri e çıktı mı ya da eski dostlarla ö le veya ak am yeme ine gidece ini ileri sürmesi ne kar m, ben onun saman altından su yürüttü üne emindim.

Evet, annem birden bir yı m eski dost ve arkada sahibi olmu tu. Benim otele geri getirili imden bu yana onu görmeye gelmi olan tanıdıkları bir elimin parmaklarından fazla de ildi, onun birini ziyarete gitti i ni ise hiç anımsamıyordum. Ama bu durum pek çabuk de i ti.

Günün birinde bu bulu malardan birine gidece i sırada koridorda onunla kar ıla tım. Dolaplarını karı tırarak çok az giyilmi , ama çok ık ve modern bir kostüm seçmi ti. Bir yas döneminin siyah giysilerini giymek bunların modellerini kendisi saptamı olsa bile ona renkleri ve parlaklı ı özletmi ti. Giysilerinin pembeleri, mavileri, ye illeri göz kama tırıcıydı. Kar ıla tı ımız gün ba nda mavi bir apka vardı. Kıvrılmı saçları, makyajlı yüzü ve prıl prıl ziynetleriyle adeta zıplayarak merdiveni indi. Hatta yanılmıyorsam usulca bir melodiyi bile mırıldanıyordu.

Beni görünce, «Sen miydin, Dawn?» dedi ve mavi gözlerinden bir an boyu suçluluk denebilecek bir anlam geçti. Hemen sonra gülümsedi ve kendi etrafında döndü. «Nasılım?»

Belki on ya gençle ti ini itiraf etmek zorundaydım. Yüzünde bam ba ka bir parlıtı vardı. Ruhunu basan karanlık sanki birden yok olmu tu.

«Çok güzelsin, anne. Bugün nereye gidiyorsun?» diye sordum.

«Ha evet, ö le yeme inde bazı eski okul arkada larımla bulu uyo rum, ondan sonra da sanırım bir defileye gidece iz.» Programını sanki ezberlenmi gibi hızlı hızlı sıralamı tı. Yüzümdeki ku kuyu okuyunca daha enerjik bir tavırla devam etti.

«Niçin dı arı çıkmayacakmı ım? Dairemden bıktım. Benim için giderek hapishaneye dönü üyor. Bir hastalıktan öbürüne kadar orada o kadar uzun zaman kapalı kaldım ki, imdi gerekti inden bir dakika bile fazla kalamıyorum. Ayrıca...» Dudaklarının kö eleri sarktı. «Burada zavallı Randolph'u bana anımsatan o kadar çok ey var ki. Onun e ya

sından kurtulmalıyım. Bazılarını Philip'e verebilirim, kalanı da Kurtulu > Ordusu'na gider. Bu trajediden bari bazı zavallılar yararlınsın.»

So uk bir sesle, «Bu çok iyiolur, anne,» dedim.

Annem, «Hem daireme ne kadar az güne 111 girdi ine dikkat etmedin mi?» diye inledi. «Herhalde binanın içindeki konumundandır. Orası bazan o kadar kasvetli ve so uk oluyor ki. Tevekkeli Cutler Nine orayı Randolph'a verdi de öbür yandakini kendisine saklamadı. Onun dairesi günün büyük kısmında güne alıyor.»

Yarı aka, «Öyleyse sen de artık o daireye ta m,» diye önerdim.

«Allah korusun. O korkunç kadının hiçbir eyini istemem. Hatta bunun akasını bile duymak istemiyorum.» Annemin birden ek imi olan yüzü yine tatlıla tı. «Julius dı arıda otel limuzininde beni bekliyor,» dedi. Biraz uzakla tıktan sonra dönüp tekrar bana seslendi. «Belki de senin için satın alabilece im ık bir ey bulurum.»

Annem gittikten sonra yukarıya Christie'yi almaya çıktım. Yaz orta- sında bulundu umuz için otelin en faal zamanıydı ve ben de otelin yönetimiyle do rudan ilgileniyordum. Jimmy otel i lerine, onu ve Chris tie'yi ihmal edecek kadar dalmayaca ına dair verdi im sözü zaman zaman bana hatırlatıyordu. Birkaç kez bir soruna çözüm getirmem için yemek masasından ça ırılmış tım, geri döndü ümde de Jimmy'nin göz- lerinde, «Sana dememi miydin,» diye anlamlandırılabilir bir parıltı dikkatimi çekmi ti.

Gerek Bay Dorfman gerekse Bay Updike güvenlerinin bir kanıtı ola- rak bana eskisinden daha fazla i bırakır olmu lardı. Telefonlar, istekler, personelin ve firmaların soruları giderek daha fazla bana yöneltiliyordu. Bu i benim için tahmin etti imden daha yorucu, hatta tüketici olmaya ba lamı tı. Bu arada, benden o kadar ya lı olan Cutler Nine'nin oteli yönetme yöntemlerine günden güne daha fazla hayranlık duymaya ba- lamı tım. Öte yandan, Christie'ye yeterince zaman ayıramadı m için duydu um suçluluk duygusu da artıyordu.

Yavrum o kadar hızlı geli iyordu ki, bir gün ona cici bebek gözüyle bakılırken, ertesi gün çevresine dikkate de er bir merak duyan büyü- mü ve küçülmü bir küçük kız kesiliyordu. Randolph'un yoklu unu çok fazla hissediyordu. Adamca ızı herkesten çok özleyen belki de Christie'ydi. Sissy onun ikide birde Randolph'un ofisine gitmek istedi i- ni anlatıyordu. Randolph her defasında çocu a son derece sabırlı dav

ranmı , hatta Christie'nin, o garip u ra larını yarıda kesmesine sevinmi ti.

Sonunda Sissy'ye Christie'yi ofisime getirmesini söyledim, ama bu durum benim için Randolph'da oldu undan daha güç oluyordu, benim i lerim gerçekte çünkü. Telefonda benimle konu mayı bekleyen kimse lerse, benim önce Christie'ye bir eyleri açıklamamı beklemekten hiç de ho lanmıyorlardı. Ama önce Christie'yle ilgilenmezsem yumurcak ete imi çekiyor ve tâ ki iste i yerine gelinceye kadar aynı soruyu tekrar tekrar soruyordu.

Bazan keyifli oldu u günlerinde Jimmy, Christie'yi çimlerin kırılmasını ya da adamların otelin urasını burasını boyamalarını seyretmeye götürüyordu. Onun iki ya ında oldu unu duydukları zaman konuklar pek a ıyorlardı. Otel çevresinde her hafta ba ka yabancılarla çevirili olarak büyüdü ü için, herkese samimi davranıyor ve ancak birisi giysilerini, saçlarını ya da güzel mavi gözlerini övdü ü zaman utangaçla ı yordu.

Annemin cilvelili inin ona da mı geçti ini merak etmekten kendimi alamıyordum. Kendi kendine â ik oldu u kesin. İlk fırça ve tarak setiye birlikte aynasının önünde saatler geçirdi i oluyordu. Sissy ilk kez tırnaklarına manikür yaptı ı zaman sabırla oturdu, sonra da herkese kendini sergilemek için otelin içinde dola tıralaca ı zamanı zor bekledi.

Yalnız annem onunla fazla ilgilenmiyordu. Christie'yle koridorlarda ya da lobide kar ıla acak olsa, çocu a gülümsüyor, ama sanırım onları gören ba kaları oldu u için bu i i yapıyordu. Christie'yle vakit geçirmeye gönüllü olmadı ı gibi, Sissy'nin onu dairesine getirmesine de izin vermiyordu. Christie'nin nasılsa dairesine girdi i bir günde orada çocu un kırabilece i de erli eyler oldu undan, Sissy'nin onu oradan çıkarması için feryadı basmı tı.

Annemin kalabalık yeni programı ender olarak otelde bulunmasına neden oluyordu. Yemek salonunda ender olarak bizimle sofraya oturuyor, otelin konuklarını da gelip geçerken görüyordu. Philip bir gün bana telefon ederek, annesinin niçin telefonlarını cevapsız bıraktı nı sordu.

«Okulda derslerimi tamamlamak üzereyim ve yakında Betty Ann ve ailesiyle Bermuda'da kısa bir tatile çıkmak istiyorum. Beni onlar davet

ettiler. Annemin bilmesini istedim,» dedi. Ama benim de bilmemi istediğini hissediyordum.

«Anneme en son ne zaman telefon ettin, Philip?»

«Bir hafta önce. Ondan önce de iki kere telefon etmiştim. Nerede? Sallanıyor mu?»

«Yani. Onu hiç bu kadar sallanmış ve enerjik görmemiştim. Sorun şu ki, son günlerde onu ben de pek fazla görmüyorum. Daima bir yerlere gidiyor, gittiği yerde günün büyük kısmını geçiriyor.» Ekledim. «Bazen akamları da kalıyor.»

Philip, «Hımm,» dedi. «Annemden ummayacağım bir şey bu, neyse ona mesajı ver. Size Bermuda'dan kartlar yollarım.»

«Umarım, iyi vakit geçirirsin,» diye karşılık verdim.

«Teşekkür ederim. Döndüğüm zaman işlerden payıma düşenleri üstlenirim.»

«Senin için yapılacak pek çok şey olacak,» dedim.

Philip güldü. «Yeni Bayan Cutler olmak yolundasın galiba.»

«Hiç de değil. Ben benim.»

Bu sırada pek çok şey yaptı mı hissediyordum. Ofisin dekorunu değiştirdim, karanlık suratlı perdelerin yerine parlak mavi renkte olanları aldım, yerdaki halıyı söktürerek yerine yumuşak bir bej halı yaydım. Duvarlara da parlak renkli ve aydınlık tablolar asmıştım. Eski tabloları yalnız yazı masasının arkasındaki duvarda asılı babamın portresini bırakmıştım.

Masanın her tarafında Christie'yle Jimmy'nin çerçevelenmiş fotoğrafları vardı. Sissy'ye ayrıca Christie'nin oyuncularından bazılarının odasının bir köşesine taşıttım. Jimmy odadaki vazolara iki günde bir taze çiçekler koyduruyordu. Ancak bu ekilde gül, karanfil, yasemin gibi çiçeklerin kokusunun Cutler Nine'ye özgü leylak kokusunun yerini almasını sağlayabildik.

Akşam yemekten önce duş yapıp giyinmeye başladığı sırada annem gelip kapımı vurdu. Görünümüne bakılırsa, gittiği yerden dönmüş müydü arıda geçireceği akamlarından biri için tekrar kıyafet değiştirmişti. Beli sıkıca oturmuş bol etekli siyah arap kırmızısı elbisesinin içinde çok rahatı. Kendi etrafında dönerek, «Bu elbiseyi bugün satın aldım,» dedi. «Nasıl, bana yakıyor mu?»

«Çok güzelsin,» diye onu övdüm.

«Te ekkür ederim.» Annem kırıkadı. «Ben de kendimi çok güzel hissediyorum.» Kendi güzelli i ve geçirdi i iyi vakitler onu sarho etmi ı ti sanki. Hiçbir kocanın, karısı tarafından bu kadar çabuk unutamadı ı nı dü ünüyordum.

«Bu gece nereye gidiyorsun?» diye sordum. Yine o belirsiz yanıtlarından birini vermesini bekliyordum.

Annem resmi bir bildiride bulunacak mı gibi do ruldu. «Bu gece Virginia Beach'in en lüks lokantalarından birinde bir yemek davetini kabul ettim,» diye kar ılık verdi.

«Ya. Peki, kiminle yemek yiyeceksin?»

Annem, «Bronson Alcott'la,» diye itiraf etti. Hemen arkasından savunmaya geçti. «Beyefendi bir kavayeyle ortalıkta görünmem o kadar da kötü olmasa gerek. nsanlar herhalde benim de Randolph gibi eriyip gitmemi beklemiyorlardı. Hâlâ genç ve güzelim ben, öylesi haksızlık olurdu.»

Suluk dahi almadan devam etti. «Ayrıca, Bronson eski bir aile dostumuzdur. Kimse kocam ölür ölmez soka a fırladı ımı ve her gün yeni bir flörtle buldu tu umu söyleyemez.»

« stedi ini yapabilecek ya tasın, anne,» dedim.

«Do ru» der gibi ba ını salladı. «Haklısın.» Durup aynada kendine baktı ve âsi bir iki perçemini düzeltti.

«Philip bugün telefon etti,» dedim. «Telefonlarını niçin yanıtsız bıraktı ını merak ediyor.»

«Öyle mi yapmı ım?» Annem bir yandan aynadaki aksini incelerken hafif bir gülü salıverdi. «Onu aramayı ıma çok mu sinirlenmi ?»

«Dedi im gibi, merak etmi , biraz da kaygılanmı . Ben de ona senin epeyi gezip tozdu unu, dairende sararıp solmadı ını söyledim.» Annemi i nelemekten kendimi alamamı tım.

«Güzel,» dedi.

Devam ettim. «Philip kız arkadaş ının ailesiyle tatile çıkaca ını sana haber vermemi istedi. Onu, son sınavından hemen sonra Bermuda'ya götüreceklermi ...»

Annem, « te bu harika!» diye ba ırdı. «Philip'in kendine ailesi böylesine saygın ve zengin bir kız arkada bulmu olmasına seviniyorum. Hiç de ilse çocuklarımdan biri beni dinledi ve hayattaki deneyimlerimden yararlandı.»

Annemin i nelemesini anlamazlıktan gelerek, «Philip ayrıca, Clar Sue'nun yazın otele gelmeyece ini haber verdi,» dedim. «Sen bunu bir J

«Eve gelmeyecek miymi ? Hayır, bilmiyordum. Nereye gidiyor mu ?» Annem yüzünü buru turmu tu.

«Yazı bir arkada ıyla Jersey kıyısında geçirecekmi .»

Annem, «Bir bakıma iyi oldu,» diye atıldı. « u sıralar bende onunla; u ra acak sabır yoktu. Hayatımı düzene sokmaya çalı yorum.» Gülüm sedisi. Yine kendi etrafında dönerek salantılı pırlanta küpelerini eliyle yokladı, sonrada parmaklarını pırlanta gerdanlı ının üstünde gezdirdi. Gözleri de erli ta ların parıltısını içiyordu sanki.

«Senin için sevindim, anne,» dedikten sonra, dolabımda ak am t yeme ine giyebilece im bir elbise aramaya koyuldum. Otel a zına kadar doluydu ve yeni bazı konuklarımızı kar ılamam gerecekti.

Annem bana te ekkür edip odamdan çıkaca ı sırada birden döndü. «Bunca gevezelik arasında az daha niçin buraya seni görmeye geldi imi unutu yordum,» dedi. «Ne kadar akılsızım, de il mi?»

«Bana yeni elbiseni göstermeye geldi ini sanmı tım,» dedim.

«O da var ya.»

Annemin önemli bir ey söylemek istedi ini sezerek, «Evet, bana ne söylemeye geldin?» diye sordum.

Annem durup derin bir soluk aldı. «Bronson gelecek salı gecesi senin ve Jimmy'nin benimle birlikte evindeki resmi bir ak am yeme ine katılmanızı istiyor. Sizce bir engeli yoksa tabii.»

a ırmı tım. «Resmi bir yemek mi?»

«Evet. nan, çok iyi olacak. Hem sizlerin Beulla Korusu'nu görmeni zi çok istiyorum. Ayrıca,» Annem gözlerini kıstı ve, «...otelin ipote ini elinde tutan bankanın genel müdürü olan adamın davetini kabul etmek akıllıca bir hareket olur.» dedi.

«E er gitmeyi kabul edersem, bu gitmemek benim için kötü olaca ı için olmayacak,» diye sert bir sesle kar ılık verdim.

Annem suratına tükürmü üm gibi irkildi. «Yanlı anlama... imdi mevki sahibi bir kadın oldu una göre, do ru olanı yapmak akıllıca olur demek istedim, Dawn.»

«Pekâlâ. Jimmy ile konu urum,» dedim.

Annem, «O niçin gitmek istemesin?» diye atıldı.

«Jimmy bu gibi eyleri umursamaz, anne, ama onun reddece ini de sanmıyorum. Onun için de rahatla.»

Orta ya lı kadının hemen yüzü güldü. « te bu iyi, Dawn. Geçmi te aramıza giren tatsızlıklara ra men, seninle iyi arkada olmamızı istiyorum.»

Tatsızlık mı, diye dü ündüm. Annemin, kaçırılmamın Cutler Nine tarafından düzenlenmesine boyun e mesi, dönü ümden sonra da o leci ihtiyar kadın hayatımı cehenneme çevirirken yardımımı ko maması sadece tatsızlık mıydı? New York'ta beni görmeye gelmemesi, Cutler Nine'nin, beni kötü kızkarde i Emily'nin kontrolunda do um yapmam çin Meadovvs'a yollamasına kar ı koymaması sadece tatsızlık mıydı? Ya zavallı Randolph'a yardım etmemesi, çocuklarını da zerrece umursa maması?

Gözlerimin kö elerinde birikmi iki damla ya ı annemin görmemesi çin, ona arkamı dönerek, «Ak am yeme i için hazırlanmam gerek,» eledim.

«Tabii.» Annem kapının e i inde durdu. «Senin otel i lerinde bu kadar ba arılı olman ilginç, de il mi?» dedi birden. Gülmeye ba ladı. «Cutler Nine'nin mezarında dimdik oturdu una eminim.» Annem uzak tıktan sonra gülü ünü duymayı sürdürdüm.

Annem belki de bu konuda haklıydı. Belki bu yüzden Cutler Nine' nin yerini doldurmak için o kadar sıkı çalı yor, hatta ondan daha ba arılı olmaya çabalıyordum. Onun mezarında dimdik oturmaya devam ötmesini istiyordum.

«Ba ı la beni, Jimmy,» diye fısıldadım. «Ama ne yapayım ki inti kam almak bana tatlı geliyor.»

Jimmy beni a ırttı. Bronson Alcott'un evinde yemek yemeye sade ce razı olmak öyle dursun, o günü iple çekiyordu.

«O ev hakkında o kadar çok ey duydum ki,» dedi. «Özellikle ora nın bahçelerine bakan Buster Morris'ten.»

«Beulla Korusu hakkında neler duydun, Jimmy?» diye sordum. Bunu do rusu çok merak ediyordum. Bay Alcott'la ilgilenmem yalnız annemle arasındaki dostluktan ileri gelmiyordu. Onun gülerek ve o par lak mavi gözleriyle beni adeta içerek hayatıma kar ı ması da bunda rol

oynamı tı. Onu her ne zaman görsem bana çekici ekilde gülümsem yi ihmal etmiyordu.

Ayrıca, gizemli bir havası vardı. Ünlü bir sinema aktörünün özgüveniyle dola an yakı ıklı ve çekici bir adamdı. Varlıkıydı, nüfuz sahibiydi ayrıca iyi e itilmi , kültürlü biri de oldu undan çarpıcı bir ki ilik ergili yordu. Öyleyse bunca yıl niçin evlenmemi ti acaba? Yoksa Bayan Boston'un, annemle evlenemedi i için kırılmı olması savı do ru muydu?

Jimmy sorumu yanıtlamaya giri ti. «Buster'in dedi ine göre, ev bi ki inin içinde yalnız ya aması için çok fazla büyük. Bay Alcott'un gerçi birkaç hizmetkârı var, ama evde yalnız on yatak odası, bir oturma odası, bir salon, bir kütüphane ve bir ofis bulunuyormu . Buster mutfa ın bizim otel mutfa nın yarısı kadar oldu unu söyledi. Kö kün ayrıca yüz elli dönümlük arazisi ve insanın nefesini kesen bir koy ve deniz manzarası varmı . Kö kün arkasındaki yüzme havuzuyla tenis kortunu da unutmayalım. Buster, Bay Alcott'un babasının evi Birinci Dünya Sava ı'ndan dönü te yaptırdı nı söylüyor. Onun için de ngiliz ve Fransız mimari stillerinin bir karmâsıymı .» Jimmy bu son cümleyi yeni bilgisinden gururlandı nı belli eden bir tavırla söylemi ti.

Onu alaya aldım. «Görünü e bakılırsa, Buster'le sen Bay Alcott'un evi hakkında epeyi konu mu sunuz.»

Jimmy kızardı. «Biliyorsun, evler ve in aat beni ilgilendiriyor,» dedi. «Günün birinde kendimiz için de bir ev in a ettirmek istiyorum. Otel arzisinden bir kö eyi gözüme kestirdim bile... kuzeybatı ucundaki bir bayırın tepesi. Buster orasının, planını çizdi im ev tipi için ideal oldu unu söyledi.

«Sahi mi söylüyorsun? Oh, bu harika olacak, Jimmy.»

Kocamın yüzü güldü. « öyle ya da böyle Beulla Korusu'nu yakından görmemizin bir sakıncası yok.»

Böylece salı günü otelin limuzininde anneme e lik etmek için özenle giyinip süslendik. Aslında, New York'taki Sarah Bernhardt Sanat Okulu günlerimden beri kendime yeni bir giysi satın almamı tım. Annemin önerisi üzerine, pazartesi ö leden sonra i leri asarak, resmi bir yemek te giyilenebilecek bir eyler satın almaya gittim. Sonunda, incecik atkılar ve siyah ipekli bir ku a ı olan çok ık, siyah saten bir kokteyl elbisesi buldum. Annem neyi satın aldı nı görünce sevincinden çıldırdı.

Aynanın önünde elbiseyi vücuduna yapı tırarak, «Kusursuz!» diye

ba ırdı. «Gerçekten kusursuz.» Ekledi. «Bedenlerimiz a a ı yukarı aynı. Bu elbiseyi belki bir gün giymem için bana ödünç verirsın.»

«Tabii ki, anne,» diye kar ılıklı verdim.

«zin ver de yarın gece giyinmene yardım edeyim,» diye yalvardı. «Lütfen.»

«Nasıl giyinilece ini biliyorum, anne,» dedim. Yüzündeki gülümse me o kadar ani silindi ki a lamaya ba lıyaca ını sandım. Bunun üzeri ne, «Ama bana bazan fikir verebilirsin tabii,» diye ekledim.

Annem, «Güzel,» diyerek elbiseyi yine gö süne bastırdı. Gözlerini kapadı. «Önemli bir ,baloya, hani genç kızların sosyeteye tanıtıldıkları balolar gibisine gitmeye hazırlanan bir anne ve kızı gibi olca ız. Bu sen, ne kadar sabırsızlanıyorum.»

Sözünde durarak ertesi gün Bronson Alcott'un yeme ine gitmek üzere hazırlandı ım sırada yanıma geldi. Onu dinleyerek, saç biçimimi biraz de i tirmi , saçlarımı ba ımın bir yanında toplamı ve firketelerle tutturmu tum. Annemin, kâküllerimi fırçalamasına ve kırpmasına izin verdim. Daha sonra onun dairesine gitmemizde ve yan yana oturup makyajımızı yapmamızda ısrar etti. Annem beni elimden tutup sürükler ken Jimmy ba ını sallayıp gülüyordu.

Ama sonra annem yanımda oturup bana, gözlerimi nasıl boyayaca ımı, fondöteni nasıl cildime yedirece imi, ne renk dudak boyası seç mem gerekti ini ve nasıl bir parfüm sürmemin daha uygun olca ını anlatırken, do umumdan itibaren hep beraber olmu olsak her eyi nasıl olca ını dü ünmemekten kendimi alamadım. Bu merak bana suçlu luk hissi duyurmadı de il, çünkü Longchamp Anne'yi samimi olarak özlüyordum, ama bu hissim, kadınsı eyleri özlememe de engel de il di.

Güzel elbiselerim ve moda ya uygun kostümlerim olacaktı. Ben büyürken annemle ben oteldeki iki prenses gibi olacaktık. Her eyi ger çekten payla abilece i bir kızı olmu olsa, belki o kadar bencil de olmazdı. Birbirine açılan, umutlarını ve korkularını payla an iyi iki arka da olurduk belki.

Bütün bunları özlüyor, Christie'nin bütün bunlara sahip olmasına içimden ahdediyordum. Onunla ben o büyüyünce aynen böyle ayna kar ısında oturacaktık. Onun ilk randevusuna ya da danslı partisine hazırlanmasına yardımcı olmayı dü lüyordum. Onun için, kendim hiçbir zaman sahip olamadı ım anne olacaktım.

i imiz bitince annem, « te bak, ne kadar güzelle tin,» dedi.

Aynaya baktım. Gerçekten de daha olgun, daha çekici görünüyordum. Yoksa annem de efsanedeki eytan gibi kendine mi benzetiyordu. Onun gibi süsüme dü kün, kendini be enmi bir kadını olacaktım? Bakı mı aynadaki hayalimden ayıramıyordum.

«Te ekkür ederim, anne,» dedim. «Bari giyinmemi tamamlayayım da sonra Jimmy'nin de ne durumda oldu una bakayım.»

Annem arki söyler gibi ahenkli bir ses tonuyla, «Hiç tasa etme,» dedi. «Geç kalmak moda oldu. Zaten Bronson da benden bunu bekler.» Gülerek ekledi. «Bana, kendi cenazeme vaktinde gelecek olsam, papazın oka u rayaca ını söyledi.»

Dairemize döndü ümde Jimmy çok etkilendi. Bir ıslık salıvererek «Müthi olmu sun,» dedi.

«Sen de öyle, Jimmy.» O lâcivert bir spor ceket giymi , bun uygun bir kravat takmı tı. Ben elbisemi giydikten sonra koluna girdim ve boy aynasının önünde yan yana durarak görüntülerimize baktık.

Jimmy, «Arka bahçede oyuncaklarıyla oynarken üstüne ba ına, yüzüne gözüne çamur bula tıran küçük kız bu mu?» diye sordu.

Ben de, «Bisikletinden dü erek kafasını ta a vuran ve yarasının dikilmesi gereken ha arı o lan bu mu?» diye kar ılık verdim.

«Unutmadın demek. O kadar korkmu tum ki.» Jimmy gülmeye başladı.

«Benimle alay etme. Alnından fı kıran kanlar yüzünü ala boyamı tı Ölece ini zannetmi tin,» dedim.

«Ben de korkmu tum. Ama ba ımın çaresine bakmadan önce seti sakınle tirmem gerekti.»

«O sıralar kaç ya ındaydım... dört mü, be mi?»

«Be ya ındaydın,» dedi Jimmy. «Babam çok kızmı tı. O kazada sonra haftalarca bisikletime binemedim. Ah, sevgili bisikletim.» Gözleri dalmı tı. «O evden ta ındı ımızda onu bırakmak zorunda kaldım. Otomobilde onun için yer yoktu. Araba hareket etti inde dönüp de onun evin duvarına dayalı durumda görünce neler hissetti imi asla unutamam.»

«Belki de o günleri fazla dü ünmemeli, gelece e bakmalıyız, Jimmy,» diye önerdim.

«Biliyorum. Ama buna ra men bazan geçmi i anımsamaktan ken dimi alamıyorum. O zaman da Fern aklıma geliyor ve onun ne oldu u

nu merak ediyorum. Bay Updike bir ey ö renemedi, de il mi?»

Avukattan bir ara tırma yapmasını istemi tim, ama o pek ba arılı olamadı tı. Jimmy'ye Bay Updike'in bu konuda ne kadar karamsar oldu unu söylemek istemedim. Bunun yerine durumu avukatın bana anlattı ı biçimde ona aktardım.

«Hayır, Jimmy,» dedim. «Bir aile bir çocu u evlât edinince, çocu un eski ailesinin gelip canlarını sıkıması, ileride de çocu a onlara ait oldu unu söyleyebilmeleri için, bu i in gizli tutulmasını isterler. Aynı ca, çocuk e er bir gün evlât edinilmi oldu unu ö renirse, bu gizlilik gerçek ailesini aramaya gitmesini ve niçin evlâtlık olarak verildi ini ö renmeye çalı masını önler.»

«Anlıyorum,» dedi Jimmy. «Ama ben yine de onu görebilmeyi, ne kadar büyüdü ünü, kime benzedi ini görebilmeyi isterdim. Giderek anneme benzedi ine bahse girerim. Sen de dersin?»

«Olabilir derim. Zaten Longchamp Anne gibi siyah saçları ve kara gözleri vardı.»

Koridorda annemin akıyan sesi duyuldu. «Ben hazırım.»

Jimmy gülümsedi ve, «Kraliçe bizi ça ırıyor,» diyerek bana kolunu uzattı.

Annem yeni elbisesini bana daha önce göstermemi ti. nci beyazlı flında atkısız bir modeldi bu. Oldukça derin bir dekoltesi oldu undan annemin gö üslerinin çatalı yarı yerine kadar ortaya çıkmı tı. Boynuna daha önce yalnız bir kez gördü üm bir gerdanlık takmı tı. Beyaz altın dan bir zincirin ucundaki beyaz altından bir montürün kavradı ı armut biçiminde çok iri birtekte pırlantaydı bu. Bu gerdanlı ı daha önce Cut ler Nine'nin boynunda gördü ümden asla unutamazdım. Annemin kulaklarında gerdanlı ın ait oldu u takımın bir parçası olan küpeler var dı.

Annem kendi etrafında dönerek, «Nasıl, güzel olmu muyum?» diye sordu.

Jimmy içten be eni yansıtan bir sesle, «Bundan ku kunuz mu var?» dedi.

«Te ekkür ederim, James. Dawn, sen de çok güzel olmu sun,» dedi annem.

«Anne, bu gerdanlı ı nereden buldun?» diye sordum.

«Gerdanlık mı?» Annem sinirli bir gülü le, «Zavallı Randolph'un ölmeden önce bana verdi i son arma anlardan biriydi.» dedi.

Ama ben ısrar ettim. «Cutler Nine'nin gerdanlı ı de il miydi?»

«Öyle de olsa ne çıkar? Cutler Nine ona da, normal bir kadının iste-
yebilece i ba ka eylere de dü kün de ildi. Gidip gardrobuna bakar-
san, nasıl giysiler giydi ini görürsün. Makyaj bile yapmazdı.» Annem
gülerek ekledi. «Parfüm bile sürünmezdi. Sadece beyaz sabun kullanı-
dı. Onun için ofisini leylaklarla doldururdu ya.»

Annemin duyabilece i kadar yüksek sesle, «Randolph'un annesine|
ait olan herhangi bir eyi ba kasına verebilece ine inanmam,» diy
mırıldandım.

«Ama verdi. Daha do rusu ben istedim, o da gidip annesinin oda
sından bana getirdi. Bana, annesinin gerdanlı ın bana verilmesini iste
yece ine emin oldu unu söyledi, ben de, 'Anneni bir daha gördü ün
de, ona benim tarafımdan te ekkür et,' dedim.» Annem yine gülme
y ba ladı.

Yüzümü buru turdum. « nanamıyorum, anne. Randolph'un delili i
ni nasıl körükleyebildin?»

Annem omuzlarını silkti. «Artık ne farkeder ki? O odada ne vars
artık seninie benim, Dawn.»

«Philip'le Clara Sue'yu unutuyorsun. Clara Sue da ninesinin ba
eylerini isteyebilir,» dedim. «Hem hani Cutler Nine'nin hiçbir eyini iste
miyordun?»

Annem, «Kastetti im bu gibi eyleyler de ildi,» diye atıldı. Hemen
arkasından gülmüseddi. «Bu gece tatsız konuları açmayalım, olmaz mı?
Özellikle bu kadar yakı ıklı bir kavalyemiz varken. Bana kolunu verir
misin, James?»

Jimmy kızardı ve izin ister gibi bana baktı. Annem vakit kaybetme''
den damadının koluna girdi. «Lobiden geçerken herkesin gözlerini
kama tıraca ız!» dedi.

Merdiven uçümüzün yan yana geçmemiz için yeterince geni de il-
di, ama annemin Jimmy'nin kolunu salıvermeye niyeti yoktu. Bu yüz-
den de ben arkada kaldım. Fakat merdivenin dibine vardı ında Jimrrv
döndü ve gülümseyerek bana kolunu uzattı

Lobide her ey annemin öngördü ü gibi oldu. Üçümüz Julius'u:
bekledi i sokak kapısına yürüdü ümüz sırada, konuklarla personeli
yüzlerinde hu u derecesine varan bir hayranlık okunuyordu. Julius biz
görür görmez kapıyı açtı. Böylece otelden çıktım. Julius limuzine ko a

rak bunun arka kapılarını açtı. İlk binen annem oldu. Jimmy'nin ikimizin arasında oturmasında ısrar etti.

Bronson Alcott'un evine giden dönemeçti uzun yolu izledi imiz sürece hava henüz ortalık görmemize izin verecek kadar aydınlıktı. Beulla Korusu, Cutler Koyu'nu tabak gibi gören yüksek bir tepenin doruuna kale gibi oturmuştu. Jimmy'nin de tarif ettiği gibi, gri ta ve dekoratif tahtalarla bina edilmiş görkemli bir binaydı. Koni biçiminde damı olan çarpıcı bir yuvarlak kulesi de vardı. Binanın kapısı kullenin altında açılmıştı ve buraya bir kemerin altından geçerek ulaşıyordu. İki katlı binanın sivri bir damı vardı. Binanın ön yüzünde iki dizi üçlü pencere göze çarpıyordu, ikinci katta ise her pencere dizisinin önünde dekoratif demir parmaklıklı birer balkon yer alıyordu.

Araba yolu bizi zengin çiçek tarhları ve fıskiyeli havuzlarla bezeli bir parkın içinden geçirdi. Arabadan indikten sonra annem, kolunu dört bir yana uzatarak, «Harika, değil mi?» dedi. Bu yükseklikten okyanusa bakılınca, tekneler, doklar, otomobiller ve sokaktaki insanlar göze çocuk oyuncağı gibi gözüküyordu. Güne ufkun altına çökerken sonlarını yeryüzüne ilâhi bir görünüm veriyordu.

Annem, «Sonsuza dek burada durup bu görüntüyü seyredebilirim,» dedi.

Bronson Alcott, «Bence bu iğnenin vazgeçmelisin, yoksa yemekler soğuyacak,» diye sözünü kesti.

Üçümüz birden döndük. Kapının aynasında saatinde lüleli bir pipoyla durup bize bakıyordu. Arkasında, yakasının kenarları altın erikle çevrili lâcivert kadife bir ceket vardı. Ancak, boynuna kravat takacak yerde, yakut kırmızısı bir ipek e arpa lamı vardı. Kestane rengi saçlarıyla bıyıklı ak amin lo lu unda bir ton daha koyu gözüküyordu. Safir rengindeki gözlerinin içi gülüyordu.

Annem, «Bronson,» diye bağırdı, «Yoksa bizi mi gözetliyordun?»

Orta yaşlı adam bize yaklaşarak annemin elini tuttu. «Pek de böyle denemez,» diye açıkladı. «Otomobilinizin yaklatığını gördüm ve kapının zilinın çalınmasının niçin bu kadar geciktiğini merak ettim. Ayrıca, zavallı Livingston yemek salonunun kapısında karısı domuz yapan bir baba gibi kıvranıp duruyor.» Bu sözlerle annemin karılığını en bir kahkahayla oldu.

Bronson, Jimmy ile bana bakarak devam etti. «Livingston bu evin

kâhyasıdır. Benden uzun zamandır bu evde yaıyor. Babam için çalırdı.» Jimmy'nin elini sıktı. «Ho geldin.» Bakı ayaklarımdan gö süm boyunca yüzüme kadar tırmandı. «Çok güzel olmu sun, Dawn,» dedi. I «Annesine bak, kızını al.»

Annem ikinci plana dü ü üne sinirlenmi gibi, « imdi kim biz yeme e gitmekten alıkoyuyor?» diye söylendi.

Livignston sırtı kamburla mı olan uzun boylu ve zayıf bir adamdı Vücudunun yapısı, yassı bir yüzeyin üstünde dururken bile bir tepey tırmanıyor mu gibi gözükmesine yol açıyordu. Saçları kar gibi beyaz, gözleri sulu bir maviydi.

Kâhya kapıyı kaparken ben dikkatimi evin içine verdim. Bronson'un arkasından içeri girdi imizde duvarlarda Rönesans'la günümü" arasındaki tüm dönemlere ait tabloların asılı oldu unu görmü tüm. Kah verengi kadife perdeli ve mermer zeminli hol ba ta olmak üzere, bütü evin içinde rengin ve zerafetin egemen oldu u görülüyordu. Önce, zen gin deri möbleler, koyu renkli me e tahtasından masalar ve kitap raflarıyla dolu olan kütüphaneye u radık. Bronson daha sonra bizi çalı ma odasına götürdü. Masasının arkasındaki duvarda ailesinin dev bir poresi asılıydı. Annesinin yüzü bana, kim oldu unu hemen çıkaramadı ı birini anımsatmı tı. Ama bunun daha fazla üzerinde durmama vakit kalımadı. Dikkatim, solumuzdaki duvarda asılı genç bir kadın portresine çevrildi.

Portrenin sahibi yirmi ya ında bile yoktu. Kumral saçları omuzları na dökülüyordu. Yumu ak bakı lı ye il gözleri ve tatlı bir gülümseyi vardı. Portrede kabarık yastıklı bir koltu a oturmu tu. Zarif ellerini kuca ında birle tirmi , ama duru unda ve omuzlarının görünü ünde bana garip gelen bir özellik vardı. Kızın rahatsız görüldü ünü dü ündüm.

Bronson'a gözüm ili ince, portreye hayranlıkla baktı nı farkettim. Dudaklarındaki yumu ak gülümseyi portredeki kızinkine benziyordu. Aralarındaki benzerliklere bakarak, karde oldukları sonucunu çıkar dım.

Bronson, «Bu, kızkarde im Alexandria'dır,» diyerek ku kumu do - ruladı.

«Çok güzel bir kız,» diye mırıldandım.'

« di,» dedi Bronson. çini çekti. «Alexandria öleli iki yılı geçiyor.»

«Çok üzgünüm,» dememin arkasından Jimmy, «Ona ne oldu?» diye atıldı.

«Çok acı çekiyordu. Dejeneratif bir kemik hastalığına tutulmuştu. Bu portre için poz vermek onun için çok zor olmalı, ama o ısrar etti. Elimde ondan bir şey kalmamasını istiyordum.»

Annem, «Geçmiş faciaları anmak insanın içini karartıyor,» demekten kendini alamadı.

Tabii, haklısın.» Bronson için çekti. «Randolph'un ölümü daha pek yeni oldu,» diye, «düşüncesiz davrandım.»

Annem yalvardı. «Ne olur, bu akşam ölümden ve hastalıktan konu mayalım.»

«Haklısın,» dedi Bronson. «Size evin öbür bölümlerini gezdireyim.» Tur sürdü. Beyaz mermer korkuluktan yarım dairesel merdivenin altından geçip salonu saptık. Bronson bize birkaç Fransız möbleli salonunu gösterdi, hatta iki uzman arkadaşın yiyeceklerimiz için yemekleri hazırlamakta oldukları mutfaka götürdü. Kokular arkadaşımızın suyunu akıttı.

Bronson, «Dama için de bugün olanlara layık bir yemek olacak,» diye söz verdi.

Hemen arkasından pencereleri tavana kadar çıkan dev yemek salonuna geçtik. Büyük kristal avizenin altındaki masada rahatça yirmi kişi oturabilirdi. Sandalyeler yastıklı ve yüksek arkalıydı. Biz oturur oturmaz sanki duvarların içinden geçmiş gibi hizmetkârlar beliriverdiler. Biri kadın, öbürü erkek iki garson vardı. Garson buz kovasının içindeki amalyayı getirirken, kadın garson da som gümü bir tepsideki kadehle onu izledi.

Bronson, «Kadehimi Cutler Koyu'ndaki en güzel iki kadın için kaldırıyorum,» dedi ve hep birlikte içtik.

Kadehlerimizi henüz masanın üstüne bırakmıştık ki ölen baba geldi. Bronson her yemek tarifinin uzman arkadaşının sırrı olduğunu ve otelime götürmek için hiçbirini çalamayacağını uyardı.

«Merak etmeyin, Nussbaum baba kasının yemek reçetesini uygulamayacak kadar gururludur,» dedim. Boş atıp dolu tutmuşum.

Annem, «Ah şu bencil Macar. Bazan insanın öyle canını sıkıyor ki,» diye inledi.

Sofradaki çeşitli ordövlere yendikten sonra Hollanda soslu portakallı ördek ve kuş konmazın servisi yapıldı. Annemin, âdeti üzere kuş kadar yediğine dikkat ettim. Jimmy ile ben aksine tıka basa yedik, böyle ki garsonlar tatlıyı; Alaska'yı getirdiklerinde patlamak üzereydik. Bu kadar yiyeceği tıkmaya içimizde nasıl yer bulabildi imize şaşırdım. Kahve

yi da tikten sonra, beni sandalyemden kaldırmak için bir vincin gerekece ini dönme ye ba lamı tım.

Bronson, «Yemek sonrası içkilerimizi içmeden önce bahçelerde kk bir gezintiye ne dersiniz?» diye sordu ve ekledi. «Biraz hareketin. hepimize iyi gelece i kanısındaım.»

Evle bahçeleri incelemesini sürdürmeye can atan Jimmy, «Bevarım,» diye atıldı.

«Ben de biraz hareket gereksiniyorum,» diye itiraf ettim.

Annem, «Ama ben o fikirde de ilim,» dedi. «stelik bahçeleri bir kaç kez gördüm. Sizleri salonda beklerim, Bronson.»

Bronson, «Herkesin biraz harekete ihtiyaı var, Laura Sue,» diy ısrar etti. Hayır yanıtını kabul etmeyece i belliydi. Annem derin bi g s geçirdi.

Hepimize büyük bir lftta bulunuyormu gibi davranarak, «Eh herkes ısrar ediyorsa, ben de geliyorum,» dedi. Bronson her nedens annemin numaralarına aldırılmıyordu. Dahası, belki ho lanıyordu bile.

Jimmy, Bronson'la kk kafilemizin ba ında yürüyor, evle arazisi hakkında sorular soruyordu, annem de bu arada sivri ökçeli iskarpinlerinin bi gibi gezintiler için d nlmedi inden yakınıyordu.

Annem t ki Bronson'un salonunda kendini bir koltu un yumu a cık yastıklarının üstüne atana kadar yakındı, durdu. Az sonra Livingston üstünde bir i e erriyle dört kadeh bulunan bir tepsile salona girdi. Jimmy ile ben beyaz mermer minenin sa ındaki iki kulaklıklı koltukt" oturuyorduk. Livingston odadan çıkar çıkılmaz Bronson kadehini kaldırdı. Bu arada bir sırrı payla ıyorlarmı gibi anneme bakmı tı.

« imdi de bu ak amın asıl olayına sıra geldi,» dedi^Bu bir bildiri. Annemin bu sözlere kar ılı ı yine sinirli bir gülü oldu.

Kalbimin atı ları hızlanmı tı. imde bir ses zaten bütün gece birta kım ku kular fıslıdayıp durmu , ama ben bu sesleri duymazlıktan gelmi , annemle Bronson Alcott'un bakı malarını, Bronson'un yemek safasında elini anneminkinin üstüne koymasını ve orada tutmasını görmeyi ye lemi tım.

Jimmy'ye bakınca onun da gözlerinde benzer bir üphe okudum. Bizim bu yeme e davet edili imizin gizli bir amacı vardı mutlaka.

Bronson, «Haberini ilk önce ikinizin duymanızı istedim,» dedi. «yle de il mi, Laura Sue?»

Annem gülümsedi. «Evet, canım.»

Bronson, «Yarın ni anımızı ilan ediyoruz,» diye bildirdi. «Ho , buna ni an da denemez ya. Çünkü bir haftaya kadar evlenmek kararındayız.»

«Bir hafta mı!» A zım açık kalmı tı, «iyi ama Randolph öleli daha ki ay bile olmadı,» diye ba ırdım.

Annemin yüzü, susuz kalmı bir çiçek gibi soldu. «Biliyordum,» iye inledi. «Böyle bir ey söyleyece ini biliyordum! Benim mutlulu unu senin için hiçbir önemi yok, öyle de il mi, Dawn?»

«Benim ba ka bir ey söylememi nasıl bekleyebilirsin?» diye atl dım. Bronson'a baktıktan sonra yine anneme döndüm. «Randolph'un ölümünün üzerinden o kadar kısa bir zaman geçmi ken nasıl bunu yapabilirsin?»

Annem so uk bir sesle, «Randolph'la olan evlili imin hemen hiçbir nlamı kalmadı inı herkesten önce senin bilmen gerekir, Dawn,» diye ar ılık verdi. «O, asıl annesiyle evliydi, onun gölgesiyle, onun sesiyle vliydi.» Birden sesi bo ukla tı. «Ne kadar acı çekti imi bilmiyorsun,» iye eklerken, gözlerine dolan ya lar ta arak yanaklarından a a uvarlanmaya ba ladı.

Bronson, «Yapma, Laura Sue,» diye ona hafiften sitem etti ve erri kadehini bir sehpanın üstüne bırakarak yanına gitti. Ni anlısının yanına oturup kolunu onun omuzlarına doladı.

Annem, «Evet, bilmiyor,» diye söylendi. «Ne acılar çekti imi bilme di i için benden nefret ediyor.» Annem ba mı kaldırarak gözlerindeki ya ların arasından Bronson'a baktı.

Orta ya lı adam bu kez bana döndü. Gözlerinde öylesine bir karar lılık okunuyordu ki bo azına bir eyin dü ümlendi ini hissettim. Bronson, «Belki de her eyi ö renmesinin zamanı geldi,» dedi.

Annemin yüzünde korku okunuyordu. Bronson onun elini ok aya rak yineledi. «Evet, zamanı geldi, Laura Sue.»

Annem, «Olamaz, yapamam,» diye ba ırdı. «Bu eyleri de il anlat mak, dü ünmesi ve anımsaması bile bana sonsuz acı veriyor.»

Bronson, «Öyleyse bu ii bana bırak,» dedi. «Yeni bir ba langıcın e i indeyken aramızda tatsızlık olmasını istemem. Artık bir aile olmamızı istiyorum.»

Annem gözlerini kapadı. Sonra derin bir soluk alarak aya a kalktı. «Ne gerekiyorsa yap,» dedi. «Ben söyleyeceklerini dinleyemeyecek kadar bitkinim. Otele dönmek istiyorum.»

«Pekâlâ,» dedi Bronson. «Seni belki James götürür, ama Daw burada kalabilir. Sonra onu kendi otomobilim ve oförümle yollarım.» I Jimmy, «Tabii, gidelim,» diyerek aya a kalktı.

«Anlatılacakları Jimmy'nin de duyması gerekir,» dedimse d Jimmy yanıma gelerek kula ıma e ildi ve, «Belki de söyleyecekleri dinleyecek olursa rahatsız olur. Sonra sen her eyi bana anlatabilirsin dedi.

Bronson, annemle Jimmy'yi geçirdikten sonra dönerek kar ı oturdu, bacak bacak üstüne attı, erri bıraktı ı yerden aldı ve öyküsü ba ladı.

G e ç m i t e n D a h a B a k a S ı r l a r

Bronson, «Sana önce kendimden söz etmem gerekir,» diye ba i dı. «O zaman olayların niçin o ekilde geli ti ini daha iyi anlayabilirsin. O çekici gülümseyi i imdi yüzünde ciddi bir anlama yerini bırakmı ı E ilip bakı larını gözlerimin içine dikti.

«Varlıklı ve mevki sahibi olarak do dum. Dolayısıyla rahat b çocukluk gtçirdim. Babam katı bir adamdı, ama annem çok sıcakkan ve sevecen bir insandı. Babama ba lı, çocuklarına ba lı ve Alcott'ima j na ba lıydı.

«Alexandria'yla bana en küçük ya ımızdan itibaren bu imajın n kadar önemli oldu u ö retildi ti. Ailemizin ününü korumanın bizi, sorumlulu umuzda oldu u anlatılmı tı. nsanlar bize önem veriyorlard bize saygı duyuyorlardı, bir anlamda Güneyin yeni yönetici sınıfıydık Paramız ve gücümüz vardı, ba ka insanların hayatını etkileyebilece' kadar güçlüydük.

«Babam bir yatırımcı ve banker olarak, pek çok insanın yazgısı elinde tutuyordu. Özetle, bir tür prens oldu uma ve günün birind babamın tahtının bana miras kalmasıyla Alcott gelene ine uygun ola rak bir sürü insanı yönetece ime inanarak büyütülmü tüm.»

Banker, arkasına yaslandı ve parmaklarını bir an boyu çenesini altına dayayarak gülümsedi. «Daha önce de söyledi im gibi, Alexandria onu sakat edecek bir hastalıkla dünyaya gelmi ti. Bu yüzden ve n kadar önemli oldu umuz bize telkin edildi i için, giderek daha karam

sar olmaya yüz tuttu tu. Hastalının her nedense kendi suçu oldu unu hissediyor ve ailemizi ve özellikle babamı dü kırıklı ma u rattı ina inanıyordu. Hastalına ra men, mükemmel bir ö renciydi. Ba arılı olmak için giderek daha çok u ra veriyordu. Ben onu çok seviyordum ve onun için yapamayaca ım bir ey yoktu.»

Bronson gülümsedi. «Onunla çok vakit geçirdim çin daima bana çıkı ırdı. 'Arkada larınla daha çok vakit geçirmelisin, sakat kızkarde in le vakit öldürecek yerde güzel kızların arkasından ko malısın,' derdi. Ne çare ki, ben onu terkedemedim.

«Kimse onu lisenin yıl sonu balosuna davet etmeyince ben götür düm, hatta dans etmesini bilmedi i halde, gitmeye zorladım. Onu sine malara ve ovlara götüren, deniz kıyısındaki ya da da lardaki otomobil gezintilerine katılmasında ısrar eden hep bendim. Henüz sa lı bozul madan onu ata bindirdim, yelken turlarına çıkardım. Bir süre sonra her ne gördüyse ya da yaptıysa, benim ısrarım yüzünden görür veya yapar olmu tu. Açıkçası, fazla bir ömrü kalmadı ını bildim için, o hayat par çasına mümkün oldu u kadar çok ey sıkı tırmayı istiyordum. Alexandria da sözle anlatılmamı olmasına ra men, bunu anlıyordu.

«Kızkarde ime ba lılı ım, sanırım birçok genç kadını benden uzak la tırmı tır. Bizim hakkımızda kötü niyetli sözler sarfediliyor, çirkin dedikodular çıkarılıyordu bir erkek ve kızkarde in birbirlerine bu kadar yakın olmaları, birçoklarına göre do al de ildi ama benim de bazı dedikoducuları sevindirmek için Alexandria'ya sırt çevirmeye ve kendini be enmi bir genç kızın arkasından ko maya hiç niyetim yoktu.»

«Annem de o kendini be enmi genç kızlardan biriydi, de il mi?» diye aniden sordum.

Bronson bir an boyu bana donuk bir bakı la baktı. Parmak uçlarıy la koltu unun kolları üstünde tempo tutuyordu. Derken aya a kalkıp geni pencerelerden birine yürüdü ve bakı ını bahçelerle bunların öte sindeki denize dikti. Sonunda bana dönünce, gözlerinde sonsuza dek ula amayaca ı bir kadını özleyen bir adamın duydu u acıyı okudum. Bu bakı ı, birlikte büyüdü ümüz, karde oldu umuzu sandı ımız ve ahlâksızlık olarak niteledi imiz duygularla özlemler duydu umuz yıllar da Jimmy'nin gözlerinde yakaladı ım olmu tu.

Bronson, «Annen Cutler Koyu'ndaki en güzel kadınlardan biriydi, hâlâ da öyle ve% bütün güzel kadınlar gibi kendini be eniyor tabii,» dedi.

So uk bir sesle, «Annemde kendini be enmi lik payı gere inde çok fazla,» dedim.

Bronson gülümseyecek olduysa da kendini topladı ve ba mını sal ladı. «Bunu yalanlayacak de ilim, ama niçin böyle oldu unu biliyo rum,» dedi. çimden, annenin ailesi ve çocuklu u hakkında fazla bir e bilmiyorsun, de il mi, diye dü ündüm.

«Hayır,» dedim. «Annem ailesi hakkında fazla söz etmez, ona b türden sorular sordu um zaman da canını sıkıyormu um gibi hep hızlı hızlı yanıtlar verir. Ben de o yüzden vazgeçtim. Bütün bildi im, tek çocuk oldu u ve annesiyle babasının her ikisinin de öldü ü.»

«Evet, ailesinin tek çocu uydı. Babasına adeta tapardı. Gelgele lim, Simon Thomas o kadar gereksindi i ilgiyi ondan esirgeyen züpp adamın biriydi. Çapkınlıkları herkesin dedikodu konusuydu. Zaval annesinin çekti i tüm acılara kar ın, sürekli olarak her i in yolund oldu u iddiasındaydı Laura Sue,» Bronson bundan sonraki sözleri' vurgulayarak söyledi. «Hayal ve yalanır., güvensizlikle ihanetin e eme oldu u bir dünyadan geliyor.» Orta ya lı adam ciddi bir tavırla deva etti. «Dolayısıyla da kızca ız sürekli ilgi ve sevgi bekliyordu ve tanıdı ı her kadından daha çok kaprisliydi. Ama ben daha ilk gördü üm anda itibaren ona delice â ik olmu tum.» Safir renkli gözlerin içi gülüyord imdi. «Oturdu u soka ın kö esine otomobilimi park etti imi ve on gidip gelirken olsun görebilmek için arabanın içinde oturdu umu anı sıyorum.»

Bronson annemin genç kızlık imajı kar ısındaki duvara yansıma gibi kısa bir süre sustu. «Her neyse,» dedi. «Flört etmeye ba ladık v bir süre ideal bir çift olduk. Ama annem kan kanserinden ölünce, Al xandria'yla daha fazla oturmak ihtiyacını duydum. Annemin o kadar a ölü ü kızca ızı yıkımtı.» ,

Adamın lafı nereye getirece ini tahmin ederek, «Senin o de eri Laura Sue'n, yani annem de kızkarde ine gösterdi in ilgiye sinirlendi, öyle mi?» dedim.

Bronson, «Laura Sue onu hayatının odak noktası yapacak bil erkek gereksiniyordu,» diye açıkladı. «Ben o erkek olmak istiyordum, deli gibi istiyordum, ama Alexandria'ya sırt çeviremezdim.»

«Öyle olunca da annem bize sırt çevirdi,» dedim. «Onun ne kadai bencil oldu unu bile bile niçin hâlâ onu seviyorsunuz?» Yüksek sesle

dü ünür gibi ekledim. «A kın gözü o kadar mı kör? Erkekler o kadar mı akılsız?»

Orta ya lı adam güldü. «Belki de,» dedi. «Ama kendisi de trajik bir a k macerası ya amı genç bir kadına göre sen de fazla bir acıma ve anlayı göstermiyorsun.»

Kızardı mı hissediyordum. Bronson acaba haklı mıydı? Jimmy' nin olmamdan o kadar korktu u katı ve so uk kadına mı dönü üyor- dum?

«Üzgünüm,» dedim.

Bronson koltu una döndü ve içkisinden bir iki yudum daha aldı. Sonra yine arkasına yaslandı ve çenesini ellerine dayarak devam etti. «Laura Sue, sosyete kızlarını yeti tiren okula gitti, ben de tüm enerjimi ime kanalize ettim. Kederimi Alexandria'dan gizlemeye çalı ıyordum, ama o, özellikle beni ilgilendiren konularda son derece duyarlıydı. Onun hayatımı mahvetti ini dü ünerek müthi bir suçluluk duydu unu iliyorum. Böylece beni onun yanında daha az vakit geçirmeye zorladı. Hatta babamdan onu, özürülülerin bakıldı ı bir huzur evine yerle tirmesi- ni istedi, ama babam, kızının hastalı ından utanıyor, bu gerçe i kabul- lenmeyi reddediyordu.

«Aradan çok geçmeden Laura Sue'nun Randolph Cutler'le ni an- landı mı ö rendim. Garip de il mi, üstümden bir yük kalkmı gibi oldu. Artık Laura Sue'nun benim olması olası ı kalmadı ına göre, i kence bir süre için son buldu.»

«Ba ka bir a k maceranız oldu mu?» diye hemen sordum.

«Ciddi bir ey olmadı.» Bronson ekledi. «Belki de a ka güvenim kal- mamı tı. Zaten hayatımın zor bir dönemini geçiriyordum. Babam bir kalp krizi geçirdi. Haftalarca hastanede yattıktan sonra kurtulamayıp öldü. Ölümünden sonra bankadaki yerini ben aldım.

«Benim için artık yalnız Alexandria vardı. Fakat onun da sa lık durumu giderek bozuluyordu. Gece gündüz yanında kalacak bir hem- i- re tuttum, yemeklerimi odasında onunla birlikte yiyordum, fırsatını bul- dukça tekerlekli koltu unu sürerek onu gezdiriyordum, özetle, günleri nin sayılı oldu unu bildi im için onunla eskisinden de daha fazla vakit Heçiriyordum. Kızca ız hiç yakınmıyor, bana daha az yük olmak için olinden geleni yapıyordu.

«Sonunda bir gece uykusunda öldü. Ölü halinde bile dudaklarında

bu tatlı gülümseme vardı.» Bronson'un gözlerine dolan yalar yanaklarından a a ı yuvarlanmaya başlamı tı. Orta ya lı adam onları silmedi. A lady'ından habersizmi gibi önüne bakıyordu.

Ben de gözkapaklarımın arkasını yakmaya başlayan gözyarım tutamadım. Bronson onları küçük yumruklarım ile sildi imi görünce, do rdu. Onun gözyarları durmu , ama bakı larındaki elem kaybolmamı l ti. Devam etti.

«O vakte kadar Laure Sue'yla Randolph evlenmi ve Philip do mu tu. Bankayla otel arasında sıkı bir finansal ili ki oldu u için, BayaJB Cutler tarafından sık sık yeme e davet ediliyor, onunla ve Laura Sue ve I Randolph'la sofrada oturuyordum.»

«Annemi o kadar sevdi inize göre bu sizin için çok zor olmu olmalı,» dedim.

Adamca ız benim gösterdi im anlayı tan duygulanmı gibi, «Evet» ama çok nefis bir i kenceydi bu,» dedi. «O zamanları, yanında olmakM onu görüp onunla konu mak, selamla tı ımız zaman elini avucumda I hissetmek fırsatlarını özlüyordum. Çok geçmeden de bakı tı ımız l zamanlar gözlerinde benim için yanan bir ık gördü üme inanmaya l ba ladım.

«Laura Sue çok zor günler geçiriyordu. Bayan Cutler, Randolph'unl onunla evlenmesini hiç istememi ti, o kadın da duygularını gizleyen' takımından de ildi. Birbirlerine duydukları nefret, buldukları odaların! havasını zehirliyordu sanki.

«Ne var ki, Bay Cutler çok farklıydı. Randolph'un babası zampara! olarak ün yapmı tı. Otele gelen genç kadınları etkilemekten çok ho lanı i yordu. Sürekli olarak evlilik dı ı maceralarının sözü ediliyordu. Hiç ku l ku uz, hiç kimse Bayan Cutler'in önünde bu konuları açmaya cesan* edemezdi. Müthi bir kadındı, o. Ufak tefek yapısına kar ın, bir kaleden! farksızdı.»

çimi çektim. «Bilmez miyim bunu...»

«Ne? Oh, evet. Bir gece geç vakit zilin çalındı inı ve Livingston'un! kapıya gitti ini duydum. Merdiven ba ına çıkınca Laura Sue'yu gör l düm. Bir isteri krizinin e i inde oldu u belliydi. Eski bir eyleri arkasına! geçirmi ti. Saçları da ınıktı, yüzünde hiç makyaj yoktu, gözleri de kan çana ına dönmü tü. Livingston onu böyle görünce deh et içinde kal tı mı tı.

«Laura Sue'yu bu odaya alarak eline bir kadeh erri tutu turdum. Kadehin içindekileri bir defada yuttuktan sonra, divanın üstüne devrildi ve hiçkırı hiçkırı a lamaya ba ladı. Söylediklerini bir düzene sokunca, kayınpederinin ona tecavüz etti ini anlatmaya çalı tı nı kavradım.

«Hiç ku kusuz ok olmu tum. Ama ruh halim, a kınlıktan acıma ı ve müthi bir öfkeye dönü mekte gecikmedi. ki kez evden fırlayıp adamı paralamak için otele ko mama ramak kaldı, ama Laura Sue her ki defasında da yapmamamı yalvardı.

«Sonunda ikimiz de sakinle tik. Onu saatlerce kollarımın arasında tuttum, onu öptüm ve ona yardımcı olmak için hep yanında olaca ıma dair güvence verdim. Ona en iyi avukatı tutaca ıma söz verdim. Ve evimde kalmasını da teklif ettim, ama o korkuyordu ve deste imi vaat etmeme ra men, yasal bir giri imde bulunmaya onu razı edemedim.

«Ama... » Bronson bakı nı uzaklara dikti. «Birbirimizi sevdi imizi biliyorduk ve bunu açıkça itiraf ettik. Laura Sue o gece benimle kaldı.»

«Yani tecavüze u radıktan sonra mı?» Kulaklarıma inanamıyordum.

Bronson, «Sadece birbirimize sarılarak sabahı ettik,» dedi. «Ortalık aydınlanınca Laura Sue otele döndü, ama bundan sonra arada sırada bana gelecekti. Benim otele gelmememin daha do ru olaca nı dü ün mü tük. Bayan Cutler de zaten beni davet etmez oldu.» Adamca ız utanç ve suçluluk duygusundan kızardı. Sonra oturdu u yerde do rul du ve derin bir soluk aldı.

«Bayan Cutler ne kadar dikkatli olursak olalım, hiçbir eyi gözden kaçırmayan bir kadındı. Aradan çok geçmeden Laura Sue hamile oldu unun farkına vardı ve haftaları geriye do ru sayınca, senin Bay Cut ler'in çocu u oldu unu anladı. Laura Sue bir bebek bekledi ini bildirince, Bayan Cutler onu benimle ili kisi olmakla suçladı ve senin babanın ben oldu umu varsaydı.

Laura Sue'yla kayınvalidesi yüzle tiler, Laura Sue o zaman ya lı kadına kocasının ona ne yaptı nı anlattı. Lilian Cutler görünürde bunu kabul etmediyse de, gerek Laura Sue gerekse ben, onun gerçe i bildi ini seziyorduk. Bayan Cutler bu ii ba kasına duyurması halinde Laura'yı rezil edecek bir skandal çıkaraca na yemin etti. Dedi ine göre, benim Laura Sue'yla ili kim oldu una dair tanıklar bulacak, böyle ce senin benim çocu um oldu un kanıtlanacak, Laura Sue da Bay Cut

lor'i haksız yere suçlamaktan utanç duyurucu bir duruma dü ecekti Laura Sue kayınvalidesine mücadele edebilecek güçte de ildi. Ona kaç kez Randolph'u terkedip benimle evlenmesi için ısrar ettim, ama o korkuyordu.

«Bir süre sonra Bay Cutler'e inme indi, bir hafta sonra da adam öldü. O da gidince, Laura Sue kayınpederinin yaptı nı kanıtlamak içi elinde hiçbir koz kalmadı nı dü ündü.

«Senin do umunun zamanı yakla ırken Bayan Cutler, Laura Su üzerindeki baskısını arttırdı. Hatta avukatını ça ırarak, her emrini yerin getirmezse, Laura Sue'ya neler yapabilece ini bir bir söyledi.

«Anneni yıldırarak kaçırılman aldatmacasını da kabul ettirdi, böyle; ce seni ba ından savmı oldu. Bu öykünün öbür ayrıntılarını biliyo: sun.»

«Evet,» dedim. «Ne yazık ki çok iyi biliyorum.»

«Ama Laura Sue'nun sonradan duydu u acıları ve üzüntüleri bilmi yorsun. Suçluluk duygusu hiç yakasını bırakmadı,» dedi.

«Buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Her zaman da öyle ola cak galiba,» diye kar ılık verdim.

Bronson, «Biliyorum,» diye ba mını e di. «Annesinin onu ba kaları na vermesini bir çocuk nasıl anlarsın ki? Ama belki bir gün onu ba ıla j yabilirsin.»

Alt duda mını ısrarak bakı mını orta ya lı adamdan kaçırdım. «S¹ bir erkek oldu unuz ve hâlâ ona â ık oldu unuz için, bencilli ini ba ı layabiliyorsunuz. Ama ben buna söz veremem,» dedim.

Bronson, «Senden bütün istedi im bunu denemendir,» diye kar ı " lık verdi.

Biraz sonra, «Söylesenize,» dedim, «Rahdoph bana anlattıklarınız ne kadarını biliyordu?»

«Laura Sue ona her eyi anlatmı , fakat o dinlemeyi reddetmi Adamca ız bundan sonra kendi iç dünyasına kapanmı . Ama onu b' yola iten bence annesidir. Özgüvenden yoksun oldu unu, hatta annesi nin beklentilerine ula amadı ı için utanç duydu unu anlayacak kada iyi tanıyordum onu. Bayan Cutler ona kar ı gelerek Laura Sue'yla evlen- di i için, o lunu kendine özgü yöntemlerle cezalandırıyordu. Zavallının annesine tek meydan okuy u olmu tu bu. Bayan Cutler de bunu hiç ¹ bir zaman affetmedi.

«Sanırım, Randolph'a tam bir erkek olmadı mı hissettiriyordu. Adamca ız o yüzden o hale geldi. Bayan Cutler onun Laura Sue'yla ilgi lenemeyecek hale gelmesine belki de seviniyordu.»

Bronson'un bu son sözlerinden gizli bir anlam çıkararak, «Ne demek istiyorsunuz?» diye atıldım.

«Randolph, hâlâ Laura Sue'nun üstüne dü üyor, eksiksiz bir karı koca hayatı sürüyorlarmı numarası yapıyordu. Sanırım, karısını hâlâ da çok seviyordu, ama babasının Laura Sue'ya tecavüz etmesi, karı koca arasındaki seks hayatına son vermi ti.»

«Seks hayatına son mu vermi ti?» a kınlıktan donakalmı tım. Ama sonra birden do ruldum. Olaylar zincirini kavrayarak, «Ama bu olamaz,» dedim. «Clara Sue...»

Bronson, «O benim kızımdır,» diye itiraf etti.

Bronson itirafları onu yorgun dü ürmü gibi arkasına yaslandı. Yüzü o yüzden ya da cesaret bulmak için arka arkaya yuvarladı ı erh-lerden kıpkırmızıydı. Anlattı ı öykü kafamın içinde bir kaos yaratmı tı. Kalbim çarpıyor, bir çeli kili duygular denizinde bo uluyormu um gibi his duyuyordum. Annemden hem nefret ediyor, hem de ona acıyor- dum. Randolph'a da acıyor, fakat zayıf karakterine kızıyordum. Anne- min ona acı çektirmesine ve bunca yıl ona çantada keklik gibi davran- masına göz yumdu u için Bronson'u küçümsüyor, aynı zamanda da kızkarde ine gösterdi i ba lılık ve sevgi dolayısıyla ona hayranlık duyu- yordum.

En önemlisi ve i in en trajik yanı, insanları daima do ru olanı yap- maktan, kalplerinin sesini dinlemekten alıkoyan bir eyin varlı nı kavra mamdı. Örne in, annem daha az bencil olup Bronson'la evlenmi olsa bugüne dek ola anüstü mutlu bir hayat sürecekti. Böylece Cutler Nine'nin baskısı altında ya amak i kencesinden de kurtulmu olacaktı.

Bronson'la arama çöken sessizli e son vererek, «Yoruldum. Artık eve dönsem iyi olacak,» dedim.

Orta ya lı adam, «Tabii,» diye aya a fırladı. « oförüme arabayı kapının önüne getirmesini söyleyeyim.»

Odada yalnız kalınca, Bronson'un itiraflarını dü ündüm. Clara Sue onun kızıydı demek. Annesinin portresindeki yüzün bana niçin yabancı gelmedi ini imdi anlıyordum. O yüzle Clara Sue'nunki arasında bazı

benzerlikler görmü tüm. Clara Sue'yla babalarımız ayrı oldu u, onun babası ise bir Cutler olmadı ı için, aramızdaki kan ba ı önceleri sandıım kadar güçlü de ildi. Buna da seviniyordum. Clara Sue'yla benim ki iliklerimiz o kadar farklıydı ki. Onun kadar nefret dolu, kötü kalpli ve zalim olabilece imi hiç sanmıyordum. Ho , Bronson da bu özelliklerini alması olabilece i bir baba de ildi ya.

Hayatın bir ba ka cilvesi de Clara Sue'nun imdi gerçek babasıyla ve annesiyle ya ayacak olması, ancak bunu bilmeyece i idi. Ben aksine, gerçekte annem ve babam olmayan insanlarla ya amı , ancak hayatımın en büyük bölümünde bunu bilmemi tim. Her ikimiz için de aile bir aldatmaca üstünde kurulu olmu tu.

Lumuzine bindi im sırada Bronson, «Dawn,» deyip kolumu tuttu. Ba mı çevirince bakı larındaki yalvarı ı okudum. «Zaaflarımızı ve günahlarımızı bir gün ba ı lamanı Tanrı'dan dilerim,» dedi.

«Kimseyi herhangi bir ey için ba ı lamak bana dü mez,» dedim. Adamın tüm ıstırabını yansıtan gözlerine bakı mı dikerek ekledim. «Öy-künüzü bana anlattı nız ve beni anlayı mı isteyecek kadar umursadı ı nız için te ekkür ederim.»

Bronson gülümsedi. Mavi gözleri bu kez parlıyordu. «yi geceler,» dedi.

«yi geceler. Yemek ola anüstüydü,» diye ekledim.

Araba uzakla ırken arkama baktım. Bronson hâlâ evinin önünde duruyor, arkamdan bakıyordu. .

Otel sakindi. Konukların ço u odalarına çekilmilerdi. Dairemize ko arken, önce nasıl oldu una bakmak için Christie'nin odasına u raıdim. Mı l mı l uyuyordu. Oyuncak ayısı hâlâ kollarının arasındaydı. Yorganını düzeltip yana ını öptükten sonra, Jimmy'ye Bronson'un bütün açıkladıklarını söylemeye ko tum.

Genç adam beni dikkatle dinledi. Arada a kınlı ından ba mı sallıyordu. Anlatımı bitirince ona biraz daha sokuldum. «Ah Jimmy, orada oturup, birbirlerini sevmeleri gereken insanların ne kadar zalim ve âdi ruhlu olabileceklerini anlatmasını dinlemek korkunçtu,» diye ba ırdım.

Jimmy, «Ama bizim hayatımız öyle olmayacak,» diye söz verdi.

«Belki bu yer lanetlidir, Jimmy. Belki bizim de buna kar ı elimizden bir ey gelmez,» diye korkuyla söylendim.

Jimmy, «Buradaki bütün kötülükleri insanlar kendileri yarattılar,» diye kar ılık verdi.

Onun kollarının arasından sıyrılarak, «Jimmy, hemen bir çocuğumun olmasını istiyorum.» dedim.

O yanıt vermedi. Gözlerinde daima hüznü bir üre eden gölgelerin dola tını gördüm. «Ne var, Jimmy? iste im seni niçin mutlu etmedi?» diye sordum.

«Beni mutlu etmesine etti, ama...» Genç adam bir süre bana baktı. «Ama dün babamdan bir mektup aldım.» dedi.

«Longchamp Baba'dan mı? Niçin daha önce söylemedin? Neler anlatıyor? Niçin görmeye gelmiyor?» Jimmy basını sallayınca sordum. «Bir ey mi var, Jimmy?»

«Edvina dü ük yapmı ,» dedi. «Buradaki bütün i ler arasında sana bir de bunu söylemek istemedim. Edvina imdi iyi, ama ikisi de çok üzgünler.»

«Demek imdi sen de benim hamile kalmamdan korkuyorsun, öyle mi?» diye sordum.

«Mesele o de il. lerin öylesine ba ından a kın ki u sıralar Christie'yle bana ayıracak vaktin olmuyor neredeyse.»

«Bebe imizi do urmam benim için her eyden daha önemli.»

Ben soyunurken Jimmy arkasına yaslanıp beni seyrediyordu. Çıplak kalınca yatakta onun yanına yattım ve ona alabildi ince sokuldum. Bana kar ı arzusunun uyandı nını hissediyordum. Bunun üzerine dudaklarımı onunkilere yapı tırdım ve onu uzun uzun ve ihtirasla öptüm. O da sevgiyle bana sarıldı. Birbirimizin kollarındayken kalplerimizde çöreklenmi karamsarlı ın yava yava yok oldu unu hissettik. Dönüp pencereden bakınca, ayın, bulutların arkasından çıkarak mürekkep siyahlı ında ki gö e tüm parlaklı ıyla egemen oldu unu gördüm.

A kımızla bir kale yaparsak, geçmi in bize zarar veremeyece ini dü ünüyordum.

Ertesi sabah annem dairesinden çıkmadı. Ne kahvaltıya gelmi ne de ba ka yere gitmi ti. Jimmy, Bronson'un evinden çıktıktan sonra limuzinle otele dönerken onun aralıksız a ladı nını söylemi ti. Bronson, onunla bana, Laura Sue'nun bamba ka bir portresini çizmeye çalı mı tı: küçük bir kızım büyüdükçe güzel, fakat güçsüz ve özgüvensiz bir insana dönü mesi, bu arada korkunç bir evlili in tuza ına dü mesi. Oysa ben bu betimlemenin, adamın anneme umutsuz ve ölmez a kın

dan kaynaklandı mı ve annemin portresi çizilen günahsız kurban olma-
dını çok iyi biliyordum. Bu arada fazla katı ve fazla soğuk olmak
yolunda bulundu mu gördükçe de dehşete kapılıyordum.

Nefret etmekten bıkararak, kendimi gidip onu görmeye zorladım.

Annem dü ünümden ve Randolph'un ölümünden önce oldu u
gibi yata nda yatıyordu. Zayıf ve karamsardı. Bayan Boston'un getirdi-
ği yemek tepsiyi hemen hemen el sürülmemi olarak gece masasının
üstünde duruyordu. Annemin gözleri kapalıydı, ba nını kocaman bir yas-
tı a gömmü , saçları yüzünün etrafına çerçeve gibi saçılmış tı. Maky-
ya yapmamı oldu unu görünce a ırdım.

«Bugün derdin ne, anne?» diye ba ladım. .

Annem gözlerini kırpı tırarak açtı ve yanıt vermeden önce bir sür-
* tavana baktı. «Artık tartı malardan bıktım,» dedi. «Nefret dolu sözlerden
ne kadar bıktı mı bilsen. Oldu bitti güçlü bir kadın de ildim, Dawn, bü
ailedeki uyumsuzluk ise büsbütün canıma okudu. çimden, Zaman
Baba'yla i renç arkada ı Ya 'a teslim olmak geliyor. Ne olacaksa
olsun artık.» Annem bu replikten sonra ba nını yine yastı nın üstüne
devirdi.

Gösterisi beni gülümsetti, fakat bunu ona göstermemek için ba nı
mı hemen öbür yana çevirdim.

«yi ama, anne,» dedim, «Bronson'la evlenip yepyeni mutlu bir
hayata ba lamak planların ne olacak? Bronson herhalde saçları a ar-
mı , buru uk yüzlü bir kocakarıyla evlenmek istemez, de il mi?» Anne-
me bir kez daha takılmaktan kendimi alamamı tım.

Sonsuz bir keder yansıtan bir bakı la, «Sen kar ı gelir ve i i bir
skandala dönü türürsen Bronson benimle evlenmeyecek,» dedi. «Hepi-
mizin birbirimizden ho lanmamız gerekti ini yoksa bu i in yürümeyece-
ini söylüyor.»

«Ben evlenmenize kar ı gelmiyorum,» dedim. «Kimseyi suçlamak
bana dü mez. E er ikiniz evlenmek istiyorsanız evlenin.»

Bu sözlerim üzerine annemin gözleri parladı. «Sahi mi söylüyor-
sun, Dawn? Kulaklarım beni aldatmıyor, de il mi? te bu harika!» Bir-
den yata nın içinde do rulup dimdik oturmu tu.

Her eyin bir haftanın içinde nasıl planlanabilece ine aklım erme-
mekle birlikte, «Dü ününüz burada mı yapılacak?» diye sordum.

«Oh hayır, hayır. Öylesi bizden geçti. New York'a gidiyoruz, orada
Anayasa Mahkemesi'nin bir yargıcı nikâhımızı kıyacak. Ve sonra Broad

vıyav'de dzınelerle temsil görece iz!» Annem birden uzanıy yemek tep sisini aldı ve yatakta dizlerinin üstüne oturttu. Bir yandan salatasını yer ken, «Bunu d ünerek bütün bir gardrop satın aldım,» diye devam etti. « u son haftalarda  leden sonraları bu i le me guldüm.»

«Demek olacıkları o kadar önceden biliyordun?» demekten kendi mi alamadım.

Annem hemen bir bahane... bulamayarak, «Ne? Evet, hep d n dm ki. » diye geveledi. «Belki ho de il ama, kendimizi aldatmamızın ve olaca nı bildi imiz bir ey olmayacakmı gibi davranmamızın bir anlamı yoktu. Ne istedi imizi, er veya geç ne yapaca nıızı biliyorduk. Onun için de o güne hazırlıklı olmayı istedin"»

«Anlıyorum. Clara Sue'ya bir ey söyledin mi?» diye sordum. Clara Sue'nun o yaz otele dönmeme nedenlerinden birinin bu mu oldu unu merak ediyordum.

Annem bakı nı önündeki taba a çevirdi. «Henüz bir ey syleme dim.»

«Ona gerçe in ne kadarını söyleyeceksin, anne?»

«Yalnızca Bronson'la evlenece imizi. imdilik o kadarı yeter. Niçin i leri oldu undan daha karma ık hale sokmal?»

«Orasına Bronson'la sen karar verirsiniz artıK» dedim. «Annem sandı n birinin annen olmadı nı, baban sandı n birinin de baban olmadı nı  renmenin çok acı oldu unu sana söyleyebilirim.»

Annem neyi kastetti imi kavrayamayarak, «Haklısın,» dedi. «Bir insanın acısını arttırmak neye yarar? Zavallı Clara Sue zaten babası san dı ı adamı kaybetmekle yeterince üzüldü. Bu... babasını yeniden ldr mek gibi bir ey olur.» Gülümsüyordu. Mavi gözleri heyecandan pırl pırlırdı. Devam etti. «Ve Bronson'la ben yeni bir hayata ba layaca mız zaman tatsız bir ey olmasını istemiyorum. Bizi sık sık görmeye gelece ini umuyorum, Dawn. Ola anüstü partiler verecek, Cutler Koyu'ndaki en önemli kimseleri davet edece iz. Bronson kayda de ecek herkesi tanıyor.»

«Bakalım,» dedim. «Ne zaman gitmeyi d nyorsunuz?»

«Hay Allah...» Annem bir ey unuttu unu anımsamı gibi etrafına bakındı. «Sanırım Bronson bugün ak ama do ru gelecek.»

a kınlık içinde, «Bugün m!» diye ba ırdım. Her ey benim tutu muma ba lı idiyse, annem ne diyece imi ve ne d nece imi nereden bilmi ti? Annemin ne denli bir entrikacı oldu unu Bronson'un bilmeme

si mümkün olabilir mi, diye dü ünüyordum, Tabii, her eyi bilmesi ve buna ra men annemle ya amak istemesi ya da onu de i tirebilece ine inanması mümkündü. A k hepimizi hayalci yapar. Ya da annem gibi bir entrikacı.

Annem, «Evet,» dedi. «Benim için Bayan Boston'u bulabilir misin acaba? E yamı toplamama yardım etmesini, sonra da nakledilmeleri için ne yapılması gerekti ini söylemek istiyorum.»

«Ya Philip?» diye atıldım. «Philip'e haberi verdin mi?» Gereken bütün kararların alındı ina ve her eyin bu kadar çabuk de i ece ine inanamıyordum.

Annem, «yi ama Philip sözlüsü ve onun ailesiyle tatilde,» dedi. «Ona söylemek için beklemem gerekecek. Ya da ben New York'tayken telefon ederse sen söylersin.»

«Bu, ona kendin söylemek isteyece in bir ey de il mi?» diye sor-
dum.

Annem tepsiyi dizlerinin üstünden iterek, «Haber haberdir,» dedi ve ekledi. «Ayrıca, Philip benimle ilgili hiçbir konuda fazla heyecanlan-
maz. Bu konuda büyükannesine çekmi .»

«Peki, anne, Bayan Boston'u ça ıraca ım.»

«Te ekkür ederim, Dâwn.» Odadan çıkaca ım sırada annem arkamdan seslendi. «Dawn, bu kadar anlayı lı oldu un için sana te ek-
kür ederim.»

«Mutlu olmanı dilerim, anne. Gerçekten dilerim,» dedim.

O ö leden sonranın ilerleyen saatlerinde Bronson'un otomobili ote-
lin kapısına dayandı. Haber, Bayan Boston ve annemin otelden ayrılı ıy
la ilgili hazırlıkları yapmakla görevlendirilen ba ka otel personeli aracılı-
ıyla bütün otele yayılmı tı. Bronson içeri girince lobinin dört bir kö e-
sinde fısıltılar ba ladı.

Annemin bütün e yası a a ıya ta ınmı ve yarım düzine bavul ve iki büyük kara sandı ın içinde kapının yanına i tifenmi ti. Kat garsonla
rıyla Bronson'un oförü onları limuzine yüklemeye giri tiler. Ben Bron
son'u buyur ederken Bayan Boston da anneme haber vermeye Çıktı.

Banker bu kadar ilginin odak noktası olu undan rahatsız olmu
gibi, «Gazetelere haber oldu umuz anla ılıyor,» dedi.

«Hem de ba sayfaya çıkaca ınız anla ılıyor,» dedim. «Annemle ne
zaman evleniyorsunuz?»

Bronson vücudunun yükünü bir baca ından ötekine geçirerek,

«Yarın,» diye kar ılık verdi. Yüzünde biraz sinirli bir gülümseme vardı.

«Size bol anslar dilerim,» diyerek ona elimi uzattım.

Adamın bir kar ılıkta bulunmasına vakit kalmadan annemin tiz gülü lerinden birini duyduk. Yüzü, duydu u tüm mutlulu u ve heyecanı yansıtıyordu. Lobide Bronson'un yanında yürürken etrafına nasıl bak tı mı, herkesin ilgisini yeni açılan bir çiçek gibi nasıl içti ini gördüm. Bronson onu kucakladı, annem de yüzünü onun boynuna gömdü. Sar ma dola vaziyette uzakla tılar... Yıllar önce ilk fırsatlarını kaçı rıp nasıl sa ikinci bir ans yakalamı iki â ık gibiydiler.

Limuzin ak am güne iyle otelin dü ürdü ü karanlık gölgeleri arka sında bırakmı tı. Annem bu kez Cutler Nine'nin hayaletinin parmakları arasından gerçekten sıyrılmı tı. Limuzin kö eyi dönüp gözden kaybolu ken çatısına güne vurmu tu.

Jimmy, « te bu kadar,» diyerek beni kucakladı. Etrafına bakındık tan sonra ekledi. «Ne kadar garip, ihtiyar Bayan Cutler gitti, zavallı Ran dolph da çok geçmeden onu izledi. imdi de annen evleniyor ve o büyük evde oturacak. Clara Sue da mutlaka onlarla oturacak.»

«Evet, onlarla oturacak,» dedim. «Bunun için gerekeni yapaca m.».

Jimmy, «O zaman otelde bir biz olaca ız,» dedi.

«Bir de Philip tabii,» diye ona hatırlattım.

«Evet,» dedi. «Bir de Philip.»

Birkaç gün sonra annemle yeni kocasının New York'taki halayla rından dönmelerinden bir gün önce Philip geldi. Bermuda'daki tatilin de çok iyi dinlendi i belliydi. Teni nefis bir güne yanı ıydı. Otelde ilk geldi i yer benim ofisim oldu.

Onu görünce, «Philip, yeni mi geldin?» diye sordum.

çeri girerek, «Evet,» dedi. «Dinlenmi ve göreve hazır olarak.»
Yüzüme dikkatle baktı. «Bir ey mi var?»

«Yanılmıyorsam, haberi henüz duymadın,» dedim.

«Haber mi? Ne haberi?» Philip hâlâ gülümsüyordu, fakat bakı ları kaygılıydı. «Yoksa anneme mi bir ey oldu?» diye sordu.

«Annene bir ey oldu u do ru,» dedim. «Yeniden evlendi ve halayına çıktı.»

Philip hâlâ gülümsüyor, ama bana kulaklarına inanamıyormu gibi bakıyordu. « aka ediyorsun,» dedi.

« aka etmiyorum. Annemle Bronson Alcott altı gün önce evlen

mek üzere New York'a hareket ettiler. E yasının en büyük kısmı da önceden Beulla Korusu'na nakledildi.»

Philip yere bakarak, «Demek öyle,» dedi. Biraz sonra yüzünde yine her zamanki gülümsemesi yer etti. «Annem i te böyle,» dedi. «Hiç bo durmazdı.» Gerçe in ne kadarını bildi ini ya da. bir ey bilip bilmedi i mi merak ettim. « İmdi de, Jimmy ile sen o daireye mi ta inacaksınız?» diye sordu.

«Hayır,» dedim. «Kendi odamızdan memnunuz.»

«Güzel. O zaman oraya ben ta inırım. Betty Ann'le evlenince de: orada ya arız.»

«Ya?»

«Evet, sonbaharda ni anlanıp diplomalarımızı aldıktan bir hafta son ra evlenmeye karar verdik.»

«Senin için sevindim, Philip. Kutlarım,» dedim.

Philip durmu , gözlerini üzerime dikmi ti. Bu arada o kadar anlam ılı biçimde yüzüme bakıyordu ki, gözlerimi ondan kaçırdım.

Genç adam, «Dü ün bir kere,» diye fısıldadı. «Yakında bir gün seninle ben yan yana uyuyacağız.»

«Yan yana olan odalarda demek istiyorsun, Philip,» diye düzelttim.

Yine gülümsedi. «Evet, yan yana olan odalarda.» Avuçlarını çırpı. «Ben yokken pek çok eyin oldu u anlaşıyor. Clara Sue da biliyor. mu?»

«E er bilmiyorsa, yakında ö renecektir,» dedim. Bakı larımın sert le ti ini hissediyordum.

«Ya? Ne demek istiyorsun?»

«Bütün e yasını Beulla Korusu'na postaladım da...»

Philip'in bakı larındaki a kınlık daha da belirginle ti. Sonra birden, kahkahalarla gülmeye ba ladı.

«Ne kadar kararlı ve acımasız olmu sun. Sanki ikinci bir Cutler Nine'ye dönü tün. Neyse, gidip e yamla ilgilenmeliyim » dedi ve benim bir kar ılıktaki bulunmama vakit bırakmadan dı arı çıktı. Hâlâ gülmeyi sür dü ü duyuluyordu.

Aya a kalktım ve Philip'in söylediklerini dü ünmek için pencereni! yanına yürüdüm. Umurumda de il, diye kafamdan geçirdim. Bu kez o kadınla kıyaslanmayı umursamıyordun. Hayatta kalabilmek için hepimizde Cutler Nine'den bir eyler olması gerekiyordu. Yani ben öyle¹ dü ünüyordum.

Bronson'la Beulla Korusu'na dönmelerinin ertesi sabahı annem

bana telefon ederek, New York'taki dü ünüyle balayını ayrıntılarıyla anlattı. Broadway'in ıkları, tiyatrolardaki ık giyimli insanları, kalabalıkları, trafi i ve bütün bunlara fon olu turan ıklarla müzi i anlatırken, sesine yansıyan heyecan bana tiyatroyla ilgili kendi anılarımı, dolayısıyla da Michael'i anımsattı.

Annem gevezeli i sürdürüyordu. Soluk almak için bile anlatısına ara vermeyerek, ziyaret ettikleri müzelerle galerileri anlatmaya girdi.

«Bronson'un ne kadar kültürlü bir adam oldu unun farkında de il mi im me er,» dedi sonunda. Özlem dolu bir sesle ekledi. «Ne kadar tuhaf, bir insanı hemen bütün hayatınca tanıdı ın halde bazan gerçekte tanımadı ının farkına varabiliyorsun.»

«En yakın akrabalar sözkonusu oldu u zaman bile bu do rudur, anne,» En sonunda lafı annemin a zından alabilmi tim. «Döndükten sonra Philip'i gördün mü?» diye sordum.

«Philip'i mi? Benim eve döndü ümü söylersin, o da telefon etmek isterse eder.» Annem kısa bir aralıktan sonra sordu. «Evlennem haberi ni nasıl kar ıladı?»

«Demek istedi in oysa, üzülmedi. Ama tabii ki a ırdı,» dedim.

Annem o ince, sinirli gülü üyle, «Philip yüzünden tasa etmedim zaten.» dedi.

«Clara Sue'nun öteberisini Beulla Korusu'na yollattım,» dedim. Balaylarından dönü te onlara Livingston'un ilk söyledi i eyin bu oldu unu biliyordum.

«Evet. Kendisi mi telefon edip öyle yapmanı istedi?»

Omuzlarımı silktim. «Hayır. Kendim öyle yapmaya karar verdim.»

Annem kendi kendine dü ünür gibi, «Clara Sue buna sinirlenecek tir,» dedi.

«Öyleyse doya doya orada sinirlensin. Burada onun çi davranı la rıyla u ra acak halim yok benim. Ayrıca, Clara Sue'nun yeri annesinin yanındır,» dedim. Kararlı bir tavırla konu mu tum.

Annem, «Bronson da onun bizim yanımızda oturmasını istiyor,» diye ekledi, ama onun somurttu unu görür gibiydim. O, yeni evlili inin

bir mucize yaratıp ona gençli ini geri getirece ini ümit ediyordu. Bir ailenin ve çocukların sorumlulu unu istemiyordu. Gerçek bir yeni evli ve kelimenin tam anlamıyla gençle mi olmak istiyordu.

Ona i imin ba ina dönmem gerekti ini söylemem üzerine, «Dawn,» diye atıldı. «James'le sen ne zaman bize yeme e gelebilirsi niz? Bronson e er mümkünse, cumartesi gecesi gelmenizi istiyor. Ste idman'lar da gelecek.» Annem gururlu bir tavırla ekledi. «Bay Steid man, Virginia Beach'in dı ndaki o yeni siteyi in a ettiriyor. Milyonlarca dolarlık bir proje bu.»

«Philip adına konu amam, anne, ama bildi in gibi cumartesi gece leri otelimiz için çok önemli. Ayrıca, bu hafta sonu otel a zına kadar dolu olacak. Uzun zamandır ilk kez bazı oda isteyenleri geri çevirmek zorunda kaldık.» Bu kez gururla konu an bendim.

Annem kayıtsız bir tavırla, «Öyle mi?» dedi. «Ne istersen onu yap, ama çok önemli bir yeme i kaçırmı olaca ını da bil.»

Annemle Bronson'un Beulla Korusu'dan dönmeLrinin üzerinden çök geçmeden annemin verdi i savurganlık örne i partileri i itmeye ba ladık. Cutler'lerin pe ini bırakmayan skandalların ve açıklamaların ona kaybettirdi i sosyal saygınl ı yeniden kazanmaya sabırsızlanıyor du sanki. Jimmy, Philip ve ben en sonunda onun ısrarlarına dayanama yarak verdi i ak am yemeklerinden birine katıldık, ama o yine de ikide birde telefon ederek bizi davet etmeyi sürdürdü.

O günlerde hepimiz çok me guldük. Son yıllardaki en sıcak yazlar dan birini ya ıyorduk, ülkede ekonomik durum iyiydi ve rezervasyon telefonlarımız sürekli çalıyordu. Philip iyi bir yardımcı oldu unu kanıtla mı , otel idaresiyle ilgili bazı sorumlulukları üzerimden almaya ba lamı tı. Randolph'un eski ofisine yerle mi ti. Christie'yle daha fazla vakit geçirmeme olanak verdi i için durumdan ho nuttum.

Jimmy de otel çevresinde yaptı ı i lerden ho lanıyordu. Ellerini kır letmekten de korkmuyor, bakım ünitesinin yöneticisi sıfatına ra men bunu yapmak için fırsat arıyordu. Onu i çilerle birlikte bir hendek kazar ken ya da çim traktörünün üstünde otururken görmek ola an bir olay dı. Bir brülör arızalandı ı vakit onu parçalara ayırıp onarmaya çalı an oydu. Yüzme havuzunun filtresi bozulunca da Jimmy'yi orada bunun parçalarının arasında oturur buldum. t

Bir yaz günü ö leden sonra ofisime geldi. Yanaklarına makine ya ı bula mı tı. Elleri kirliydi, ama onları pantolonunun arka cebinde ta ıdı ı

bir paçavrayla silerek bir zarfı açtı ve içindeki mektubu benim önümde okumaya başladı. «Babamdan geliyor,» dedi ve zarfın içinden çıkardı ı foto rafları bana uzattı. Foto raflarda Longchamp Baba'nin karısı Edwina'yla o uları Gavin görölüyordu. Jimmy bana mektubu da uzatarak, «Babam fırsatını bulur bulmaz bizi görmeye geleceklarını söylüyor,» dedi.

« te bu harika olur. Gavin tıpkı Longchamp Baba'ya benziyor,» diye atıldım. Gerçekten de Gavin kömür gibi siyah saçlarıyla koyu renkli gözlerini babasından almı tı. «Edvina da çok ho bir kadın,» diye ekledim. Foto raftaki duru una bakılırsa, kocası kadar uzun boylu olsa gerekti.

Jimmy, «Evet, do ru,» dediyse de, birbirimize bakı ımızdan onu Longchamp Anne kadar güzel bulmadı ımız anla ılıyordu.

Mektuba bir göz atarak, «Longchamp Baba artık çok mutlu görünüyor,» dedim. «Ve de yeni o luyla çok gurur duydu u belli.»

«Evet. Benim de yeni bir karde sahibi oldu uma sevinmem gerekir,» dedi Jimmy. Kederli bir anlam gözlerindeki parlıtı söndürmü tü. «Tabii Fern'in de imdi yeni bir küçük karde i var, ama bunu bilmiyor, belki hiçbir zaman da bilmeyecek,» diye ekledi. «Bay Updike'a bir özel dedektif tutmamız konusunda fikrini sordun mu?»

Ona, Bay Updike'ın bu istekten hiç de ho nut kalmadı ını ve bizi vazgeçirmeye çalı tı ını söylemedim. Bunun yerine, «Evet,» dedim. «Bay Updike bu konuyu ara tıraca ını ve hafta içinde bizimle ba lantı kuraca ını söyledi,» dedim.

Jimmy sonunda, «Güzel,» dedi. «Artık i imin ba ına döneyim. Bunlar sende kalsın.» Zarfla mektubu bana bırakıp odadan çıktı.

Orada oturup Longchamp Baba'yla yeni ailesine bakakaldım. Bana eskisinden çok daha ya lı ve fazlasıyla zayıflamı görünüyordu. imdiki haliyle o, bir zamanlar babam olarak tanıdı ım adamın sanki gölgesiydi. Gülümseyi i bile bana zoraki görünmü tü. Karanlı ı ve yeni si kendisinden uzakla tırmaya çalı an ve anılar zorla ona dönmeye çalı rken geçmi le arasındaki kapıyı kapalı tutmaya çalı an bir adama benziyordu. Buraya gelip beni görmenin onun çok zoruna gidece ine omindim. Bir ton suçluluk omuzlarına yüklenmi ti, burada benimle yüz le mek ise bu yükü daha artıracaktı. Oldu u yerde, yeni bir dünyanın, yeni bir hayatın içinde kalması daha do ru ydu.

Kocaman bir gözya ı foto rafın üstüne çarpıncaya kadar a ladı ı

mm farkında olmadım. Derken üzüntü midemi allak bullak etmeye başladı. Yüzümdeki kan çekilmi ti sanki. Kalbimin atı ları hızlandıkça solunmakta güçlük çekiyordum. Hızla yerimden kalktım ve banyoya ko arak kahvaltıda ve ö le yeme inde bütün yediklerimi bo alttım. Ellerimin ve dizlerimin üstünde kalmı tim. Sonunda kanepelerden birine kadar sürü nerek uzanmayı ba arabildim.

Ate im yüksek de ildi, ama kusmak beni zayıf dü ürmü ve yor mu tu. Tekrar i imin ba ina dönmeye çalı tımsa da, mide bulantımın tekrar ba ladı ını hissettim ardından banyoya ko mak zorunda kaldım. O gün ak ama do ru gidip doktoru görmemin daha do ru olaca ın karar verdim. Jimmy'nin merak etmesini istemedi im için ona bir e, söylemedim. Julius'dan sadece otelin arabasını kapının önüne getirme sini istemi tim.

Ama Cutler Koyu'nda bir eyi gizli tutmak olanaksızdı. Resepsiyon daki Bayan Bradly'ye otelden çıktı ımı söylemek zorunda kaldım. Benim iyi olmadı ımı görerek Bayan Boston'a söylemi , böylece dedi kodu zinciri tâ ki Jimmy'ye ula ncaya kadar uzayıp gitmi ti. Öyle ki muayene odasından çıktı imda onu bekleme salonunda sinirli bir ekil de bir a a ı bir yukarı yürürken buldum. Alnındaki ve yanakiarındak makine ya larını silmeye bile gerek görmeden doktorun muayenehane sine ko mu tu.

Bakı ı benim üzerimden Christie'yle de ilgilenen Dr. Lester'e çevildi. «Bir aksilik mi var, doktor?»

«Hiçbir aksilik yok, Bay Longchamp.» Doktor gülümsedi. «Ama e i nizin hamile kalmasını istemediyse, o ba ka.»

«Hamile mi!» Jimmy'nin yüzündeki kaygı anında mutlulu a dönü ; tü. a kın halde gülümsedi ve kekelemeye ba ladı. «Ama ben... ben...» Doktor Lester gülerek, «Kutlarım,» dedi.

«Yani karım iyi, de il mi?»

« nanın, i ler yolunda, Bay Longchamp.»

Jimmy'yi alaya aldım. «Böyle fırtına gibi buraya ko up gelmen gülünç de il mi, James Gary Longchamp?» Jimmy'nin tekrar kekele rrr ye ba laması üzerine onu elinden tuttum. «Haydi gel, Jimmy. Otel yapılacak bir sürü i imiz var.»

«Ne i i! Eski gibi çalı abilece ini mi sanıyorsun? Hayır, efendim. O otelde durum de i ecek. Bunu tartı mana kesinlikle izin veremem, Dawn.» Benim konu mamı engellemek için i aret parma ını dudakları

ma dayamı tı. Devam etti. «Yakında baba olaca ıma göre, bu konuda benim de söz hakkım var.»

«Do uma daha çok vakit var, Jimmy,» dedim gülererek. «Bebek beklemek ise hasta olmak demek de il. Günlerimi yatakta geçirip etrafım dakileri bana hizmet için sa a, sola ko turmayaca ım ben.»

Jimmy, «Orasını görürüz,» diye kar ılık verdi.

Jimmy ile ben bundan sonra otele döndük. Orada haberin çok çabuk yayılaca ına ve herkesin, mutlulu umuzu payla mayı isteyece i ne emindim. Jimmy'nin bebe ini bekledi ime hâlâ inanamıyordum. Dü lerimiz en sonunda gerçekte iyordu demek.

Annem haberi iki gün sonra duydu ve telefon etti. Ona söyleyen Bronson olmu tu. Bronson bazan oteldeki olayları benden bile önce duyuyordu. Anla ılan, aramızda casusları, muhbirleri vardı. Kayna ının Bay Dorfman olmasından üpheleniyordum. Bu yüzden Bronson'u kınamıyordum. Bankasının o kadar büyük bir yatırımını olu turdu u için, Cutler Koyu Oteli'nin haberlerini günü gününe almak istedi ini tahmin ediyordum. Belki de yönetim kurulu üyelerinden bazıları, Cutler Koyu Oteli'nin çok genç yeni sahibinin, sorumluluklarının nasıl altından kalktı mı izlemesi için ona baskı yapıyorlardı.

Annem, «Bu haberi benden gizlemene a mıyorum,» diye ba ladı. Bana bir merhaba deyip nasıl oldu umu bile sormamı tı. Devam etti. «Beni niçin tekrar büyükanne yapmak istedi ini asla anlayamayaca ım. Daha yeni evlendin. Ya n da çok küçük. Önünde upuzun bir hayat var, bir sürü u ra seni bekliyor, öyleyken sen bir bebek daha do ura caksın.»

«Anne, hamile kalıp çocuk do urmak ölüm cezasına çarptılmak demek de ildir,» diye kar ılık verdim.

O, « imdi böyle söylüyorsun, ama bekle de gör,» diye inledi. Hani bir bilmeyen bebe i do uracak olanın o oldu unu sanabilirdi. Devam etti. «Eski vücuduna kavu man aylar, yıllar sürer Bazı kadınlar ise bunu hiçbir zaman ba aramazlar.»

«Orasını dü ünmiyorum bile, anne. Christie do duktan sonra eski vücuduma kavu mam zor olmadı, öyle de il mi?»

«Genç ve saf oldu un için imdi böyle konu uyorsun, ama inan

bana, fikrini de i tireceksin.» Annemin sesi tizle ti. «Yani niyetin ya düzine çocuk do urmak mı?»

«Anne, sen üç çocuk do urmadın mı?» diye belirttim.

«Orasını bana hatırlatma,» dedi ve derin bir gö üs geçirdi. «Ha yakında herkes ö renecek, çevrede herkes bizi konuacak.» Be hamile kalmam bir skandal mı gibi konu uyordu.

«Kendilerine daha e lenceli konular bulacaklarına eminim, anne; Annem bu kez nutuk çeker gibi konu maya ba ladı. «Bu çevre ne konumda oldu umuzdan haberin yok senin. Tüm yaptıkları bizimle ilgili her ey buralarda fla haber oluyor. Burada kral ailesi g bir eyiz. ster be en, ister be enme, sanki bir akvaryumun içinde yal yoruz.»

«Sen her zaman öyle dü ünmezdin, anne. Bir kavanozun için' ya amanı umursamazdın,» diye ona hatırlattım. Belki fazla sert bir çı' yapmışım ama, annem beni kızdırmı tı. Her hareket ve davranışım adeta bir mikroskop camı altında incelenmesini herhalde ben istemistim.

Annem, «O zamanlar genç, akılsız ve çok da mutsuzdum,» dr kar ılıklı verdi. A lamaklı bir sesle ekledi. «Bunu senin de bildi ini sa yordum. Öf ne istersen yap. Nasılsa dediklerimi dinlemiyorsun. k yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, senin gözünde daim haksız oluyorum.»

«Seni dinliyorum, anne, ama dediklerine katılmıyorum,» dedim.

«Konu malarımız niçin daima yozla ıp tartı maya dönü üyor? Annemin sesi odadaki bir ba kasına soruyu sorarmı gibi benden uzak la ıyordu. Ama sonra birden ba ka bir konuya atladı. «Bronson'la be sonbaharda gemiyle turistik bir seyahate çıkmaya karar verdik... ita ya'ya, Yunan Adaları'na gidece iz. Bronson, Jimmy ile senin bizimi gelip gelmeyece inizi sormamı istedi. Ama imdi sana ufukta anneli göründü üne göre...»

«Bizi dü ündü ü için tarafımdan Bronson'a te ekkür et, anne,» dedim. «Ama çok yorgun oldu um için imdi biraz yatmak istiyorum.»

Annem, «Bak, gördün mü,» diye tısladı.'«Sezonun en yo un zamanında ba ka i in yokmu gibi hamile kalıyorsun. te telefonda benimle konuacak enerjiden ve güçten bile yoksunsun. Do rusu çocuklarımda akıl denen eyin var oldu undan ku kuluyum.»

«Bütün aklın sende olmasına rağmen, kimsenin seni dinlememesi kadar acı, anne,» dediysem de, alayımı farketmedi.

«Aynen öyle.»

Telefonu kaparken gülüyordum. Tekrar hamile kalmama annemin ırece i tepkiyi zaten tahmin etmi tim, ama Philip'inki hakkında hiç ti lkrım yoktu. Ona haberi verdi imde bir an durup bana baktı. Gözle n/a klara dalmı tı. Sonra, gözlerini kırpı tırarak gülümsedi. leri atılıp nl kucakladı ve öptü, ama yaptıklarının tümünde bir acayiplik sezili rdu. Ben, Jimmy'nin de il de, onun bebe ini do uracakmı ım gibi...

«Buradaki i leri senin yorulmamanı sa layacak ekilde programla lk zorundayız,» dedi. «Konukları kar ılamak için yemek salonunun ı il »sında artık saatlerce durmak ya da yemeklerin nasıl oldu una bak jTİHK için sa a sola ko u mak yok. Bu i leri tamamen bana bırakacak lin. Yeni bebe imiz en etkin biçimde korunmalı.»

Jimmy a ır bir i yapmamam için bütün gün etrafımda dola ır, Phi lip de durumumu kontrol etmek için ikide birde kar ıma çıkar olunca, Rindimi, annemin de söyledi i gibi gerçekten de bir akvaryum içindey il im gibi hissetmeye ba lamı tım. Merdivenleri inip çıktı ım veya mah lene indi im takdirde, gerek Jimmy gerekse Philip, personeli, beni gözetleyip kendilerine rapor vermeye yolluyorlardı. Her ne zaman dı a rı çıkıp bahçede yürüsem kat garsonlarıyla hizmetçilerin pencerelerden voya kö eba larından beni kontrol ettiklerine tanık oluyordum. Aradan birkaç saniye geçmeden de Jimmy ya da Philip ne yaptı ımı görmek l m yanımda bitiyordu. Yarım kilodan a ır çeken bir cismi kaldıracak Olsam, mutlaka birisi yardımına ko uyordu. Christie'yi kucaklayıp mer ÷ diveni indirmeye kalkı mam ise Sissy'yi derhal harekete geçiriyordu. Kız sonunda, Philip'le Jimmy'nin her ikisinin de, i olarak nitelenebile ÷ cek herhangi bir eyi yapmamı engellemesini buyurduklarını itiraf etti.

Bu i ilk önce e lenceli oluyordu, ama haftalardan sonra sıkılmaya ha ladım ve bir ak am ikisi de beni yeme e götürmeye geldiklerinde Jimmy ile Philip'in her ikisine de bunu açık seçik söyledim. Önce Jimmy ofisine gelmi , çok geçmeden de Philip onu izlemi ti.

Philip, «Yapabilece im bir ey var mı diye bakmaya geldim,» dedi.

«Ne mi yapabilirsin?» diye yerimden fırladım. «Beni yemek salonu ÷ na ta yabilir misin? Yeme imi benim yerime yiyebilir misin? Ya sen,» Jimmy'ye döndüm. «Niçin Sissy'ye, Christie'yi bir yerlere ta ımamı ya da onu yata ından kaldırmamı engellemesini emrettin?»

«Dü ün mü tüm ki...» Jimmy bana do ru ellerini uzattı. «Dr. Lest» dedi ki... »

«Normal olarak yapmayaca ın bir ey yapma,' dedi. Aynen öyl dedi. Bana hasta ya da sakat gibi davranılmasını söylemedi!» di' ba ırdım.

Önceki hamileli imin aksine bu seferki beni sinirli ve karamsar yap tı. Gerçi mide bulantılarım durmu tu ama, huyum de i mi ti. Ya d bunun çalı malarımla, otelle, kararlar almakla, Cutler Nine gibi bir i i meci olmamla mı bir ilgisi vardı?

Jimmy teslim olan bir adam gibi ellerini kaldırarak, «Peki, pe' üzgünüm,» dedi.

Philip de, «Sana sadece yardım etmeye çalı ıyorduk,» diye kendin savundu.

«Yardım etmeyin öyleyse,» diye kesip attım.

kisinin de yüzünde ok olarak nitelenebilecek aynı anlam vardı.

Jimmy, «Dawn,» deyip yakla tı ve elini omuzuma koymaya yelten di. Birden a lamaya ba ladım. Bu, giderek daha sık ba ıma geliyor ama herkesten ve özellikle Jimmy'den gizlemeye özen gösteriyordu Ortada hiçbir neden yokken aniden hiçkirmaya ba lıyordum. Oysa ot lin i leri tıklarında gidiyordu, Christie her gün biraz daha güzelle iyordu, Jimmy ile ben birbirimizi çok seviyorduk ve ikimiz de do acak çocu u muzu dört gözle bekliyorduk. Öyleyken karanlık bir bulutun güne le aramıza girmesi ya da kur unkalemimin ucunun kırılması, birden otu" rup bebek gibi hiçkirmama neden oluyordu.

Bazan afa a öncelik eden o renksiz ve lo saatlerde uyanır, yarı karanlıkta yatarken kendimi bir garip hissederdim. Yoksa deli mi oluyordum?

Jimmy'nin eli bana de ince, omuzlarım sarsılmaya ba ladı.

Jimmy, «Neyin var, sevgilim?» diye sordu. Yanıma çömeldi v yüzümü görebilmek için kolumu çekti.

Gözya larımın arasından, «Bilmiyorum,» diye geveledim. «Elimde de il. Gerçekten... elimde de il.» Tekrar hiçkirmaya ba ladım. Jimmy beni aya a kaldırdı ve kollarının arasına alarak saçlarımı ok amaya, alnımı ve yanaklarımı öpererek gözya larımı dudaklarıyla silmeye koyul du.

«Ü zülecek bir ey yok,» diye fısıldadı. «Sen sadece yorgunsun. Bel ki bedenen de il, ama kafaca yorgunsun, duygusal açıdan yorgunsun.

I Kısa bir zaman içinde o kadar çok ey oldu ki, Dawn. Bunu gözönünde
| tutmalısın.»

I Derin bir soluk alarak hiçkırıklarımı içime çektim. Sonra, gözlerim
I de kalan ya ları elimin tersiyle silerek Jimmy'nin kaygıyla dolu yumu
I ak kahverengi gözlerine baktım.

«Korkuyorum, Jimmy,» diye itiraf ettim.

I «yi ama neden korkuyorsun? Korkun tekrar hamile olmandan mı
ileri geliyor?»

I «Hayır, o de il. Aksine bir bebe imiz olaca ı için çok mutluyum.
t Yalnız bazan de i mekten, olmak istemedi im biri gibi olmaktan korku
• yorum. Ama ben de i miyorum, öyle de il mi Jimmy? Aynı insanım
i hâlâ. Senin â ık oldu un eski Dawn Longchamp'ım. Yoksa yanılıyor
• muyum?» Sesime giderek panik egemen olmaya ba lıyordu.

Jimmy, «Tabii ki hâlâ benim â ık oldu um Dawn Lonchamp'sın,»
I dedi gülümseyerek. «Hiç korkma, kötü biri olmaya ba larsan sana
hemen söylerim.»

Öpü tük, ondan sonra ben yüzümü yıkadım ve Cutler Koyu Otel'i
i nin i letmecileri rolümüzü oynamaya gittik.

Belki de o kadar me gul oldu umuz ve Christie'yle hamileli im o

I kadar vaktimi aldı ı için, yazın kalan kısmı uçar gibi geçti. O yaz her
| hafta sonu otelimiz a zına kadar doluydu. Mevsim ortasındaki iki
cumartesi gecesi orkestra efinin ısrarlarına dayanamayarak konukları
mız için arka söylemi tim. Konuklar beni içten kutladılar ve konserimi
ne zaman tekrarlayaca ımı sorar oldular.

Gerçekten de müzi imi çok özlüyor, en azından piyanoma devam
etmeye çalı ıyordum. Trisha bir hafta sonu gelince öyle sevindim ki.
| Tiyatro ve an derslerini anlatı mını dinlerken içimde o günlerin özlemini
duydu m. Birbirimizi her görü ümüzde oldu u gibi, bu kez de bana Mic
hael Sutton'la ilgili dedikodu kırntıları aktardı.

«Rol aldı ı Londra'daki müzikal umuldu undan daha erken perde
/ sini kapamı ,» dedi. «Michael hakkında dâ bazı söylentiler var.»

«Söylentiler mi?» Tiyatro dünyasında dedikoduların ne kadar
çabuk yayıldı mını ve söylenenlerin çok kez abartılı oldu unu biliyordum,
ama Trisha'nın olaya sadece dedikodu gözüyle bakmadı ı belliydi.

«Söylentiler alkolikli i hakkında,» dedi. «Onun tedavi edilmek için sviçre'ye gitti ini söylüyorlar.»

«Ne kadar üzücü,» diye mırıldandım.

Trisha, «Dilerim layı nı bulur,» diye kar ılık verdi. Ama ben, bana yaptı ı tüm kötülöklere kar ın onun kötöülü ünü istemiyordum. Ne de olsa, Christie'ye her bakı mda onun yüzünü görüyordum. Bebe imin yüzünün çizgileri her gün biraz daha belirginle yor, o da giderek baba- sına fazla benzemeye ba lıyordu. Adam sanki kızımızın bedeninde tek f rar kar ıma dikiliyordu. Dolayısıyla ondan nefret etmek de olanaksızla ı ;] yordu. Christie hayatı anlayacak ya a gelip de ben ona gerçek babası nin kim oldu unu söylemek zorunda kalaca ım vakit neler hissedece i ' ni çok merak ediyordum. Bu i i mümkün oldu u kadar kısa bir zaman sonra yapmak istiyordum, aksi halde Clara Sue'nun bu i i ilk fırsatta yapaca ından hiç üphem yoktu.

Clara Sue bütün yazı New Jersey'deki arkada ında geçirdi i ve ne annem ne de Philip ondan söz ettikleri için, ben de ender olarak anımsı- yordum onu. Ama eylöl ba ında bir gün otele çıkageldi. Ben yukarıda a kısa bir ekerleme yapmakla me guldüm. Philip'le Jimmy'nin, önemli bir ey olursa beni uyandırmaktan çekinmeyeceklerini söylemeleri üzeri- ne günümü kısa ekerlemelerle bölmeye razı olmu tum. Aslında her ki- sine de inanmıyordum ama, hamileli imin henüz pek fazla gözükmemesi, hatta bir buçuk kilo almama ra men, bugünlerde giderek daha fazla yorgunluk hissediyor ve soluk almak için istedi imden de sık dur l mak zorunda kalıyordum.

Gökgürültüsü beni uyandırdı. Gözlerimi açınca, güne in birden karanlık bulutlardan öröülü bir duvarın arkasına saklandı nı gördüm. Gökgürültüleri birbirini izlerken, korku verici im ekler a ırla mı gökyü- zünde zikzaklar çizmeye ba ladılar. Bu gürültü arasında Clara Sue'nun, eski odasına girip de orasını bo bulunca, yerleri ayaklarının altında tüt- reterek benim daireme yakla tı nı duymadım.

Kar ıla mamızın ilk birkaç saniyesinden çıkardı ım anlama göre, annem ona, e yasının Beulla Korusu'na gönderildi ini haber vermeme ni ti. Annem, bütün yaz boyunca onunla bir iki defadan fazla konu tuysa çok a ardım.

Olanları ö renince, yatak odamın kapısını gürültüyle açtı ve kasır- ga gibi içeri daldı.

Bütün yazı kumsalda yatarak ve arkadaşlarıyla içip eğlenerek geçirmek Clara Sue'nun dolgun vücuduna birkaç kilo daha eklemi ti. Onu son görüşümden beri fazladan beş kilo almışa benziyordu. Vücuduna yapılan mor renkli ipekli elbisenin oldukça derin bir dekoltesi vardı. Uzun sarı saçlarına perma yaptırmıştı. Kirpiklerini kat kat rimelle kalınlaştırmıştı, dudaklarını kan rengine boyamıştı. Bu haliyle son derece bayağı olduğunu düşünüyordum, ama Clara Sue'nun benim fikrime zerrece aldırdığı yoktu. Yüzü koyu bir güneş yanıyordu, soğuk bakışlı mavi gözlerinde de bana baktıkça imeler çakıyordu.

Kapının gürültüsüyle açılmasından ürkererek yatağımın içinde doğruldum. Clara Sue ellerini kalçalarına dayamış durumda karışık duruyor, hiddetinden kudurduğunu belli oluyordu.

«Ne yapıyorsun orada?» diye sordum. O bana nefretle bakarken, ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve terliklerimi giydim. Clara Sue'nun gözleri kısılmıştı.

«Ne cesaretle!» diye tısladı. «Ne cesaretle el yama dokunursun!» Bana doğru bir adım attı. «Ne yaptın onları?»

Sakin kalmak için zorlanarak, «Annem sana söylemedi mi?» dedim. «Neyin varsa Beulla Korusu'na yollattım. Bundan sonra orada oturacaksın çünkü.»

Clara Sue sıkılmış diplerinin arasından, «Buna kim karar verdi?» diye sordu.

Bakışımı yüzüne diktim ve, «Ben karar verdim,» dedi. Bununla birlikte korkmaya başlamıştım.

Clara Sue bir çelik kapana yakalanmış vahşî bir hayvanın tiz uluyunu anımsatan bir çığlık kopardı. Ellerini bacağının iki yanına vurarak parmaklarıyla/saçlarını yolmaya başladı.

Sonra, birden bacağımı ereğüm üzerine saldırdı. Bu hareketi beni gafil avladığından olduğum yerde kalakaldım.

Clara Sue, «Seni sürtüğüm!» diye bağırdı. «Hayatımı yönetemezsin sen! Buna asla izin vermem!» Yumruk yaptı elini, ani bir hamleyle bacağının yanına çarptı. Bütün vücudumdan kuvvet alan bu beklenmedik yumruk, yana doğru sendelememe yol açtı. Tuvalet masamın önündeki tabureye, arkasından da yere çarptım. Tabure de yanımda yere devrilmeyi ti. Sersemlememe rağmen, ayağa kalkmaya çabaladım. Tabureye tütündüm ve kendimi yukarı çekmek için dizlerimin üstünde doğruldum. Fakat Clara Sue üzerime bir hamle daha yaptı.

«E yama dokunmayı sana gösterece im! Bana emirler verme sana gösterece im! Sana gösterece im, Dawn! Hayatlarımıza dön» sek bize duyurdu un acıların aynını imdi ben sana duyuraca if diye ba ırdı ve olanca gücüyle mideme bir tekme savurdu. Bu dar yanlarıma ve kalbime kadar yayılan müthi bir sancı duymama ned olmu tu. Solu um kesilerek öne yı ıldım. Clara Sue bu arada tehir bir deli gibi uluyarak vücudumu tekmelemeyi sürdürdü. Gözlerimi a ımda, odanın etrafımda fırl fırl döndü ünü hissettim. Derin bir tünl boyunca bunun dibindeki karanlı a do ru yuvarlandı ımı hissediyodum. Haykırmayı denedim ve ba ka darbelerden sakınmak için eli mi, kollarımı yana savurmaya çalı tım.

Bilincimi yitirmeden önce hayal meyal Jimmy ile Philip'in sesler duydum. çlerinden biri Clara Sue'yu arkaya çekti. Koridorda da Bayi Boston mu, Sissy mi oldu unu farkedemedi im bir kadın haykırıyordu Clara Sue bana atıp tutmayı sürdürüyordu. Jimmy ya da Philip'in be kaldırmaya yeltenmeleriyle birlikte bütün dünyam kararı.

Otel limuzininin arka koltu unda gözlerimi açtım, ama etrafımd duydu um sesler kula ıma zayıf ve uzak geliyordu. Ba ırmaya çalı tır! sa da, kendi sesim sanki gö sümün içinde hapsolmu tu. içim öylesin sancıyordu ki. Midemde ba layan a rı imdi karnımı saran akkor halin de bir kemere dönü mü tü, vücuduma yayılıyor, geni liyor, kalbi kaplayarak kâh zonklamasına, kâh ku kanatları gibi çırpınmasına yo açıyordu. Akci erlerim de solunmama olanak tanımayacak kadar sıcak bir havayla dolmu tu sanki. Ba ımın bir yastı a dayalı oldu unu, yastı ın ise Jimmy'nin dizlerinin üstünde durdu unu farkettim. Bana ya i gözlerle bakıyor, saçlarını ok uyordu. Gülümsemeye çalı tım, anı dudaklarım kımıldamıyordu.

Jimmy'nin, «Sakin ol. Birazdan oradayız,» dedi ini duydum.

«Birazdan oradayız.. birazdan oradayız...» Kelimeler bilinçaltım kayıyor, gözlerim kendili inden kapanıyordu.

Onları tekrar açtı ımda hastane koridorunda sürülen tekerlekli bi, sedyede yatıyordum. Tavandaki ı ıkların birer birer çakar gibi geçip git ti ini gördüm. Hastabakıcıların sesleri lerini ve Dr. Lester'in bunları arasından sıyrılan sesini duydum.

Dr. Lester'in yanında oldu umu dü ünerek içimde güven duydum: Artık iyile ece imi, her eyin yoluna girece ini dü ünüyordum.

Derken bir hem irenin, «Kanama ba ladı, doktor bey,» dedi ini duydum.

Dr. Lester, «Çabuk,, bu tarafa,» diye kar ılık verdi. Sıcak bir eyler acaklarım boyunca a a ı akıyordu. Panik yine vücudumu sarmaya a ladı. Kalbim kafamın içine kadar yansıyan uzun ve derin darbelerle tıyordu. Kolların beni kaldırdı ını hissettim, vücudum bir yata a yatırırken, de yine kendimi kaybettim.

Bu kez uyandı ımda bir hastane odasıdaydım, Jimmy de yanımda aydı. Ba ını e mi , omuzları çökmü tü. Uyanık oldu umu bilmedi i in gözya larının yanaklarına yuvarlanmasını engellemiyordu.

a ılacak kadar zayıf bir sesle, «Jimmy,» dedim. Ba ını kaldırdı ve emen gözlerindeki ya ları sildi. Sonra, elimi iki avucunun arasında hapsetti. «Nasılsın, hayatım?» diye sordu.

Nasıldım acaba? Bütün vücudum uyu mu gibiydi. O sert sancı aybolmu tu. Buna kar ın, mide cidarlarımda donuk bir a rı vardı. Dudaklarım titreyerek, <Jimmy,» dedim.

«Biliyorum, biliyorum. Kadın çıldırmı tı, korkunç bir hal almı tı. Onu senin üstünden zor ayırdık. Sanki vücuduna eytan girmi ti. Ben onu dı arı atınca avazı çıktı ı gibi haykırarak otelin içinde ko maya ba ladı. Onu mahkemeye vermek istiyorum. Onu hapiste görmek istiyorum.» Jimmy konu tukça daha çok öfkeleniyordu. «O, âdi bir canı gibi muamele görmeyi hak ediyor.» Jimmy kekeleyerek tamamladı. «Bir... bir katil... gibi muamele görmeli o.»

Oh hayır, diye dü ündüm. Lütfen Tanrım... Birden dayanamadım. «Bebek... » diye ba ırdım. «Yoksa dü ük mü yaptım?» v

Jimmy ba ını salladı ve duda ını ısırıldı.

Gözlerimi kapayıp ba ımı öte yana çevirdim. Hiçbir yararı yok, diye dü ündüm. Gençken üzerimizden hiç ayrılmayan o kara bulut hâlâ tepemizde dola ıyordu. Ben hiçbir zaman mutlu olamayacaktım, bu se, Jimmy de hiç mutlu olamayacak demektir. Onunla evlenmeyi kabul etti ime çok pi mandım, çünkü onunla evlenmekle kendi lanetime onu da sonsuza dek ortak etmi oluyordum.

Jimmy beni avutmak ister gibi, «Dr. Lester tamamen iyile ece ini söyledi,» dedi. «Birkaç zaman sonra tekrar deneyebilece imizi söyledi. Yani hiçbir sebep olmadığını söyledi... »

«Ah Jimmy, daima bir sebep kar ımıza çıkacaktır,» diye a lamaya

ba ladım. «Daima bir ey hayatımıza mutsuzluk getirecek, tatlı olan h eyi yok edecektir. Niçin umut etmeli, niçin aldırmalıyız?»

Jimmy, «Öyle konu ma Dawn,» diye yalvardı. «Yalvarırım, yapma. Zaten dediklerin do ru da de il. Bize iyi eyler de oldu ve olmay devam edecek. Bir kere otel var, sonra da...»

Tükürür gibi, «Otel ha,» dedim. «Anlamıyor musun? Bu kadar yü lü bir mirasa konmam, Cutler Nine'nin benden aldı ı son intikam oldu.

Jimmy anlamamı gibi ba mını salladı.

Daha kararlı bir tavırla, «Evet, Jimmy,» dedim. Do rulmak istedi sem de, karnımdaki a rı bunu engelliyordu. Devam ettim. «Otel bir a ı. lık, bir yük aslında. Sonunda bizi mahvedecek. Her eyi satıp savma istiyorum. Evet, öyle yapaca ız. Burasını sattıktan sonra elimize geçe parayı alıp, sen, ben ve Christie ba ka bir yerde yeni bir hayata ba la- yabiliriz.»

Jimmy beni sakinle tirmeye çalı arak, «Hele bir iyile de...» dedi.

Ben ısrar ettim. «O, hâlâ burada Jimmy. Clara Sue'yu âlet edere beni dövüyor, anlayabiliyor musun? Oydu!»

«Yava ol, Dawn. Sinirlenip kendini büsbütün hasta edeceksin.»

«Beni tekmeleyen oydu. Bebe imi öldüren de o,» diye homurdan rak gözlerimi kapadım. Uykuya dalmı ve dü görmü olaca ım. Gör dü üm karasabanda midemi tekmeleyen Cutler Nine'ydi, minik aya ı na geçirdi i iskarpinin sivri ucunu mideme saplarken gülümsüyord Ürperdim ve silkinerek uyandım. Dı arısı karanlık oldu u için bir sür" uyudu umu anladım. Jimmy kapı aralı nda durmu , Philip'le yava ça! bir eyler konu uyordu.

Philip, «Uyanmı ,» dedi. kisi de ba ucuma geldiler.

Philip, «Selam Dawn,» dedi. «Nasılsın?»

«Yorgunum,» diye yanıt verdim. «Hem de çok yorgun. Çok dâf susadım.»

Jimmy plastik su barda ına uzandı ve içine bir kamı koyara dudaklarına dayadı. Serin sıvı bana iyi geldi. çimde gürül gürül yana. ate in sıcak küllerini söndürüyordu sanki. Jimmy'ye zoraki gülüms dim.

Philip, «O, karde im ama, gerçek u ki Clara Sue canavardan fark- sız oldu,» diye ba ladı. «Ona bir daha suratını görmek istemedi imi söy- ledim.»

Jimmy, «Hiç ku kusuz onu mahkemeye verebiliriz,» dedi.

Ama ben olmaz gibilerden ba ımı salladım.

Philip, Jimmy ile aynı fikirdeydi. «Gerçek u ki, onun bir yere kapa ması ve kapının anahtarının denize atılması gerekir.»

O sırada kapı vuruldu. Dönüp bakınca annem ve Bronson'la kar ı tık.

Annem kırmızı bir elbisenin üzerine samur bir kap almı tı. Saçlarını a tepesinde toplamı tı. Yüzünde o kadar yüklü bir makyaj, üstünde e o kadar çok mücevher vardı ki, onunla kocasının, bir davet dönü ünde hastaneye u radıklarını tahmin ettim.

Derin bir soluk alıp omuzlarını kaldırdıktan sonra, «Nasılsın?» diye ordu.

Yava ça, «yile ece im,» diye yanıt verdim.

« te buna sevindim. Hastanelerde olmaya dayanamıyorum. O adar kötü ilaç kokuyorlar ki, bayılacak gibi oluyorum. Mecbur kalana adar kendi annemi bile hastanede görmeye gitmedim.» Bu son sözleri ururlanacak bir ey mi gibi söylemi ti.

Bronson da yanıma yakla arak gülümsedi. «Olanları duyunca çok züldüm,» dedi. «Clara Sue, Beulla Korusu'na gelince ona odasından ıkmayı yasakladım.»

Philip, « imdiye kadar çoktan gitmi tir,» diye dudak büktü. «Onu zaptedemezsiniz. Vah i bir hayvandan farksızdır.»

Bronson sert bir sesle, «Bundan sonra olamayacak,» diye Philip'in sözünü kesti. «Anneniz dün onun okulda hemen bütün derslerinden kal ı ını ö renmi .» Annem o sırada bir farenin iniltisine benzeyen küçük ir ses salıverdi. Bronson devam etti. «Her nasıl yaptıysa okuldan gön erilen bütün raporları ve karneleri ele geçirmi ve bizden saklamı .» ma benim, annemin yüzüne öyle bir bakmam, bundan ku ku duyma a yetti. Büyük bir olasılıkla, o, okuldan gelen bütün zarfların tümünü bir kenara atmı ve gerçekle yüz yüze gelmek zorunda kalana kadar nutmayı ye lemi ti.

Bronson elimi ok ayıp gülümsedi. «Senin için yapabilece imiz bir ey varsa söyle...» dedi.

«Te ekkür ederim,» dedimse de dudaklarım titremeye ba lamı tı.

Annem birden canlanmı gibi, «Evet,» dedi. «Buradan çıktıktan son- ra sen ve Jimmy belki bizimle u turistik deniz yolculu una katılabilirsi- niz.»

Philip, «Bu çok iyi olur,» diye atıldı. «Sizler gitmek isterseniz, b otelde i leri idare ederim. Orasını hiç dü ünmeyin.»

«Deniz yolculu una içimde hiçbir istek duymuyorum,» diye it ettim.

Annem, «Ne yapıp ne edip bu olanları unutmak için bir eyler ya malısın. Bir deniz yolculu u da bunun için ideal,» dedi. Kocasına baH rak sordu. «Öyle de il mi, Bronson?»

Banker sa duyuyla konu tu. «Bence en do rusu adım adım n mal hayata dönmesi.» >•

«Senin iyi oldu unu gördü ümüze göre artık gidebiliriz.» Anne vücudum acıların pençesinde oldu u için yataкта yamyassı yattı ı' kan kaybetti im ve bir dü ük yaptı im için halsiz ve solgun oldu u görmüyor gibi konu mu tu. Ekledi. «Ben hastanelerde uzun zaman k" maya dayanmam. E er çok, çok hasta olursam, ilaçlarını ve makineli rini aya ima getirmeleri gerekecek. Bronson?»

«Neyse, çabuk iyile , Dawn.» Bronson e ilip yana ımı öpt Annem de bana eliyle bir öpücük yolladı ve karı koca odadan çıktılar. •

Philip, «Ben de gideyim artık,» dedi. «Sabaha gelip seni yine gör rüm.» O da beni öpüp gitti.

Jimmy ile yalnız kalınca ona, «Christie'ye ne söyledin?» diye sp dum.

Kocam, «Senin yeni bebe i do urmak için buraya geldi ini sa yor,» dedi. «Bu kız büyümü de,küçülmü gibi bir ey.» Gülmeye ba i di.

«Ah Jimmy...» Gözlerimden ya ların fı kırmasının önüne gecem mistim.

«Yapma, Dawn.» Jimmy hemen elimi avucuna aldı.

«Ama ben sırf bunun için hastaneye gelmeliydim,» diye a lıy dum.

«Biliyorum. Yakın bir gelecekte o da olacak. Sen hiç korkma. Jimmy beni avutmak için dil dökmeye ba ladı. «Yoksa unuttun mil seninle ben ne kötü günler geçirdik, ama her defasında fırtınanın sonra sındaki gökku a ını görmeyi ba arırdık. Birlikte oldu umuz sürece gök ku a ını yine bulaca ız.»

Ba ımı kaldırarak Jimmy'ye gülümsedim. O kadar yakı ıklı ve güç lüydü ki Öyle bir kocam oldu u için çok anslıydim.

« te imdi oldu,» dedi. «Yfne benim tanıdı ım Dawn oldun.»

Gözlerimi kapadım.

Jimmy, «Yoruldun mu?» diye sordu.

Evet gibilerden ba ımı e dim.

«Pekâlâ. Uyu öyleyse. Ben yanında olaca ım,» dedi.

«Eve dön, Jimmy. Ben iyiyim. Sen de biraz dinlenmeye çalı ,» diye r ılık verdim.

Beni akadan azarladı. «Yine patronlu a ba lama. Unutma ki göre nin ba nda de ilsin.»

Onunla tartı acak gücüm yoktu. Gözlerimi kapadım. Jimmy'nin udaklarını önce gözkapaklarımın, sonra da dudaklarımın üstünde his ttim. Onun hayalini gözlerimin içinde hapsetmi tim. Böylece, anılar Hincimin yüzeyine çıkmaya ba lıdılar.

Uzun zamanlar önce bir yerdeydik. O kadar sık bir yerden alınıp ka bir yere sürüklenmi tik ki, orasının neresi oldu unu anımsayamı rdum bile. Tek anımsayabildi im ko arken dü tü üm ve dizimi fena aide sıyrıldı ımdı. Eve anneme ko mu tum, ama o i te oldu u için eni avutacak kimse yoktu, ben de yere oturup a lamaya ba lamı tım. sırada kapı açılıp Jimmy içeri girmi ti. Hemen yanıma ko up dizime kmı ti. Sonra, banyoya giderek ıslattı ı temiz bir bezle dönmü , yara ı temizlemi , sonra da sarmı ti. Arkasından, beni yerden kaldırıp hat etmem için divana yatırmı ti.

Hayatımızın o kadar büyük bir bölümünü iki öksüz gibi geçirmi tik l. Öksüzlerin ise çocuk olmak için daha az zamanları vardır. Karanlık üzlü bir yeti kin, bizi elimizden tutup giderek daha hızlı ko turuyor, onra birden salıvererek sendeler, sürüklenir ve bir kimlik ve yuva dene ek bir yerin aray ı içinde bırakıyordu sanki. Bu yuvayı bir gün gerçek on bulup bulamayaca ımızı merak ediyordum.

Yapabilece im tek ey Jimmy'nin haklı olmasını umut etmekte. Pek ok fırtına atlatmı , ama her defasında bir gökku a ını bizi bekler bul- u tuk.

Gökkü a ı imdi bizi nerede bekliyordu acaba?

K NC BÖLÜM

Hayat Sürüyor

Tüm umutlarıma ve beklentilerime kar ın yapt ım dü ü ün etkil rinden kurtulabilmem için ayların geçmesi gerekecekti. Dr. Lester bed nen iyile ti ime dair her ne kadar güvence verdiyse de, sürekli yorgü ve keyifsizdim. Hamile kaldıktan sonra bile tuvalete gitmeden saatler" çalı abilen ben, imdi bir saatin içinde yorgunluktan yıkılma raddeleri geliyordum. kide birde odama çekilip kısa ekerlemeler yapmak zor daydım. Bazan da yata ımda gözlerim açık olarak yatıyor ve kaybe im bebe imi dü ünüyordum.

Jimmy beni bir kı tatiline çıkmaya zorladı. Kendisi Florida kıyı daki küçük adalarda balı a çıkmak istiyordu, ama ben hareket tarihi zi o kadar çok erteledim ki sonunda vazgeçti. Bana sadece, «Tıpkı k uykusuna çekilmi bir ayı gibi davranıyorsun,» diye sitem etmi ti.

Hiçbir ey beni heyecanlandırmıyordu. Jimmy'nin yeni evimiz içi(planları bile. İgilenir gözükmeye çalı tım, ama o mimarın çizdi i proje' bana arılırken yüzüme bakıverince gerçekte dinlemedi imin farkırf vardı. Dü ü ümün hemen arkasından bu projeye kalkı maktaki amacı nin, evlili imizin bahçesine yeni mutluluk ve sevinç tohumları serpm'e oldu unu biliyordum. Beni kederin pençesinden koparmak için öyl çaba harcıyordu ki.

Sonunda, bir ilkbahar günümün ö leden sonrasında odamız gelip de beni tavana donuk donuk bakar bulunca patladı. Longcham Baba'nın bizi gece içinde evimizden koparıp ba ka bir yere sürükledi ve sevdi imiz e yayla arkada larımızı terketmeye zorladı ı çocuklu günlerimizden beri onun hiç bu kadar kızdı ını görmemi tim.

Kollarını havaya atarak, «Bu böyle süremez, Dawn!» diye ba ır

nümde sert adımlarla bir a a ı, bir yukarı yürümesinden bütün oda arslıyordu. «Hayata tamamen yenik dü tün. Herkes de bunu farkedip rahatsız oluyor. Christie bile etkileniyor.»

«Çok üzgünüm, Jimmy,» dedim. Gözlerime dolan ya lar yine bo anmak tehlikesindeydi.

Jimmy devam etti. «Özür dilemen yeterli de il. Aylardan beri günle- rini ve gecelerini burada yatıp kendi kendine acılamakla geçiriyorsun. Bili- yorum, feci bir ey oldu. Ama artık olanları de i tirenleyiz. Bu nokta- dan itibaren hayata devam edip her eyi yeniden kurmak zorundayız.

. «Doktorla kaç kez konu tum. Kendini bu ekilde hissetmen için hiç- bir fiziksel neden olmadı ina yemin ediyor.» Jimmy'nin sesi giderek yükseliyordu. «Senin yaptı ın nedir, biliyor musun? Clara Sue'nun kazanmasına, seni mahvetti ini, seni mahvetmekle ikimizi de mahvet- meyi ba ardı ını görerek sevinmesine izin veriyorsun.» Zavallı kocam bu uzun nutuktan sonra bir sandalyeye çöktü ve bitkin halde ba ını e erek ellerini kuca ında dev irdi.

Jimmy'yi bu kadar mutsuz, bu kadar yenik görmeye dayanamaz- dım. Bunu ona yaptı ım için kendi kendimden nefret ediyordum. Bana o kadar sabırlı, o kadar mü fik ve anlayı lı davranmı tı ki. Ama onun bile ho görüsünün bir sınırı vardı. İlk kez onu kendimden uzakla tırabi loce imin bilincine vardım. Ne yapıp ne edip duygularıma egemen olmalıydım.

Yata ın içinde do rularak, «Oh Jimmy, ne kadar üzgünüm bilsen!» diye yineledim. «steyerek yapmıyordum. Ama her ne zaman kendimi toparlamaya çalı sam, o karanlık bulutlar yine tepemde çöreklenip son- suza dek fırtınalı göklerin altında ya ayaca ımı bana hissettiriyorlardı.»

Jimmy, «Dawn, bana giderek anneni anımsatıyorsun,» diye kar ılıklı verdi. «Yani ona benzemek mi istiyorsun? Onun gibi bütün gün yorgan dö ek yatarak inlemeyi ve hayatın sana ne kadar katı davrandı ından yakınmayı mı istiyorsun?

«Evet, hayatın katı oldu u do ru, daha pek çok çetin sınavdan da geçebiliriz, ama henüz çok gençiz ve her yenilginin üstesinden gelebil- mek için güçlü olmak ve elimizden geleni yapmak zorundayız. Ya Chris He ne olacak? En sonunda do du u zaman yeni bebe imiz ne olacak? Biz ne olaca ız?» Jimmy'nin sesi bir yalvarı a dönü mü tü. Gözleri ya rlarla doldu.

Kendi gözya larımı içime çekerek «evet» der gibi ba ımı e dim.

«Haklısın, Jimmy,» dedim. «Aynen annem gibi bencil davrandım. Seni hiç dü ünmedim.»

Jimmy sandalyesinden kalkarak, «Yalnız bana de il, kendi kendine! de haksızlık ettin,» dedi. « imdi de bu yata ı terkedip benimle dı arıya! çıkmanda ısrar ediyorum.»

«Dı arıya mı?» diye geveledim.

Jimmy, «Yeni evimiz için temel kazılarını ba latıyorum. Bu da kutJ lanmayı gerektirir,» diye müjdeledi.

Kulaklarıma inanamayarak, «Sahi mi?» diye geveledim. Etrafımda olan bitenleri bunca zamandır farkedememi tim demek. Dü ükten önce koca otelde bir kapının tokma ının de i tirildi ini bile anında fal ederdim.

Jimmy, «Hava izin verir vermez i leri hızlandırdım,» diye itiraf ettili «Yazın yeni evimizde ya amamızı istiyorum. Bu oteldeki hayatımız hak- kında söylediklerinde haklı oldu un sonucuna vardım.» Jimmy hem » ekledi. «Ho , hayaletle falan inanmam, ama gece ve gündüz aynı ortam* da ya amanın yıpratıcı olabilece ine inanıyorum. Bayan Cutler buracıB çok fazla ey üzerinde izini bırakmı . Bizim ise buralardan biraz uzafI la maya hiç fırsatımız olmuyor. Bu ortamın seni sürekli nasıl etkiledi i! biliyorum.

«Otel arazisinde olmakla birlikte otel binasının dı ındaki kendi evli mizde ya ayınca kendimizi özgür hissedece iz. O evde kendi planladı* ımız bir ortamda olaca ız, bir ba kası tarafından planlanmı olup bize miras kalan bir yerde de il.

«Dahası, Philip kolejdeki son sömesterinin sonunda evlenecek vo burada karısıyla oturmak isteyecek.» Jimmy belki de bir kâhinin sezi iy* le ekledi. «Öyle sanıyorum ki, birbirimize biraz daha uzak olmamız, bfl birimize kar ı biraz gizlili imizin olması herkes için daha iyi olacak.» |

Jimmy'nin sözleri ve yaptıkları beni birden heyecanlandırdı. Annei min, Bronson Alcott'la evlenmek için oteli terkederken ki hali gözleJH min önünden gitmiyordu. Cutler Nine'nin karanlık gölgesinden kaçaaH ken omuzlarından bir yük kalkmı tı sanki. Daha mutlu, daha enerjik H canlıydı. Niçin benim için de aynı ey olmasını?

«Haklısın, Jimmy,» dedim. «zin ver de çarçabuk yüzümü yıkayal yım ve düzeleyim. Ben de evimizin temelinin kazılmasını seyretmek.™ törenin bir parçası olmak istiyorum.»

Jimmy ana otel binasının en azından sekiz yüz metre güneyindi

bir parsel seçmi ti. Yüksekçe bir konumdaydı ve okyanusun sınırsız bir manzarasına sahipti. Öyleyken burada bize bir gizlilik duygusu duyuracak sayıda a aç ve çalılık vardı.

Arsaya do ru yürüdü ümüz sırada Jimmy, «Otele gidip gelmek çin u golf alanlarındaki küçük arabalardan bir iki tane edinmemizin iyi olacağını dü ünüyorum,» dedi ve ekledi. «Ho , evimiz otele o kadar da uzak sayılmaz.»

«Uzak olmadı ı gibi, bu yolu yürümekten ho lanacımı da biliyorum,» dedim. Gerçekten de yürüyü ho uma gitmi ti. İkbahar baharındaki bu günde hava berrak ve gevrekti. Pırıl pırıl mavilikteki gökyüzü ise sadece hareket halinde birkaç bulutla beneklenmi ti. Yapraklar zengin bir ye ile dönü mekte, çalılar da dolgunla maktaydı. Parlak güne le temiz hava yanaklarımızı pembele tirmi ti. Gün ı ının tenimi ok adını hissediyordum. Pencere pervazında tutulan ve güne te canlanan bir çiçek gibiydim.

n aat yerine geldi imizde buldozerin makinisti Buster Morris'le konu uyordu. kisi de bize anlamlı ekilde baktılar. Derken Buster, onunla Jimmy'nin benim gelmem ümidiyle sakladıkları bir i e ampanyayla dört kadehi ortaya çıkardı. Gülmeye başladım. Bu bana çok iyi geldi. Yıllardan beri gülmemi tim gibi geliyordu bana.

Jimmy ampanyayı kadehlere doldurduktan sonra kendi kadehini kaldırdı. «Evimize içiyorum. Sonsuza dek a kimızı ve mutlulu umuzu barındırsın.»

Ben de, «Evimize,» dedim.

Herkes ampanyasını içtikten sonra, buldozer temelimiz için toprakı koparmaya başladı. Jimmy elimi tuttu tu.

Buster, «Sizi kutlarım, Bayan Longchamp. iyi anslar,» dedi.

Jimmy de, «Evet, Bayan Longchamp. Ben de sizi kutlar, iyi anslar dilerim,» deyip beni öptü.

O günden sonra en azından günde bir kez yeni evimizin yapımını /lemek için ya Christie'yle ya da Jimmy ile oraya gider oldum. Bir mimarla i birli i halinde çalı an Jimmy klasik tarzda iki katlı bir bina dizayn etmi ti. Bunun giri indeki sundurma sade dört kolonun üstüne yturmu tu.

Evin be yatak odası, küçük bir çalı ma odası, bir salonu, bir ofisi, büyük bir yemek salonuyla büyük bir mutfak ı, bunun arkasında da hizmetkârlara ait bir dairesi bulunuyordu. Jimmy, Bronson Alcott'un mer

mer giri holüyle merdiveninden etkilendi inden her ikisini de bizim pl nımız katm tı. çerisinin öbür ayrıntıları bana bırakılmı tı. Bronson özellikle annem sık sık in aat yerine gelerek önerilerde bulundular. G çekte ise Jimmy'nin gizli amacı yerine gelmi tı. n aat bir kere ba lad tan sonra ev beni ola anüstü ilgilendirdi inden mimari ve dekorasy dergilerine gömülmekte gecikmedim.

Christie bunun yeni evimiz olaca nı anladı ı anda kendi odasının nerede olaca nı ö renmek istedi. Jimmy bu yeri kendisine gösterip df binanın iskeletinin içinde gezdirdikten sonra, Christie onu her gün orâf ya götürmeyene kadar bana rahat yüzü göstermez oldu. Bina yarı yar ya tamamlandıktan sonraysa otel mü terilerinin ilgi odaklarından bf haline geldi. Sonuçta Jimmy, ev tamamlandıktan sonra etrafını bir çiti' çevirmeye, böylelikle de burasının otel mülkünün bir parçası olmadığını; otel mü terilerine nazik ekilde anlatmaya karar verdi.

Bir ö leden sonra hep birlikte o günkü çalı maları denetledi im sırada Jimmy, Christie'ye, «Yatak odalarından biri, aramıza katıldı zaman küçük kız veya erkek karde ine ait olacak,» dedi.

Christie, «O nerede?» diye sordu. Sonra omuzlarını silkti. «O bulamıyorum ki.» Kızımız henüz üç ya nda oldu u halde, zamanında önce geli mi bir zekânın sahibiydi. Söyledi i ve yaptı ı eylerle herkei si a ırtıyordu. Piyanonun tu larını da kontrol ediyor, çocuksu olma" tan çok öteye giden nota bile imleri duyuruyordu. Sissy ise, onıf bütün çocuk masallarını ezbere bilmesinden ve bunlar kendisine oku' nurken daha yarı yerine gelinmeden sonları bildirmesinden yakınıyor du. Sonunda ona, ya nın iki. katı çocuklar için dü ünülmü kitaplar! oyuncaklar getirtmek zorunda kaldık.

Jimmy küçük kıza, «Küçük erkek veya kızkarde inin nerede oldu unu bilmiyorum, Christie,» dedi ve bakı nı benim üzerime kaydird «O, annenin içinde saklı.»

Jimmy'nin ne demek istedi ini anlamı tım. Aylardan beri tekra hamile kalmam için çaba harcamı , ama her nedense bir sonuç alama mı tık. Dr. Lester defalarla ikimize de hamile kalmamam için bir nede olmadı nı söylemi tı. Sanıyorum, Jimmy kafaca buna kar ı oldu uma bunun ise hamile kalmamı engelledi ine inanıyordu.

Birkaç gün sonra bir gece bana, «Hamile kalmaktan korkmuyor sun, de il mi Dawn?» diye sordu.

«Hayır,» dedim, ama bu yanıt mekanik'Olarak a zımdan çıkmı tı

Kalbimin derinliklerinde korkuyordum. Depresyonu atlatmı , otelle ve evimizle aktif olarak ilgilenmeye ba lamı tım ama, lanetli oldu um duygusundan kurtulamıyordum. Bu da yeni bir bebe i dünyaya getirip getirmemek konusunda beni uzun uzun dü ündürüyordu.

Jimmy, «Kaygılanmamalısın,» diye ısrar etti. «Gelecekte bizi sadece iyi eyler bekliyor.»

«Çalı ıyorum, Jimmy, çalı ıyorum,» dedimse de, bunu dü ünüp umut edecek yerde, otelin yaz sezonu hazırlıklarına gömüldüm, in aatın yanısıra bu da hepimizin bütün vaktini alıyordu.

Derker,, Philip'in dü ün davetiyelerinin postalanmasından yaklaşık bir hafta sonra annemle Bronson, Philip'in ni anlısı Betty Ann Monroe'yu aileye tanıtmak için küçük bir yemek vermeye karar verdiler. Clara Sue da orada olursa oraya gitmek istemiyordum, ancak annem olmayacağını bana garantiledi.

Clara Sue bizden çok uzakta, Florida'daki bir özel okuldaydı. Bronson ise onu kabul etmeleri ve orada tutmaları için yüklü bir bantta bulunmuştu. Bana söylediğine göre, Philip'in, Clara Sue'yla bana saldırmasını günden beri hiçbir bantlantısı olmamıştı.

Telefonda bana, «Kardeşim oldu u için hâlâ çok utanıyorum,» diye açıkladı. «Ayrıca, onu dü ünüme davet etmeye de hiç niyetim yok. Hoş, umurunda olmaz ya.» •

«Bunu nasıl yapabileceğine aklım ermiyor, Philip,» dedim. «O, ne olursa olsun, kızkardeşimdir, gelmemesi dedikoducuların konusmasına neden olur. Böyle bir durumun annemi nasıl etkileyeceğini ise çok iyi biliyorsun.»

Genç adam, «Ama Clara Sue'yu davet edersem, sen dü üne gelmezsin, değil mi?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Aradan bir yıla yakın zaman geçti. O kadar kalabalık bir toplantıda onu görmezlikten gelmem herhalde zor olmaz.»

Böylece Philip'e, Clara Sue da orada olsa dü ününe geleceğime söz verdim. O kadar çok tekkür etti ki, rahatsız oldum ve konuyu mayısona erdirmek için bir bahane aradım.

Philip'in övgülerini kabul etmede hâlâ zorlanıyordum. Bana karışık tutku derecesindeki eiliminin, konu urken söylediklerinin gizlediği anlamın ve yüzeyin hemen altındaki duygularının farkındaydım. Betty Ann'le evliliğinin bunlara son vermesi en büyük dileğimdi. Ama sonunda o kızla tanışınca iyimserliğimden eser kalmadı.

Annem imdiye kadarki en ik yemek davetlerinden birini düzenledi. Her ne kadar yeme i Betty Ann'i aileyle tanı tırmak için önermiş idiyse de, Cutler Koyu'nun en kalburüstü ki ilerinden bazılarını dav etmeyi de uygun görmü tü. Annemden siyah kravat takılmasını hatırl tan usulüne uygun davetiyeler alınca, daha atafatlı bir ak am geçireo imizi anladım.

Dolayısıyla Jimmy ile Beulla Korusu'na vardı imızda otoyolun bir dizi limuzinin park edilmi oldu unu görünce hiç a ırmadık. Sıcak bir ak amdı. Gökte tek bir bulut yoktu, bu yüzden de yıldızlar gök taç besinin her yanında ve özellikle okyanusun yukarısında bize göz kırp yorlardı sanki. oförler halka olmu lar, gevezelik ediyorlardı. oför müz Julius da onlara katıldı.

Bizi kar ılayan Bronson, «Annen bu gece tam formunda,» diye bil dirdi. Bu sözleri bende bir uyarı etkisi yaptı. Az sonra annemin merme holde bazı konuklarının arasından sıyrılarak bizi kar ılamaya geldi i gördüm. Arkasında her zamanki gibi çok dekolte bir siyah kadife tuva let vardı. Boynunda göz kama tırıcı bir yeni pırlantalı gerdanlık, kulakla rında ise buna uygun küpeler dikkatimi çekti. Pırıl pırıl gözleri, ı ıltılarının bir kısmını belki de pırlantalardan almı tı.

«Dawn, hayatım ve sen James. kinizi de bu kadar iyi görmek n güzel,» diye ba ırdı.

Beni çabuk tarafından kucakladı, sonra, Jimmy'ye öpmesi için eli uzattı.

«Anne, seni daha evvelsi gün görmü tüm,» dedim.

Annem konuklarından birkaçına pırıl pırıl gülümseyi ini yönelttikte sonra bana döndü. «Sahi, iki gün önce miydi? Bana aradan sanki yıllar geçmi gibi geliyor. Oh, Dawn, Jimmy, Tasarruf Sandı ının genel müdürü Bay Parkins'le tanı mı mıydınız?»

Ya lıca beyle tanı tırıldıktan sonra, annemi elinden tuttum ve yanı ma çektim. «Anne, hani bu, Philip'in ni anısını tanınamıza olanak verecek basit bir aile yeme i olacaktı,» dedim. «Ortalıkta bu kadar çok insan varken, nasıl bizim onu tanınamızı, onun ise bizi tanımasını beklersin?»

Annem kirpiklerini kırıp tırarak, «Benim de önce niyetim oydu,» dedi. «Ama sonra dü ününce, en kalburüstü hem erilerimizden bazılarını dü ünden önce Betty Ann'le tanı tırma fırsatını kaçırmanın akılsızlık

olacaına karar verdim. Bizlerin birbirimizi tanımamız için önümüzde bütün bir hayat var.»

Jimmy etrafına bakındıktan sonra, «Philip'le Betty Ann nerede?» diye sordu. O sırada bir garson bir tepsi ampanyayla yaklaınca, Jimmy kendine bir kadeh aldı, bir tane de bana uzattı.

Annem, «Henüz gelmediler,» diye açıkladıktan sonra bana doğru ilerele fıslıdadı. «Bütün konuklarımız gelmeden görünmemelerini söyledim. Herkesin gözleri üzerlerinde olarak içeri girmeleri daha çarpıcı olur. Sence de öyle de il mi?»

«Yani onları dı arıda mı bekletiyorsun, anne?» diye sordum.

Annem sadece güldü ve Jimmy ile benim kolumuza girerek bizi sürükledi. «Salona gelin, orada sizinle tanıştırmak istediğim daha bazıları da var,» dedi.

Öyle bir yarım saat sonra Philip'le Betty Ann de en sonunda geldiler. Philip'i epeyi zamandır görmemiştim. Bana Randolph'a daha da benzemi gibi geldi. Daha uzun boylu, daha olgun görünüyordu. Yüz yapısını korumuştum. Güneş yanığı yüzü, en gülümseyiş ve içi gülen mavı gözleriyle yakışıklı, barışlı ve de çok zengin bir görünümü vardı.

Sanırım, Philip'in yakışıklılığı ve dinamik görünümü, nişanının alenide yüzünü daha da vurguluyordu. Aşırı fazla küçük, gözleri birbirine fazla yakındı. Soluk teniyle Philip'in güneş yanığının yanında hasta gibi görünüyordu. Donuk kestanerengi saçlarını tümüyle arkaya taraması, alnının aşırı genişliğini daha fazla modyana çıkarıyordu. Siyah saten tuvaleti, pahalı bir model olmasına rağmen, vücuduna hiçbir hava vermiyordu.

Philip'in böylesine çekici olmayan bir kızın neresini beendiğini merak ediyordum. Belki de hoş bir kızı vardı ve çok da zeki idi. Ama tanıştırdığımızda bu bakımlardan da yetersiz olduğunu farkettim.

Azından çıkan her şeyi kısık bir gülümsemeyle noktalıyordu. Kendimi onun yanında bir dişi gibi hissettim: ona bir iki kelimedenden daha fazlasını söyletmemek gibi bir şeydi çünkü. Her soruyu «hıh» ya da «hayır» diye yanıtlıyordu. Bunun, gördüğüm ilginin onu artırmasından ileri geldiğini sandım.

Annem onu kolundan yakalamı, koca salonda bir saat, bir sola sürüklüyor, her konukla tanıştırmaya çalışıyordu. Onu tanışırken kızcağız bir hazineymiş, Philip'in Tiffany'de satın aldığı değerli bir bibloydu.

mu gibi konu uyordu. Babasının malikâneleri, yazlık evleri, yatları ve uçakları övülürken, Betty Ann yüzünde kalıpla mı o aptal gülümsemeyle durup dinledi.

Bir ara yalnız kaldı imızda Philip, «Ni anlımı nasıl buldun?» diye sordu.

Diplomatça bir yanıt verdim. «Herhangi bir yargıya varmak için vakit henüz çok erken, Philip. Ama sen onu seviyorsan, o da seni seviyorsa, ba ka insanların ne dü ündüklerinin hiç önemi yok.»

Delikanlı bakı nı benim üstüne dikti. Titreyen dudakları küçük bir gülümseyi olu turdu. «Sen ba kaları de ılsın, Dawn. Benim için hiçbir zaman ba ka insanlardan biri olamayacaksın,» dedi. Lacivert gözlerinde derin bir acı okunuyordu. Önüme bakmak zorunda kaldım.

«Ne demek istedi imi anladın, Philip.»

Philip siikindi. «Tabii,» dedi. Sesinde bir mutluluk beklentisi seziliyordu. «Betty Ann bana çok ba lı. Benim gibi bir ni anlısı oldu u için ne kadar anslı oldu unu söylemedi i gün geçmiyor. O, çok tatlı bir kız. Ve çok, çok da zengin,» diye ekledi.

«Sen mutluysan, sevinirim, Philip,» dedim.

İsrarla gözlerimin içine bakıyordu. «Ben ne dersem diyeyim, seçece im herhangi bir kızın senin yanında ikinci sırada kalacağını biliyorsun, Dawn.» Dudaklarında garip bir gülümsemeyle ekledi. «Ona ne zaman baksam hayalimde seni görüyorum. Ama merak etme, Betty Ann bir ey bilmiyor. Uzun bir zaman, belki de yüz yıl önce seninle benim iki sevgili oldu umu bilmiyor. Evet, senin hayat öykünü biliyor, ama o bölümü ö renemeyecek.» Kalbine dokunarak, «O bölüm buramda kilitli,» diye fısıldadı. «Elimde de il. Duyularımı itiraf etti im için sakın benden nefret etme. Lütfen.» Philip'in sesi bir yalvarı a dönü mü tü.

A zımı açıp bir ey söyleyemedim. Philip'in bakı ı gözlerimde sanki kilitlenmişti. Gözlerinden arzu ve ihtirasın aktı nı hissedebiliyordum. Önceki aylarda yanıldı mı imdi anlıyordum. Bu i hiç sona ermeyecekti. Philip'in bana kar ı saplantı halini almı ihtirası öylece süregelecekti. Jimmy otelin dı nda, Philip'le Betty Ann'in uza nda bir evimizin olmasını istemekte haklıydı. Ama bunun da yeterli olmamasından korkuyordum.

imdi Betty Ann'e baktıkça, Philip'in bu kadar alelade bir kızı seç

me inin nedenini anladı mı sanıyordum.' Fiziksel olarak dikkati çekecek hiçbir yanı olmayan bir kızı özellikle aramı tı. Böylesi, onun gözlerinde beni görmesini, öpü tükleri zaman da onun dudakları yerine benimkileri hissetmesini kolayla tıracaktı. Bunun dü üncesi bile beni titretiyordu.

Annem onu bir ba ka önemli ki iyle tanı tırmak için ça ırınca sevindim.

Jimmy bize yakla arak, «Bir ey mi oldu?» diye sordu. «Sinirlenmi e benziyorsun, Dawn. Kendini iyi hissetmiyor musun?»

«Ben iyiyim,» dedim. «Yalnız galiba fazla ampanya içmi im.»

Jimmy ö renmekte ısrar etti. «Fazla ampanya içmek yüzünün kıpkırmızı olmasına neden olurdu, oysa sen bembeyaz olmu sun.» Genç adam bakı nı salonun öbür ucunda duran Philip'e çevirdi. «Yoksa Philip'le ilgili bir ey mi oldu? Bir ey mi söyledi?»

«Hayır, hiçbir eyim yok, Jimmy.» Jimmy ka larını kaldırdı. Bu kez yalan söylemeyi ye ledim. «Philip benimle konu uyordu, ama ben ne dedi ini duymadım bile. Bir an midem bulandı. Ama hiç önemi yok.»

«Miden mi bulandı? Belki de...» Jimmy'nin gözlerinde bir umut parıltısı yer etmi ti.

«Hayır, Jimmy,» dedim, «Hamile de ilim. Biliyorsun, dün ayba ı olmu tum.»

«Ya,» dedi. Dü kırıklı ina u radı ı belliydi. «Neyse, öyle bir eyden üphelenirsen, hemen doktora ko .»

Biraz sonra hepimiz yemek salonuna geçtik. Yirmi konuk vardı, annem ise herkesin yerini, Betty Ann'le Philip'i yanına alacak biçimde düzenlemi ti. Dolayısıyla Betty Ann'le konu maya fazla bir fırsat bulamadım. Ama yemekten sonra gerçek bir konu ma yapmamız mümkün oldu. Biraz hava almak için avluya çıkmı tık. Betty Ann imdi daha rahat gözüküyordu.

«Ne güzel ev ve ne güzel manzara,» diye atıldı. «Annen de çok güzel bir kadın. Sen ve Philip ya ında çocuklarının oldu una inanmak zor.»

«Annem bü dediklerini duysa, seni bir kat daha çok sever, Betty Ann,» dedim.

Genç kız kıkırdadı. «Bir otelde ya ayaca mı dü ündükçe çok heyecanlanıyorum,» dedi. «Philip'in anlattı ina göre, burada daima bir

eyler olurmu , daima yapılacak bir ey bulunurmu . Belli ki otel ha asla can sıkıcı olamıyor.»

«Philip o konuda haklı.»

«Senin yaptıkların da beni çok etkiledi. Philip koleje bile gitmedi ni söyledi. Aslında bana senin hakkında çok ey anlattı. Nasıl kaçırıldı nı ve yıllar sonra nasıl ailene geri verildi ini biliyorum. Philip hep se. den söz ediyor.» Genç kızın sesinde kıskançlı ın eseri yoktu. «Müzl. konusunda ne kadar yetenekli ve ne kadar zeki oldu unu da anlattıff diye ekledi.

Bu övgüden rahatsız olmu tum. «Eminim, abartmı ,» dedim.

«Oh hayır. Philip dürüstlü üyle ünlü. Ayrıca, senin arkı kaydın bulundu u bandı sürekli çalıyor. Gerçekten çok güzel bir sesin «T Dawn.»

Philip'in ne zaman söyledi im* bir arkıyı banda aldı ını mera etmi tim. «Hangi arkıyı söylüyorsunuz?» diye sordum. Betty Ann bun söyleyince, Philip'in otelde konuklara arkı söyledi im gece kayıt cih zını çalı tırdı ını anladım. Birisi kapı aralı ndan beni dilemi gibi tuh olmu tum. Bunu niçin gizlemi ti sanki?

Betty Ann devam ediyordu. «Philip seninle öyle gurur duyuyor V ki karde in siz ikiniz gibi birbirinden ho lanması çok güzel ey.» Eki di. «Özellikle senin ba ndan geçenler gözönüne getirilirse...»

«Evet.» Zoraki gülümsedim.

«Bir gün oturup bana her eyi anlataca ını umarım. Her eyi ayrı tıklarıyla bilmek istiyorum: önceleri hayatının nasıl oldu unu, seni nas bulduklarını, asıl ailenin yanına dönmenin nasıl bir ey oldu unu.:.»

«Bu, senin zannetti in kadar heyecan verici ya da ilginç bir öyk de il,» diye kar ılık verdim.

«Oh hayır, oldu unu biliyorum. Bundan söz etti i zaman Philip! gözleri ya arıyor. Özellikle otele ilk geldi in günü ve seninle onun bi erkek ve kızkarde olarak ilk kar ıla manızı anlattı ı zaman. O zama ben bile a lıyorum.»

Genç kız bu itiraftan sonra devam etti. «Philip öyle romantik ve kadar yakı ıklı ki, üstelik çok esprili biri. Bütün kız arkada larım kıskanç- lıklarından ölüyorlar. Ailem ve özellikle babam ticaret ve yatırımlar hak- kında bilgi sahibi oldu u için, onu çok seviyor. Çok anslıyım, sence de öyle de il mi?»

• Birden kıza acıdım. Philip ona her he zaman severek baksa, hayalinde beni gördü ünü, onu her ne zaman ihtirasla öpse gerçekte beni öptü ünü bilse, kızca ız kim bilir nasıl yıkılırdı.

Zavallı Betty Ann aldatılıyor, yalanlara hedef oluyor, özetle, kullanılıyordu. Philip kendine bütün sosyal kriterlere uyan saf ve masum bir genç kız bulmuştu. Betty Ann aldatmacayı görecek ve anlayacak yetekte de ildi. Üniversite kampusunun kahramanı olan yakı ıklı ve güler yüzlü bir genç adam onu seçmişti. Betty Ann'in tüm hayalleri böylece gerçekte mi oluyordu.

Bir ey söyleyebilmeyi, hayal ve kuruntudan ibaret bir ya ama balamasını engellemeyi isterdim, ama sonra gerçe i bilmi olsa bile Philip'i elde etmek için buna da razı olacını dü ündüm.

Annemin, «Herkes bir miktar aldatmacaya ve hayale evet der, Dawn. Bu, ula abildi imiz o bir katre mutluluk için ödedi imiz bedeldir,» dedi ini duyar gibiydim.

Annem i te hayatını böyle ya amı tı. Betty Ann ile Philip'in hayat çizgisi de o yöndeydi. Ve ben ne kadar inkâr edersem edeyim, ne kadar kaçarsam kaçayım, kendim de hayatımı o ekilde ya ayaca ima emindim.

«Senin adına çok mutluyum, Betty Ann,» dedim. «Her ikiniz adına mutluyum.»

Betty Ann'in annesi Claudine Monroe, Philip'le kızının dü ününün planlanması i ini kimseye bırakmak niyetinde de ildi. Annem çok kez kanılarını ve fikirlerini kabul ettirmeye çalı ıyordu, ama bu yöndeki denemeleri her defasında ba arısızlıkla sonuçlanıyordu. Dü ün tarihi yakla ıtıkça, annemin hedef oldu u muameleyle ilgili yakınmaları yo unla ıyordu.

Bir sabah telefonda bana, «Kendimi adeta bir konuk gibi hissediyorum,» dedi. «O kadın (annem, Betty Ann'in annesinden 'o kadın' diye söz etmeye balamı tı) telefonlarıma bile cevap vermiyor. Yalnızca sekreterine ula abiliyorum... Dü ün bir kere, o kadın sosyal ya amınla ilgilenmek için bir sekreter kullanıyor. Bana mesajlarımın iletilece i söyleniyor, öyleyken o kadın beni aramıyor. Bu nezaketsizlik de il de nedir?»

«Kızının dü ününü planlamak ona dü er, anne. Ayrıca, onun birçok profesyonel danışmanları da vardır ve eminim ki, pek az eyi kendi başına yapıyordur.»

Annem beni dinlemiyormu gibi dalgınla mı tı. Derken a lamaya başladı.

«İmdi de ne var, anne?» diye bezgin bir tavırla sordum.

«Clara Sue okulundan ayrıldı ve bir adamla ya amaya başladı: Annemin sesi inilti halini almı tı.

«Ne? Ne zaman?»

«Bir ayı geçiyor, ama bunu söylemek gücünü kendimde bulamıyorum. Hâlâ da o güç bende yok, ama derdimi daha fazla içimde saklıyorum. Aynı gün patlamaktan korkuyorum. Okula sarfedilen bütün paralar ziyan oldu. Bronson yapabileceğimiz bir şey olmadığını söylüyor. Clara Sue on sekiz yaşını geçti.»

«Bronson haklı, anne. Ho , Clara Sue on sekizini doldurmada önce de senin ya da Randolph'un söylediklerini dinlemezdi ya. Na bir adamla yaıyor?» Bunu sormakla kastetti im, nasıl bir adamın Clara Sue'yla ya amayı isteyebileceğini idi.

«Ondan on be yaş büyük bir erkek! Üstelik bo anımı da.» Annemin sesi giderek tizle iyordu. «ki de çocuğu var mı : on yaşında bir erkek ve on iki yaşında bir kız çocuk.»

Yüksek sesle dü ünür gibi, «Nerede tanıştılar acaba?» diye sordum.

Annem içini çekti. «Bir bovling salonunda. Allaha ki buradakil henüz bir şey bilmiyor, ama örendikleri zaman ne olacağını dü ünebiyor musun? Üstelik Clara Sue o adamı Philip'in diploma töreniyle dü nüne getirmeye niyetleniyor. Ben rezil olacağım, ama umurunda onun.»

Tatsız bir sesle, «Duruma u gözle bak, anne: Clara Sue'ya imrj bir başkası katlanmak zorunda kalacak,» dedim.

«Küstahlığın sırası de il, Dawn. Bu çok ciddi bir sorun. Hayatımın; bu döneminde ya lanmamı hızlandıracak hiçbir şey ya amak istemiyorum. Epeyce ilgi toplayan yeni cilt bakımını denemeyi dü ünüyorum.»

«Anne, kaç kez sana söyledim: Senin yüzünde kırıklık görmek istemiyenin bir büyüteç kullanması gerekir.»

«Hatırım için öyle konu tu unu biliyorum, Dawn. Ama ben kendimi'

aynalarda görüyorum, öyle de il mi?» Annem yine inlemeye ba ladı. «Bu olay beni öldürecek. Ne yapabilirim Tanrım?»

«Birisı ofisimin kapısını vuruyor, anne,» dedim.

«Orada kimse olmadı ina eminim, Dawn. Sen sadece beni ba ın-
dan savmak istiyorsun... Philip, o kadın, Clara Sue, imdi de sen.»
Annem hiçkırımaya ba lamı tı. «Allahtan ki Bronson var.»

«Gerçekten kapım vuruluyor, anne. Artık sezon ba ladı,» diye ona hatırlattım.

Annem derin bir gö üs geçirdi. «Sen zaten bugünlerde otelden ba ka bir eyi ne dü ünebiliyor, ne de umursuyorsun. Burasının senin için niçin bu kadar önemli oldu unu anlayamadım gitti. Öyleyse ho ça kal. Clara Sue'yla ilgili dedikodular ba layınca, bana lütfen haber ver ki, en kötü olasılıklara kar ı kendimi hazırlayabileyim.» Annem ancak bundan sonra telefonu kapadı.

Olanları Jimmy'ye anlattı imda çok komi ine gitti, ama ben Philip'in, bana, Clara Sue'ya olanları niçin açmadı ina akıl erdiremiyor-
dum. u ara haftada en az bir kere, bazan da iki kere telefon ediyordu. Durumu bilmedi ini ö renmek benim için bir sürpriz oldu.

«Annem bana hiçbir ey söylemedi, Clara Sue'ylaysa aylardan beri konu muyorum,» diye iddia etti. «Kendisinden çok ya lı bir adam mı diyorsun? Hem de bo anmı biri ha? Hayatını nasıl yönlendirece ini hep merak etmi imdir. Hiçbir eye yetene i yok, otele oldu bitti aldır-
mamı tır, okulda hiçbir zaman ba arılı de ildi, bir koleje gitmeye de heves duymadı.» Philip kısa bir aradan sonra tamamladı. «Hiç de ilse böylece kimseyi rahatsız edemeyecektir.»

Philip öyle demi ti, ama ben her nedense bundan üpheliydim.

Aile Meseleleri

Philip'in diploma töreninde büyük bir kalabalık vardı. Jimmy ile

ben oraya Bronson ve annemle Bronson'un limuzininde gitmi tik. Ben Christie'yi de götürmek istemi tim, ama annem bir diploma töreninin bir çocu a göre yer olmadığını ileri sürmü tü. Oysa oraya gelip yerleri-
mize oturduktan sonra, etrafta birço u Christie'den de küçük düzineler

le çocuk gördük. Küçük kızım buraya gelmi olsa töreni izleme büyük bir haz duyacağına emindim.

Güzel,ve sıcak bir ilkbahar günü oldu undan üniversite töreni havada düzenlemeyi ti. Annem bir sinir yuma ıydı. Be dakikada bir e fina bakmıyor, Clara Sue'nun erkek arkadaşlarıyla görüşeceği anın ' ku unu ya ıyordu.

Monroe'ler bizimle oturmadılar. Yanlarında bir sürü dostları akrabaları vardı. Bu arada biz Betty Ann'in ailesiyle pek kısa görüşme sonunda Claudine Monroe'den «o kadın» diye söz etmekle annem haklı oldu una karar verdim. Benimle ve Jimmy ile tanışmakla pek fazla ilgilenmedi i gibi, oldukça ters davrandı. Elimizi sıkarak sıkamaz bırakıp başka kimseleri selamlamaya ko tu. Stuart Monroe çok da sıcakkanlı ve nazikti. Sonunda Betty Ann'in donukluğunu annesinden aldı na karar verdim. Kadın oldukça uzun boylu ve görkemli görünümü* lü olmakla birlikte, dikkati çekecek hiçbir yanı yoktu ve kızıyla ay soluk tenin ve mat saçların sahibiydi.

Tören koordinatörünün bandonunun mara balaması için sinyali vermesini sadece birkaç saniye kala yerlerimize geçtik.

Annem banyo ikide bir sağa sola çevirerek, «Nerede kaldı acaba» diye mırıldandı.

Bronson, «Belki de son dakikada gelmemeye karar vermi tir,» diyor fikir yürüttü.

«Umarım öyledir,» dedi annem.

Müzik başlayıp da mezunlar sahneye doğru yürüyüşüne geçince davetliler ayağa kalktılar. Philip görünür görünmez bizim bulunduğumuz yana doğru gülmüştü. Kepinin açıkta bıraktığı altın renkli perçemleri ve mavi gözleri güne teşirliyordu. Bir fotoğraf makinesi getiren olan Bronson, arka resimler çekmekle me guldü. Bütün mezunlar sahnede yerlerini alınca bizler de oturduk ve tören başladı. Bu konuşmanın nutkunun yarı yerine kadar Clara Sue'yu tamamen unutmuşum. Adam, eyaletin bir senatörüydü ve bütün dikkatleri üzerinde toplamıştı. Tam o sırada arkamızda mırıltılar duyunca hep birlikte dönüp baktık.

Clara Sue'yla erkek arkadaşları sandalyelerin arasındaki geçitten bize yaklaşıyorlardı. Clara Sue neden olduğu karışıklığı kıkırdamaktaydı. Yaşlı adamın elinden yakalamı , onu koruyucu adımlarla bize doğru sürük

üyordu. Ama herkesi oku ratan bu de ildi. Neden, üstündeki giysi rdi. Kısa ve daracık bir siyah deri mini etekle gö üslerini yarı yerine adar sergileyen saydam bir beyaz ipekli bluz. Sivri ökçeleriyle geçitte salına salına ilerlerken, gö üsleri her an bluzdan dı arı fırlama tehlike sindeydi.

Saçları hâlâ permalıydı, ama çılgınca bir yele biçiminde kabartılmı tı. Yüzünde kiloyla makyaj malzemesi vardı: a ır mavî rimel, koyu kırmızı dudak ruju ve kat kat allık. Dönüp ona aptal aptal bakan erkeklerle gülümserken uzun altın küpeleri bir sa a, bir sola hopluyordu.

Erkek arkada ı, saçları vaktinden önce kırla mı uzun boylu ve zayıf biri idi. nce bir burnu, yuvarlak gözleri ve dolgun dudakları vardı. Üstündeki gri kostümle Clara Sue'nun, ona kavalyelik etmesi için sokaktan çevirdi i bir i adamına benziyordu.

Clara Sue bizim sıramızın hizasına gelince durdu. Bronson, Clara Sue'yu benimle Jimmy'den mümkün oldu u kadar uzakta tutmak için, onlara kendi yanında iki yer ayırmı tı. Clara Sue yolunun üstündeki herkesi rahatsız etti, bize yakla ırken ya lı bir centilmenin üstüne devrildi. Gö üsleri burnunun dibinde görünce adamca ızın gözleri yuvarlarından fırlamı tı. Clara Sue'nun erkek arkada ı onu kalçalarından tutarak aya a kaldırıp ve yerine do ru sürükleyene dek adamca ız ta kesilmi durumda bekledi. Clara Sue, Bronson'un yanındaki yerine gülerek çöktü. Etrafımızdaki herkes ona öfkeyle bakıyordu. Karı ıklık senatöre kadar ula mı tı. O da konu masına bir an ara verdi. Allahtan ki hemen arkasından devam ederek dikkatin üzerimizde fazla odakla masını önledi.

Annem sandalyesinin altına sürünebilseydi öyle yapardı. Sandalyenin içine çökmü tü ve etrafta olan bitenlerin kendisiyle hiçbir ilgisi yok mu gibi dümdüz önüne bakıyordu.

Clara Sue, be sıra uzaktan duyulabilecek kadar gürültülü bir kıkırtıyla Bronson'a, «Gecikti imiz için üzgünüm,» dedi. «Davetiyeyi kaybetti im için tören saatini unutmu um.»

Birisi, « t,» diye uyardı. •

Clara Sue, «Charlie'yi sizlerle tanı tırmalıyım,» diye devam etti.

Bronson, «Konu ma bitince,» deyip i aret parma ını dudaklarına götürdü. Clara Sue somurttu. Derken benimle göz göze geldi. Bana nefretle baktı. Gözlerine buz gibi bir anlam gelmi ti. Kollarını yarı çıplak gö üslerinin altında birle tirerek küskün bir çocuk gibi oturup kaldı.

Konu ma sona erince diplomalar sahiplerine verildi. Bunlarla il lenmeyen Clara Sue erkek arkada nı tanı tırmak için bir deneme da yaptı. Bronson'un bu i i bitirmenin daha iyi olaca nı dü ündü ü fark ettim.

Clara Sue, «Arkada m Charlie Goodwin,» diye tanıtımına ge~ «Tampa'da bir bowling salonunun sahibidir.» Clara Sue, annemle Bronson'u i aret ederek, «Annemle üvey babam,» diye tanıtımı tamamladı.

Bronson adamın elini sıktı, fakat annem sadece gözlerini kırptı tı rak kısacak bir gülümsemeyle kar ılık verdi. Clara Sue hiç kuskus Jimmy ile beni tanı tırmaya gerek görmemi ti. Bu i i, diplomalar veril de ö renciler sahneden inmeye ba larken Bronson yapmak zorun kaldı. Tanı tırıldı ımızda Charlie Goodvvin gözlerini üstümde gezdi ve bakı ıyla beni adeta soydu. Gülümsedi i zaman dudaklarının kö el rini kısması hiç ho uma gitmemi ti.

«Tanı tı ımıza sevindim,» dedi. Zayıf ve kemikli eli elimden bile i me do ru kayıyordu. Parmaklarımı avucundan zor kurtardım. Charlie Jimmy'ye öyle bir baktıktan sonra dikkatini yine üzerime çevirdi. Clara Sue anında ona sürtünerek kula ına bir ey fıslıdadı. Adamın gözleri irf le mi ti. Gülmeye ba ladı. Clara Sue'nun her yaptı nın ve bu genç v ehvetli kadının ona gösterdi i ilginin adamı büyüledi inin farkına va mı tım.

Philip henüz gelmeden annem Clara Sue'yu bir kenara çe¹ Konu malarına ister istemez kulak misafiri oldum.

«Böyle giyinip herkeste ok etkisi yapmanın beni ne denli etkiley ce inin farkında mısın acaba?» diye sesini yükseltti. «Özellikle o ada la geli inle...»

Clara Sue, «Aman anne, yine ba lama. Ben Charlie'yle çok muti yum,» diye kar ılık verdi.

«Mutlu musun? Ya ı seninkinin iki katı olan bir adamla nasıl muti olabilirsin?»

Clara Sue, «Bir kere Charlie'nin ya ı benimkinin iki katı de il. Ayır ca, kır saçları ho uma gidiyor. Onu çok kibar gösteriyor,» dedi.

Annem tükürür gibi, «Ne kibar!» dedi. «O adam kibarlı ın yanın dan bile geçmemi .»

Clara Sue, « te Philip geliyor. Charlie'yi onunla da tanı tırmalı yım,» diye atıldı ve annemin ba ka bir ey söylemesine zaman bırakm dan yanından kaçtı. Annem zaten utancından bayılma raddelerind

oldu undan Philip ve Betty Ann'le konu up onları kutlar kutlamâz kam-
pustan ayrıldık.

Dönü yolunda annem Clara Sue'nun onu nasıl rezil etti ini gözya-
ı dökerek yineleyip durdu.

«Monroe'ler kimbilir hakkımızda ne dü ünüyorlar?» dedi. «Ya dost-
ları? Zavallı Philip. Özellikle Clara Sue onu, sınıf arkada larının yanında
o adama tanı tırdı ı zaman çocu a çok acıdım. Clara Sue o adamda
be enilecek ne görüyor acaba? Bunu bana söyler misiniz?»

Bronson'la benden bir yanıt alamayınca Jimmy'ye döndü. «Sen
ordudaydın. Bu gibi eylerden anlamam gerekir.»

Jimmy'nin orduda olmasının bu i lerle hiçbir ilgisi olmadı ını bili-
yorduk, ama kocam hazırcevabın biriydi.

«Bu sadece isyankâr ruhunun ona yaptırdı ı bir çılgınlıktır,» dedi.
Annem, «do ru» der gibi ba ını e di. Jimmy bundan sonra bana do ru
e ilerek, «Korkarım, sonucusu da olmayacaktır,» diye fısıldadı.

Philip otele dönmekte ve dü ününden önceki haftayı çalı arak
geçirmekte ısrar etmi ti. Jimmy delikanlının aklında bunca ey varken
fazla bir i e yarayaca ını sanmıyordu, ama Philip bir eyle me gul
olmazsa çıldıraca ını ileri sürdü. Yeni evimize ta inmamıza sadece iki
hafta kalmı tı, Philip de vaktinin büyük bir bölümünü orada Jimmy ile
birlikte son rötu larla ilgilenerek geçiriyordu.

Jimmy bir ak am bana, «Dü ününün beklentisi Philip'i çıldırtıyor
galiba,» dedi.

ı «Niçin öyle diyorsun, Jimmy?» diye sordum. O sırada yatmaya
hazırlanıyorduk.

«Evde pe imden ayrılmamasına ve her ne zaman arkama baksam
onu ense kökümde bulmama aldırmaıyorum da sorularına dayanamıyo-
rum...» Jimmy ba ını sallayarak sıkıntısını dile getirdi.

«Ne gibi yani?» diye sordum.

«Örne in, odamızda yata ımızın nerede duraca ını soruyor. Senin
yata ın hangi yanında yattı ını soruyor. Hangi gardopun senin, hangisi-
nin benim oldu unu soruyor. Bütün bunlarla niçin ilgileniyor acaba?
Bugün tuvalet masasının önüne oturdu ve dairemizde kaldı ımız süre-
ce aynaya baktı, durdu. Bir ara çıkmak zorunda kaldım, dönene kadar
onun gitmi olaca ını sanıyordum. Ama hayır. Bu kez banyoda küvetin

çine bakı nı dikmi dururken buldum onu. ipnotize olmu gibiydi. Sesi- mi duyurana kadar ona üç kez seslenmek sorunda kaldım.»

Jimmy devam etti. «Bazı erkeklerin â ik olunca böyle davrandıkları nı duydum, ama...» Kocam birden durdu. «Ne var, Dawn?... Yüzünde bu garip anlam nedir? Bir hayalet görmü gibisin. Bir ey mi oldu?»

»Hayır, hiçbir ey olmadı.» diye atıldım. Jimmy'ye gülümsedim v; hemen vaziyeti kurtarmaya çalı tım. «New York'a okulda beni görmey gelece in günü anımsıyordum. Bütün gün,diken üstüneydim,sonra sen gecikince,...»

Jimmy, «Evet, anımsıyorum,» dedi. «Çok sinirliydim, ama seni gör dü üm an kaygılanmayı bıraktım. Beraber olmamızın kaçınılmaz oldu- unu anlamı tım.» Genç adam birden sordu. «Philip'le Betty Ann de bir- birlerini o ekilde seviyorlar mı dersin?»

Bakı mı Jimmy'den kaçırıldım. «Orasını bilemem Jimmy. Am Betty Ann, Philip'i çok seviyor gibime geldi.»

«Neyse, benim de il de onun kızkarde i olmana çok seviniyorum. Çünkü sen karde im olsaydın senin gibi ba ka birini bulabilir miydi acaba?»

«Ah Jimmy'çi im.» Yarı soyunmu durumda yata ın üstüne oturdum.

Genç adam, «Hey... a lıyorsun. Niçin a lıyorsun?» diye sorara' yanıma oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı. •

«Seninle oldu um ve sen de benimle oldu un için mutluyum sade; ce,» dedim. «Gerçekten de mutluyum.»

Jimmy gülümsedi ve uzun uzun öpü tük.

O gece bir kez daha bir bebek sahibi olmaya çalı tık. Ama tekrar! öpü öp uyumak için birbirimizden ayrıldı ımızda içimde bir bo luk vardı. Hani o sihirli anı henüz bulamamı ız gibi. Bir gün bulabilecek miydik acaba? Michael'den olanı dı ında çocu um olmazsa? Herhalde bu Jimmy'yi sonsuza dek mutsuz ederdi. Bir aile sahibi olmayı öylesine özlüyordu ki. kide birde Bay Updike'dan görevlendirdi i detektifin Fern'i bulmak için giri ti i ara tırmalarda bir geli me olup olmadığını soruyordu. Tüm ara tırma giri imleri sonuçsuz kaldı ı için, artık ara- maktan vazgeçildi ini ona söylemeye dilim varmamı tı.

Aklım o kadar karı ıktı ki, yata in içinde dönüp durmama ra men, uyumayı bir türlü ba aramadım. Her ne zaman gözlerimi kapasam, Phi lip'i yeni yatak odamda tuvalet masasının aynasına ve banyo küvetine

ehvet dolu gözlerle bakarken görüyordum. Sonra, hayalimde ben o küvetin içinde banyo yapar oluyordum. Aniden baımı kaldırıncaya, Philip'in kapının e i inden bana gülümsedi ini görüyordum. Ona gitmesini yalvarıyordum, ama o içeri girerek sırtımı sabunlamak istiyordu. Elimde de il, onun beni yine zorladı inı, süngerini omuzlarıma üstünde gezdirdi ini ve gö üslerimin üstüne kaydır dı inı gözlerimin önünde canlandırmanın önüne geçemiyordum.

Bu dü üncelerin aklıma girmiş olmasından ürkerek inlemeye başladım. Ama suç benim de ildi. Suçlu Philip'di. Aynen bir kümese dadanan bir tilkinin sinsili iyle gölgelerin arasından dünyama sürünüyordu. Önce önemsiz küçük girişimler yapmıştı, ama sonra güçlü bir atakla dü üncelerime kadar girmişti.

Du ta bana saldırı inı tekrar tekrar ya amaktan kendimi alamıyordum. Fena halde kapana kısılmıştım/Dikkati çekmek korkusuyla baır mamı tım bile. Sonuçta bana sahip olmasını önleyememişim.

imdi ise yine ellerini üstümde hissediyordum. Gerçe i ö renirse yapacaklarından ödüm koşt u için, Jimmy'ye bir ey belli etmemeye çalışı yordum. çimde bir his bana, henüz seslendirilmemiş bazı kularını oldu unu fısıldıyordu. Ama günün birinde bu olursa olacakların dü üncesi bile acı acı inlememe yol açıyordu.

Jimmy, «Dav/n, iyi misin?» diye sordu.

«Ne? Evet, iyiyim. Sadece bir karabasan gördüm de...»

«Anlatmak ister misin?»

«Hayır, onu unutmaya ye liyorum. Gerçekten iyiyim,» dedim.

Philip beni öpererek cesaret vermeye çalış tı, ben de sonunda bu korkuları bastırabileceğimi umut ederek uykuya daldım.

Ne var ki, aynı hafta içinde bir ö leden sonra Philip ofisime girerek oturdu. Ona ne istedi ini sordu umda belli bir ey söyleyemedi. Sadece beni bir süre çalışırken seyretmek istiyordu. Canımın sıkıldığını gizlemedim.

«Ben üstümde bir bakış hissedince do ru dürüst çalış amam,» dedim. «Philip, e er bo vaktin varsa niçin annemi görmeye gitmiorun? Bugünlerde diken üstünde, zavallı. Senin ona arkadaşlık etmene . sevineceğine eminim.»

Clara Sue'yle Charlie'nin de gelececeklerini artık bildi i için, Philip'in dü ününün dü üncesi bile annemi dehet içinde bırakıyordu. Clara Sue'nun Philip'in diploma töreninde oldu u gibi yine korkunç bir ey

yaparak aileyi zor duruma dü ürece ine emindi. Öyle oldu u hald hayli hevesliydi. En pahalı ve en çarpıcı elbiseyi bulmak için terzi ter dola mı tı. Kuaförüne saçlarını belki yarım düzine de i ik biçimde tarat .tıktan sonra, sonunda bunların birinde karar kılmı tı. Dü üne öncelik eden hafta her gün yüz bakımı yaptırmı tı. Belini biraz kalınlı mı ve kollarını da biraz porsumu buldu undan yo un bir rejime oturmu tu.¹ Günün birinde çenesinin gev edi ini görür gibi olarak pani e kapıldı. Öyle olmadı ını bana do rulatmak için bilhassa kalkıp otele geldi.

Philip önerime gülerek, «Delî misin sen?» diye kar ılık verdi. «An- nem beni bir yakaladı mı ikâyetlerini ve dü ünle ilgili önerilerini sırala! yacaktır. Birbirimizi sinirlendirmemizin ne anlamı var? Hayır, oray kesinlikle gitmem.»

«Ben de sen kar ımda otururken çalı amam, Philip,» dedim. «Pekâ lâ,» diyerek oturdu u yerden kalktı.

Birden, «Evin çok güzel oluyor,» dedi.

«Te ekkür ederim.»

«Aslında oraya gidecek olman ho uma gitmiyor. Clara Sue gitti i- ne, annem tekrar evlendi ine, sen ise ta inaca ina göre, otelin aileye ait bölümünde benden ba ka kimse kalmıyor.»

«Betty Ann var ya,» diye ona hatırlattım. «Çocuklarınızın da olaca ını na eminim. Bütün o bölümün size ait olmasına sevinmelisin.»

Philip yere bakarak, «Evet, öyle,» dedi. Sonra, ba ını kaldırarak,¹ bana gülümsedi, ama pek zayıf ve acayip bir gülümsemeydi, bu.

«Bana sormadı ina göre, halayımızı geçirmek için nereye gidece i mizi biliyorsunuzdur,» dedi birden.

«Hayır, bilmiyorum.» Garip bir önseziyle ürperdim. «Nereye gidiyor sunuz ki?»

Genç adam, «Jimmy ile senin halayınızı geçirmek için gitti ini Cod Burnu'ndaki o yere gidiyoruz,» diye yanıtladı. «Jimmy'den sorara' ö rendim orasını. Sana söylememesine a tım. Ya da söyledi mi yok- sa?»

«Hayır, söylemedi,» diye ba ımı salladım. Kalbimin atı ları hızlan mı tı. Jimmy sinirlenece imi bildi i için bana bunu söylememi ti. «Sen daha önce Cod Burnu'na gitmemi miydin?» diye Philip'e sordum.

«Gitmesine gittim. Betty Ann de düzinelerle defa gitmi tir. Ailesinin Hyannis Limanı'nda bir evleri vardı.»

«Öyleyse niçin oraya gidiyorsunuz? kinizin de gitmedi i bir yere

gidip yeni bir eyler görmeniz daha iyi olmaz mıydı?» demekten kendimi alamadım.

«nsan balayında olunca çevresinde olan bitenlerle ilgilenmez, öyle de il mi?» Philip'in gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Devam etti. «Jimmy leenin halayınızda vaktinizi çevreyi gezerek geçirdi inizi söyleme bana.»

Fena halde sinirlenmi tim. «Unuttuysan hatırlatayım, Randolph öldü ü için fazla bir ey yapmaya vakit bulamamı tık.»

Philip'in dudaklarında garip bir gülümseme vardı. Ansızın, «Jimmy iyi bir âık mı?» diye soruverdi.

«Seninle bu tür konuları konu mak istemem, Philip,» diye karılık verdim. Sesim çok so uk çıkmı tı, ama o daha da yayık ekilde gülüm-sedi.

«Bir zamanlar karde oldu unuzu anımsamak sizin için kolay olmasa gerek,» dedi. Philip baını yana e mi , gözleri kısılmı tı. «Bu engeli a abildiniz mi bari?» diye sordu.

«Seninle bu konuyu tartı mak istemedi imi söyledim, Philip,»

Philip ne kadar kızdı mı görmü tü. «Pekâlâ,» dedi. «Üzgünüm. Belki de seni dinleyip annemi görmeye giderim. Biraz vakit geçirmeye htıyacım var. Seni rahatsız ettimse özür dilerim.» Böyle diyerek kapıya yürüdü. Ama eli tokma ın üstünde oldu u halde durdu. «Ama aileye ait bölümde yalnızlık duydu um hakkında söylediklerim do ru,» dedi. «Seni özleyece im, kendi dairende dola manı dinlemeyi özleyece im.» Ka larını kaldırdı. «O duvarların öbür tarafında olanların ço unu duyabiliyordum.»

Kıpkırmızı oldum.

Philip devam etti. «Ama kula mı duvara yapı tırıp sizi dinlemeye çalı tı mı sanma sakın. Ne var ki, insan bazı seslerin ne anlama geldi-ini anlayabiliyor.» Omuzlarını silkti. «Kim bilir belki bir gün Betty Ann'le benim de sizinkine uzak olmayan bir evimiz olur. O zaman otelin aileye ait bölümü yalnız Cutler Nine'ye kalır.» Bu son cümleyi gülererek eklemi-ti.

Atmak istedi im çı lık bo azımda tıkanıp kalmı tı. Philip odadan çıktı ve kapıyı yava ça arkasından kapadı. Odaya çöken sessizlik beni birden müthi ü üttü. Kollarımla bedenimi sararak arkama yaslandım. So uk sanki içimden geliyor, yayılıp bütün vücudumu sarıyordu. Sonunda, çareyi yerimden kalkıp sıcak güne e çıkmakta buldum. Ote

İln etrafını döndüm ve Jimmy'yi pencereleri silmeye hazırlanan görevlilerin yanında buldum.

Yakla tı ımı görerek, «Gelsene,» dedi. Ama sonra yüzümdeki ifa yi farketmesi üzerine suratını astı. «Bir ey mi oldu?»

«Jimmy,» dedim, «Yeni evimize hemen ta ınmamızı istiyoni Mümkünse yarın.»

«Yarın mı dedin?» Jimmy gülmeye ba lamı tı.

«Evet, yarın,» diye ısrar ettim.

«yi ama daha musluklar takılmadı. Telefon bile ba lanmadı.»

«Peki, ne zaman ta ınabiliriz?» diye sordum.

«Programı uyguluyoruz, ama belki bazı eyleri hızlandırabilirim. zaman diyelim ki bir hafta sonra ta ınırız. yi de, acele etmenin ned ne?»

«Hiç,» dedim. «Bir otelde ya amak hakkında söylediklerin do r mu . Kendimi evimde hissetmek istiyorum.»

«Peki, adamları belki biraz daha hızlandırabilirim. Sen de bu ara e yamızı nasıl toplayıp ta itaca ını planlasan, i in bu yanını organı etsen iyi olur.»

«Hemen gidip Bayan Boston ve Sissy ile konu aca ım. Te ekk ederim.» Jimmy'yi yana ından öptüm. «Sana yük olmayı istemezdi diye ekledim.

«Sen benim için asla bir yük olamazsın.» Jimmy'nin güldü ün görmek vücudumdaki so u u ve gerilimi yok etmi ti. Jimmy'in yanın da olması ne büyük eydi. O, benim gücüm, her fırtınayı izleyen gökk sa ı, her bulutu delen güne ı ı ydı.

Çalı malarımaya devam etmek ve karanlık kaygılarımı belle imin sa dı ının en dip kö esine koymak kararıyla otele döndüm.

Fakat karanlık dü ünceler ve dertler nedense bir türlü pe imi bira' mıyordu. Philip'in dü ününe iki gün kala Clara Sue'yle Charlie Goodwin beni görmeye geldiler. Ofisinde Bay Dorfman'ın haftalık mali rapo-runu ve önerilerini okudu um sırada, kapı hızla açıldı ve Clara Sue bir karabasan gibi içeri daldı. Arkasında son beraber olu umuzda giydi i daracık mor ipekli elbise vardı. Clara Sue'nun en de erli varlı ımı: do -mamı bebe imi benden çaldı ı o kâbus gibi günü hayatım boyunca

Unutamayacaktım. Duydu um deh et, ölece im güne kadar beni titretcekti.

Clara Sue'nun elleri kalçalarında oldu u halde durması nedeniyle Önce arkasındaki Charlie Goodvin'i göremedim, ama çok geçmeden linde apkası ve yüzünde o sinsî gülümseyi iyle o da göründü.

Clara Sue, « u i e bak! Büyükannemin ofisini ne kadar de i tirmi – sin!» diye ba ırdı. «Bu dekorasyonun epeyi pahalıya patladı ina bahse girerim. Hem de niçin? Seni rutlu etmek için de il mi?»

Ona ters ters bakarak, « imdi burası benim ofisim, Clara Sue,» nedim. «Ne istiyorsan çabuk söyle. Yapılacak bir sürü i im var benim.»

«Charlie'yle ben seninle konu mak istiyoruz.» Clara Sue arkasına jtiönüp baktı. «Öyle de il mi Charlie?»

«Ha evet.» Charlie sırtımayı sürdürüyordu.

Clara Sue, «Charlie bir i adamıdır,» diye övündü. «Bu i leri iyi bilir o.»

«Benimle konu mak istedi in nedir, Clara Sue?» diye sordum.

«Otel i konu mak istiyorum. Ba ka ne sandın?» Clara Sue kırmızı deri koltuklardan birine çöktü ve bacak bacak üstüne attı. «Sen de otur, Charlie,» diye emretti. Â ı ı da vakit kaybetmeden öbür koltu a yerle ti.

Clara Sue, «Ee, i ler nasıl?» diye sordu.

«Çok ükür, iyi gidiyor,» dedim. «Ba ka sormak istedi in?»

Clara Sue birden bana do ru uzandı. «Biliyor musun,» dedi, «Cutler Nine en çok beni severdi. Ve bir gün bu yerin gerçek sahibi olmamı stiyordu.»

Arkama yaslanarak gülümsedim. «Ben öyle sanmıyorum, Clara Sue. Cutler Nine hakkında ne dü ünürsem dü üneyim, asla aptal oldu flunu söyleyemem.» Bu sözlerim Clara Sue'nun üstünde suratına çarpıl mı bir tokat etkisi yaptı. Yüzünü karı tıran nefret ve isyan ifadesinden baya ı zevk duydum. Oturdu u koltukta kendini arkaya attı.

«Sen ne dersen de, buraya gelip hepimizin hayatını rezil etmeden Önce onunla bu konuyu az konu madım,» diye ısrar etti.

«Aynı eyleri seninle tekrar konu mak niyetinde de ilim, Clara Sue,» dedim. «Zaten seninle benim konu acak bir eyimiz yok. Senden odadan çıkmanı rica edece im. Yapılacak i lerim var.»

«Bo una konu ma. Aramızda çözümlenmemi bir mesele var. Sana daha önce de söyledi im gibi.» Clara Sue'nun gözlerinde haince

bir parılı vardı. «Bana asla emir veremezsin, Dawn.» Kızın dudaklarını sinsi bir gülümseyi biçimlendi. «Son konu mamızı anımsıyorsun, de il mi? O günün ayrıntılarını herhalde unutmamı sındır.» Çirkin çirkin **gW** dü. «Senin yatak odandaydık, benim arkamda da imdiki elbisem va dı.»

Daha fazla konu masını engelleyerek Clara Sue'nun sözünü kes tim. «O günü sakın bir daha benim yanımda a zına alma, seni pl katil!» Duydu um öfke birden kontrolumdan çıkmı tı. Ba ırmaya ba î dım. «Ya adı im sürece o günü unutmayaca im ve bana yaptı ın köt. lü ü de asla ba ı lamayaca im. Seni kar ımda görmeye katlanab mem de her eyin trajik bir kaza oldu unu bilmemden ileri geliyif Benim hamile oldu umu bilmiyordun. Bana duydu un nefreti unutab eydin o felâket olmazdı. Ben sana hiçbir zaman kötülük yapma" çalı madım, Clara Sue.»

Clara Sue, «Öyle kazalar olur,» diye sırttı. «Haberı alınca yüre i parçalandı. Dü ün bir kere, bir kez daha teyze olmak fırsatını kaçırmı oldum böylece. Sahi, piçin nasıl? Clara Sue teyzeci ini özlüyor mu Onu görmek isterdim. Ona anlataca im öyküler var. Bir tanesi d Dawn adlı bir prensesle Michael adlı kocaman bir hain kurtla ilgili.» Kal binin bütün kötülü ü bu sözleri söylerken Clara Sue'nun yüzüne yans mı tı.

Christie'ye gerçe i duyacak ya a gelmeden soyuyla ilgili sırrı açık » lamak tehdidi beni büsbütün çileden çıkarttı. «Defol!» diye ba ırdım/ «Seni dı arı attırmadan defol kar ımdan! Senin gibi bir yaratıkla aramd bir akrabalık ba ı olabilmesini aklım almıyor.»

Clara Sue tükürür gibi, «Gitmeyece im!» diye tısladı. «Charlie il ben söyleceklerimizi söylemeden gitmeyece iz. Öyle de il mi, Char lie?» Hızla dönüp adama baktı.

Charlie, «Clara Sue haklı, Bayan Longchamp,» dedi.

Clara Sue yine pis pis gülümseyerek, «Ona Dawn, hayır, Eugeni de,» dedi. «Cutler Nine onun öyle ça ırılmasını istiyordu.»

«Söylemek istedi iniz nedir, Bay Goodvvin?» diye sordum. Sözün daha fazla uzamasını istemiyordum.

«Mesele u: Clara Sue bana otelin durumunu, vasiyetnameleri falan anlattı, özetle, ona hakkının verilmedi i kanısındayım, Bayan Longchamp. Terekeler, vasiyetnameler konusunda epeyi bilgim var.»

«Clara Sue ailemizin bir avukatının oldu unu çok iyi biliyor. E er

yasal bazı ikâyetleri varsa, bu ikâyetleri yöneltece i ki i avukatımız Bay Updike olmalı,» diye kesip attım.

Clara Sue yine, «O Updike denen adam, sen ne istersen onu yapacaktır,» diye tısladı. «Herkes gibi onun da gözünü boyamayı basardın çünkü.»

Clara Sue'yu duymamı gibi davranarak, «Ben avukatımın önerilerinin dı ina çıkmam, Bay Goodvvin,» dedim. «Dolayısıyla da Clara Sue adına bir giri imde bulunmak istiyorsanız, ona ba vurmalsınız.» Bir çekmeceyi açarak içinden Bay Updike'nin kartvizitlerinden birini çıkardım. «Alın, size onun telefon numarasını da vereyim.» .

Clara Sue, «Onun telefon numarasını istemiyoruz,» dedi. Â ı ina döndü. «Söylesene ona, Charlie.»

«Bana neyi söyleyeceksiniz, Bay Goodvvin?» >

« unu: Clara Sue'nun durumunu kendi avukatımla görü tüm. Vasiyetnamelere ve özellikle hisselerin ço unlu unu size bırakan büyükbabanın vasiyetnamesine itiraz etmek için kuvvetli bir neden oldu unu söyledi.

«Size saygısızlık etmek istemem, ama gerçek gerçektir, gerçek de u ki siz evlilik dı ı do mu bir çocuktunuz, oysa Clara Sue, Cutler ailesinin yasal çocu u. Bize öyle geliyor kl, onun mirastan daha büyük bir pay alması gerekir.»

«Öyle mi?» dedim.

Clara Sue gülümsedi. «Evet, öyle.» Yüzünde bir zafer sevinci okunuyordu.

Önce ona, sonra da Charlie Goodvvin'e bakınca, bu adamı Clara Sue'ya çeken eyin ne oldu unu birden kavradım. Belli ki â ı ina ailesel durumunu anlatmı , adam da bu i te büyük bir çıkar görmü tü. imdi de Charlie Goodvvin büyük paralar ele geçirmenin e i inde oldu unu sandı ndan, bunun imdiden tadını alır görünüyordu. Benim Cutler Koyu'nun büyükçe bir yüzdesini Clara Sue'ya terketmemin beklentisi içinde dilini dudaklarının üstünde gezdiriyordu.

«Korkarım ki durum senin zannetti in gibi de il, Clara Sue,» deyip koltu umdan kalktım. Kendi küçük bombamı patlatmanın zamanı gelmişti.

Masanın etrafını dönerken, ilk kar ıla tı imız zaman Cutler Nine'nin bana nasıl baktı nı anımsamanın önüne geçemedim. Bir kraliçe ha metiyle oturdu u yerden bana, dizlerimi titreten bir güç ve otoritey

le isteklerini ve emirlerini ya dırmı tı. Ufak tefek yapısına kar ın, onda müthi bir otorite havası vardı. nsanın, neredeyse gökteki bulutları da ı lmasını ya da fırtınanın patlak vermesini emredebilece ine inanaca- ı gelirdi. Ona kar ı gelmek yararsız, hatta tehlikeli görünürdü.

Clara Sue, «Benim zannetti im gibi olmayan neymi ?» diye ba ırdı.

Kollarımı gö sümün altında kavu turdum. «Do ru olmayan senin yasal olarak, benim ise evlilik dı ı olarak do mu olmam.»

Clara Sue gülmeye ba ladı.

« aka etmiyorum,» diye atıldım. Clara Sue'nun gülü ü bo azın tıkanı. Devam ettim. «Bana uzun yıllar piç dedin, oysa senin durumu da benimkinden farklı de ildi.»

«Neler saçmalıyorsun sen?» diye ba ırdı.

«Söylemek istedi im u ki, baban sandı ın adam gerçekte baban* de ilmi ,» derken, karde im olacak kızın yüzünde biçimlenen okun keyfini çıkarıyordum. Devam ettim. «Söylemek istedi im u ki senin damarlarında Cutler kanının zerresi akıyor.» Bu sözlerden sonra Char lie Goodvvin'e döndüm. Adamın yüzünden renk silinmi , adeta yanakları çökmü tü.

«Bende Cutler kanı yokmu ha... te bu gülünç!» Clara Sue, Char lie'ye dönerek ciyakladı. «Onun dediklerinin tek kelimesine inanma..; Hepsi yalan. Yalan!»

«Benim söylediklerime inanmayabilirsin, beni dinlemeyebilirsin de. Yapaca ın i anneme gitmek ve ona gerçek babanın kim oldu unu sormaktır. Daha da iyisi...» Bu kez sırtmak sırası bendeydi, «...gidip aynı eyi Bronson Alcott'a sorman.»

Clara Sue bana ters ters bakıyor, ama bu olasılık beyninde biçimlendikçe yüzündeki tüm güven siliniyordu. Charlie ise yerinde kımldayıp durmaktaydı.

Yerime dönerek, «Bronson artık sana gerçe i söyleyecektir,» diye devam ettim.

Clara Sue, «Yalan söylüyorsun. Sen pis bir yalancısın!» diye hırladı.

«Bunu ö renmenin tek bir yolu var. Dedi im gibi, git ve...»

Clara Sue, «Sen git!» diye ba ırdı. «Canın cehenneme senin! Söylediklerinin tek kelimesi do ru de il.»

Charlie, «Yava , Clara Sue. Sakin ol,» diye onu uyardı.

«Ben mi sakın olacağımı mı? O, hakkımı almamı önlemek için bütün bunları uyduruyor.»

«Annemle Bronson'un, annem Randolph'la evlenmeden önce iki sevgili olduklarını bilmiyordun, de il mi?» diye sordum. Clara Sue'nun gözlerini kırptı tirmasından bazı söylentilerin onun da kula in a ula tı nı anladım.

«Bu bir ey ifade etmez,» diye kar ılık verdi.

«Hayır. Kendi ba ina etmez. Ama benim do umumdan ve hemen arkasından ortadan kaybolu umdan sonra annem Bronson'a gitmi ve aralarındaki eski a k yine alevlenmi . Sonuçta da sen dünyaya gelmi - sin. Gerçe in u ana kadar bir önemi yoktu, ama e er senle Charlie bana kar ı yasal bir sava açacaksanız, her eyin aç ı a çıkması kaçınıl maz.»

Clara Sue aya a kalkarak, «Seni sürtük seni!» diye homurdandı. «Pis sürtük! imdi tıpkı ona benzedin. Onun gibi nefretle dolu ve a a ı lıksın. Gel, Charlie. Onun anlattıklarını anneme söyleyece iz. Görecek- sin, yalan söylüyor.» Charlie aya a kalmak için acele etmeyince, «Hay- di gelsene!» diye ba ırdı.

Clara Sue onu elinden yakaladı ve kapıya do ru sürükledi. Beni de, «Seninle daha i im bitmedi!» diye tehdit etti.

Ona so uk so uk baktım. «Çok yanılıyorsun, Clara Sue,» dedim. «Birbirimizle her türlü i imiz bitti.» Bakı m ve sakın sesim Clara Sue'yu daha da sinirlendirdi. Charlie'yi kendisiyle birlikte odanın dı ina sürükle- di ve arkasından kapıyı çarptı.

Tekrar koltu uma dönerken hemen hemen mutluydum. Clara Sue'yu bu ekilde yıkmak bana iyi gelmi ti. imdi külahları de i mi tik. Hayatının bir yalan oldu unu ö renme sırası imdi ondaydı. in acı yanı, onu asıl üzecek nedenin, benden veya otelden daha fazla para koparamayacak olmasıydı. Yoksa ailesinin allak bullak olması umurun- da olmazdı. Hiç ku kusuz, Clara Sue'nun, zannetti i gibi bir altın made- ni olmadı ı do rulanır do rulanmaz onu ba ından atacak Charlie Good win'le küçük macerası da son bulacaktı. Üzüntü ve zorluklar, dü kırıklı ı ve acı, dünyasının temel ta ları olacak, diye dü ünüyordum.

Birkaç saat sonra annem bana telefon etti. Beni aramasını zaten bekliyordum.

«Clara Sue'yla arkada ı imdi gittiler,» dedi. «Ona nasıl söyleyebil din?» Ba ırmaya ba ladı. «Niçin söyledin?»

Onlara para vermem için bana nasıl antaj yapmaya geldiklerini anlatmam üzerine annemin kendi kendine acıma duygusu ön plana çıktı.

«Biliyordum bunu,» dedi. «Adamı görür görmez ne mal oldu unu anlamı tım. Ama kıza olanları anlatmak zor i ti. Beni kafasında yücelt misti.» Annem inlemeye ba lamı tı. « imdi gözünde a a ılandı ima eminim.»

«Sana zaten saygı duymuyordu, anne. Kendi kendini aldatma. Randolph'u sevmesine gelince... Onun, kendinden ba kasını sevdi ini h sanmam.»

Annem, «Belki de öyledir,» diye itirat etti. çini çekti. Sonra Olar Sue'nun nasıl avazı çıktı ı kadar ba ırarak atıp tuttu unu anlattı. Bütü bunlar ho uma gitmi ti. Tâ ki Bronson'un ona para verdi ini duyunca ya kadar.

«Bunun, son para istemeye geli i olmayaca ına emin olabilirsiniz, dedim.

«Biliyorum, ama kendimizi... suçlu hissettik. Yne de Clara Sue'y bir kenara çekip, babası ya ında bir adamla ya amayı sürdürürse biz den bir daha para sızdıramayaca ını açık seçik söyledim ona.»

«Orasını sen hiç merak etme, anne. Charlie Goodvvin'in kaybedi mi bir davaya uzun zaman ba lanaca ını hiç sanmam.»

Annem yine içini çekti. «Herhalde haklısın. Sen bu gibi konularda] benden daha akıllısın. Bazan bir kötülükten de hayır çıkabilir.»

«Ne gibi?» diye sordum.

«Philip karde i, Randolph da gerçek babası olmadı ına göre, Cl ra Sue, Charlie'yle dü üne gelmeyeceklerini söyledi. Hiç de ilse kez benf utandıramayacak.»

Annemin öyle ya da böyle gökku aklarını bulma yetene ine içi den gülmekten kendimi alamadım.

Dü ün günü hepimiz ba kent Washington'a uçtuk. Dü ün tören güzel bir kilisedeydi, sonraki davete de hayatımda gördü üm en lüks otellerinden birinin balo salonu mekân olarak seçilmi ti. Biz kendi hesabımıza üç yüz ki i davet etmi tik, Monroe'lerin davetlileri ise be y" ki i vardılar. Gerçekten çok görkemli ve etkileyici bir dü ün oldu.

Ancak günün en a ilacak yanı Betty Ann'in kendisi oldu. Kiliseni. ortasındaki geçitte bize yakla tı ı sırada gözlerime inanamadım.

Saçlarını sarıya boyatmıştı.

Resepsiyonda bir araba kaldığımızda, «Bunu Philip'in hatırı için yaptım,» diye anlattı. «Bunu yapmak için bana haftalardır baskı yapıyordu, sonunda ona bir sürpriz hazırlamak istedim.» Sordu. «Sarı saç bana yakışır mı?»

Özellikle kalınlığı koyu kestane oldu buna göre, hiç de yakıştıranı sanmıyordum, ama Philip'i hoşnut etmenin onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyordum.

«Evet, saçların hepimiz için sürpriz oldu. Buna alımlımam gerekcek,» diye sorusunu kaçamak bir yanıtla atlatmaya çalıştım.

«Philip alımlı bile,» dedi. «Beni görünce ne kadar sevindiği yüzünden belliydi. Gözlerini hiç o kadar parlak, gülümseyişi de o kadar mutlu görmemi tim. Birlikte çok mutlu olacağız. Sence de öyle değil mi?»

«Buna eminim,» diye karılıklı verdim.

Annem, Betty Ann'in saçlarını boyamasına özel bir anlam verememişti. Ama o zaten bir dünya yiyor gibiydi. Her şey onu etkiliyordu: balo salonunun görkemi, davetlilerin sayısı, hizmetkârlar ordusu ve yiyecek ve ampanya bolluğu. Yalnızca kokteyl saati de medünlü ölenlerinden geri kalmıyordu. efler, rozbit dilimlerini kesiyor ve dev karideslerin ikramını yapıyorlardı. Tepsilerle sıcak ordövr ve yalnız kokteyl saati için iki orkestra vardı.

Sofrada yedi de ik yemek ikram edildi. Herkes saat gece yarısını geçinceye kadar yiyip içti, bu arada senatörlerle kongre üyeleri, yeni evlilerin mutluluğuna kadeh kaldırdılar. Davetlilerin arasında bir eyalet valisi bile vardı. Hiç kuşkusuz biz kendi konuklarımızla me guldük, ama Stuart Monroe bizi önemli konuklarının birçoğuyla tanıtırımayı ihmal etmedi.

Philip kendi üniversite arkadaşları ve Monroe'lerin getirip onunla tanıştırdıkları konuklarla me guldü, ama gece sona ermeden beni dansa kaldırmayı başardı.

«Betty Ann çok güzel oldu, değil mi?» diye sordu.

«Niçin ondan saçlarını boyamasını istedin, Philip?»

«Bilmiyorum musun ki?» diye karılıklı vermesi üzerine kalbim çarpma'ya başladı. Tabii ki biliyordum. Gerçekten de Philip, «Sana sahip olmasam da bunu en azından dileyebilirim,» diye kulağıma fısıldadı.

Bu konuda ne kadar ciddi olduğunu Cutler Koyu'na döndükten sonra daha iyi anladım. Dairemin dışında karılıklı Bayan Boston

benden dü ün hakkında bilgi aldıktan sonra, «Bay Philip giderken kadar sinirliydi ki,» dedi. «Ona vaat ettiklerinizi vermeniz için sizi bula-mayınca neredeyse pani e kapılacaktı. E yanızın en büyük kısmını ta inmanıza hazırlık olarak büyük karton kutuların içine yerle tirmi tik.»

«Vaat mı etmi im?» diye sordum.

«Evet. stedi ini bulmasına yardım ettim. Bulana kadar birlikti bütün kutuların içine baktık.»

«Neyi bulmasına yardım ettiniz, Bayan Boston?»

« ey... geceliklerinizden birini ve parfümü.»

Kahya kadına bakakalmı tım. «Yani Philip geceliklerimden biriyi parfümümü mü alıp götürdü?» diye geveledim.

Kadınca ız, «Yani onları almasını istemiyor muydunuz?» diye sor, du. «Balayı için onlara ihtiyaç duydu unu söyledi.» Bayan Boston yüzümdeki oku görünce hemen ekledi. «Yoksa yanlı bir ey mi yap-tım?»

«Oh hayır,» diye onu avuttum. «Bu i in sizinle bir ilgisi yok, Bayan Boston. Üstünde durmayın.»

Kadınca ız gülümsedi. «Öyleyse size iyi geceler.»

A ır adımlarla daireme girdim.

Philip balayındaydı. Cod Burnu'nda Jimmy ile benim gitti imiz motelde oda ayırtmı tı. Betty Ann'i saçlarını benim rengime boyamaya zorlamı tı. imdi de ona geceli imi giydirecek, tenine benim parfümü-mü bulayacaktı. Onu kollarının apa nda tutup gözlerini kapadı ı zaman, beni görecek, beni hissedecekti.

Bunun dü üncesi bile kendimi kirlenmi ve kocama ihanet etmi hissetmeme yetmi ti. Kafasının içinde olsa bile, Philip sanki bana yeni-den tecavüz ediyordu.

Mutlu Günler Üzüntülü Günler

ki gün sonra yeni evimize ta indık. Christie ille de kendi küçük bavulunu ta ımakta ısrar etti. çinde kendi saç fırçası, paçavra bebekle

rinden ikisi, bir çift mavi koton soket, yazlık elbiselerinden biri ve minik bir kitabı vardı. Bavuluna neleri koyacağına kendi karar vermişti. Bu bana, kendi küçük bavuluma dünya yüzünde sahip olduğum her şeyi taktığı günleri anımsattı. Christie'nin yanında olduğum zamandan otele getirilene kadar yaptığım bu işi. O bavul hâlâ birkaç parça eski eşyayla birlikte otelin tavan arasındaydı.

Christie küçük bavulunu kapar kapmaz, «Ben hazırım,» diye bildirdi. Jimmy onu kucakladı ve göçümüzü denetlemek için onu da beraberinde götürdü. Otelde de yapılacak bir sürüş olduğundan ben bütün sabahı ofisimde geçirdim. Bayan Boston hizmetçimiz olup olamayacağını sormak için ofisime gelerek beni çağırttı. Sissy ile tanıştığı gün tarihlerini saptayacak kadar para biriktirmişlerdi, dolayısıyla da Bayan Boston onun, yanımızda uzun zaman kalamayacağını biliyordu.

Oteldeki işime devam etmek yerine Jimmy ile benim yanımda kalmak önerisi beni onurlandırmıştı. Oysa uzun yıllardan beri otelde çalışıyordu. Ona teşekkür ettim ve derhal eşyalarını toparlayıp yeni evin hizmetkârlara ait bölümüne taşınmasını söyledim. Gözlerinin parlaması üzerine onun da benim duygularımı paylaştığını duydum: demek oluyordu ki o da günün işleri bitip de dairelerimize çekildiğimiz anda sanki hortlayan eski hayaletlerle mutsuz anılardan kaçıyor.

Bayan Boston, «Artık taze duvarlar istiyorum.» dedi. «Arkamda ve etrafımda aynı gölgelerden bıktım.»

Evimizde taze duvarlar bulduğumuz koku yok. Bütün odalar için elimden geldi ince açık renkler seçmiştim. Mümkün olduğu kadar çok güneşli geçiren geniş pencerelerin, mermer yerlerin, beyaz merdivenin ve mor perdelerin sayesinde ev kapalı günlerde bile pırıl pırıldı. İlk haftanın içinde evimizi gezenler, möblelerin zevkini, göz kamaştırıcı avizeleri, yüze gülen renkleri ve duydukları mutlu ve sıcak hisleri anlata anlata bitiremeyeceklerdi.

Yeni evimizde geçirdiğimiz ilk gece Philip, Cod Burnu'ndan telefon ederek beni çağırttı. «Sana iyi anlaşlar dilemek istedim,» dedi.

Sesime elimden geldi ince ciddi bir ton vererek, «Balayında biziz düğünmen büyük incelik,» diye karışık verdim.

Philip acele devam etti. «Burada hava umdu umuz gibi değil. Bala yımızı kısa kesip Cutler Koyu'na döneceğimize geliyor.»

Bundan sonra restoranla plajdan yakınmaya başladı. Hiçbir şey

umdu u gibi çıkmamı tı. Ona Philip'in telefonunu verdi imde Jim a ırdı.

Kendi kendine konu ur gibi, «nsan mecbur olmadıkça balayı kısa keser mi hiç?» dedi. «Herhalde lâf olsun diye söylemi tir.»

Ama Philip gerçekten de balayından bir gün erken döndü. Bir gece Jimmy ile benim evimize çekilmemizden sonra geç saatte kapımı zı çaldı. Zile cevap veren Jimmy, kapıyı açınca Philip ve Betty Ann'le kar ıla tı. Philip bir i e ampanya getirmi ti.

Ben Betty Ann'e evi gezdirirken Jimmy ile Philip oturma odasında gevezelik etmeye koyuldular.

Betty Ann, «Eviniz çok güzel,» dedi. «Dilerim, içinde çok mutlu olur sunuz.»

«Te ekkür ederim. Balayınızda Provincetovvn'la havanın o kad kötü olu una üzüldüm,» dedim.

«Hiç de kötü de ildi. Hava orada geçirdi imiz her gün ola anüs j tüydü. Bazı günler gökte bulut bile yoktu. Okyanusun da o kadar sıcak olmasına a tım.»

Ku kularımı do rulamak ister gibi, «Ya Cod Burnu'ndaki motet! nasıldı?» diye sordum.

«Nefis bir yerdi. Oradan ayrılmayı hiç istemedim, ama Philip bütün gün bir ey yapmadan dola manın onu rahatsız etti ini söyledi. Cutler Koyu'na o kadar ba lı ki, en hareketli zamanında i inin ba nda olmaya; inâ dayanamadı ı belliydi. Onun için de bir gün erken dönmemizi iste yince sesimi çıkarmadım.» Betty Ann ekledi. «Ayrıca evinizin bitmi hali " ni ve seninle Jimmy'yi onun içinde görmeye sabırsızlanıyordu.»

Jimmy ile Philip'in ampanya içmek için bizi bekledikleri oturma odasına döndük. Herkes kadehini eline aldıkları sonra Philip kendi kadehini kaldırdı ve kısa bir konu ma yaptı: «Jimmy ile Davvn'in yeni evlerine içiyorum. Dilerim tüm dü lerin gerçekle ti i yer olur.» Kısılmı gözlerle bana baktı ve benim kadehimi dudaklarıma götürmemi bekle di. Sonra, o da içti.

Etrafına bakınarak, «Biliyor musun,» dedi, «Otelin dı nda ya amak fikri bence çok yerinde. En azından kendi özel ya amı olur insanın. Cut ler Nine hayattayken bile konukların bazan aileye ait bölüme girdikleri olurdu.»

Philip kısa bir aradan sonra ekledi. «Yakında bir gün Jimmy ile ben bu yakınlarda bir parsel seçeriz belki.» Delikanlıların gözleri üstümdey

di. Gülümseyi inde alaycı bir anlam vardı. Benimle ve kendi ate li duygularıyla oynuyordu.

«Bunu söylemek istemezdim, ama saat kaç oldu, yarın da kalabalık bir mü teri grubu geliyor. Benim çok erken saatte otelde olmam lazım,» demek zorunda kaldım.

Philip, «Benim de erken kalkmam gerekecek,» diye hemen aya kalktı ve bize iyi geceler diledi. Bu arada parlak mavi gözlerini üstüme dikmişti. «Betty'nin haklı oldu unu hissediyorum. Hepimiz yeni bir hayata ba lamak üzereyiz.» dedi.

Onları geçirdikten sonra yanıma dönünce Jimmy, «Ne dersin?» diye sordu. «Mutlu bir yeni evli çiftte benziyorlar mı?»

«Herhalde,» dedim.

«Sen Betty Ann'e evi gezdirirken Philip'in karısından nasıl söz etti ini duymalıydın. Baya ı yüzüm kızardı.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ona halayından niçin erken döndü ünü sordu umda bitkin dü tü ünü söyledi.»

«Bitkin mi dü mü ?» Merdivenin yarı yerinde durdum. Jimmy gözlerini iri iri açarak ba ını salladı.

«Sevi melerinin ayrıntılarına girdi, Betty Ann'in seks ve ihtirasa ne denli dü kün oldu unu anlattı. Bana karısı hakkındaki o mahrem ayrıntıları niçin duyurmak istedi ine aklım ermiyor.»

«Ne olursa olsun çirkin hareket etmi ,» dedim.

Jimmy dü ünceliydi. «Hani neredeyse benim de aynı eyi yapmamı, benim ona seni anlatmamı isteyecekmi gibime geldi,» Ba ını salladı. «Philip'in o tip erkeklerden oldu unu hiç sanmazdım.»

Philip'le Betty Ann'in otelin aileye ait bölümüne yerle melerinden sonra i ler yoluna girdi. Çalı malarımız bize ba ımı ka ıyacak vakit bırakmıyordu. Otel yakın tarihin en parlak mevsimlerinden birini ya ıyordu. Cutler Nine herhangi bir dergi ya da gazeteye otel için asla reklam vermemi ti. Onun felsefesince otelin kendine özgü bir ünü vardı ve sadece buna ve a ızdan a ıza yayılan övgülere dayanarak ya ayacaktı. Bu görü uzun bir zaman yeterli oldu, ama yeni bir tatilci ku a ı ortaya çıkınca, onları da elde etmenin gerekti ini dü ündüm. Bunun üzerine Bay Dorfman'ı bazı seyahat dergilerine ve büyük kent gazetelerine reklam vermeye razı ettim. Kısa zamanda sonuç aldık, yeni rezervasyonlar, yeni seyahat acentelerinden gelen telefonlar ve kazancımızda

dikkate de er artı lar... Bay Dorfman uzun zamandan beri ilk kez o geni letmekten, yeni odaların eklenmesinden ve yeni tesislerden etmeye ba ladı. Konferans organizasyonlarından da sık sık ba vur aldı ını ona söyledim.

Bay Dorfman, «Bu, Bayan Cutler'in asla kabul etmeyece i bir di. Cutler Koyu'na karakterinden çok ey kaybettirece ini söyler dedi.

«Biliyorum,» diye kar ılık verdim. «Ama zamanlar de i yiyor, bi de ayakta kalabilmek için biraz de i mek zorundayız.»

Bay Dorfman bu fikrime itiraz etmedi. Bana o kadar dikkatle bar yordu ki, bir aksilik olup olmadı ını sormak zorunda kaldım.

«Hayır, aksine, ilk kar ıla tı ımızda nasıl oldu unuzu ve o zarrll dan beri ne kadar olgunla tı ınızı dü ünüyordum,» dedi. Bu söz? a zından çıkar çıkmaz kıpkırmızı oldu ve, «Bir münasebetsizlik ettim ba ı layın,» diye geveledi.

«Niçin münasebetsizlik etmi olarsınız. Sözleriniz aksine beni ç sevindirdi,» dedim.

Bu fikirlerle de i ikliklerden bazıları Philip'i çok heyecanlandırmı ' Önerilenlerin hepsini bir an önce yapmaya sabırsızlanıyordu, ama bl daha dikkatli olmak zorunda oldu umuza karar verdim. Philip'e b etütler yapmasını önerdim, bunun da onu fazlasıyla me gul etti ini g& mejrte gecikmedim.

Beni a ırtan eylerden biri, Betty Ann'in otel hayatına ne kad çabuk uydu unu ve ne kadar mutlu oldu unu görmek oldu. YgT konuklardan bazılarına bazan resmi davranmakla birlikte, iyi bir ev sar" besi oldu unu kanıtladı. Hiçbir yeme i kaçırmadı ı gibi, sabah kahvalf sı zamanında da konuklara günaydın demek için yemek salonun kapısında bulunuyordu. Daha zevkli giyinmeye de ba lamı , oteli güzellik salonuna u rayarak oradaki uzmandan saçları için bazı ö ütl almı tı.'Uzman ona makyaj yapmayı da ö retti. Böylece, Betty Ann ona daha çok yakı an bir saç biçimi ve vücudunun güzel yanlarını vü gulayan giysilerle gerçekten de daha çekici görünmeye ba ladı.

Hepimiz a ır a ır da olsa oteldeki rolümüzün gerekti i programları uygulamaya ba ladık. Annem artık pek me hur olan yemekli davetleri ~' vermeyi sürdürdü. Dördümüz; Jimmy ile ben ve Philip'le Betty Ann bun larda boy gösterebildi imiz zamanlar da çok seviyiyordu. Önemli bi sorun çıkmadan yaz sonbahara, sonbahar da kı a yerini bıraktı. Der- ken bir gün ak ama do ru Bayan Boston beni ofisimden aradı.

«Bir eyi ö renmek istiyorum,» diye ba ladı.

«Neyi ö renmek istiyorsunuz, Bayan Boston?»

«Clara Sue'ya Christie'yi bir kamyon gezintisine çıkarma iznini verip vermedi inizi.»

Hızla do ruldum. «Ne kamyonu bu?»

Kadınca ız, «Aman Tanrım,» diye soludu. «Size derhal telefon tmeK istedim, ama Clara Sue önce otele u radı inı, sizin de olur dedi inizi söyledi.»

«Siz neden söz ediyorsunuz, Bayan Boston? Clara Sue'yu ne zamandır görmedim ben. Ne kamyonu bu?» Yava yava pani e kapıl-maya ba lıyordum, ama bunu bastırmaya çalı tım. Hemen bir sonuca varmamalı, kendi üzerimdeki kontrolümü kaybetmemeliydim.

Kâhya devam etti. «Clara Sue bir adamla beraberdi. Bir kamyon oförüyle. O kocaman kamyonlardan biriyle evin kapısına geldiler, Bayan Clara Sue da içeri girerek bütün evi gezdi. Sonra, çıkarken Chris-tle'ye onunla arkada ının kamyonunda bir gezinti yapmayı isteyip iste-medi ini sordu. Sanırım, adama Kaptan diyordu. Adamın iki kolu da dövmelemlerle kaplıydı. Christie önce stemedi, ama sonra B&yan Clara Sue sizin izin verdi inizi söyledi ve çocu u kucakladı ı gibi kapıdan çık-tı.»

«Aman Tanrım,» diye soludum. «Hemen geliyorum.» Telefonu kapar kapamaz görevlilerden birini Jimmy'yi getirmeye yolladım. Eve varınca Bayan.Boston bütün öyküyü bize bir kez daha anlattı.

Jimmy, «Clara Sue bu kez fazla ileri gitti,» dedi. «Kendini ne zanne-diyor acaba?»

Bayan Boston'dan kamyonu tarif etmesini istedi.

Jimmy a ırarak, «Bir traktör römorku mu?» diye sordu. «Onları bulmak pek zor olmayacak. O kisini bir elime geçirirsem...» Cümlesi-nin arkasını getirmeden dı arı fırladı.

«Jimmy, bekle!» diye ba ırdımsa da onu durduramadım.

Kâhya kadın a lamaklıydı. «Çok üzgünüm, Dawn. Dü ünümü tüm ki...»

«Suç sizin de il, Bayan Boston,» dedim. «Clara Sue size yalan söy-edi. Ama üphelenip bana telefon etmeniz çok iyi oldu.»

Clara Sue, Christie'yi niçin alıp götürmü tü acaba? Nereye gitmi labilirlerdi? Gerçek babasıyla ilgili gerçe i suratına çarptı im için ben en böylelikle intikam almayı mı amaçlamı tı?

Anneme telefon edip Clara Sue'nun Buella Koyu'na gidip gitmedi ini sordum.

Bronson, «Bu çevrede oldu undan bile haberim yoktu,» dedi. «Geçen hafta yeni erkek arkada nın yüzünden Laura Sue'yla tartı tılar. Laura Sue uyuyor. Uyanır uyanmaz ona olanları anlatırım. Bir ey ö renince bize telefon et, biz bir ey duyarsak ben seni ararım.»

Daha sonra Bayan Boston'la oturup Jimmy'den haber bekledi Aradan bir saat geçti i halde, hiçbir ey ö renemedik. Bayan Bostci çay yaptı ve oturup pencerenin dı arısını gözlemeye ba ladık.

Kâhya kadın neden sonra, «Belki de polise telefon etmelisini dedi. «Onlara... ne oldu unu... söylemelisiniz.»

Bayan Boston'un 'kaçırılmak' kelimesini kullanmak istemedi ini fa ketmi tim. Bunu ben de dü ünme istemiyordum, ama Jimmy'den hi" bir ses çıkmayınca bunun gerçek bir olasılık oldu unu kabul etme zorunda kaldım. Christie, Clara Sue'dan pek ho lanmazdı. Ona Clara Sue Teyze dedi ini bile duymamı tım. Clara Sue'nun yanında hefz zaman rahatsız göründü üne göre, imdi de mutsuz oldu unu ve korktu unu hesaba katmalıydı. Onu bir kamyonun daracık kabininde Garaj Sue ve âdi erkek arkada nın arasına sıkı mı olarak dü ünme tüyleri mi diken diken ediyordu. Avazım çıktı ı kadar haykırmamak için kendij mi güç tuttum.

Sonunda, aradan yirmi dakika geçtikten sonra Jimmy'nin otomobil li kapıda durdu. «Onların hiçbir izine raslamadım,» dedi. «Bayan Boston, o kamyonu do ru tarif etti inize emin misiniz?»

Kadınca ız, «Ah, evet,» dedi ve kendini tutamayıp hıçkırı hıçkırı a lamaya ba ladı. Sonuçta, ona sarılıp avutmak zorunda kaldım.

«Jimmy, polise haber versek iyi olacak,» dedim.

Kocam da bu kararımı onaylayarak telefon etmek için eve girdi.

Ben kâhya kadına, «Lütfen a lamayın, Bayan Boston. Kimse sizi suçlamıyor,» dedim.

Aradan on dakika geçmemi ti ki polis göründü. Olanları bizden ö rendikten sonra kamyonun tarifini devriyelere telsizle bildirmek üzere l arabalarına döndüler. Ortalık karardıktan sonra ben de daha fazla daya" namadım ve bir kö eye çekilerek a lamaya ba ladım. Sonunda, saat yedi buçu u birkaç dakika geçe bir kamyon motorunun homurtusunu duyduk, hep birlikte dı arı ko unca da tepesindeki lamba yanıp sönen bir polis arabasının, bir traktör teylerini evimizin önüne getirdi ini gör 1

ük. Kamyon durur durmaz kapısı açıldı ve Clara Sue, Christie'yi yere ıraktı.

Çocuk, «Anne!» diye ba ırarak kollarımın arasına atıldı. Onu kollan-
ın arasında sıkarak yüzüne ve ba ina öpücükler ya dırmaya ba la
ım.

Jimmy, «Ne cesaretle bizden izin istemeden onu alıp götürürsün?»
iye Clara Sue'ya çattı.

Clara Sue yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, «Bu kadar heyecanla
acak ne var?» diye sordu. Kamyondan inmemi ti. «Kaptan arkada ım
ben mal teslim ederken onu da beraberimizde götürdük, dönü te de
bir hamburgerciye soktuk. Öyle de il mi, sevgilim?»

Yanındaki uzun boylu adam, «Öyle ya,» diye kar ılık verdi.

Clara Sue so uk so uk gülümsedikten sonra, çantasından bir saç
firçası çıkardı ve polise gülümsedi. Ba ını sallayarak, «yi bir teyze olma-
ya çalı iyordum,» dedi. «Herkes, ailemle yeterince ilgilenmedi imden
yakınıyor, gidip ho bir jest yaptı ım zaman da azar i itiyorum. Gördün
mü, Kaptan, iyi olmak hiçbir e yaramıyor.» Bize cilveli bir gülümseme
yönelttikten sonra saçlarını fırçalamaya giri ti.

Polislerden biri, «Bu ki ilerden ikâyetçi olacak mısınız, Bayan
Longchamp?» diye sordu.

«Ne ikâyeti?» diye ba ırdı Clara Sue. «Ben o çocu un teyzesiyim.
0 kadın bizden ikâyetçi olamaz. Ben sadece ye enimi gezmeye götür-
düm.» Sesini tatlıla tırdı. «Çok iyi vakit geçirdin, öyle de il mi, Christie
tatlım?»

Christie yanıt olarak yüzünü omuzuma yapı tırdı.

«Ne kadar sorumsuz ve hain ruhlusun!» diye Clara Sue'ya çattım.
«Kendi keyfin için bir çocu u korkutmak olacak ey midir? Tek kelimey-
le i rençsin.» Çirkin durumun daha fazla sürmesini istemeyerek, «Siz-
den ikâyetçi olmayaca ım,» diye devam ettim. «Ama sakın bir daha
bu araziye ayak basayım deme.»

Clara Sue, «yi bir teyze oldu umuz için bakın nasıl ödüllendiriliyo-
ruz,» diye konu tu. «Haydi gel, Kaptan. Bu insanlar fazla nankör.» Çir-
kin bir kahkaha attı. «Hayatının tadını çıkar, Dawn. Her eyin benim
olması gereken parayla bina edildi.» Bu çıkı tan sonra kadın kamyonun
kapısını çarptı.

Jimmy köpürüyordu, ama polis onu sakin olması için uyardı. Kam-
yonun evin önündeki otoyolunda uzakla masını seyrettik. Bütün bu
süre içinde Christie küçük yüzünü omuzumdan ayırmamı tı.

«yi misin, bir tanem?» diye sordum.

Kızım «evet» der gibi baını e di, sonra bana baktı. «Clara Süet ze o lokantada beni oturttu ve o Kaptan'la dans etmesini seyrettir! dedi. «O adam pis kokuyor, urasında da di i yok.» Christie, a zind üst di sırasını i aret etti.

Bayan Boston, «Zavallı çocuk!» diye derin bir gö üs geçir Küçük kıza döndü. «Karnın aç mı, Christie?»

«Onu yukarı çıkarıp önce güzel bir sıcak banyo yaptıralım, Bay Boston,» dedim.

Kâhya kadın, «Gayet tabii,» dedi. Kollarını açtı. «Haydi Bayan B ton'a gel yavrum.» Christie seve seve ya lı kadının kollarına atıldı.

Bu sahneyi seyretmi olan polis, «O çiftin kent dı ına çıkması»] sa layaca ız, Bayan Longchamp,» diye söz verdi.

Jimmy, «Onları nerede buldunuz?» diye sordu.

«Ekspres yol üstünde Noagie's adlı âdi bir lokantada,» dedi polisi

Jimmy, «Oraya bakmak hiç aklıma gelmemi ti,» diye homurdand «Onlar hesabına isabet olmu .»

Kocamın kolunu tuttum ve Bayan Boston'la Christie'nin arkasir, dan eve girdik. Clara Sue'nun yol açtı ı bir kriz daha son bulmu tu.p kız güzel bir günü berbat etmeye hazır karanlık bir ya mur bulutu gib] di.

Betty Ann ilkbaharın sonlarına do ru hamile oldu unu haber ve Onun adına sevindim tabii, ama bu müjde benim hamile kalmakta ba arasızlı ımı vurguluyordu bir anlamda. Jimmy'nin ısrarı üzerine y« bir muayeneden geçtik, sonra da Dr. Lester'le bir görü me yaptık, Bütün testler tamamlandıktan sonra onun ofisinde bulu mu tuk.

«Sonuçlara hiç a ırmadım,» diye ba ladı. «Aslında de i en bir

3 3 3 3 ' * 3 ** 3 3
yok. kinizin de sa lık durumu kusursuz ve ikiniz de do rgansınız.»

Jimmy, «Öyleyse derdimiz nedir?» diye sordu.

Dr. Lester masasının üzerinden bana do ru uzandı ve gözlerim içine baktı. «Davvn, bugünlerde duygusal yönden kendini nasıl hissed yorsun? Fazla meraklı gözükme istemem, ama yine de soraca ı^j mutlu musun?»

«Mutlu muyum?» Yanıtımı doktor kadar heyecanla bekleyei Jimmy'ye baktım. «Tabii ki mutluyum,» dedim. « lerimiz tıklarında gidi yor. Yeni bir evimiz var. Tanrıya ükür, Christie sa lıklı ve mutlu bi

çocuk. Otelin i leri yolunda. Hepimiz çok iyiyiz... Evet, mutluyum,» diye ısrar ettim, ama kızımı gibiydim.

Doktorun ka ları havaya kalktı. «Evet,» dedi, «Duygusal açıdan çok iyisin... Daha önce de sözünü etti imiz o de i ken ruh halleri, görünür- de sebepsiz yere insanın üstüne çöken o karamsarlık süreçleri yok sende.»

«Do ru,» dedim.

Doktor arkasına yaslanarak omuzlarını silktilti. «Do anın kendine özgü kaprislerf vardır. Tıp insan hayatını bir yere kadar etikileyebilir, ondan sonrası kontrolümüzün dı ındaki güçlerin elinde.» Doktor bir kez daha ikimizin de yüzüne baktı. «Demek istedi im u: bir gün mutlaka sizin de çocu unuz olacak. Ama bunun için deal fiziksel, ussal ve duygusal olguların biraraya gelmesi gerekli.»

«Davv'nin, trajik ekilde son bulan bir hamilelik geçirdi ini biliy- ruz. nsan vücudu bazan çok gizemli ekilde çalı ır, o travmadan sonra hâlâ ürkek olabilir,» Doktor gülümsedi. «Ne demek istedi imi anladınız sanırım. Biraz daha sabretmelisiniz.»

Ertesi ocak ayında, yılba ı gününden bir gün sonra, Betty Ann ikiz bebekler dünyaya getirdi. Biri erkek, biri de kız olan bebekler altın renkli saçlarını Philip'le benden almı lardı, ama kahverengi gözlerinin sahibi Betty Ann'di, u farkla ki ikizlerin gözleri çok daha parlaktı ve içinde tunç renkli benekler bulunuyordu. Birbirinin e i minik yüz çizgileri vardı: dü me gibi minik burunlar ve yumu ak, fakat dolgun üst dudaklar. Hastanenin bebek odasındaki be iklerinde sanki hâlâ aynı rahmi payla ıyor- lardı: çünkü biri a lamaya ba ladı mı öbürü de anında ona katılıyordu. Uyum halinde kollarını havaya savuruyorlar, uyum halindeki feryatları havayı titretiyordu,

Jimmy yeni kuzenlerini görmesi için Christie'yi havaya kaldırmı tı. Bakı ı birinden ötekine kayarken küçük kızımın gözleri a kınıktan iri iri açılmı tı.

Philip, «O lana Richard, kıza da Melanie Rose adını taktık,» diye gururla bildirdi.

Annemin Betty Ann'in ikiz do urmasına tepkisini tahmin etmem gerekirdi. Bronson, Philip ve Betty Ann adına heyecanlanmı ve sevin- mi ti, ama annemin sersemlemi gibi bir hali vardı. Yeni iki torun bir büyükanne olarak nitelenmek için iki neden daha görmek ona karam- sarlık duyuruyordu. Gülümseyerek Philip'i öptü, Betty Ann'e de bir

anne yakınlı ı gösterdi, ama bebeklere uzun süre bakmak istemedi.

Gerçeklerden kaçmak ister gibi, bir gün sonra Bronson'la bir turistik seyahate çıktı ve iki haftadan önce dönmedi.

Philip, Betty Ann'le bebekler otele döndükten sonra bir dadı tuttu.] Altın saçlı ikizlerin geli i otelde çok önemli bir olay olu turdu. Arabayla gezdirilecek kadar büyüyünce konukların odak merkezi oldular. Adamlara lobide ya da oyun odasında yaptıkları i i yarıda bıraktırıyolar ve küçük kalabalıkları etraflarına topluyorlardı. ki bebek ne kadar güçlü, olduklarını anlıyorlardı da. Gülüm üyorlar, tatlı küçük sesler çıkarıyorlar! ve önlerinde sallanan parmakları yakalayiveriyorlardı. Herkes onların ne kadar iyi huylu olduklarını söyleye söyleye bitiremiyordu.

Betty Ann veya Philip bebeklerin arabasını ana binanın koridorlarını da ya da bahçenin yollarında itmesine izin verdi i zamanlar Christie'nin: keyfi görülecek eydi. Betty Ann'le ben, küçük kızın küçük kuzenlerine kar ı nasıl olgunca davrandı ını görerek a ırıyorduk. Sevimli yüzlü, orta ya lı bir kadın olan dadı Bayan Caldvvell, Christie'ye hiç çekinmeden bebekleri tutma, hatta onları besleme iznini verdi ini söyledi.

«Üstelik bebekler de onu, onun onları sevdi i kadar seviyor görü ; j nüyorlar,» dedi Bayan Caldwell. «Christie içlerinden birini kucakladı ı zaman a lamalarının hemen durdu unu çok gördüm. Ama beni asıl a ırtan, içlerinden biri a lamayı kesince, öbürünün de onu taklit etme- si. Daha önce de ikiz gördüm, ama öbürünün duygularını ve isteklerini bunlar kadar payla anlarını asla.»

O sonbahar ilkokula ba lama zamanı gelince, Christie'nin allak bul- lak hali görülecek eydi. Okula gitmeyi çok istiyor, ama bütün gün ikiz- leri göremeyece inin dü ünçesine tahammül edemiyordu. Sissy ile Bayan Boston ona alfabeyi ö retmi lerdı, ama çocukta her eye kar ı doymak bilmez bir merak vardı. Sorularıyla herkesi çıldırma raddelerine getiriyordu. Zavallı Randolph'un, ancak anla ılır sesler çıkarabilme evre sindeyken onunla saatlerce konu masını anımsamaktan kendimi alamı- yordum. Christie'de dikkate de er bir sabır ve sebat vardı. Bir ey yap- mayı istedi i zaman, tâ ki kendisi ho nut oluncaya kadar inatla o i in üstünde dururdu.

Bu özellikle müzik için geçerliydi. Piyanistimiz Milt Jacobs yetene- inden etkilendi inden ona ders vermekte ısrar etti. Küçük kızın geli - mesine katkıda bulunmak için bo zamanlarında yapmak istiyordu bunu, ama ben dersler için para almasında direttim. Sonuç olarak,

Christie'nin, be ya ında bir çocu a göre oldukça dolu bir günü vardı. Saat iki buu a kadar okuldaydı. Sonra, Julius onu limuzinle almaya geliyordu. Saat  buçukta balo salonuna gidip piyano dersini alıyordu. Sonra da Bayan Caldvell'in ikizlerin yeme ini hazırlamasına yardımcı ko uyordu.

Christie artık otelde herkesin sevgilisiydi. Bazan lobiye gelince, onu resepsiyon masasının arkasında bir sandalyenin üstüne çıkmı durumda konukları kar ılırken buluyordum. Ona telefona cevap verip bilgi aktarmayı bile  rettiler. Onun minik sesiyle tek ya da çift yataklı bir odanın fiyatını söyleyi ini duymak konukların çok ho una gidiyordu.

Özetle, otel kızımın oyun alanı olmu tu. Bütün kat ve lokanta garsonlarını adlarıyla a ırıyordu. Bu kadarla da kalmayıp sık sık gelen konukları da tanımaya ve adlarını anımsamaya ba lamı tı. lk kez bahi aldı ı günü hiç unutmayaca ım.

Altın renkli örgülerini arkasında uura uura ofisime ko mu tu. Doları bana do ru uzatarak, «Bak, anne?» diye ba ırmtı tı.

«Bir dolar bu. Nerede buldun onu?»

«Oyun odasına bir bardak sıcak süt getirdim diye Bay Quarters bana verdi. Hem bir damla bile süt dkmedim.»

«Quarters mi?» Bir an d ündüm. «Ha evet, Bay Cauthers demek istiyorsun. Ne kadar güzel. Gidip paranı babana da göstermelisin.» dedim.

Christie, Jimmy ile benimkinden ne kadar farklı bir çocukluk ya ırıyordu. Bir yerde ancak kısa sreler kalarak, arkada lar edinerek, sonra da onları bırakıp ba ka yere göç ederek, birer konuk gibi ya amı tık biz. Bir süre sonra yüzler ve adlar belle imizde bulanıkla ırıyordu. Bütün ilkokul ya da ortaokul sürem boyunca bana arkada lık etmi bir tek kızı anımsıyamıyordum. Christie aksine kalabalık bir ailenin otel ailesinin ortasında ya ırıyordu. Dzinelerle insan onunla ilgileniyor, onu seviyordu.

Ve oda onların hepsini seviyordu. Michael'in ilgilerin odak noktası olma arzusunun ona da geçti i kesindi. Kalabalıkları zlyor, piyano alarak ya da arkı söyleyerek ya da yeni  rendi i bir eyi yineleyerek her türlü ekilde rol yapmaya bayılıyordu. Bunlardan birini yapması için fazla ısrara gerek yoktu, yalnız istemek ve alkı lamak yetiyordu.

Otelin hepimiz için mutlu bir yer oldu u muhakkaktı. Tanrıya kr, Philip'le ilgili sorunlarım da her geçen gün azalma yolundaydı.

Otel leri onu fazlasıyla me gul etti i gibi, ikizlerinin do umundan sonra, kaderinin ona çizdi i yolu kabul etmi görünüyordu. Betty Ann ve Jimmy hep birlikte oldu umuz zamanlar Betty Ann'e gerekli ilgiyi gösteriyor, arada bana özlem dolu bakı lar fırlatmakla birlikte, ölmez a kını ima ederek beni artık rahatsız etmiyor ya da korkutmuyordu.

Bununla birlikte, sıcak bir yaz gününde ben bahçede Bayan Caldwell'le konu urken Philip yanıma geldi ve kula ıma e ilerek, «kızleri min olmasına niçin seviniyorum, biliyor musun?» diye fısıldadı.

«Niçin?» diye sordum.

Philip'in yüzünde anlamlı bir gülümseme dikkati çekiyordu. «B¹ tanesinin senin, bir tanesinin de Betty Ann'in oldu unu hayal etti i için,» dedi. Benim bir yanıt vermeme vakit bırakmadan acele ekledi. «Jimmy ile senin de ba ka bir çocuk sahibi olmaya çalı tı ınızı, faka ba aramadı ınızı biliyorum. Benimle olsaydın, mutlaka bir çocuk do ur mayı ba arırdın.» Kanımın beynime fırladı ını hissettim. Philip büyü ciddiyetle sordu. «Hangisi ikimizin olurdu dersin?»

Ben bir an konu amayınca, o bir yandan ikizlere bakarak devam etti. «Çok zaman Richard'ın ikimizin çocu u oldu unu dü lüyorum. Nedenini bilmiyorum, ama o bana seni anımsatıyor.»

Philip'i Bayan Caldwell'in yanından uzakla tırdım. «Philip, bu çok çirkin bir konu maydı,» dedim. «O çocuklar seninle Betty Ann'in. Bi. tanesini bana ait olarak dü ledi ini duysa çok kırılır.»

Genç adam, «Dü lerime hâkim olamam,» diye omuzlarını silkti.

«Olmaya çalı malısın,» diyerek yanından uzakla tım. Kalbim fen halde çarpıyordu.

Sanırım, beni en çok korkutan ey, hamile kalmaktaki ba arısızlı ı mın herkesin dile dü mü olmasıydı. Cutler Koyu kadar ufak bir yerleim yerinde benim hamile kalmamam için herhangi bir fiziksel neden olmadı ının bilinmesi ola andı. Annem de kaç kez telefondaki konu malarımızda konunun herkesin kafasını kurcaladı ını do rulamı tı.

Çocuk konusu yüzünden kaygılanmaktan bıkmı tım. Hani neredey se, pes edip bu dü ümüzün hiçbir zaman gerçekleş meyece ini kab edecektim.

Sanırım, Jimmy de böyle dü ünmeye ba lıyordu. Ama biz yine d sevi meyi ve çocuk konusunu tartı mayı sürdürüyorduk. Jimmy sadece nasıl oldu umu ve bende umutlu belirtilerin olup olmadı ını sormaktan vazgeçmi ti. Ne var ki, ikizlerin do umu ve benim hamile kalmakta

ki ba arızılı ımı, Jimmy'in kafasını yine Fern'e takmasına neden olmu tu. Onunla Longchamp Baha'nın kar ılıklı mektuplarında küçük karde imizi konu ettiklerini biliyordum. Longchamp Baha'yla yeni e i Edwi na'yı sürekli olarak otele davet ediyorduk, ama Longchamp Baba her nedense gelmemek için daima bir bahane buluyordu. Jimmy sonunda bir gün onları görmeye gitmemizin gerekti ine karar verdi.

Yeni in a edilmi gazebomuzda oturmak için otelden erken çıkmı tım. Ak am güne i çimenlerin ve bahçelerin üstüne serin ve uzun gölge ler yayıyordu. Uzakta gümü rengineki, sakin okyanus pırl pırlıdı.

Neden sonra Jimmy'nin yakla tı ını gördüm. «Demek buraday dın,» dedi. «Seni arıyordum.»

«Bugün tembelli im tuttu, onun için de daha erken saatte eve dön meye karar verdim,» diye geveledim.

«Kendine daha fazla izin vermelisin. Bu oteldeki i ler kendi kendine de dönebilir. Seri aramamın nedenine gelince...» Jimmy bana bir deste foto raf uzattı. «Longchamp Baba bunları yolladı,» dedi. «Bak, Gavin ne kadar büyümü .»

Siyah saçlı ve kara gözlü erkek çocu una bakarak, «Giderek daha yakı ıklı oluyor,» dedim. Gavin, Longchamp Baha'nın katı anlamlı ince yüzünü ama aynı zamanda tatlı gülümseyi ini almı tı.

Jimmy, «Gidip yeni erkek karde imi görmeliyim,» dedi. «Hiç tanı mamı olmamız do ru de il.»

«Tabii ki gitmelisin, Jimmy. Ama bence yalnız ba ına gitmelisin.»

«Niçin?:»

«Bilmiyorum... Belki de Longchamp Baba beni görmekten rahatsız olacak,» dedim. «Buraya gelmeyi inin nedeni de bu olabilir. u sırada oteldeki i lerimin yola çıkmamı engelledi ini ona söyleyebilirsin.»

Jimmy birden sordu. «Durum senin söyledi inin tam tersi olmasın sakın?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Sakın sen onu görmekten rahatsız olmayasın?»Jimmy'nin gözleri ku kuyla doluydu.

syan ettim. «Nasıl böyle konu abilirsin, Jimmy? Onun otele konuk olmasını isteyen ben de il miydim?»

Jimmy, «Öyle de, belki onun gelmeyece ini biliyordun,» dedi. «Gelmemesine pek o kadar üzülmü görünmedin.» Kocam bakı ını gözleri

min çine dikmi ti. ster istemez önüme baktım. Jimmy sanki kalbimin içine bakıyor ve korkularımı görebiliyordu.

«Onu ba ı lamam ve gidip onu görmem için bana ısrar eden sen . din,» diye hatırlattı. «Gelgelelim, sen kendin ondan hâlâ nefret ediyorsun.»

«Yapma Jimmy, ondan nefret etmiyorum. Yalnız... yalnız..»

«Yalnız ne?» diye ısrar etti Jimmy.

«Korkuyorum,» dedim. «Elimde de il. Nedenini bilmiyorum, ama¹ korkuyorum i te.»

Jimmy bana a kın a kın baktı. «Neden korkuyorsun? Geçmi i karı tırılmasından mı?»

Sonunda dayanamayıp ona içimi döktüm. «Jimmy, o bizi iki karde olarak büyüttü, oysa imdi karı kocayız. Adamca ızın yüzüne bakmaktan utanaca ım.»

Jimmy, «yi ama o gerçe i biliyordu!» diye atıldı.

«Jimmy, onunla ve Longchamp Anne'yle ya adı ım yıllar boyunca bir kez olsun onların çocu u olmadı ımı hissetmedim. Sonunda onlar da çocukları oldu uma inandılar sanırım. Gerçek bazan de i ime u rar. Tıpkı bir bukailemun gibi bulundu u yere uymak için de i ime u rar. Longchamp Baba da bize baktıkça, bir odayı payla tı ımı, yetersiz yemeklerimizi payla tı ımı, hatta bazı giysilerimizi payla tı ı mızı anımsamadan e*demeyecek. Ve bana bakıp geçmi i anımsayınca, kendini kötü hissedecek, ki ben bunu hiç istemiyorum.»

«yi ama... »

«Jimmy, sen yalnız git. Bu kerelik,» diye yalvardım ve söz verdim «nan, gelecek sefer ben de seninle gelece im.»

Jimmy bana bir an dikkatle baktıktan sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Zateri babamla Fern'i konu mak istiyordum. O da karde imi bulmaya çalı ı yordu. Bay Updike'in özellikle bir dedektif de tutuldu una göre, nasıl olup da bu kadar zamandır bir ey ö renemedi ine aklım ermiyor.»

Derin bir soluk alarak, «Jimmy,» dedim. «Dedektif artık bu i in üze rinde çalı mıyor.»

Jimmy hızla bana döndü. «Ne? Niçin?» diye sordu.

«Sana söyledim, Jimmy. Gizlilikle ilgili bazı yasalar var ve onlara kar ı gelinemez. Bay Updike da bu bu i i bırakmamı önerdi.»

«Benim gördü üm kadarıyla, zenginler gerekli gördükleri zaman yasalara kar ı geliyor, sonra her eyi kitabına uydurması için Bay Updi ke gibi lüks avukatları görevlendiriyorlar.» Jimmy kararlı bir tavırl

devam etti. «Belki bu i için ba ka bir avukat tutmalıyız. Yasalara o kadar ba lı olmayan birini. Hem dedektifin ara tırmalara son verdi ini niçin bana söylemedim?»

«Mutsuz olmanı istemedim, Jimmy.»

«Yaptı n do ru de ildi, Dawn. Bana söylemeliydin. Babam da dedektifin çalı mayı sürdürdü ünü zannediyordu » Jimmy basını salladı. «Bu yaptı n do ru de ildi.»

«Jimmy, Fern'i bulsak bile o durumu yadırgayacaktır. On ya ına geldi artık,» diye ona hatırlattım. «Hem ba ka bir adla ba ka bir ailenin yanında ya ıyor. Büyük bir olasılıkla ona evlat edinildi ini bile söylememi lerdir. Bu durumda ona iyilikten çok, kötülük yapmı oluruz.»

Jimmy'nin yüzüme dikilmi bakı nda acı ve öfke okunuyordu. «Sana çok a tim, Dawn,» dedi. «Fern senin gerçek kızkarde in olsaydı, eminim ba katürlü dü ünürdün.» Kocam bu sözlerden sonra hızla döndü ve beni gazebodada yalnız bırakarak ko tu, gitti.

Kalbim gö sümün içinde kur un gibi a ırla mı tı. Yüzümden kanın çekildi ini hissettim. Jimmy imdiye kadar hiç bana bu kadar öfkeyle bakmamı tı, ben de onu hiç bu kadar derinden yaratamamı tım. Kendi kendime a ıyordum. Adeta ok olmu tum. Ona gerçe i söylemek için niçin bu kadar bekleme , onunla nasıl bu kadar so uk bir gerçekçilikle konu abilmi tim? O kelimeleri sanki Cutler Nine benim a zıma yerle tirmişti.

Jimmy'nin arkasından ko unca evin öbür yanına geçti ini ve bakını ufka dikmi durumda durdu unu gördüm.

Ona sarılarak, «Ne kadar üzgün oldu umu bilemezsin, Jimmy,» dedim. «Senden bir ey gizlemek istemedim, o tatsız eyleri de sana isteyerek söylemedim. Tabii ki Fern'i bulmamız gerekir, insanın gerçekte kim oldu unu bilmesinin ne kadar önemli oldu unu benim herkesten iyi bilmem gerekir. Gazebodada hangi akla uyararak konu tu umu bilmiyorum. Sanırım, hamile kalamadı m için üzgün ve mutsuzum. Senin ne kadar çocuk istedi ini biliyorum.»

«Sen de çocu umuzu do urmak istemiyor musun, Dawn?» Jimmy gerçe i ara tıran bakı nı yüzüme çevirmişti.

Bütün kalbimle, «stiyorum, Jimmy, gerçekten istiyorum,» dedim.

Jimmy'nin solu unu salıverdi ini duydum. «Pekâlâ,» dedi sonunda. «Bu seferlik babamı yalnız ba ıma görmeye gidece im.»

«Jimmy, benim de gelmemi istiyorsan...»

«Hayır,» dedi. «Dediklerinde haklı olabilirsin. Zaten uzun kalmayaca m.»

«Kısa bir zaman için dahi olsa seni özleyeceğim.»

Jimmy bundan sonra beni öptü, ama a kımızla evlili imizin yüzeyinde sanki ince bir çatlak açılmaya başlamı tı. Öpücü ü öncekiler kadar uzun ve ate li de ildi. Hemen arkasından da bavulunu yapma' için hızla yanımdan uzakla tı.

çimde sanki bir ey ölmü tü. Kendimi, kı bastırırken arkada ya' nız ba ina kalmı küçük bir ku gibi hissediyordum.

Eski Bir Karabasını Yeniden Yaşamak

Jimmy ertesi sabah erkenden gitti. Gö ü kaplayan yo un kara bulutlar ya murun habercisiydi. Okyanus bile kasvetli bir gri renkteydi. Rüzgâr a açları acımasızca kavırıyor ve sarsıyordu. Julius'un Jimmy'yi havaalanına götürmek için gelmesini beklerken evimizin kapısının önünde kollarımla bedenimi sarmı tım. Christie, Jimmy ile vedala tıktan sonra okuluna gitmi ti. Geriye yalnız bizim vedala mamız kalmı tı. Bunu ise ikimiz de son dakikaya kadar ertelemekteydik.

Limuzin yakla ırken Jimmy, « te,» diyerek bavulunu yerden kaldırdı ve ekledi. «Bu gece sana bir ara telefon ederim.»

Beni öpmek için e ildi. Onun omuzlarına sarılmak, dudaklarını dudaklarımla üstünde olabildi ince uzun zaman tutmak istiyordum, ama limuzin önümüzde durunca, o kollarımın arasından sıyrıldı.

Elim ona do ru uzanmı oldu u halde, «Jimmy!» diye ba ırdım. Julius bavulunu alıp bagaj bölümüne yerle tirirken dönüp bana baktı. 1

«Bir ey mi var?» Göz göze gelme tik. Gözleri dökülmemi ya ları parlıyordu.

«Dikkatli ol,» dedim.

«Sana telefon ederim,» diye yineledikten sonra limuzine bindi. Julius arabayı hareket ettirip onu benden uzakla tırırken her tarafım uyu mu gibi bir his duyuyordum. Limuzin gözden kaybolana kadar eve girmedim. Kalbim bombo tu. Her atı ı bo bölmelerde giderek daha gürültü yankılanıyordu.

Yukarı ko tum ve kendimi yata ımın üstüne atarak a ladım, a la-
dım. Bayan Boston beni duyarak kapıyı vurdu.

«yi misiniz, Davvn?» diye sordu.

Yata ın içinde do rulduım. «Evet, Bayan Boston, iyiyim.» Elimin ter-
siyle yanaklarındaki ıslaklı ı sildim. «Merak etmeyin.»

Kaygılı bir sesle, «Bir ey isterseniz bana haber verin,» dedi.

Benim istedi imi o bana veremezdi. Yıllar süren acılı bir ya antının
izlerini silmek istiyordum. Bebe imin duvarlarına yarasa gibi yapı ıp kal-
mı acı anıları gömmek istiyordum. Yeni bir cesarete kavu mak, bütün
hayaletlerle yüzle mek ve onları, ait oldukları gölgelerin arasına kov-
mak istiyordum.

Jimmy o kadar güçlüydü, bana duydu u a k ise o kadar derindi
ki, bu eski duygularla korkuların kolaylıkla hakkından gelebiliyordu.
Ama gitmeden önce bana çevrili gözlerindeki dü kırıklı ını görmü tüm.
Onu çok önemli bir konuda mutsuz etti imin bilincindeydim, ne çare ki
beni korkularımla zaaflarıma ba layan gözle görülmez zincirler vardı
sanki: O zincirleri kırmak için biraz daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

u anda yapabilece im en do ru hareketin i lerime dört elle sarıl-
mak, böylece tasalarımı unutmak oldu una karar verdim. Jimmy'nin
üzüntüyle dolu, kara gözlerini tekrar tekrar görmemek için gözlerini
kelimeler ve rakamlarla doldurdum. Bir eyi bitirir bitirmez, ne kadar
önemsiz olursa olsun ba ka bir i e atılıyordum. Bu bakımdan kendimi
anlamsız ayrıntılara saplanıp kalmı zavallı Randolph'a benzettim. im-
di onu daha iyi anlıyordum. Zavallı, çirkin gerçeklerle yüzle mekten
kaçıyordu.

Ne yazık ki, o sabah daha sona ermeden çok tatsız bir ey oldu.
Philip i için Virginia Beach'e gitti inden bana yardımcı olamayacaktı.
Oda hizmetçilerininin ba ında olan Bay Stanley ofisimin kapısını vurarak
içeri girdi. Çok tela lı bir hali vardı.

«Bayan Longchamp, feci bir ey oldu,» dedi. «Oda hizmetçilerin-
den Mary VWhite bana ko up gelerek konuklardan birini odasında ölü
olarak buldu unu haber verdi. ...Bay Par*ker, bu.»

«Bay Parker mi?» Bu mü terimizi iyi tanıyordum. En azından yirmi
yıldır otelimize gelen ya lıca bir beydi. Yıllar önce karısını kaybetmi
olan çok kibar ve nazik biriydi. Hatta geçen yıl Christie'ye do um günü
için yüz dolar vermi ti. «Öldü üne emin misiniz, Bay Stanley?» diye sor-
dum.

«Kendim odasına çıktım ve onu pencerenin yanındaki koltu unu içine yı ılmı halde buldum. Ne yazık ki öldü ü do ru.»

«Anlıyorum. Neyse, siz odasının kapısını kapalı tutun. Ben B Dorfman'la konu ur, eskiden bu gibi durumlarda ne yapıldı nı ö re rim.»

«Çok üzgünüm.» Bay Stanley bu olayda kendisinin de bir soruml uk payı varmı gibi konu uyordu. «Mary'yi kimseye bir ey söylemem si için uyardım.»

«Güzel,» dedim ve yerimden kalkarak onunla birlikte odadan çık tim. Oradan do ru Bay Dorfman'ın ofisine gittim.

Olanları ona anlattı ımda, «Ne kadar yazık,» dedi. «Bununla birlikte geçmi te de benzer olaylar olmu tu. Ya lı kimselerin geldi i otellerd böyle eyler olur.»

«Bu gibi durumlarda ne yapılabilir?» diye sordum.

«Tabii ki bir ambulans ça ıraca ım. Öbür konukların, onun öldü ü nü duymamaları daha do ru olur. Geldikleri zaman ambulans görevlile- riyle ben konu urum. Durumu anlayıp bizimle i birli i edeceklerine emi- nim.»

«Anlamak ve i birli i etmek...» Anlayamamı gibi ba ımı salladım. «Ne demek istiyorsunuz.»

«Görevliler onu yüzünde bir oksijen maskesiyle dı arı ta ır ve kar ı- larına çıkanlara, solunum güçlü ü çekti inden hastaneye götürülece i- ni söylerler.»

«Niçin böyle yapalım?»

Bay Dorfman, «Bayan Cutler geçmi te benzer durumlarda böyle yapılmasını isterdi,» diye yanıt verdi. «Böylece, ölümün etkisi karanlık bir bulut gibi otelin ve öbür konukların üstüne çökmez.»

«Bilmem ki...» Hâlâ kararsızdım. «nsanları bu ekilde aldatmak do ru mu?»

«Size Bayan Cutler'in eski günlerde nasıl davrandı nı söyledim. Burada olmu olsa, size zavallı Bay Parker'in bunu nasılsa umursamiya ca nı söylerdi. Otelin ço u ya lı oian mü terilerle a zına kadar dolu oldu unu unutmayalım.

«Bu tür ani bir ölüm, yedikleri her lokmayı incelemeye, odalarının konumunu be enmemeye, odalarının havasız oldu unu dü ünmeye ite- bilir onları. Böylece, kar ınıza bir sürü sorun çıkar. Her türlü acı ve sızı,

kalbin bir anlık bir teklemesi, ciddi bir hastalığın sinyali varsayılır, doktorlar çaırılır, Julius bu insanları çekap yaptırmak için hastanelere ko - turmak zorunda kalır.»

Ya lı muhasebe müdürü, «Bütün bunların ise otelin imajı için hiç de iyi olmadığını söylememe gerek yok,» diye ba ladı. «Burası insanların rahat etmek ve ho ça vakit geçirmek, evlerine ho anılarla dönmek için geldikleri bir yer.»

«Pekâlâ Bay Dorfman,» dedim. «Bu i i geçmi te nasıl yapıldıysa öyle çözümlerin.»

Müdür hemen telefona uzandı. Ambulansın otelin arka kapısına yana masını sa ladı. Bazı konuklar ambülançlıların Bay Parker'i sedyeye le dı arı ta ıdkılarını göreceklerdi tabii, ama bu, ambulansın ön kapıda durması ve ya lı adamın tekerlekli sedyeyle lobiden geçirilmesi kadar etkileyici olmayacaktı.

Kapalı bir gö ün ve aralıklı sa anakların bu üzücü olaya e lik etmesi bence çok uygun dü tü. Yne de ölünün, yüzünde oksijen maskesiy le koridorlardan geçirilmesi bana çirkin bir aldatmaca gibi göründü. Bunu özellikle, bazı konuklar ne oldu unu bana sorup da onlara Bay Parker'in kendini iyi hissetmedi ini ve muayene için hastaneye götürül - dü ünü söyledi im zaman daha da kuvvetli hissettim.

Durumu haber alıp gelen Bay Updike'a, «Sonradan Bay Parker'e ne oldu unu soracaklar ve tabii ki öldü ünü ö renecekler,» dedim.

«Orası öyle ama, buradansa bir hastanede öldü ünü duymaları, ölümünün etkisini azaltır,» diye kar ılık verdi ve omuzumu ok adı. «Durumu çok iyi idare ettiniz, yavrum» «Bayan Cutler bugünleri görebilse sizinle gurur duyardı» demenin dilinin ucuna kadar geldi ini farkettim, ama gözlerimdeki öfke parıltısını farkederek, «Çok iyi idare ettiniz,» diye yinelemekle yetindi.

Bay Parker'in ölümüyle götürülmesine ili kin olaylar Jimmy'nin gidi ini geçici olarak aklımdan uzakla tırmı tı, ama her ey olup bittikten sonra ofisime dönünce bu kriz sırasında yanımda olmayı ina hayıflandım. Onun bana ne denli destek oldu unu, gücüne ve sa ladı ı güvenceye ne denli gereksinme duydu umu imdi daha iyi anlıyordum. çimden Texas'a telefon edip ona olanları anlatmak geldi, ama bunun hakça bir davranı olamayacağını dü ünerek vazgeçtim. Saate bakınca, onun u sıralar yeni karde yile tanı maktaki olması gerekti ini anladım. Benim sorunlarım biraz daha bekleyebilirdi.

Ak ama do ru koltu umda otururken derin bir bitkinli in pençesin deydim. Geçirdi im manevi sarsıntıdan sonra da bu çok do aldı. Ama bu gece her eye ra men iyi uyuyaca ıma emindim. Christie okuldan dönmü , piyano dersini almı ve ikizlerle oynamaya gitmi ti. Yeme ini onlarla yemek istedi, ben de kabul ettim. Kendim pek aç de ildim, daha ileri bir saatte çay ve tostla yetinmeye karar verdim. Defterlerimi ve raporlarımı kaldırıp ofisten çıkmaya ve ak am yeme inde konukları a ırlayabilmek için eve gidip üstümü de i tirmeye hazırlanıyordum. Bu gece olanlardan dolayı bu her zamankinden.büyük bir önem ta ıyordu.

Ama tam aya a kalktı im sırada kapının hafifçe vuruldu unu i ittim. Gelen Betty Ann'di.

Genç kadın hamileli inden beri kilo almı tı, ama dolgunla ma! benim kanımca onu daha çekici hale getirmi ti. Yaptı ı do um ona aldıı kilolardan pek fazlasını kaybettirmemi ti. Otelde ya amaktan hâlâ mutlu görünüyordu. Eski kolej arkadaş ları onu sık sık görmeye geldikle ri gibi, Cutler Koyu'nun en varlıklı üyeleri arasından arkadaş lar da edin mi ti. kızlerin bakımı, oteldeki çalı maları ve sosyal ya amı onu yeterince me gul ve ho nut ediyordu. Bu nedenle de içeri girip kapıyı arkasından yava ça kapadıktan sonra, hiçkıra hiçkıra a lamaya ba laması üzere ne pek a ırdım.

Birden, bir üzüntü günü ya adı ımızı dü ündüm. Renksiz gök, ya rı mur ve kasvetli dünya sanki mutluluk duvarımızın her çatla ndan içeri sızarak hayatımızı karartmı tı.

Aya a kalkarak, «Bir eye mi üzüldün, Betty Ann?» diye sordum. Yanıtı daha da iddetli hiçkırıklar oldu. Onu kanepeye götürerek oturttum. A lamaktan yüzü i mi ti.

Hiçkırıkları arasında, «Ah Dawn, daha fazla dayanamayaca ım. Mutlaka birisiyle dertle meliyim. Çok üzgünüm,» diye geveliyordu.

«Özür dileyecek bir ey yok. Biz karde de il miyiz?» dedim. «Nal oldu? kızlerle ilgili bir sorun mu var?»

«Yok, Tanrıya ükür, onlar iyi.»

Sosyete züppesi annesinin gözlerimin önünde canlanmasıyla, «Yoksa sorun ailen mi?» diye sordum. Betty Ann kaç kez bana annesinden yakınımı , konukları kar ılamasını ve otelde hostes gibi çalı masını onun için kendisi için onur kırıcı buldu unu söylemi ti.

Kızca ız, «Hayır,» diye ba ını salladı. Derin bir soluk aldıktan sonra, «Sorun Philip,» diye baklayı a zından çıkardı.

«Philip'e ne oldu ?» Philip'in karısına, benim hakkımda bazı şeyler söyledi inden korkmaya başlamıştım.

Betty Ann açıkladı. «Philip geçen haftadan beri her gece baka bir odada yatıyor. Nedenini bilmiyorum. Ona hiçbir şey yapmadım. Aramızda bir tartışma bile geçmedi. Sadece... kalkıyor ve çıkıp gidiyor.»

«Sadece kalkıyor ve çıkıp gidiyor da ne demek? Yani seninle yattığını, sonra da seni yalnız bıraktığını mı söylemek istiyorsun?»

«Evet.» Betty Ann gözlerini sildi ve yine kesik soluklar alıp vermeye başladı. «Yataktan kalkıp ortadan kayboluyor. Önceleri bir yerlere gidip... orada bir hizmetçiyle ya da öyle birisiyle buluştuğunu sandım. Bir şey yapmaya, hatta nereye gittiğini sormaya bile korkuyordum.»

«Philip'in oda hizmetçilerimizden biriyle buluşacağını hiç sanmam,» dedim.

«Hayır, öyle bir şey yapmıyor.» Genç kadın elinde sıkı sıkı tuttuğu mendili burnuna götürüp sünkürdü. «Sonunda dün gece arkasından ben de kalktım ve onu izledim. Sadece baka bir odaya gitti.»

«Baka bir odaya mı? Hangi odaya?» diye sordum.

«Eski dairene gitti,» diye yanıtladı Betty Ann. Birisi, bir kova dolusu buz gibi suyu baka imdandan a a ı bo altsa bu kadar olurdu. Dondurucu suların omuzlarımdan sırtıma aktığını ve omurgam boyunca a a ı süzülüyor üzüntü hissediyordum adeta.

«Eski dairene mi gitti?» diye sordum.

«Evet. Ne dersin Dawn, bu uzun zaman yanımda kalmaya dayanamadığını anlamına mı geliyor? Bu, bir bo anmanın baka langıcısı mıdır?»

«Hayır, sanmıyorum.. Niçin böyle yaptığını ona sormadın mı?»

«Bu sabah sordum. Huzursuz olduğunu ve sürekli dolaşmak zorunluluğunu duyduğunu söyledi. İnatlaşmama ve özellikle kimseye bir şey söylemem için de beni uyardı. Ama ben dayanamadım. Senin de, her şeyi sana söylediğini ona duyurmayacağını biliyorum. Ne yapayım dersin? Philip'in bu davranışını normal de il, öyle de il mi? Jimmy ile senin aranda hiç böyle bir şey olmadı, de il mi?»

Hayır gibilerden baka mı salladım. «Bu davranışının seni ne kadar kırdığını ona söylemelisin,» dedim. «Sakin konu ve derdini anlamasını sağla.»

Kızca ıza daha baka ne söyleyebilirdim? Devam ettim. «Ne kadar huzursuz olduğunu ona açık seçik söylersen, mutlaka yola gelir.» Böyle demekle birlikte, dediğimin doğru çıkacağından çok korkuyordum.

Botty Ann gülümsedi. «Konu abilece im senin gibi bir yakını oldu u için çok anslıyım,» dedi. «Bugün ba ından geçenlerden son buraya gelmekten çekiniyordum, ama sonra dayanamadım.» /

«Bir sorun yok,» diyerek elini ok adım.

Betty Ann rahatlamı göründü. «Bu gece konukları buyur etmekf i ini hafifletmek için yanında olaca ım,» diye söz verip ekledi. «PhJ daha dönmedi, onun için de zavallı Bay Parker'e olanları bilmiyor.» l

«Birazdan ö renir nasılsa,» diye aya a kalktım. Birlikte kapıya yü dük.

Betty Ann, «Çocukların yemek odasına gidip yemeklerini yiy yemediklerine bakayım,» dedi ve beni yana ımdan öptü. «Sana tekr te ekkür ederim.»

Betty Ann koridorun kö esini dönüp gözden kaybolunca daya madım. Koridoru ve lobiyi hızlı adımlarla a arak aileye ait bölüme g tim. Kimseye farketirmeden merdiveni tırmandım ve eski daireme yür düm. Kapı kapalı olmakla beraber, kilitli de ildi.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. Eve yeni möblelerin yanısıra yeni ört ler, çar aflar ve yorganlar satın aldı ımızdan bütün eskileri bura bırakmı tık. Yatak odasına girince donakaldım. Hava birden bana sol nulamiyacak kadar sıcak gelmi ti. Yüzümü ate basmı tı.

Yata ın örtüsü açıldı. Philip'in, balayında Betty Ann'in giymesi içi. benden aldı ı gecelik, yata ın yattı ım yanına özenle serilmi ti. Tatsı bir önseziyle yakla tım. Yata ın yanına varınca, aynen üphelendi i gibi parfümümün kokusu burnuma çarptı. Yastık yüzüyle çar af parf me bulanmı tı. Öbür yastık ise hâlâ Philip'in ba ının izini ta ıyordu.

Bu gariplik kar ısında hem korkarak hem de büyülenerek kalakal mı tım. Derken, dı arıda ayak sesleri duyar gibi olunca, kalbim çarpma ya ba ladı. E er gelen Philip'se beni burada bulmasını hiç istemezdi Nasıl bir tepki gösterece ini bilemiyordum. Betty Ann'in bana geli yakındı ını mutlaka anlardı. Ayak sesleri onların dairesinin dı ında dur du. Kapı aralı ından göz atınca gelenin gerçekten de Philip oldu un gördüm. Kendi dairesine girdi.

Kapıları kapanır kapanmaz ben de eski dairemde çıkarak ko a ko a merdiveni indim. Arkama bakmadan... Bana, karabasanlardan kaçıyor mu um gibi geliyordu. Ailenin bölümünden çıkıp kendimi lobide bulunca, gürlütyü, kalabalı ı ve hareketlili i hiç bu kadar özlememi

oldu umun farkına vardım. Otelde daha fazla durmayarak ak am yeme-i için eve giyinmeye ko tum.

Daha kapıdan içeri girerken Jimmy'yi ne kadar özlemi oldu umun farkına vardım. Bu belki de yeni evimizde ilk kez onsuz kaldı m içindi. Her taraf bana onu anımsatıyordu. Sevgili koltu u bana o kadar bo görünüyordu ki. Yemek masasının ba ndaki sandalyesi de öyle. Gardroptaki giysileriyle yatak odasında tra losyonunun kokusu gözleri- mi ya arttı.

Elimden geldi ince çabuk giyindim ve yemek salonunda konukları kar ılamak için otele ko tum. Yine taptaze ve mutlu gözükten Betty Ann de bana katıldı.

«Philip'ten sonra benimle bulu masını istedim,» dedi. «Bir lokale kokteyl içmeye ve konu maya gidece iz. Umarım, her ey düzelir.» Kız- ca ızın gözleri umutla doluydu.

«Tabii ki düzelecektir,» dedimse de, Philip'le arasındaki sorunun ne kadar ciddi oldu undan habersiz oldu unu dü ünüyordum.

Philip de çok geçmeden yanımıza geldi. «Heyecanı kaçırmı ız,» dedi ve otelde bir ba ka konu un öldü ü zamanı anlatmaya giri ti:

«Ya m be ten, altıdan fazla de ildi. Odaya gizlice göz atınca, kadı- nın kireç gibi beyaz bir yüzle yata ına serili oldu unu gördüm. Ama asıl anımsadı m, yüzünde ne kadar bol makyaj oldu uydu. Anla ılan, ölmeden önce özenle boyanmı tı.»

Betty Ann, «Ne olur, artık bu konuyu bırakalım, Philip,» diye yalvar- dı. «Bu tatsız konular tüylerimi diken diken ediyor.»

Gerek Philip gerekse ben, Betty Ann'in tavrını anneminkine benze- terek döndük, ona baktık.

Genç adam, «Tamam. Biz de yemek salonuna gidelim,» diyerek iki- mizin de koluna girmeye yeltendi. «Jimmy burada olmadı ına göre, bu gece iki hanıma birden kavalyelik etmem gerekecek.»

«Hayır, te ekkür ederim, Philip,» dedim. «Ben Christie'yi alıp eve. dönüyorum. Bu gece çok hafif bir eyemekle yetinece im. Siz keyfini- ze bakın.» Bu sözlerden sonra Philip'in tepkisini beklemeden oradan uzakla tım.

Jimmy'nin gidi inin anlamı ancak ak am olunca Christie'nin kafası

n,! gayıldı. İmdiye kadar birimizden birimiz gidip ötekini yalnız bırakmamı tı. Çok bilmi kızım beni sorgulamaya başladı.

«Babamın niçin gitmesi gerekti? Niçin onun babası bizi görmeye gelmiyor? Niçin hepimiz birden gitmedik?» Yaptı mı açıklamaların hiçbirini onu inandıramamı tı. Sonunda somurttu. Michael'in i ine gelmeyen eylere kar ı ho görüszüzlü ü ona da geçmi tı.

Telefon çalınca yerimden hoptadım. Beni arayanın Jimmy olması için dua ediyordum. Sesini duymak beni hiç bu kadar mutlu etmemi tı. Onu ne kadar özledi imi söyledikten sonra, zavallı Bay Parker'e olanları ve durumu nasıl idare etti imizi ona anlattım.

Jimmy, «Ne kadar kötü,» dedi. «Orada olup sana yardım edemedim için için çok üzgünüm.»

«Ben de yanımda olmanı isterdim. Ama sonunda yeni karde ini tanı mana sevindim. Longchamp Baba nasıl?»

Jimmy, «yidir. Ama buraya gelmemen onu dü kırıklı ina u rattı,» dedi. Ekledi. «Neyse ki pek yakında otele gelece ine söz verdi. te, kendisi de bunu sana söyleyecek.»

Solu umu tuttum. Longchamp Baba'yla o kadar uzun zamanlardan beri konu mamı tık ki.

«Nasılsın, tatlım?» diye sordu. Bo azıma bir ey dü ümlendi i için konu amadım. Babamla ilgili bütün o sınımsız anılarım hayalimde canlanmı tı. Buna kar ın, öfkeli oldu u ya da fazla viski içti i zamanla. anımsamamaya çalı ıyordum.

«yiyim, babacı ım?» dedim. «Ya sen nasılsın?»

«yi olmaya çalı ıyoruz. Evden uzakla amadı ımız için üzgünüm.: Seni sık sık dü ünüyoruz.»

«Ben de seni dü ünüyorum, babaca ım.»

«Benim hapisten o kadar çabuk kurtulmamda senin rolün oldu unu biliyorum. Zeki bir kız oldu unun farkındaydım. Günün birinde önemli biri olacağını biliyordum.» Longchamp Baba pek fazla de i me mi ti: eskisi gibi övünmeden duramıyordu.

«Önemli biri de ilim, baba,» dedi. «Burada bir sürü ki i bana yardım ediyor. Zaten bu benden önce de kurulu bir i di.»

«Haydi, haydi, bu kadar alçakgönüllü olma kızım. Beni kandıramazsın, Dawn güzelim. Seni o kadar iyi tanıyorum ki.»

İmdi adamca ızın sesini duydukça, Jimmy ile birlikte onu görmeye gitmeyi ime esef ediyordum.

Longchamp Baba devam ediyordu. «Jimmy otelinizi anlatıp durdu. Çok güzel bir yere benziyor. Bu yıl bir ara sizi görmeye geliriz. Söz veriyorum.»

«Umarım gelirsiniz, baba.»

«Bak, Jimmy yine seninle konu mak istiyor.»

«Dawn...»

«Ah Jimmy, seni öyle özledim ki. Christie de bizi bırakıp gitti i için marık bir çocuk gibi davranıyor.»

«Ben de seni özlüyorum, Dawn. Evet, birkaç güne kadar sana iyi haberlerim olabilir. Babamla ben bir i in üzerindeydik. Bu gidi le bir sonuca ula aca ımızı sanıyorum.»

«Neymi bu i , Jimmy?»

Jimmy, «Emin olana kadar bir ey söylemek istemiyorum,» dedi.

Christie o sırada, «Ben de konu aca ım,» diye ete imi çeki tiriyo-
du.

«Christie seninle konu acak, Jimmy,» deyip küçük kızına telefon ahizesini uzattım. Christie böylece, sesini duydu u Jimmy'ye sarılabile cekmi gibi ahizeyi ba rına basmı tı.

«Alo babacı ım,» dedi. «Ne zaman eve dönüyorsun?» Jimmy'nin ona söylediklerini dinledikten sonra, bana o küçük öfkeli bakı larından birini fırlattı, arkasından Jimmy'ye uslu olaca ına söz verdi. Jimmy bun-
dan sonra küçük kızın gözlerinin parlamasına neden olan bir ey söyle-
di.

Ahizeyi bana uzatırken, «Babam bana gelirken çok özel bir ey getirecek,» dedi.

«yi bir çocuk olursan getirecek,» dedim.

«yi bir çocuk olaca ım,» diye söz verdi.

Ahizenin içine, «Yne benim,» dedim.

«Selam sevgilim.»

«Seni seviyorum, Jimmy. Çabuk dön, olmaz mı?»

Jimmy kar ı taraftan telefonu kapadıktan ve çevir sesi ba ladıktan sonra bile ben i itiri elimden bırakmadım. Böylece Jimmy'nin sesini daha uzun alıkoyabilece im sanki.

Christie, «Niçin a lıyorsun, anne?» diye sordu. A ladı ımın farkın-
da bile de ildim. Gözya larımı yanaklarımın üstünde hissedince güldüm. «Babamızla konu tu um için mutluyum,» dedim.

Christie, «Mutluysan niçin a lıyorsun?» diye sordu.

«Bazan mutlu olununca da a lanır. Göreceksin. Haydi gel. Pijam larını giymenin zamanı geldi.» Küçük kızımı elinden tuttum ve yukarı çı tım. Bayan Boston izin günü oldu u için kentteki kızkarde inin yanı gitmi ti. Sabahleyin, benim yalnız olaca mı duyunca gitmek iste mi , ama ben ısrar etmi tim.

«Daha önce de defalarca yalnız kaldım, Bayan Boston,» demi tim. Ama imdi ke ke öyle demeseydim, diye dü ünüyordum. imdi yanımda birilerine her zamankinden fazla gereksinme duyuyordum.

Christie'yi küçük yata ına yatırdıktan sonra on be dakikada b odasına göz atıyordum. Bir saate yakın zaman uyanık kaldı, ama s sonunda gözkapakları a ırla tı ve ister istemez uykunun koynu yuvarlandı.

Ancak bundan sonra yatak odama geçerek geceli imi arkam geçirdim. Yorgunluktan kendimden geçinceye kadar okumaya, aralık! sız okumaya karar vermi tim. Ama gözlerim sayfaların üstünden kayıra geçiyor, kelimeler beynimde bir anlama bürünmüyordu. Sonunda pe* edip ı ı ı söndürecektim ki kapının zili çaldı.

Eve kim gelmi olabilirdi? Otelde bana ihtiyaç duysalardı telefiri ederlerdi. Merak, ama aynı zamanda endi e duyarak, ipekli sabahlı mı arkama geçirdim. Kapıyı açınca Philip'le kar ıla tim. Ayaklarının üstün"j de sallanıyor ve bana sırtıyordu.

«yi ak amlar,» diye mırıldanırken denge bulmak için kapı pervazı" na yapı tı.

«Philip Cutler, yoksa sarho musun?» diye sordum.

«Sarho mu? Hayır... Ya da... belki biraz.» Philip do ruldu. «çeri girebilir miyim?»

«Saat geç, Philip. Ne istiyorsun?»

«Sadece...biraz konu mak,» dedi. Neredeyse öne devriliyordu, Çaresiz kapıyı kapadım.

«Bunu nasıl yapabilirsin, Philip?» diye ona çıktı tim. «Seni görürler j se oteldeki konuklarımızın ne diyeceklerini hiç mi umursamıyorsun? Sana ne oluyor böyle?»

Elleriyle kulaklarını tıkar gibi bir hareket yaptı. «Aman Tanrı, kadirf sanki mezarından çıktı,» diye inledi. Ve taklidimi yapmaya giri ti. «Bunu nasıl yapabilirsin, Philip? Seni görürlerse oteldeki konuklarımızın ne' diyeceklerini hiç mi umursamıyorsun? Sana ne oluyor böyle?»

«Philip!»

«Bana içecek bir şey ver,» diye homurdanarak sendeler adımlarla oturma odamıza daldı. Jimmy'nin viskiyi nereye koydu unu bildi inden do ru o tarafa yöneldi.

«Yeterince içmi sin, Philip,» diyerek odanın ortasında yolunu kes tim ve sa kolunu yakalayarak kendi etrafında döndürdüm.

O, yıldı k bir gülümsemeyle, «Dawn, bu gece bütün güzelli in üze rinde,» dedi. «Seni böyle saçların omuzlarına dökülmü vaziyette dü lerdim hep.» Dudaklarını dilinin ucuyla yalıyorak ekledi. «Sabahl ının altında o effaf geceliklerinden birini giyiyorsun, de il mi?»

«Philip do ru otele karının yanına dön! Hemen imdi!» diye emret tim. «Olur» der gibi ba ını e di, ama yerinden kıpırdamadı.

«Karım,» dedi ve bakı ını benim üstüme dikti. Dudaklarında gülüm emenin karikatürü olarak nitelendirilebilecek çirkin bir kıvrım vardı. «O üvenlik görevlisi, babanı tanımamı olsaydı imdi benim karım olabilir in.» Omuzlarımı kavrayarak alnını saçlarıma bastırdı. «Büyükannem bir şey demeye fırsat bulamadan kaçıp evlenirdik,» diye fısıldadı. Konu u tarzından, bunun, zaman zaman zihninde evirip çevirdi i bir fantezisi oldu unu anlamı tım.

«Philip, bu çok gülünç. Böyle şeyleri dü ünme ve dü lemek tek kelimeyle gülünç,» dedim.

«Hayır, gülünç de il,» diye kar ılık verdi. Nefesinin viski kokusuna tahammül edemedi imden kollarının arasından kurtulmaya çalı tım, ama parmaklarının baskısını arttırdı ı gibi, sa elini sırtıma dayayarak omurgam boyunca kaydirmaya ba ladı. Dudaklarını gözlerimin üstün de gezdiriyordu. Debelenerek kollarından kurtuldum. Sendeledi. Gözle rinde cam gibi bir parıltı vardı.

«Bekle, Dawn,» dedi. Sesi hemen hemen fısıltı halini almı tı. «Bizim çin çok geç de il.»

«Sen neler söylüyorsun, Philip? Böyle şeyleri nasıl dü ünebilirsin?» diyerek arkaya do ru bir adım attım.

Ba ını salladı. «Anlamıyorsun. Dinle...» Yalvarmaya ba lamı tı. Bana do ru bir adım attı. «Jimmy ile senin bir çocuk yapmaya çalı tı ını zı, ama aradan bu kadar zaman geçmesine ra men, ba aramadı ını zı biliyorum. Ama biz ikimiz ba arsız olmayız.» Sesini biraz yükseltmi ti. «Kesinlikle ba arsız olmayız.»

«Ne?» Ellerimi deh et içinde gö süme yapı tırmı tım.

Philip devam etti. «Biz ba arsız olmayız. Gerçe i ise kimsenin bil

me ine gerek yok. Jimmy'nin bile. Anlamıyor musun: o, bebe in ken sinden oldu unu zannedecektir. Bu, ikimizin küçük sırrı olur, de küçük sırrımız.» Böyle bir fantazinin gerçekle mesi olası ı gülümsem sine daha bir parlaklık verdi ti. «Çocuklarımla ne kadar güzel oldukla)? nı görmüyor musun? kimizin çocu u da güzel olur. O çocuk altın sa" olursa, senin de saçların aynı renk oldu u için kimse bunu yadırgama Ben bunu senin için... bizim için... aile için yapmak istiyorum.»

«Philip, sen delisin, tahminimden de daha delisin. Söylediklerin bir kısmını sarho oldu un için söyledi ini biliyorum, ama bunla; aklından geçmi olması bile korkunç. Ben senin kızkarde inim. Dam larımızda aynı ailenin kanı akıyor.»

«Bunun önemi yok.» Genç adam gözlerini kapadı ve kuvvetle ba nı salladı. «Önemi olamaz. Babalarımız aynı de il.»

«Philip,» diye onun sözünü kestim. «Seninle akraba olmamı olsa dik bile, Jimmy'ye ihanet etmezdim. Kocamı asla aldatmazdım.»

Philip ehvet dolu bir gülümseyi le, «Aldatırdın,» diye ısrar eı «Sen bana benziyorsun. Annemize çekmemi olamazsın.»

«Hayır,» diye ba ırdım. «Buradan hemen çıkıp gitmeni istiyor'î Evine, karının yanına dön ve uyumaya çalı . Bu sapkın dü ünceleri bf ki sabaha unutmı olursun. Defol!» diye emrederek ona kapıyı göste' dim. Çaresizlik sesimi tizle tirmi ti. Philip bir an sendeledi, ama son yüzünde aynı ehvetli gülümseyi biçimlendi.

«Dawn...bebe imiz...» Bana yakla maya ba lamı tı. Odadan ka maya hazırlandım, ama bu sarho haliyle bile yeterince hızlı refleksi vardı. Uzanıp kolumu yakaladı ve beni kendine ve divanın üstüne do ru çekmeye ba ladı.

«Philip! Yapma bunu!» diye ba ırdım. Beni kollarının arasında hap* setmi , divanın üstüne bastırıyordu. Sonra, yüzüme ıslak öpücükler ya dırmaya ba ladı. «Philip, yine korkunç bir ey yapıyorsun!» diye ini dim. Ona tekme atarak kurtulmaya çabaladım. Ama bu hareket ba dengemi kaybettirdi ve o üstümde oldu u halde divanın üstüne ya:. yassı serildim. Bir kez daha haykırdım. Hatta kula ını ısırma ya bile y' tendim, ama kollarının mengenesini gev etmeyi ba aramadım.

«Dawn, oh, Dawn,» diye inliyordu. A zı gö üslerimin arasındayd Bo u maktan ba ım dönmeye ba lamı tı. Olanlara inanamıyordu Philip sa elini baldırımın üstünde gezdirmeye ba layınca, serbest ka mı sol elimle omuzunu yumruklamaya ba ladım, ama çabalarım b

• ne in bir file saldırmısından farklı de ildi. Sarho luk acı duymasını önlüyordu. Hayal dünyasının içinde bo uluyordu. i ten geçmek üzereydi.

Tam o sırada Christie'nin küçük sesini duydum. Debelenmeyi bırakarak tekrar kulak verdim. Christie arkamızdaki kapı aralığından bize • esleniyordu. Allaha ki Philip de onu duymuştu. Geçirdi i krizin son bulmasıyla dondu kaldı.

Christie, «Anne!» diye seslendi. Philip'i iterek oturdum. Bir yandan da sabahlı ımla saçlarımı düzeltiyordum. Yavrumun, bu olanları görmeline izin veremezdim.

Zoraki gülümseyerek, «Bir ey mi var, tatlım?» diye sordum. Bacaklarımı Philip'in altından kurtardım. O, divanda arkasına yaslanmış gözleri kapalı olarak oturuyordu.

Christie, «Babam geldi sanmı tım,» dedi. «Babam geldi mi?»

«Hayır, Christie.» Divandan kalkıp yanına gittim ve onu kucağına aldım. «Gelen baban de il,» dedim. «Gelen Philip Dayın.»

Christie, «Bet Yengem de geldi mi?» diye sordu.

«Hayır. Philip Dayın sadece otel hakkında bir ey söylemek için u ramı . Zaten gidiyordu,» diye ekledim.

«Evet, gidiyordum.» Philip de kalktı ve kostümüne çekidüzen verdi. "Vakit geç oldu. Ben yürüyerek otele dönece im,» dedi ve kapıya yöneldi. Çıkmadan önce döndü ve, «yi geceler, hanımlar.» diye bir reverans yaptı.

Christie kırık kadı. O, kapıyı açıp gidene kadar ba ka bir ey söylemedim.

«O kadar da de il,» diye karılıklı verdim, ama o beni ne duydu, ne de anladı. «Haydi yata a,» deyip onu yukarı ta ıdı. Christie'yi yatırdık ın sonra kapının kilitleli olup olmadığını bakmak için tekrar a a ı indim. Sonra, bütün ııkları söndürdüm ve kalbim çarpa çarpa yatak odama çıktım. Jimmy'nin yastı ını kendime çektim ve gözyaşlarımı bo mak için yüzümü onun içine bastırdım. En sonunda bu ekilde uyuyakalmışım.

Sabahleyin geceki olaylar bana daha çok bir karabasan gibi görünüyordu. Christie'yi giydirip okula hazırladım. Sonra, kendim de giyindim ve birlikte kahvaltımızı ettik. Onu yolcu ettikten sonra otele gittim. Ofisime gireli bir saat olmamıştı ki kapının vuruldu unu duydum. Gelen Philip'ti. Yorgun, hatta bitkin görünüyordu. Her zaman o kadar özenli i şterdi i saçları karıştı, kravatı da kötü ba lanmıştı.

«Dawn,» diye ba ladı. Onaters ters baktım. Devam etti. «Dün gec kl davranı imdan dolayı özür dilemeye geldim. Fazla içmi tim. Ne yap ımı bilmiyordum.»

«Bir daha sakın ben davet etmeden evime gelme, Philip,» diye g ledim. Onu ba ı layacak halde de ildim. «Christie'nin bizi görmesi ramak kaldı ını dü ünüyorum da...»

«Biliyorum, biliyorum. Çok üzgünüm. Bu yüzden kendimden nef: ediyorum.» Mahcup halde ba ını e di ve yere bakmaya ba ladı. Öfk: hafiflemeye yüz tuttu tu.

«Senin bir psikologa görünmen gerek, Philip,» dedim. «Kafanda bozukluk var. Tedavi olmazsan, sonunun Randolph'unki gibi olmas dan korkarım.» Philip hızla ba ını kaldırıp bana baktı. Ekledim. «Da,, imdiden garip eyler yapıyorsun.»

Phiiip, «Betty Ann sana söyledi, de il mi?» diye sordu birden.

«Kimsenin bana bir ey söylemesine lüzum kalmadı, Philip. H| eyi kendi gözlerimle gördüm.»

Philip önüne baktı. «Jimmy'ye söyleyecek misin? Yani... dün gecg| yi demek istiyorum?»

«Hayır,» dedim. «Söyleyecek olursam, Jimmy seni öldürür.»

• Philip yine önüne baktı. «Üzgünüm,» diye yineledi. «Bir daha olm yacak. Söz veriyorum. Ve konu abilece im birini bulmaya çalı aca im.»

«Güzel.»

Philip bana özlem dolu bir bakı fırlattı, sonra dönüp hızla odadaf çıktı. O gider gitmez ci erlerimde hapsedti im sol u salıverdim. Tüf dile im, söylediklerinin do ru olmasıydı. Jimmy'ye bir ey söylemeye ce imi vaat ederken samimiydim. Kocamın, oldu bitti Philip'le ilgili ül helerinin oldu unu biliyordum. Bu olanlar onları do rulayacak ve ada«

mı kudurtacaktı. J

Philip'in gidi inden bir saat kadar sonra telefon çalıp Jimmy'nir sesini duydu umda, aramızdaki büyük mesafeye ra men, bir eyle sezdi ini hissettim. Ama o ba ka bir nedenle, ona her eyi unutturan bir nedenle telefon ediyordu.

«Dawn,» diye ba ladı. «Bugün sana iyi bir haber verebilece im söylemi tim. te, oldu!»

Ne var Jimmy? Hiç bu kadar heyecanlı konu tu unu duymamı - tim.» Ben de giderek heyecanlanmaya ba lamı tim.

«Öyleyse sıkı dur. Babama, ikimize ait bir projeye yatırması için biraz para vermi tim.»

I «Ne projesi bu?»

«Biraz bekle. Babam hapisteyken arada sırada onu bunu arattıran bir adamla tanıştı. Zaten hapse girme nedeni de buydu: birisinin geçmişiindeki karanlık bir sırrı da federek o kişiye antaj yapmaya kalktı. Her neyse, babam tahliye olur olmaz o adamı bizim ile görevlendirdi. Sonra, ne oldu onu tahmin et.»

«Tahmin edemiyorum, Jimmy. Ne oldu?»

«Fern'in izini buldu,» dedi Jimmy.

Bir an boyu bir şey söyleyemedim. Heyecandan kalbimin atırları hızlandı. Fern'in bebeklik zamanına ait tablolar gözlerimin önünden geçiyordu. Hastanenin bebek köşesinden ona ilk kez bakıp da benimle arasında hiçbir benzerlik olmadığını görünce duyduğum dü kırıklığı anımsıyordum. Ama aynı zamanda, onunla ilgilenerek geçirdiğim saatleri, onu tutmam ve ona arkı söylemem için aklımda anımsıyordum. Longchamp Anne, Fern'e bakmak için o kadar zaman harcadım için benden sık sık özür dilerdi.

«Her gün okuldan eve koşup bir bebeğe bakmaya yardım edeyim derken sen kendin küçük bir kız olmaya vakit bulamıyorsun,» diyordu.

Ama ben umursamıyordum. Fern'in büyümesine ve etrafındaki şeylere fetmesine tanık olmak müthiş bir şeydi. O, benim için canlı bir Dyuncaktı sanki.

«O adamın Fern'in izini buldu una sahiden o kadar emin misin, Jimmy?» diye sormaktan kendimi alamadım.

«Kesinlikle.»

«Sen Fern'i gördün mü?»

«Tabii ki hayır,» dedi Jimmy. «Fern, Texas'da değil. New York kentinde yaşıyor. Manevi ailesi sonradan ortaya çıktı. Manhattan'da senin oturduğun ve okula gittiğin semte pek uzak olmayan bir evde oturuyor.»

Jimmy, «Dünya bir kere, Dawn,» diye devam etti. «Sen New York'tayken ona o kadar yakınmışsın ki. Belki de kaldırımında onun yanından geçtin de farkında olmadın.»

Bu olasılık soluğumun kesilmesine neden oldu. Kalbimin atırlarının daha da hızlandığını hissederek, «Sence ne yapmalıyız, Jimmy?» diye sordum.

«önce eve dönece im, sonra da ikimiz onu görmeye gidece Korkarım, bizim ya adı ımızdan bile haberi yoktur.» Jimmy derin soluk aldıktan sonra tamamladı. «Ama çok yakında her ey de i e Göreceksin...»

Fern'i Tekrar Görüyoruz

Jimmy ofisimdeki kanepede oturmu , Longchamp Baba'nın t u adamdan ö rendiklerini sıralıyordu. Sabah bana telefon ettikten s* ra do ru eve gelmek için yola çıkmı , gelir gelmez de ofisimde solü almı tı. Otelde pek az ki inin döndü ünden haberi vardı.

«O çiftin adı Osborne,» diye ba ladı. «Clayton ve Leslie Osbor Clayton Osborne, Wall Street'te bir yatırım uzmanı. Karısı ressam of rak ünlenmeye ba lamı . Kentin urasındaki burasındaki galerilerde ta loları sergileniyor. Greenvich Village'de de bir atölyesi var.»

«Kaç ya larındalar?»

«kisinin de ya ı otuz be civarında.»

«Ba ka çocukları var mı? Öz çocukları ya da evlat edinilmi çocu lar?» diye sordum.

«Hayır. Manhattan'da Birinci Cadde de büyük bir evleri var. Dok yıldır orada oturuyorlarmı . Ondan önce de Richmond'da otururlarmi Fern çok pahalı bir okula devam ediyormu .» Bay Updike'la pahalı ö} dedektifinin ba aramadı ını gerçeikle tirdi inden dolayı Jimmy'n gurur duydu u belli oluyordu.

Osborne'ların bunca yıldan sonra gözlendiklerinden herhal habersiz olduklarını dü ünerek, «Varlıklı ve kültürlü kimselere benziyo lar,» dedim. «Özellikle kentin o semtinde bir evleri de oldu una göre...

Jimmy, «Bunun konuyla ne ilgisi var?» diye söylendi. Diken üstü de oldu u belliydi.

«Hiç,» dedim hemen. «Yalnız Fern'in güzel eyleri oldu una v rahat bir hayat sürdü üne sevinivorum.»

Jimmy, «Evet, en azından buna sevinmeliyiz,» diye itiraf etti.

« imdi ne yapaca ız, Jimmy?» diye sordum.

Jimmy kararlı bir tavırla, «Masanın üstündeki telefonu alıp onları numarasını çevirece im, onlara kim oldu umuzu ve ne istedi imizi söy- leyece im,» dedi.

«Biz ne istiyoruz, Jimrny?» diye sordum. New York'a varınca ne yapaca ımızı gerçekten de bilmiyordum.

Jimmy bir an a ırımı göründü. «Tabii ki Fern'le konu mak, büyüü mü, neye benziyor, onu görmek istiyoruz. O benim kızkarde imdir.» Haklarını talep eden biri gibi konu uyordu.

Yine de ben endi eli olmaktan kendimi alamıyordum. Osborne'lar da alaca ı bir red cevabı onu öfkeden çıldırtabilirdi. Ama yine de bek ltnmedik telefonu Osborne'lar için gerçek bir ok olacaktı.

Jimmy birden aya a kalktı. «Telefonu etmenin zamanı geldi.»

Jimmy numarayı çevirirken, ben odanın içinde kafese kapatılmış bir aslan gibi bir a a ı, bir yukarı yürümekten kendimi alamadım.

Kar ı taraf telefonu açınca, Jimmy, «Bay Clayton Osborne'la mı konu uyorum?» diye sordu. Solu umu tutarak dinledim. Jimmy adının her bir bölümünü bir and gibi vurgulayarak." «Benim adım James Gary Longchamp,» dedi. Hattın öbür ucunda sessizli in egemen oldu unu yüzünden anladım. Jimmy, «Bay Osborne?» diye adamı dürttü. «Benim kim oldu umu biliyorsunuz? Fern kızkarde imdir.»

Zamanında Longchamp Anne'yle Baba'nın yaptı ı gibi Osborne'lar da gerçe i zihinlerinin karanlık bir kö esine gömüp Fern'i gerçek çocukları yapmı olabiliyorlardı. imdi ise Jimmy geçmi i kar ı tırıyor ve gerçe i bir bardak buzlu su gibi suratlarına çarpıyordu.

Jimmy'in söylediklerinin ya da daha do rusu talep ettiklerinin arasına uzun sessizlik süreleri girdi. Konu ma biraz daha sürdükten sonra, Jimmy ertesi gün ö leden sonra be le altı arasında evlerine gelmek üzere onlardan randevu aldı. Telefonu kapayıp arkasına yaslandı inda tükenmi gibi bir hali vardı. Sonra, elini saçlarının üstünde gezdirdi ve aya a kalktı.

«Anla tık,» dedi. «Fern'i görebilece iz. Ama kimliklerimizi gizli tutmak ko uluyla. Bay Osborne bunda ısrar etti. Benim de kabul etmekten ba ka çarem yoktu. Evlerine onların dostları olarak gelmemiz ko uluyla Fern'i bizimle kar ıla tıraca ına söz veriyor. Tabii ki adı artık Fern de il. Onu alır almaz adını de i tirmi ler.»

«Yeni adı neymi ?» diye sordum.

Jimmy tükürür gibi, «Kelly,» dedi. «Kelly Ann Osborne.»

Bu ad kula a ho geliyordu, ama bunu Jimmy'ye söylemeye korktum. «Onun hakkında daha ba ka ne söyledi?» diye sordum.

«On ya inda bir kıza göre fazlasıyla hazırcevap, özetle, büyüümü

de küçülmü bir kız oldu unu. Konu ma tarzından Fern'in ya ina g ileri oldu unu anladım.»

«Evet,» dedim. «Christie gibi demek.»

«Hımm.» Jimmy bir an dü ünür göründü.

Yüzünde yabancı olamadı im kaygılı anlamı görerek, «Bir ey var?» diye sordum.

«Bilmiyorum,» dedi. «Adamın konu masından Fern'le pek gurii duymadı inı sezer gibi oldum.» Jimmy sert bir hareketle ba inı kaldırıp bana baktı. «Kibirli birine benziyor. Burnundan konu uyormu gibi blf sesi var.» Jimmy omuzlarını silkti. «Belki ü ütmü tür.»

«Belki de sadece ok geçiriyordu, Jimmy.»

«Olabilir. Telefon numarasını nasıl buldu umuzu, adını nasıl buld(umuzu sorup durdu. Onun sorularını atlayarak ona bazı sorular s dum.» Jimmy'nin birden gözleri parladı. «Dü ün bir kere, Dawn. A" dan hemen hemen dokuz yıl geçtikten sonra en sonunda Fern'i göre iz.»

Jimmy'nin yüzünün böylesine gülmesi beni de heyecanlandırdım™ Fern öyle bir baktıktan sonra, bizi ve özellikle Jimmy'yi tanıyabilecek miydi acaba? Fern'in yüzünün çizgileri artık belirlenmi olmalıydı. A aynı zamanda tanımak için gözle görülmeyen bir ey, sihirli bir duy yok muydu? Philip'i ilk gördü üm zaman hissettiklerimi, öncel romantik bir çekim sandı im duyguyu anımsıyordum. Gözlerinde, a mızda bir yakınlık oldu unu bana anlatan bir özellik vardı. Bunun k ba ı, kältım ba ı oldu unu o zaman bilmiyordum. Anlayamamı tı Fern de belki benim gibi bu gibi eyleri anlayamayacak kadar gençti duygularını ba ka bir eyle karı tıracaktı. Kafası karı acaktı, biz karanlıkta sessizce kayıp geçen gemiler gibi hayatına girip çıkaca Lo lukta birbirimizi hayal meyal farkedecek, fakat kim oldu umuzu b birimize anlatan içimizdeki sesleri duyamayacaktık.

«Evet, Jimmy,» dedim. «Çok sabırsızlanıyorum, ama itiraf ederi aynı zamanda biraz da korkuyorum.»

Jimmy bana, ona olan a kımı hep diri tutan o çok özel bakı ıy baktı. «Ben de korkuyorum, Dawn,» diye itiraf etti. «Ben de.»

Yolculuk için vakit kaybetmeden hazırlıklarımızı yaptık. Christi Jimmy'nin, bir günden kısa bir süre içinde gelip gidecek olmasına he a ırımı , hem de kızımı tı. Benim de gidece imi duyunca o da bizim gelmek istedi, bunun olamayaca inı ona söyledi imizde de önce a l

dı, sonra da somurttu. Allaha ki Jimmy ona Texas'dan bir arma an getirmeyi unutmamı tı. Bu, minik sı ırlarıyla atları, kiminin elinde kement olan kovboylarıyla minyatür bir Texas çiftli idi. Kadınlarla çocuklar da vardı, kadınların bazıları ise yayıkların ba nda tereya yapmakla me guldü. Çiftlik evinin önünde minik möbleli minik bir veranda vardı. htiyar bir büyükanne ise gerçekten sallanan minyatür bir salın caklı koltukta örgü örüyordu. Bu çiftlik modelinin montajının yapılması gerekiyordu. Sanırım, Jimmy'nin bundan ikâyeti yoktu, böylece, New York seyahatini dü ünmekten kurtuluyordu. Çiftlik modelinin montajı tamamlanıp Christie'nin odasındaki yerine konulana kadar yata a gelmedi.

Yanıma girerek, «Neyse,» dedi. «Çiftlik biz dönene kadar onu me gul eder.» Bana daha fazla sokuldu. «Texas'dayken seni gerçekten çok özledim.»

«Ben de seni özledim ve seninle gitmeye çalı madı ima çok üzül düm,» diye itiraf ettim.

Jimmy, «Babam çok de i mi . Bamba ka bir adam olmu ,» dedi.

«Nasıl yani?»

«Bilmiyorum. Hayatıyla uyum sa lamı bir kere. Artık geç saatler de içkili olarak eve dönmüyormu . Daha do rusu, Edwina öyle diyor. O luna ise a ırı derecede dü kün,» Jimmy özlem dolu bir bakı la ekledi. «Benimleyken de böyle bir baba olmasını isterdim.»

Ondan bu sözleri duymak yüre imi paramparça etti. Gözlerimin ya ardı nı hissettim. Ama tek yapabildi im, uzanıp onu yana ndan sevgiyle öpmek oldu. Jimmy bana dönüp gülümsedi. Sonra, elinin tersi ni yava ça yana ımın üstünde gezdirdi.

«Seni o kadar seviyorum ki,» deyip beni kendine çekti. Sonra öy le fısıldadı. «Bir daha birbirimize kızmayalım,.olmaz mı?»

«Hiçbir zaman kavga etmeyece iz,» diye söz verdimse de, hiçbir zaman üzgün, kaygılı veya yalnız olmamak olanaksız bir dü , içinde ya adı ımız dünyaya göre fazla sihirli bir ey gibi görünüyordu.

ikimiz de konu madan yatıyor, bizi dünün acı anılarından koparması için uykuyu dört gözle bekliyorduk.

Ertesi sabah erken kalktım ve biz yola çıkmadan yapılması gereken bazı i lerle ilgilenmek için otele gittim. Seyahatimizin gerçek amacı hakkında kimseye tek bir kelime söylememi tik. PhilipMe Betty Ann alı

veri e gitti imizi sanıyorlardı. a ırmı lar, fakat kesinlikle üphelenme mi lerdı. VValdorf'ta bir oda ayırttık ve ö leden sonranın erken bir saaatinde oraya vardık. Gökteki bulutlar da ılmı tı, böylece New York'ta bizi parlak ve mavi bir gökyüzü kar ılımı oldu. Gecikmi bir ö le yeme i yedik. kimiz de sinirliydik. Sırf bir eyle me gul olmak için ote- lin çevresinde biraz alı veri yaptım. Jimmy sonunda bir taksiye binip Osborne'lara gitmemizin zamanının geldi ini söyledi.

Osborne'ların evi New York kentinin o temiz ve düzenli semtlerinin; birindeydi. Burası, her türlü gürültüden ve dertten uzak görünüyordu. Sokakta ne aylak aylak dola anlar vardı, ne de kaldırım diplerinde çöp- ler. Temiz kaldırımlarda yürüyenlerde Manhattan'ın daha faal bölümlerindeki insanların tela lı yürüyü ü ve görünü ü yoktu. Sabah Bernhardt Okulu'na ve ö rencilik günlerimde ya adı m Agnes Morris'in pansiyonuna yakın oldu u için bu bölgeyi çok iyi anımsıyordum.

Taksi bizi verdi imiz adrese getirdi. Jimmy oförün ücretini verdik'] ten sonra, dönüp koyu renkli me e tahtasından kapıyı ve yukarısındak! vitraylı penceresini bir süre seyrettik. imdi artık geldi imize göre kadar sinirliydik ki kapının önündeki basamakları çıkarken birbirimize tutunmak zorunda kaldık. Ya adı ı gerilimi Jimmy'nin bakı ndan oku- mak mümkündü. Eski dik asker duru una geçerek kapının ziline bastı.! Zilin çalmasından arkasından küçük bir köpe in havlamaya ba ladı nı i ittik.

Birkaç saniye sonra Clayton Osborne kapıyı açtı. Bir yandan dai ayaklarındaki gri renkli kani i azarlıyordu, ama köpek, Clayton onu kuca ına alana kadar havlamasını sürdürdü. Clayton'un uzun ve zarif parmaklarının arasında iniyor ve kıvrıyor, ama havlamıyordu.

Clayton'un arkasında çizgili bir kostüm, boynunda da kravatı vardı. Kestanerengi saçlı ve elâ gözlü, uzun boylu, yakı ıklı bir adamdı. Belki de kar ı kar ıya bulundu u olay nedeniyle baston yutmu gibi bir duru u vardı.

«Ho geldiniz,» dedi. Jimmy onun burnundan konu masını kibir olarak nitelemekte haklıydı. Konu urken ba nı arkaya atıyor ve her kelı- mesinin arkasından bir tartı manın çıkmasını bekliyormu gibi çenesini geriyordu.

Jimmy, «Ho bulduk,» dedi ve kendini tanıttı. «Adım James Long- hamp, bu da e im Dawn.»

«Tanı tı ımıza sevindim.» Clayton Osborne köpe i öbür kolunun altına geçirdikten sonra, önce bana elini uzattı. Sonra Jimmy'nin elini

ba tan savma sıktı. Kenara çekilerek, «çeri buyrun,» dedi. Arkamızdan kapıyı kapadıktan sonra, durdu. «Önce unu açıklamak isterim,» dedi. «Kelly sefil geçmi i hakkında bir ey bilmiyor. Bildi i kadarıyla siz ikiniz i hayatından tanıdı im dostlarımsınız. Yakınlarda bir yere geldiniz ve bize u radınız. Ama uzun kalamayacaksınız. Kelly e er soracak olursa, gece Broadvway'deki bir temsile gidiyorsunuz ve otele dönüp hazırlanmanız gerekecek.»

Jimmy'nin yanımda horozlandı inı hissettim. Clayton Osborne'un kasıntı ses tonu benim de ho uma gitmemi ti. Bize yaptı ı lütuf için ona sonsuza dek minnettar olmamız gerekirmi gibi, gösteri li bir tavır- la konu uyordu.

kimizin de bir ey dememesi üzerine ekledi. «Bu konuda avukatı- ma danı tım: o da bu durumun ho una gitmedi ini belirtti. Bizi arayıp bulmanız usulsüz, hatta yasalara aykırıdır. Manevi çocukların ailelerini ve kendilerini koruyan yasalar vardır, özellikle bu gibi durumlara kar ı çıkarılmı yasalar...»

Jimmy'nin bir ey demesine vakit bırakmadan, «Biz buraya sizlerin ba ina dert açmak için gelmedik, Bay Osborne,» dedim. «Herhalde duygularımızı ve' Fern'i görmek istey imizi anlayı la kar ılırsınız.»

Adam, «Kelly,» diye düzeltti. «Onun adı Kelly'dir.» Sesi sertle ti. «Ona Fern dememelisiniz.»

«Peki, Kelly olsun,» diye düzelttim. Adam köpe i bir kolundan öte- kine geçirerek, «Siz ikiniz karı koca mısınız?» diye sordu.

«Öyleyiz,» dedi Jimmy.

Clayton Osborne'un yüzünde hafif bir a kınlık biçimlendi, ama adam kendini çabuk topladı. «Bir ey daha var,» dedi. «Bana Bay Osborne demeyin. Benim adım Clayton, karımınki de Leslie'dir. Kelly çok uyanık ve...» Jimmy'ye dönüp baktı. «Ya ina göre çok geli mi bir kız. Size bunu telefonda da söylemi tim. Böyle bir eyi derhal farkedip ku kullanabilir.»

O sırada bir kadın, «Clayton,» diye seslendi.

Hepimiz sesin geldi i yöne baktık. Leslie Osborne hole çıkmı tı. Arkasında nil ye ili bir gömlekle cin pantolon vardı. Kadında bir dansö- zün vücudu oldu u kesindi, ufak gö üsleri, incecik bir beli ve uzun ve biçimli bacakları vardı. Açık kumral saçlarını ba ının arkasında zümrüt ye ili bir kurdeleyle ba lamı tı. Yüzünde makyaj yoktu, ama zaten

yüzü boya gereksinmiyordu. Dudakları Allahtan kırmızıydı, mavi gözler kristal gibi parlıyordu, teni ise kusursuzdu.

«Kapının önünde niçin o kadar uzun kaldınız?» diye soruyordu.

Clayton Osborne, «Konuklarımızla tanı ıyorduk,» diye yanıt verd Bize döndü. «Bu da karım Leslie.» Genç kadın bize yakla arak eli uzattı. Kulaklarında bir çift teka pırlanta küpe oldu u dikkatimizi çekti Genç kadın bize, «Nasılsınız?» diye sordu.

Elini avucuma aldım. Parmakları uzun ve inceydi, ama avuçları di kati çekecek kadar kaslıydı. Tam bir sanatkâr eli, diye dü ündüm. Ya itibariyle kocasından daha sıcak ve daha az ku kulu oldu una kar verdim. Gözleri de beni tepeden tırna a süzmekle birlikte, dost bakı lı dı.

«Sizi gözlemledi im için özür dilerim,» dedi. «Bazan farkında olma dan yaparım bunu. Mesleki bir alı kanlık. Bir sanatkârım çünkü.»

«Anlıyorum,» dedim. «Biliyorum,» demek dilimin ucuna kadar gel misti, ama bunu söylememi tim. Onları ne kadar ara tırdı ımızı bilmes ni istemiyordum.

Bayan Osborne kocasına dönerek, «Evet, Clayton?» dedi.

Bay Osborne, «Sen onları salona al. Ben Kelly'yi getirece im, diye bildirdi.

Leslie Osborne sa daki odayı i aret ederek, « u taraftan,» dedi.

Osborne'ların evi yumu acık halılarla kaplı ve çok bakımlı, anti möblelerle dö enmi iki katlı, büyük bir binaydı. Görebildi im kadarıyla her oda pahalı ve güzel eylerle dolu birer camekân gibiydi. Her tara" tablolar dikkati çekiyor ve alt kö elerindeki imzadan hepsinin Leslie'nı eseri oldu u anla ılıyordu. Ama orada burada ba ka sanatkârların fırç sindan çıkma peyzajlar da vardı, Fern i te bu dünyada, bir zerafet sanat dünyasında, zengin ve güzel eylerle dolu bir dünyada büyütü mü tü.

Leslie, kahverengi bir ipekiyle kaplı bir divanı i aret ederek, «L": fen oturun,» dedi. «Ve onlar gelmeden önce bana çabuk kendiniz ha' kında bir eyler söyleyin.» Kendisi de benzer bir kuma la kaplı bir kan peye yerle erek sormaya ba ladı. «Nerede oturuyorsunuz?»

«Virginia eyaletinde Cutler Koyu'nda oturuyoruz. Orada ailemi kurdu u bir oteli yönetiyorum,» dedim.

Leslie, «O oteli duymu tum,» dedi. «Oraları çok güzel olmalı.»

«Öyledir.»

«Peki, ikiniz nasıl...» Jimmy'yi i aret etti.

«Nasıl mı evlendik?»

Leslie hâlâ gülümsüyordu. «Evet.»

Jimmy'ye baktım. Öykümüzü birkaç kelimeyle anlatmanın ne kadar güç olacağını ikimiz de anlıyorduk.

Hâlâ Jimmy'ye bakarak, «Sanırım, küçük ya tan beri birbirimize â ıktık,» dedi. «Jimmy askere giderken aramızda söz kestik. O terhis olur olmaz da evlendik. O tarihte ben Cutler Koyu'nda oturuyordum.»

Leslie Osborne, «Ne kadar romantik,» diyerek Jimmy'ye baktı. Ama bir ey söylemesine vakit kalmadan Clayton Osborne'la Fern kapıda bel irdiler.

Olmadı ımız ki iler gibi davranmak için söz verdi imiz halde, ikimiz de gözlerimizi aç bir bakı la Fern'in üstüne dikmekten kendimizi alamadık. Çocu un da ona, annesiyle babasının öbür ahablarından çok farklı ekilde baktı ımızı farketti ini hemen gördüm. Koyu renkli ka ları soru i aretleri gibi havaya kalktı.

Ya ına göre uzun boyluydu ve on de il, on iki, on üç ya ında bir kıza benziyordu. Longchamp Anne'nin ne kadar uzun boylu oldu unu anımsayınca bunu normal gördüm. Kâküllü saçları siyah oniks gibi pırlı pırlıydı. Aynen Longchamp Anne'nin saçları diye, dü ündüm. Fern'de Jimmy'nin kara gözleri de vardı, ama onunkiler daha küçüktü.

Clayton onu ya ına göre fazla geli mi olarak nitelemekte haklıydı. Henüz on ya ında olmasına ra men, vücudunun kıvrımları belirginle -meye ba lamı tı. Uzun kolları ve yuvarlak omuzları vardı. Vücudu bir kedininki gibi kıvrak ve çevikti. Gözleri aynen kedi gözü gibi keskin, sin 6 ve meraklı ifadeliydi.

Yne de pürüzsüz, esmer tenli güzel bir kızdı. Annesinin burnuyla a zını, babasının ise çenesini almı tı. Jimmy'yi onun yanında görüp de akraba olduklarını anlamamak zordu.

Clayton, «Konuklarımız Bay ve Bayan Longchamp. Bu da kızımız Kelly,» diye bizi birbirimizle tanı tırdı.

«Merhaba,» dedim. Bir an Jimmy'nin bir ey söylemeyece ini sandım.

Sonunda o da, «Merhaba,» dedi.

Fern konu maya ya da bize sadece bakmaya karar veremiyormu gibi bizi bir süre inceledi. A zını hafif araladıysa da, hiçbir ses çıkarma

di. Bakı ı Jimmy'den bana kaydı, sonra tekrar Jimmy'nin üstünde duft du.'

Clayton, «Biri seni selamlayınca senin de kar ılık vermen nezaki gere idir,» diye kıza çıkı tı.

Fern, «Merhaba,» dedi.

Clayton, «Otur, Kelly,» diye emretti.

Kız isteksiz bir tavırla en yakın koltu un üstüne çöktü. Bakı nı bil den ayırmamı tı.

Clayton, «Ne zamandan beri möbrelere böyle davranıyorsun? Herr de konukların kar ısında,» diye Fern'i bir kez daha ha ladı.

Leslie, «Kızı rahat bırak, Clayton,» diye aralarına girdi. «Ke bugün biraz keyifsiz.» Bize döndü. «Bugün okulda kötü bir gün g. mi .»

«Suç benim de ildi!»

Clayton bakı nı Fern'in yüzüne dikerek, «Bunu tartı manın ne yeri, ne de zamanı,» dedi. «Bay ve Bayan Longchamp uzun bir yoldan gelin ve burada sadece birkaç dakika kalacak eski dostlarımızdır.»

Clayton Osborne'un ziyaret süremizi sınırlaması Fern'in dikkatini çekmi ti. Daha büyük bir ilgiyle bize döndü. «Ne kadar uzaktan geldi niz?» diye sordu.

«Virginia'dan geldik,» dedim.

Fern merak etmi ti, «Otomobille mi yoksa uçakla mı geldiniz?» I

Jimmy, «Uçakla geldik,» dedi gülümseyerek. Genç adamın yüzül deki sıcak anlam Fern'in ilgisini uyandırmı tı. Bakı nda bir an tanımlı olarak nitelendirilebilecek bir anlam yakaladım.

Leslie'ye, «Ben de Virginia'da do mamı mıydım?» diye sordu.

Leslie gülümsedi. «Sana bin kere söyledim, Kelly. Virginia'da RicK mond kentinin hemen dı ndaki bir hastanenin yo un bakım ünitesini!» dünyaya gözlerini açtın. Babanla ben hamilelili imin dokuzuncu ayındı evimizden fazlaca uzakla mı tık... »

Longchamp Anne'yie Baba'nın beni de benzer bir yalanla oyaladık lartnı anımsıyordum. Ama bu sözlere nasıl bir tepki gösterdi ini görmlil için Fern'e baktı imda, onun da benim tepkimi gözlermi gibi bakı m yüzüme dikti ini gördüm.

«Siz ne i yapıyorsunuz?» diye sordu. «Babamın öbür dostları g | düzinelerce tahvil ve hisse senedi mi satın alıyorsunuz?»

«Virginia Beach'in en büyük otellerinden birinin sahibi ve işletmecisiyiz. /"dı Cutler Koyu,» diye bir açıklama yaptım.

Fern, «Ben hiç Virginia Kumsalı'na gitmedim,» diye söylendi.

Clayton, «Vah zavallı çocuk!» diye onun sözünü kesti. «Sen sadece spanya'yla Fransa'nın ve Karayip adalarının kıyılarına gittin.»

Fern adamı duymamı gibi davranarak, «Çocu unuz var mı?» diye sordu.

«Küçük bir kızımız var. Adı Christie.»

Fern sormayı sürdürdü. «Kaç yaında?»

Leslie, «İnsanları böyle sorgulamak ayıp, Kelly,» diye kızın sözünü kesti ve bize döndü. «Kelly çok meraklı bir çocuk. Clayton onun ileride gazeteci olacağını düşünüyor.»

«Varsın istediğini sorsun,» dedim ve Fern'e dönerek sorusunu yanıtladım. «Christie be yaını geçti. Be buçuk yaında var.»

Fern'in soruları bitmemi ti. Bilmek istedi. «Nasıl oluyor da sizin de yalnız bir tek çocuğunuz var?»

«Kelly!» Clayton bize baktıktan sonra küçük kıza doğru yürüdü. «Annen sana insanları sorgulamamamı söylemedi mi? Uygur bir konuyu sürdürmenin yolları vardır, ama seninki onlardan biri de il.»

Kız, «Sadece sordum,» dedi.

Ona, «Bir çocuğunuz daha olacaktı, ama düşünüyordum,» diye itiraz ettim.

Jimmy'in yüzüne bakınca kendini zor tuttuğunu fark ettim. İçinden, fırlayıp Fern'i kucaklamak geldiğini çocuğundan anlamıyordum. Fern'ie Longchamp Anne arasındaki benzerlikleri onun da gördüğünü besbelliydi.

«Okulda en çok sevdiğin ders nedir?» diye Fern'e sordu.

Küçük kız, «İngilizce,» diye yanıt verdi ve açıkladı «Bir sürü şey yazabiliyim için.»

Clayton, «Öyleyse niçin İngilizce'den sürekli kırık not alıyorsun?» diye sordu.

«Öğretmen benden hoşlanmıyor.»

Clayton dudak büktü. «Öğretmenlerinin hiçbiri senden hoşlanmıyor.»

Leslie küçük kıza savunmaya yeltendi. «Kelly bu yıl okula uyum sağlamak için biraz güçlük çekiyor.»

«Sadece bu yıl mı?» Clayton ka larını kaldırmı tı. Leslie onu gö mezlikten gelerek devam etti.

«Kelly isteyince çok zeki bir kız olabiliyor. Hatta sınıfının en iyile nin arasına bile katılabiliyor. Ama öteki çocuklar onun kadar zeki olm dıkları için canı sıkılıyor, can sıkılınca da ba ı derde giriyor.»

Clayton lafa karı tı. «Bugünlerde de sık sık canı sıkılıyor.»

Bu kez Fern konu tu. «Marion Lewis Okulu'ndan nefret ediyor Oradaki bütün çocuklar müthi züppe. Ke ke eskisi gibi bir devlet ok- luna gidebil eydim.»

Clayton, «Devlet okulunda da pek ba arılı oldu un söyleneme" dedi. Bize döndü. «Kelly'yi bu özel okula yazdırırsak de i ece ini, ö ilgiden yararlanaca ını sanmı tık, ama de i meyi kendisinin istem gerek.»

Fern aynen tahmin etti im gibi somurttu. Dudaklarını büzerek he mize arkasını döndü.

Leslie, «Cutler Koyu'nda yo un tatil mevsimleriniz oluyor m diye sordu.

«Son birkaç yıl çok iyiydi. Gelecek yıl birkaç tenis kortu yaptırın ve konukların yararlanması için marinamıza fazladan birkaç tekne daff satın almayı dü ünüyoruz. Son zamanlarda otele gelen konuklar gen: le iyor da...»

Fern ilgilenmeye ba layarak, «Kendi tekneleriniz de mi var?» di sordu.

Jimmy, «Evet,» dedi. «Deniz motorlarımız da, yelkenlilerimiz var.»

Fern, «Otelde ba ka neler var?» diye sordu.

«Büyük bir yüzme havuzu, oyun alanları, bahçeler, bir balo salo bir oyun odası, iskambil oyunlarının oynandı ı bir oda...»

Leslie, «New York'ta daha ne kadar kalacaksınız?» diye sordu.

«Yarın dönüyoruz,» dedim.

Fern sordu. «Hangi otelde kalıyorsunuz?»

Jimmy, «Waldorf'da,» diye yanıtladı.

Küçük kız, «Muhte em,» diye atıldı.

Clayton Osborne konu tu umuz süre içinde oturmaya yeltenm misti, bu da ziyaretimizin çok kısa olmasını istedi ini vurguluyordu, Neden sonra bile indeki altın saate göz attı.

«Bana kalırsa Kelly'nin yukarı çıkıp yarınki ödevlerini yapmas gerek,» dedi. «Sen ne dersin, Leslie?»

Fern atıldı. «Ödevlerimi yapmak için dünya kadar vaktim var. ki gün okula gitmeyece im.»

«Ne? ki gün mü?» Clayton hızla karısına döndü.

Leslie sakin bir tavırla, «Bunu sonra konu uruz, Clayton,» dedi.

Adam fena bozularak, «Yoksa yine mi okuldan uzakla tırıldı?» diye ba ırdı.

Leslie çenesiyle bizi i aret ederek, «Sonra dedim, Clayton,» diye hatırlattı.

Clayton'un soluk teni kıpkırmızı olmu tu. «Kelly,» diye gürlledi, «Bay ve Bayan Longchamp'a veda et. Senin hemen yukarıya odana çıkmanı istiyorum.»

Fern kanımca istemeye istemeye yerinden kalktı.

«Ho çakalın,» dedi. Gözlerini ondan ayıramayan Jimmy'nin önünde durdu ve elini uzattı. «Gözlerin niçin a layacakmı sın gibi ya ?» diye sordu.

«Öyle mi?» Jimmy zoraki gülümsedi. «Belki de bir zamanlar imdi senin ya ında olması gereken bir kızkarde im oldu u ve sana baktıkça onu anımsadı ım içindi.»

Etrafımızdaki haya birden elektriklenmi ti. Clayton Osborne'un a zı açık kalmı ti. Yüzü daha da kızardı. Leslie Osborne'un yüzünde müthi bir korku biçimlenmi ti. Benim de kalbim duracak gibi oldu.

Ama Fern gözlerini Jimmy'nin yüzünden ayırmıyordu. Dudakları garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. «O kızkarde inize ne oldu?» diye sordu.

«Öldü.»

«Nasıl öldü?»

Clayton, «Yetti artık, Kelly,» diye kızı uyardı. «nsanlara böylesine özel sorular soramazsın. Özellikle üzüntüye yol açacak olanlarını. Bu hem nezaketsizlik, hem de,» Adam Jimmy'ye ters ters baktı. «Hem de zalimce bir ey.»

Küçük kız, «Kötü bir niyetim yoktu,» diye inledi.

Babası, «Sen yukarı çıkıp ödevlerini yap. «Ne kadar bol vaktinin oldu u umurumda de il,» diye emretti.

Küçük kız ba mını e ip uzakla maya koyuldu. Yalnız kapı aralı ında bir kez daha dönüp bize baktı. Sonra, dı arı ko tu. Hızlı hızlı merdiveni çıktı nı duyduk.

Küçük kız onu duyamayacak kadar uzakla tıktan sonra Clayton

Jimmy'ye do ru yürüdü. «Sizinle anla mı tık,» dedi. «Bu kar ıla maya ancak o ko ulla razı olmu tum.»

Jimmy küçümser bir tavırla, «Maskeleri dü ürecek tek bir kelime söylemedim,» diye kar ılık verdi. Clayton karısına göz attı, ama Leslie önüne bakıyordu.

Clayton, «Artık gitmelisiniz,» dedi. «Ayrıca sizi uyarıyorum, Kelly il bir daha ba lantı kurmaya kalkı ırsanız... »

Jimmy hızla aya a kalktı. «Sakın beni tehdit etmeyin.« Yüzü öfke den i mi ti. Kara gözleri ate saçıyordu. Ellerini yumruk yaptı ını gör- düm. Clayton Osborne arkaya do ru bir adım attı. Jimmy'nin öfkesin- den ürktü ü için bir an konu amadı.

Neden sonra kendini toparlayarak, «Sadece bu durumun çok; nazik oldu una i aret etmek istedim,» dedi. «Bu ziyarete izin vermek ho görüsünü gösterdim, ama Kelly ile aramızdaki ili kiyi zedeleyebile- cek ba ka bir ey yapmanızı kesinlikle menederim. Bunun için e er yasal önlemlere ba vurmamak gerekirse, inanın, bunu da yaparım.»

Jimmy bir ey demeyerek adama öfkeyle bakmakla yetindi.

Ben, «Te ekkür ederim, Bay Osborne,» diye aya a kalktım. «Canı- nızı sıkacak bir ey olduysa özür dilerim. Bayan Osborne, size de te ek- kür ederim.»

Genç kadın gülümseyerek aya a kalktı. «Durumun herkes için zo oldu onun farkındayım, ama bu i oldu bir kere. Onun için de Kelly'nin menfaati ve hepimizin yürek huzuru için buna devam etmeliyiz. Böylesi nin daha iyi oldu unu er veya geç sizin de kabul edece inize eminim,» dedi.

Leslie Osborne'un yumu ak konu ması Jimmy'yi sakinle tirmi ti. Genç kadını ba ıyla selamladı. Böylece evden çıkmaya hazırlandık. Sokak kapısının önüne vardı ımızda dönüp merdiven yönüne göz attım. Fern'in yukarıdaki merdiven sahanlı nda yere çömelip korkuluk demirlerinin arasından bizi gözetledi ine yemin edebilirdim. Clayton Osborne bir güle güle bile demeden arkamızdan kapıyı kapadı.

Ta basamakları indii imiz sırada Jimmy, «Bu tip adamlardan nef- ret ederim. Her zaman da nefret etmi imdir,» diye homurdandı. «Bir yolu olsa.»

«Jimmy, bo yere tatlı canını üzme,» dedim. «Çünkü bir ey yapabi- lece ini sanmıyorum. Adamın dedi i gibi, yasalar onlardan yana, bizim de il.»

«Ama bu haksızlık, Dawn. Karde ime kim oldu umuzu söyleyeme memiz haksızlık,» diye yakındı Jimmy. Evin kapısına bakarak, «Ailah kahretsin!» diye homurdandı. «Belli ki zengin nsanlar, ama Fern'i iyi ellerde bıraktı imızı hiç sanmıyorum.»

Jimmy beni elimden tuttu ve bir taksi bulmak için kö eba ina kadar ko turdu. Otele varınca Christie'yi sormak için eve telefon ettim. Bayan Boston kızımı telefona getirdi. Jimmy de ben de onunla konu - tuk. Christie oyuncak çiftli ini anlatıp durdu, ama bu yolculuktan da ona bir ey getirip getirmeyece imizi sormayı ihmal etmedi.

Christie'yle ve Bayan Boston'la konu tuktan sonra du yapmaya, sonra da yemek için giyinmeye karar verdik. Günün olayları gerek duygusal gerekse bedensel açıdan bizi bitkin dü ürmü tü, dolayısıyla da ık bir yeme i ve rahat etmeyi dört gözle bekliyorduk, ama sonra zamanlamanın yanlı olaca ina karar vermi tim. Jimmy'nin akli Fern'le fazlasıyla me guldü. Trisha'ya bile telefon etmeye havesli olmadı mı biliyordum. Öte yandan, arkada ımın co kulu ne esi karamsarlı ımıza kar ı ideal bir panzehir olabilirdi.

Jimmy giyindi imiz süre içinde aralıksız Fern'den söz etti. «Anne-me çok benzemi . Sence de öyle de il mi?» diye sordu.

«Çok do ru. Bana, annenin bende olan tek resmini, hani u a a cın altında dururken çekilenini anımsatıyor,» dedim.

Jimmy, «Aynen öyle,» diye atıldı. Sonra yine hüzünlendi.

«Hiç de ilse Fern'i gördük. Sa lıklı ve rahat oldu unu biliyoruz,» dedim.

«Sa lıklı oldu u do ru. Ama duygusal ve ruhsal sa lı ından o kadar emin de ilim.» Jimmy içini çekti. «Clayton Osborne'un bizim yanımızda onunla nasıl konu tu unu dü ünüyorum. Adamın kibirli biri oldu u kesin, Fern'le de bir hizmetkâr ya da evine almak zorunda kaldı- ı bir yetimmi gibi konu uyordu. Aralarında hiçbir sevgi ba ı hissetme- dim. Sen ne dersin?»

«Bilmiyorum, Jimmy. Adam hakkında bir tek kar ıla manın ı ı ında karar vermek do ru de il. Bir kere Fern'in okuldaki davranı ina sinirlen- mi ti. Kızın, ikide birde ba ının derde girdi i anla ılıyor. Belki biraz disiplin gereksiniyordun Ama Leslie Osborne oldukça tatlı bir kadın gibi- me geldi. Sen de o fikirde de il misin?»

Jimmy, «Evet,» diye istemeye istemeye itiraf etti. Arkasından ekle- di. «Ama o evde Clayton'un sözü geçiyor.»

«Fern o evde güzel bir ortam içinde ya ıyor ve hayatta ola anüstü fırsatlarla kar ılaacak,» dedim.

«Bu bazan yeterli de ildir, Dawn. Clara Sue de güzel bir ortamda büyümü tü ve kar ısında ola anüstü fırsatlar vardı, ama bak, sonu ne oldu. Hayır, o evde eksik olan bir ey var: sıcak ve gerekli olan bir ey. Babam bazan son derece huysuz olabiliyordu ama, bize bakı ında bizi biraz olsun sevdi ini gösteren bir eyler vardı.»

«Jimmy,» dedim yava ça. «Sen bir bardak suda fırtına koparmaya çalı iyorsun. Zaten imdi bizim yapabilece imiz bir ey yok.»

Jimmy «do ru» der gibi ba ını e di. Yenik bir hali vardı. Konu ma-ndan giyinmeyi sürdürdük. Ama hazır olup odadan çıkmaya hazırlandı ır-ımız sırada kapının vuruldu unu i ittik. Jimmy ile «bu kim olabilir» der gibi bakı tık. New York'ta kimseye telefon etmedi imiz için, kimseyi beklemiyorduk. Jimmy öne geçip kapıyı açtı.

Arkasında lacivert renkli bir yün hırka ve blucin pantolon olan Fern kar ımızda duruyordu. Jimmy'nin a kınıktan a zı açık kalmı tı. Bir an konu amadı.

«Kelly ekerim, burada i in ne?» diye sordum.

Böbürlenir gibi, «Kaçtım,» dedi.

«Kaçtın mı? yi ama niçin? Hem niçin bize ko up geldin?» diye sordum.

Fern, «Kim oldu unuzu bildi im için,» diye kar ılık verdi.

Yine Beraberiz

Bir an solu um kesildi ve ancak fısıltıdan farksız bir sesle konu a- bildim.

«çeri gir ve otur,» dedim. Fern donakalmı olan Jimmy'ye öyle bir baktıktan sonra, süitimizin oturma odasına geçerek oradaki divana oturdu. Hırkasının dü melerini açtı, ba ındaki bereyi çıkararak saçlarını omuzlarına döktü. Ben de oturmu tum, ama Jimmy hâlâ ayaktaydı ve bakı ı Fern'in üzerinde kenetlenmi ti. Bakı ından Fern'de annesinin gözleriyle saçlarını gördü ünü anlamı tım. Küçük kızın hareketleri bile Longchamp Anne'ninkilerdi. Elimde olmayarak gözlerim ya ardı.

Fern etrafına bakınarak, «Burası çok güzel,» dedi. «Arkada ım Melissa Holt birkaç zaman önce babasıyla bu otelde kalmı , ben de

onları görmeye gelmi tim. Babası bizi önce yeme e, arkasından da sir- ke götürdü. Melissa'nın annesiyle babası bo anmı lar, ama annesinin yeni bir kocası var.» Fern devam etti. «Melissa o adamdan nefret ediyor. Evden kaçıp gerçek babasıyla oturmak istiyor.»

Kızın pervasızlı ı ve yanımızdaki rahatlı ı Jimmy'yi gülümsetti. Sonunda oturup ellerini kuca nda kenetledi.

«Kendin ve bizimle ilgili gerçe i nasıl ö rendin?» diye sordu.

«Bir gün Clayton'un önemli kâ ıtlarına göz attım ve do um bel- gemle evlât edinildi imi kanıtlayan kâ ıtları buldum.» Fern omuzlarını silkti. «O kâ ıtları bulaca ımı bilmiyordum.» Bana döndü. «Ben ba kala- rının i lerine burnumu sokmam. Ama aptal okul ödevlerini yapmaktan sıkıldı ım için, ke fe çıkmı tım.»

«Annenle babanın e yalarını karı tırdı ını görüp sinirlenmelerinden korkmuyor muydun?»

«Leslie her zamanki gibi atölyesindeydi Clayton da bazı mü terile- riyle bir i yeme indeydi.»

Jimmy, «Seni evde yalnız mı bıraktılar?» diye sordu.

«Bu sık sık oluyor. Clayton daima bir yerlere gitmek zorunda, Les- lie de atölyesinden do ru eve gelmesi gerekti i halde, tablolarına dal- maktan saati unutuyor. Leslie bazan yemek yemeyi bile unutuyor? Clay- ton'un do um gününü de unutuyor, benimkini de. Geçen hafta köpe i yatak odasında unuttu, Boncuk da halıyı üç yerinden ıslattı.»

«Sen annenle babanı hep küçük adlarıyla mı ça ırırsın?» diye sor- dum.

«Onlar benim annemle babam de iller, onun için umurumda de il.» Küçük kızın kara gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyordu.

«Yani onları, o ke ifte bulunduktan sonra mı küçük adlarıyla ça ır- maya ba ladın?»

«Oh hayır, onları hep küçük adlarıyla ça ırdım. Öyle istediler. Onlar...» Fern cümlesine devam etmek için gerekli kelimeyi ararken dili- ni dudaklarının üstünde gezdirdi. Jimmy'nin yüzü güldü. Longchamp Anne de derin derin dü üdü ü zaman farkında olmadan böyle yapar- dı. Fern, «Onlar ilerici bir aile,» diye devam etti. «Bir çocu un nasıl yeti - tirilece ini anlatan bir sürü kitapları var. Onları incelemi ler. Daha do - rusu Clayton yaptı bunu. Leslie kitapları okumadı bile. O, sadece Clay- ton'un dediklerini yapıyor.» Fern derin bir soluk aldıktan sonra konu - mayı sürdürdü. «Clayton hep Leslie'den yakınıyor, onun randevularına geç kalmasından, evle ve benimle ilgilenmemesinden ikâyetçi.» Fern

gözlerini iri iri açtı. «Zaten en sevdi i ikâyetlerden biri de bu. Bugü siz gittikten sonra bile o yüzden kavga ettiler.»

«Ne biçim kavga?» diye sordu Jimmy.

«Clayton, Leslie'yi okuldaki olay yüzünden suçladı ve e itimimle yeterince ilgilenmemesini kafasına kaktı.»

«Okulda ne oldu ki?» diye sordum.

«Jason Malamud'un fen projesi laboratuvarda yanıp kül oldu.»

«Ne?» Telâ la Jimmy'ye baktım.

Fern açıkladı. «Elektrikle ilgili bir eydi. Kısa devre yaptı. Arrt Jason benim yaktı ımı ileri sürdü, ö retmen de ona inandı. Jaso' ö retmenin gözbebe i çünkü.»

«O i i sen mi yaptın?» diye sordum.

Fern gözlerimin içine baktı. «Kesinlikle hayır. Hem ba kalarının yap tı ı eyler yüzünden suçlanmaktan da bıktım,» diye inledi. «O okulda nefret ediyorum. ımarık zengin çocuklarıyla dolu.»

Jimmy, «Bu da benim Emerson Peabody Okulu'ndan ikâyetim benziyor,» deyip bana göz kırptı. ikâyetlerinin benzerli i Jimmy'ni ho ona gitmi ti: bunun kanlarında oldu una inanıyordu sanki.

«Jason seni niçin suçlasın?» diye Fern'e sordum.

«Donuna yaptı ını herkese söylememden beri benden nefret edi yor. Hasta oldu unu ve hem irenin odasına gidece ini söyleyerek gizli meye çalı mı tı bunu.»

Jimmy gülmeye ba ladı. «Geçmi in hakkındaki gerçe i ne zama dan beri biliyorsun?» diye sordu.

Fern yine omuzlarını silkti. «ki yıl olmu tur. Tam tarihini anımsamı yorum. Sanıyorum, Noel'den önceydi. Clayton o yılın Noel'inde bana bir ansiklopedi takımı satın almı tı, ama ben Macy ma azasının gördü üm bebek evini istiyordum.»

«Aradan yıllar geçmi . Osborne'lara her eyi ö rendi ini bu arada söyledin mi?»

«Oh hayır. Sevgili gizli belgelerine ula tı ımı bilse Clayton öfkesin den deli olurdu. Onları kilit altında tutuyor, ama ben bir gün anahtar nereye koydu unu gördüm.»

«Ne olursa olsun, onlar senin yasal ailen,» diye belirttim. «Sen büyüttüler, her ihtiyacını sa ladılar.»

Çocuk, «Onlardan nefret ediyorum?» diye ba ırdı. «Özellikle Ciay ton'dan.»

Jimmy'nin yüzündeki gülümseme silindi. Ba nı çevirip önce bana baktı, sonra gözlerini yine kızkarde ine çevirdi.

«Clayton senin için iyi olanı istiyor,» diye izah ettim. «Çok zeki ve ba arılı bir adama benziyor.»

«O çok katı ve hain biridir.» Fern sesini yükseltti. «Bütün arkada larım öyle dü ünüyor. Evime gelmekten nefret ediyorlar. Clayton herkese bin bir soru sorup rahatsız ediyor. Sonra da bana, arkada larımın iyi olmadıklarını ya da bana göre ya lı olduklarını söylüyor, benim onların evlerine gitmemi ya da onlarla sinemaya gitmemi yasaklıyor.»

«Adamca ızın senin çıkarlarını dü ündü üne eminim, tatlım,» dedim. «Senin ya ında bir kız kendinden büyük çocuklarla arkada lık ederse çok kez ba nı derde sokar. Clayton'un, senin için kaygılandı ına ve senin için en do ru olanı yapmaya çalı tı ina eminim.»

Fern önce Jimmy'ye, sonra da bana baktıktan sonra yüzünü elle riyle örttü. «Bana kötü eyler yapıyor!» diye geveledi.

«Ne?» Jimmy oturdu u koltuktan havaya sıçradı. «Kötü eylerle ne demek istiyorsun? Ne gibi kötü eyler?» diye ba ırdı.

Fern ba nı sallayarak a lamaya ba ladı. Hemen yanına gittim. «A lama canım,» diye onu avutmaya çalı tım. «Ne demek istedi ini bize anlat. Bize açıklama yapmazsan sana yardım edemeyiz.» Böyle diyerek kolumu onun omuzlarına doladım.

Fern yüzünü omuzuma dayadı. «Söyleyemem,» diye geveledi. «Çok... çirkin... eyler... yapıyor.»

«Dawn!» Jimmy aya a kalkmı tı.

Ka göz yaparak Jimmy'yi sakın olmaya davet ettim. Bundan sonra küçük kızı sorgulamayı sürdürdüm.

«Jimmy'nin a abeyin oldu unu artık biliyorsun, yavrum,» dedim. «Ben imdi onun karı ıymı, ama beraber büyüdük ve ben, do du un günden ailemiz parçalanıncaya kadar sana baktım.»

Fern do ruldu. «Sahi mi?»

«Öyle ya. Sana arki söylemem çok ho una giderdi. Derken Longchamp Anne hastalandı ve benim bütün i leri üstlenmem gerekti. Sana hepsini anlataca ım: Jimmy ile benim uzun yıllar nasıl iki karde oldu umuzu sandı ımızı, karde olmadı ımızı nasıl ö rendi imizi ve bir-birimize â ık oldu umuzu. Sana gerçek annen ve baban hakkındaki her eyi anlataca ız.»

Fern, «Onlara ne oldu?» diye hemen sordu.

«Annem öldü,» dedi Jimmy. «Babam iyi. Ama tekrar evlendi ve

yeni bir o lu var. Demek ki yeni bir erkek karde in var. Adı Gavin.»

Küçük kız, «Niçin gerçek babamla oturmadım? Niçin beni ba kal rina verdi?» diye a lamaya ba ladı. Mendilimi çıkararak yanakları süzülen ya ları sildim.

«O seni kimseye vermedi. Mahkeme seni elimizden aldı. Sana eyi anlataca ız, tatlım, ama sen önce bize güvenip, Clayton'un sana kötü eyler yaptı nı söylemekle ne demek istedi ini anlatmalısın. Nasıl kötü eyler bunlar? Ve ne kadar zamandır süregeliyor?»

Fern yutkundu gözlerini kapadı ve arkasına yaslandı. Jimmy de otu« rup dinlemeye hazırlandı.

Gözleri kapalı olarak, «Ben kendimi bildim bileli sürüyör,» diye ba ladı. Kalan gözya larını sildikten sonra devam etti. «Leslie hep tablola rıyla me gul oldu undan benimle ço u zaman Clayton ilgilenirdi. Ço u kez beni giydiren ve banyo yaptıran da oydu.» Fern gözlerini yine kapadı, sonra yine açarak bakı nı Jimmy'nin yüzüne dikti. «Bu hâlâ da bö le,» dedi.

Jimmy'nin yüzü mosmor kesildi. «Ne?» diye ba ırdı. «Seni hâlâ mu giydirip yıkıyor?»

Fısıltıdan farksız bir sesle, «Kendi kendine yıkanacak kadar buy dün sen,» dedim.

«Biliyorum, kendi kendime yıkanabilirim, ama o, ben yıkanırken i_ ri giriyor ve iyi temizlenemedi imi söylüyor. En önemli yerleri ihmal ett imi söylüyor. Bir keresinde kapıyı kilitlemeyi denedim, ama o, kız kapıyı yumruklamaya ba ladı. Sonunda küvetten çıkıp kapıyı açma zorunda kaldım.»

Bakı mı Jimmy'ye çevirdim. O, koltu unun kenarına o kadar e r ti ili mi ti ki her an kalkıp kapıdan dı arı fırlayacakmı gibi bir hali vard Boynu gerilmi , gözleri yuvalarından dı arı u ramı tı.

«O adamı görür görmez anlamı tım,» diye homurdandı.

«Jimmy, hemen karar verme,» diye onu uyardım.

Kocam, «Hemen karar vermeyeyim ha?» diye homurdandı. Elleri Fern'e do ru uzattı.«Kızın dediklerini duymadın mı?»

Fern'e döndüm. «Neler söyledi inin, neler ima etti inin farkınd mısın, güzelim?» diye sordum.

Evet gibilerden ba nı e di. «Baban... Clayton... sen banyo yaptı nın zaman içeri giriyor ve sana dokunuyor. Öyle mi?» diye devam ettim.'Evet gibilerden ba nı e di.

«Beni aya a kaldırıp ona arkasını döndürüyor. Daha fazla dayana

madem için gözlerimi kapıyorum. O, süngeri alıp sırtımdan a a ı kaydırıyor, ama çok geçmeden elleri... »

Kız elleriyle yüzünü örtüp yine hiçkürmeye ba ladı. Ona sarılarak kendime çektim ve bir yandan saçlarını ok ayarak kollarımın arasında sallamaya ba ladım. «Artık bitti, artık bitti,» diye onu avutmaya çalı yordum.

Jimmy, «Bitti ine emin olabilirsin,» diye homurdandı. Aya a kalkıp omuzlarını arkaya attı ve gö sünü i irdi. «Hemen gidip o adamı görece im,» diye konu tu.

«Bekle, Jimmy,» dedim. «Bu i i usulüyle yapalım. zin ver de önce Bay Updike'a telefon edip ondan fikir alayım, ne yapabilece imizi ondan ö renelim.» Yalvaran bir ses tonuyla ekledim. «Adama saldırır san her eyi berbat edebilirsin.»

Jimmy biraz sakinle tiyse de, hâlâ dimdik duruyor ve ellerini yumruk halinde tutuyordu. «Öyleyse git, ona telefon et,» diye emretti.

Fern'e, « ekerim niçin banyoya geçip yüzünü yıkamıyorsun,» dedim.

«Peki,» dedi ve ekledi. «Ama korkuyorum. Clayton yaptıklarını size anlattım için bana çok kızacak. Kimseye bir ey söylemeyece ime bana yemin ettirmi ti. Beni onlara geri vermeyeceksiniz, de il mi? Ne olur, beni geri yollamayın,» Yalvarmaya ba ladı. «Ne olur, beni geri yollamayın.» A zı a layacakmı gibi büzülüvermi ti. Gerçekten de deh et çinde görünüyordu.

Jimmy, «Bir daha o eve dönmeyeceksin. Ne imdi, ne de ba ka zaman,» diye ona söz verdi.

Fern gözy ları arasından gülümsedi. Onu banyoya yolladıktan sonra, telefonu elime aldım. Bay Updike'la konu tu um süre içinde Jimmy tepemde durdu.

Ben nerede oldu umuzu ve neler ö rendi imizi anlattıktan sonra Bay Updike bize tanıdı ı New York'lu bir avukatı önerdi. Bu Bay Simington bize çocuk bürolarıyla ba lantı kurup kovu turma yapılmasını istememiz gerekti ini söyledi. Ancak, bu i lerin bir günde olamayacağını belirtmekten de geri kalmadı.

«Bana anlattıklarınıza bakılırsa, Bay Osborne ikiniz hakkında avukatına danı mı ,» dedi. «Onunla karısının korunmasını bekleyecekleri bazı hakları var. Yasal giri imler, mahkeme oturumları olacaktır.»

«Bu i ler olup biterken kocamın kızkarde i ne olacak?» diye so dum.

«Çocuk büroları, sorun çözümleninceye kadar onu yurtlarının bir de barındıracaktır. Benzer davalarla ilgili gözlemlerim, bana, bunun l kes ve özellikle çocuk için çok çirkin bir deneyim olaca nı gösterr| tir. Büyük bir olasılıkla halka açık bir mahkemede tanıklık etmesi istene- cektir. O zaman i bütün ayrıntılarıyla açığı vurulacaktır. Onun içi küçük kıza bütün bunları anlatın ve en önemlisi, gerçe i söyledi ir kesinlikle emin olun.

«Çocuklar bir ceza nedeniyle mutsuz oldukları ya da yapmak ist" dikleri bir eyin engellenmesine kızdıkları zaman en akla gelmedik ev leri söylerler, daha do rusu, dü ünmeden konu urlar.»

«Ama Fern çok ciddi,» dedim. «Görseniz, zavallı allak bullak hald" Ama yine de onun mahkemelerde sürünmesini istemem. Yeterince çekti i anla ılıyor. Hem de yıllardan beri.»

Avukat, «Himm.» dedi. «Olaylar çocu un anlattı ı ekilde geli ti; se, bu gibi i ler bazan çabuk çözümlenebilir. Çocu u rahatsız edf veli, olayın halka açık bir mahkemede açıklanmasını istemeyebilir, Bana sorarsanız, siz önce o yolu ara tırın.»

Bay Simington, Jimmy ile benim ba vuraca ımız hükümet makam- larının numaralarını ararken ben telefonun ba nda bekledim. Avukat sonunda, «Ba ka bir ey gereksinirseniz yarın beni yazıhanemde ara- yın,» dedi. Telefonu kapadıktan sonra Jimmy'ye her eyi Bay Siming ton'un açıkladı ı biçimdetekrarladıfn.

Fern yüzünü yıkayıp bir bardak su içtikten sonra divana yerle ip j benim moda dergilerimden bazılarını karı tırmaya ba ladı. Jimmy ila ben ise durumu gözden geçiriyorduk. Fern'in ba ndan o kadar çok ey geçen küçük bir kıza göre a ılacak kadar huzurlu oldu unu dü ündüm ve bunu Jimmy'ye de fıslıdadım.

Jimmy de fıslı halindeki bir sesle, «Çocukların nasıl oldu unu bilir- sin,» diye kar ılık verdi. «Dü ün bir kere, onun ya ndayken bizim de ba ımızdan neler geçmi ti, öyleyken ayakta kalmayı ba ardık. Çocuk- lar lastikten yapılmı gibidir. Onları ne tarafa çekersen çek, ne kadar burarsan bur kırılmazlar.»

«Dı arıdan öyle görünebilir, Jimmy. Ama içlerinden paramparça oluyorlar,» dedim.

|\ «Biliyorum. Onun için de bu i in bu gece bir sonuca ba lanmasını stiyorum, yarın de il, hele New York mahkemelerinde aylar sürebilecek bir adalet sava ından sonra hiç de il.»

«Ne yapaca ız?» diye sordum.

Jimmy bir an dü ündü. Sonra, Fern'e döndü. Jimmy gidip divanda yanına oturunca, küçük kız inceledi i dergilerden ba nını kaldırdı.

Jimmy, «Ne dersin, bizimle son bir kez o eve gidip Clayton'la yüz le ebilir misin?» diye sordu.

i «Ne demek istiyorsun?» Fern'in bakı ı Jimmy ile benim aramda gidip geldi. «Niçin?»

Jimmy, «Bize söylediklerini onun da yüzüne kar ı söylemen için,» dedi.

Fern alt duda nını ısırды ve bakı nını yine kuca ındaki dergilere çevir bl.

«O i i er veya geç yapmak zorundasın, tatlım,» dedim.

[Küçük kız, «Niçin sadece New York'tan ayrılıp otelde oturmaya gitmiyoruz?» diye ba ırdı.

«Sana söyledim,» dedim yava ça. «Onlar senin yasal ailen.»

«Ama Jimmy benim gerçek a abeyim. Sen de onun karı ısın!»

«Bu, seni beraberimizde alıp götürmeye yasal bir hakkımız oldu u nlamına gelmez, Kelly,» dedim.

«Bana artık Kelly denilmesini istemiyorum. Beni gerçek adımla, Fern adıyla ça ırsınlar istiyorum. Benim adım Fern! Fern!» Küçük kızın ate gibi yanan gözlerinde öfke ve kararlılık okunuyordu.

Jimmy ho nut bir tavırla bana döndü.

Fern devam etti. «Sizlerle eve gitmek istiyorum. Ailemle, gerçek ailemle olmak istiyorum, onlarla de il. Onlardan nefret ediyorum.» Fern bu sözlerini vurgular gibi dizlerini dövüyordu. «Bana yaptıklarından dolayı o adamdan nefret ediyorum.»

Jimmy, « te bunun için oraya gidip Clayton'a bildiklerimizi söylemek ve seni alıp götürmenize izin vermesini, aksi halde hapse gidebilece ini onun kafasına sokmak zorundayız,» dedi. Fern'in elini avucuna alarak, «Senin korkman için hiçbir neden yok,» diye vurguladı. «Senin yanında olaca ım, o adam da seni tehdide kalkı acak olursa...»

«Beni evinde kalmaya zorlayamaz, de il mi?»

«Bize anlattıklarından sonra hayır,» dedi Jimmy. «Bundan hiç ku kun olmasın.»

Fern, Jimmy'nin söylediklerine katılıp katılmadığını anlamak için bakiyi benim üzerine çevirdi. «Pekâlâ,» dedi. «Hemen sonra sizi; gidebilersen bir sorun yok.»

Jimmy, «Güzel,» diye ellerini çırptı.

«Jimmy...»

«Ne var?»

«Fern'in hemen bizimle geleceğini garantileyemeyiz,» dedim.

Jimmy, «Tabii ki garantileyebiliriz,» diye beni bozdu. Elini kızkasının saçlarının üstünde gezdirerek, «Sen hiç merak etme, Fern,» dedi, «uğandan itibaren güvendesin. Ben ya adımı sürece kimse sana bir sapık gibi davranmayacak.»

Fern'in yüzü güldü. Kolunu Jimmy'nin boynuna dolayarak, «Ar Jimmy, öyle mutluyum ki. Sonunda beni bulduğunuz için Öyle mutlu muyum ki,» dedi.

Jimmy'nin gözlerinin içi gülüyordu. Kardeşinin omuzunun yukarısından bana bakarken gözleri öylesine bir mutluluk ve gurur yansıttıydı ki, ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım. Ama kalbim derinlerinde bu öykünün bu kadarla kalmayacağını ve doğrudan doğruya yapıp yapmadığını ancak zamanın göstereceğini hissediyordum.

Jimmy aya kalkarak ve Fern'i de kendisiyle kaldırarak, «Ha gidelim,» dedi. «Bir an önce bu işi bitirelim.»

Kapıcı bize bir taksi çağırırdı. Sırada Fern'e, «Otele nasıl gelececeğiz?» diye sordum.

Fern, «Gizlice evden çıktım, köşeye kadar yürüdüm ve bir taksici durana kadar elimi salladım,» diye anlattı. Gururla ekledi. «Aynı eyi defalarca yaptım. Kendi param var. Giderken hepsini yanıma aldım.» Bana göstermek için küçük cüzdanını açtı. İçine burunluk halde bir yığın banknot sıkı tırlımtı.

«Bu, çok paraya benziyor, Fern,» dedim. «Cüzdanındaki paranın kadar.»

«Be yüz dolardan fazla.»

«Be yüz dolar çok para. Bu kadar parayı nereden buldun?» Bayan merak etmişti.

Fern, «Harçlıktan arttırarak biriktirdim,» dedi hemen. «Bir gün çok para gereksinimi biliyordum.»

«Clayton sana çok dolgun bir harçlık veriyor olmalı,» diye belirttim.

«Oh hayır. Bu parayı çok uzun bir zaman süresince biriktirdim. Clayton bazan beni cezalandırıyor ve haftalarca hiç harçlık vermiyordu. Harçlı a layık olmadı ımı söylüyordu.»

Taksi gelince Jimmy oföre Osborne'ların adresini verdi. Fern Jimmy ile aramda oturuyordu. Taksi Clayton'la Leslie'nin evine yakla ırken Fern'in korkusunun artacağını dü ünümü tüm, ama o, Cutler Koyu, Christie ve yakında yeni ailesi olacaklar hakkında arka arkaya sprular soruyordu. Bu kadar küçük bir kızın böylesine cesur olabilmesine hayran olmu tum.

Taksiden indi imizde Jimmy'nin kolunu tuttum. «Öfkelenip aptalca bir ey yapmayacağına bana söz vermelisin, Jimmy. Öylesi her eyi büsbütün berbat eder,» diye onu uyardım.

Jimmy, «Merak etme,» dedi. «Ben o adam gibilerini yola getirebilirim.» Gözünü kapıya dikerek, «Hazır mısın, Fern?» diye kardeşinin elinden tuttu. Küçük kız ona bakarak b a n ı e d i. Jimmy, «Unutma,» dedi. «Gerçe i söyleyecek ve korkmayacaksın.»

Üçümüz birarada merdiveni çıktık. Jimmy zile basınca önceki gelişimde gördü ümüz Boncuk adlı köpek havlamaya başladı. Kapıyı açınca Clayton Osborne'un yüzünde biçimlenen a kınılık, Fern'in ikimizin arasında durdu unu gördü ünde hiddete dönü tü.

«Bunun anlamı nedir?» diye ba ırdı. «Neredeydin, Kelly Ann? Ne cesaretle izin almadan evden çıkarsın?» Kızı omuzundan yakalamak için elini uzattı, ama Jimmy onun bile ini havada yakaladı.

«Yava olun,» dedi. «Bazı eyleri tartı mak zorundayız, Fern de o sırada yanımızda olmak zorunda.» Fern adını üstüne basa basa söylemi ti.

Clayton bile ini Jimmy'nin elinden kurtardı. «Demek anla mayı bozduunuz,» dedi. Bir yandan da bile ini ovu turuyordu. «Bunu tahmin etmeliydim. yi öyleyse, ikiniz de hemen buradan çıkıp gidin. Yoksa polis ça ırırım.»

Jimmy, «Aslında bizim de istedi imiz bu,» dedi. «Polisi siz ça ırmazsanız, biz yapacağız bu i i.»

«Ne?» Adam fena halde suratını asmı tı.

Birden, arkasında Leslie göründü. «Clayton, bir aksilik mi oldu?» Birden çocu u gördü. «Kelly? Neredeydin?»

Clayton, «Sinsice evden çıkarak onlara gitmi . Onlar da belli ki kim olduklarını çocu a söylemi ler,» diye açıkladı.

«Oh hayır.» Leslie yüzünü buru turdu. «Kelly, yavrum, üzülmemeli sin. Evlat edinilmi pek çok çocuk vardır, ama bu, aileleri tarafından daha az sevildikleri anlamına gelmez.»

Jimmy, «Fern tabii ki üzülüyor,» dedi. «Hem bu, evlat edinildi ir ö rendi i için de il.» Dönüp Clayton'a sert sert baktı. «Bence Fern üzen eyi tartı malıyız.»

Jimmy'nin yüksek sesle söyledi i bu sözler üzerine Clayton arko ya do ru bir adım atmı tı. «Bana bakın,» dedi. «Buraya gelip bizi tehdit edebilece inizi dü ünüyorsanız, çok yanılırsınız.» • I

Leslie, «çeri girmelerine izin ver, Clayton,» dedi. «Kapı aralı nda tartı mak saçma. Hem Kelly'nin artık yatması gerek.» Kadın bana dön dü. «Ona yiyecek bir eyler verdiniz mi?»

« u sırada bizim aklımızda yemekten çok ba ka eyler var, Bayan Osborne,» dedim.

«Anlıyorum. Clayton, herkes içeri girsin. Lütfen. Sorunlarımız uygar bir biçimde çözümlenmemiz için bir neden yok.»

Oturma odasına girdi imizde Leslie, «Oturmak istemez misiniz?» diye sordu.

«Ayakta dursak daha iyi olacak,» dedim. Clayton bize meydan oku mu olmak için yanımızdan geçti ve oturdu. Bize ters ters bakıyor ve özellikle Fern'e öfkeli bakı lar yöneltiyordu. Küçük kız cankurtaran simi diymi gibi Jimmy'nin eline asılmı tı.

Clayton avuçlarını bacaklarının üstüne yapı tırarak, «Evet,» dedi «Derdiniz nedir?»

Jimmy, «Konu kızkarde imi kötü emellerinize alet etmeniz,» dedi.

«Ne kötü emeli?» Clayton'un dudakları zoraki bir gülümsemeyi kıvrıldı. Sırtımda so uk ürpertiler dola tıran türden so uk bir gülümse meydi, bu. «Evet, piyano dersleri için yüzlerce dolar harcaayıp da hi piyanoya çalı madı ını ö renmek onu kötü emellere alet etmeks tamam, onu kötü emellerinize alet ettik. Özel ö retmenler için yüzlere dolar harcaayıp da kızın ödevlerini yapmadı ını ke fetmek kötü emeller alet etmekse oda kabul.» Adam konu tukça kız ıyordu. Gözlerine bi delinin bakı ı gelmi ti. «Kötü'emellere alet etmek ha?» diye gürl ed «Evet, bilmem kaç defa pahalı yaz kamplarına gönderildi ve oradan ter- biyeli bir dille sepetlendi. Bu da kötü emellere alet etmek tabii. Özellikle

odasına çıkıp da bazılarını bir kez olsun giymedi i gardroplar dolusu giysileri görürseniz, kötü emellere alet edinildi ini anlarsınız. Evet, da gibi plaklarına, kutular dolusu bebeklerine, stereosuna, radyosuna gidip bakın ve kötü emellere nasıl alet edildi ini görün!»

Odaya kısa bir süre sessizlik egemen oldu. Clayton'un parlayı kar ısında Leslie bile a ırımı görünüyordu. Adamın yüzü pancar gibiydi. Derin bir soluk alarak bakı nı aksi yöne çevirdi.

Jimmy sakın bir ekilde, «Biz böyle eylerden söz etmiyoruz,» dedi. «Onun tüm gereksinimlerini sa ladı nızı biliyoruz.»

Clayton, «Öyleyse neden söz ediyorsunuz siz?» diye ba ırdı.

Jimmy korkusuzca, «Cinsel tacizden söz ediyoruz,» diye korkusuzca bildirdi. Odanın içine yıldırım dü se bu kadar olurdu. Clayton Osborne'un a zı açılıp kapandı, ama içinden hiçbir ses çıkmadı. Leslie ise solu u kesilmi gibi elini bo azına götürdü.

Clayton sonunda, «Ne? Ne dediniz?» diyebilirdi.

«Beni duyduunuz. Fern de burada, bize söylediklerini sizin suratınıza kar ı tekrarlayacak.»

Clayton, Fern'e baktı. Kızın gösterece i tepkiyi merak ediyordum. Ama o, hiç istifini bozmadan önüne bakıyordu.

Clayton sonunda, «O insanlara ne söyledin, Kelly?» diye sordu sonunda.

" Kız hiç duraksamadan, «Banyo küvetinde bana yaptıklarını söyledim;» dedi.

«Banyo küveti mi?»

Leslie, «Aman Tanrım!» diye soludu. «Neler söylüyorsun sen, Kelly? Hangi banyo küveti? Ne zaman?»

, Yanıt veren Jimmy oldu. «Karde im, kocanızın yıllar boyu onu banyo yaparken cinsel arzularına alet etti ini söylüyor.»

•«Bu do ru de il. Do ru olamaz.» Leslie, Fern'e döndü. «Niçin bu kadar korkunç bir ey söyledin, Kelly?» Kıza do ru yürüdü, ama Fern kımıldamadı bile.

«O eyi do ru oldu u için söyledim,» diye yanıt verdi. Clayton'a dönüp gözlerini kıstı. Adam ka larını çatmı tı. Sonra ba nı salladı.

«Buna inanmıyorum,» dedi. «kiniz mi kıza bunları ö rettiniz?» Öfke- li bakı ı Jimmy ile benim üzerimizde durmu tu.

Bu kez ben, «Tabii ki hayır,» diye atıldım. «Fern bize kendisi geldi ve ancak hayli dil döktükten sonra sıkıntısının ne oldu unu"bna söylete

bildim. Adeta sinir krizi geçiriyordu. Deh et içindeydi.» Dikkatimi Leslie'ye çevirdim. «Belli ki siz, Fern'in geçmi ile ilgili gerçeği yıllar önce senden öğrendiğini bilmiyordunuz.»

Leslie hayır gibilerden başını sallayarak Fern'e baktı. «Nasıl yani?»

«Fern bir gün doğum belgesiyle evlat edinildiğini kanıtlayan kâğıtları bulmuştu,» dedim. Benim bu açıklamam, Fern'i manevi babasını cinsel tacizle suçlamasından daha çok korkutmuş görünüyordu. Deva ettim. «Kocanızın, özel evrakını karı tırdığı için onu cezalandırmasında korktuğu için de hiçbir şey söylememi istedi.»

«Doğru mu bu, Kelly?» diye sordu Leslie.

Fern meydan okuyan bir tavır takındı. «Adım Kelly değil, Fern.» Leslie Osborne'un gözlerinde ilk kez yalarının biriktiğini gördüm. Elini ağızına bastırarak başını salladı.

Clayton Osborne yavaşça yerinden kalkıp Fern'in ve bizim üzerimize doğru birkaç adım attı. Havaya kalkmış omuzlarıyla avının üstüne atılmaya hazırlanan yırtıcı bir kuşu anımsatıyordu.

«Demek adının gerçekte Fern olduğunu ve bizimle aranda kaba olmamış olduğunu keşfettin, öyle mi?» dedi. «Ee, bu hoşuna gitti mi? Demek Fern Longchamp olmak Kelly Ann Osborne olmaktan daha hoşuna gidecek. Çocuk kaçıran bir ana, babanın çocuğunu olmak hoşuna gidiyor, öyle mi?»

Fern bize başını kınıklıkla baktı.

«Bu doğru değil,» dedim yavaşça.

Clayton, «Evet, doğru,» dedi. «Onlar burada boy gösterdikten sonra da sen sinsice evden kaçtın ve sempatilerini kazanmak için o gülünç hikâyeyi uydurdun. Bizi terkedip onlarla oturmak mı istiyorsun? İşte bu mu?»

Fern, «Evet,» diye atıldı. «Onlarla gitmek istiyorum.»

Clayton öfke içinde başını salladı. «Güzel. Git öyleyse. Onları yavaşça dünyanın kaç bucak olduğunu gör.»

Leslie, «Haaayırırır!» diye başını salladı.

«Evet,» dedi Clayton. «Bırakalım, gitsin.» Fern'e dönüp ona öfkeyi baktı. «Belki o zaman neler kaybettiğini anlarsın, ama seni geri almaya bilirim. Benim hakkımda o korkunç yalanı uydurmandan sonra niçin alıyorsun beni? Evet, haklısın. Sen artık bizim kızımız değilimsin.»

Leslie, «Clayton!» diye başını salladı. «Neler söylüyorsun sen?»

«Söylediğim gibi: bu kız artık evimde istemiyorum. Çünkü o yalanla»

rından dolayı gelip benden af dileyene kadar.» Jimmy'ye döndü. «Alın, götürün onu. E yasından gereksindi i ne varsa onları da alın. Ama ne kadar yanıldı ınızı ve Kelly'nin ne kadar kötü bir kız oldu unu anlayınca gelip benden yardım dilenmeyin. Evet,» dedi. «O sizin kızkarde iniz. Onunla acı çekin.» Leslie'ye döndü. «Ben yazıhaneme gidiyorum. Bir saatin içinde hepsinin evimden gitmi olmalarından sen sorumlusun.» Bu sözlerden sonra öfkeyle çıkıp gitti

Leslie onun arkasından, «Clayton!» diye seslendi. Adamın ayak seslerinin yankısı uzakla ıyordu. Kadın Fern'e döndü. «Kelly, hemen imdi babandan af dile.»

Fern kadının gözlerinin içine baktı. «Af dilemeyece im.»

Leslie gözya larının arasından gülümseyerek, «Ama onun sana o dedi in eyleri asla yapmadı ını ve yapmayaca ını biliyorsun,» dedi. «Bunu biliyorsun.»

«Yaptı! Yaptı! Kızıdıysa da umurumda de IH Bana o dediklerimin hepsini yaptı! Nerelerime dokundu unu sana yöstormemi ister misin?» Fern, ona anne olmaya çalı mı olan kadının kar ısına dikilmi , avazı çıktı ı kadar ba ır ıyordu.

Leslie kulaklarını tıkadı.

Ben, Fern'e, «Sen yukarı çıkıp birkaç parça eyini pakette, tatlım,» dedim. «Fazla bir ey alman gerekmiyor. htiyaçlarını sonra sana satın alırız.»

Kız, «Peki,» diyerek merdivene do ru ko tu. Leslie Osborne divanın üstüne çöküp a lamaya ba lamı tı.

Yanına yakla arak, «Üzgünüm, Bayan Osborne,» dedim. «Ama Fern'e çirkin hareketlerde bulunulmu ,»

«Bu tamamen yalan. Clayton o tür adamlardan de ildir. Kıza belki yerine göre sert davranıyor, ama onun yüzünden kaygılanıyordu. Ona zarar verebilecek hiçbir ey yapmaz o.»

«Belki siz bilmiyordunuz,» dedi Jimmy.

«Öyle bir ey olsa anlardım.»

Jimmy hayır gibilerden ba ını salladı. «Resim atölyenize kapanır, bu arada yemek yapmayı ya da Fern'in do um gününü bile kutlamayı unutursanız, bilemezsiniz.»

«Ne? Ben hiçbir zaman... Yani böyle bir ey de mi söyledi?» Leslie kapı tarafına bakarak ba ını salladı.

Jimmy, «Kızkarde imin yeri bizim yanımız,» dedi. «Gerçek ailesini yanına dönmesinin zamanı geldi.»

Leslie hızla ba nını döndürerek ona baktı. Gözlerindeki ya lar sa donmu tu. «Onun gerçek ailesi bizim,» dedi. «Ona burada rahat f yuva verdik. steyebilece i ve gereksinebilece i her eyi verdik ona.»

Jimmy, «Gerçek sevginin dı nda her eyi,» diye kar ılık verdi. Ad ma ız davranıyordu. Ben bile Leslie Osborne'a acıdım. Kadınca ız ör da donmu kalmı tı. Gözlerinden ya lar süzülüyordu.

Aradan bir dakika geçmi ti ki Fern'in ko a ko a merdivenleri indi i- ni duyduk. Elinde küçük bir bavul vardı. «Ben hazırım,» dedi. Büyük H olasılıkla onu önceden hazırlamı tı. Bu kadar çabuk dönmesine ançf lı bu anlam verilebilirdi.

Jimmy gülümsedi. «Öyleyse gidelim.»

Kapıya yöneldiler.

«Fern,» dedim.

«Ne var?»

«Hiç de ilse Leslie'yle vedala mak istemiyor musun?»

Çocuk, ona annelik yapmı olan kadına dönüp baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmi ti. «Tabii,» dedi. «Ho çakal, Leslie.» Bun- dan sonra döndü ve açık kapıya do ru ko tu. I

Leslie Osborne hâlâ gördüklerine ve duyduklarına inanamıyormı gibi oturuyordu.

«Üzgünüm, Bayan Osborne,» dedim. «Gerçekten üzgünüm, ama böylesi belki herkes için daha iyi olacaktır.»

Kadın sessizce a lıyordu. Yanıt vermedi.

Jimmy kapının aralı ndan, «Dawn,» diye seslendi.

Kadına son bir kez baktıktan sonra kocamın yanına yürüdüm. Fern kapının önündeki basamakları inmi ti bile.

«Jimmy, umarım do ru olanı yaptık,» dedim.

«Tabii ki. Bu yaptı ımız nasıl do ru olmaz? Fern'i asıl ailesine geri götürüyoruz. Annem hayatta olsa bunu isterdi. Sence de öyle de il

«Dilerim, öyledir,» dedim.

Jimmy, «Dinle,» diye devam etti. «Clayton Osborne suçlu olmasa, I

Fern'i alıp götürmemize hiç kar ı koymadan boyun e er miydi? Ne da olsa bunca yıldır Fern öyle ya da böyle onunla Leslie'nin kızıydı. «Golf terçti i öfke suçunu örtmek için ba vurdu u bir yöntem sadece.»

Kö eba ina yürüyüp bir ba ka taksi çevirdik. Fern o evden uzakla may a o kadar hevesliydik ki, elinde küçük bavulüyla kö eba jna kadar adeta ko mu tu. Hepimizi sarsan sahneler artık sona erdi ine göre, karnımızın ne kadar acıktı nın farkına varıyorduk. Otele dönünce Fern'in e yalarını dairemize çıkardık ve restorana yeme e indik. Küçük kız sofrada aralıksız konu tu, o sustukça da Jimmy ona sorular yöneltti. Her ikisi de arada geçen yılları birkaç dakikanın içine sı dırmak istiyorlardı sanki. Bütün gece gözlerimi Fern'in üstünden ayırmayıp onunla ilgili gerçe i kavramaya çalı tim. Anımsıyabildi i biricik evi ve annesiyle babası zannetti i insanları arkasında bırakırken biraz,gözya idök mesini beklerdim. Ama orada gerçekten mutsuz olmu ve Clayton Osborne'un çirkin ok ay larından acı çekmi olmalıydı ki, Osborne'la rın adını a zına almadı gibi bir ey.

Her eye ra men endi eliydim. Gözlerim kide birde kapı yönüne kayıyor, birinin her içeriye giri inde Clayton'u ya da bir polisi görmeyi bekliyordum. Ama kimse gelmedi. Dairemize çekildi imizde bir mesajı bizi bekler bulaca nı sanıyordum, ama o da yoktu

Oturma odamızdaki divan çek yat tipi ydi. Otelin hizmetçisine Fern için bir yatak hazırlattık. Fern'in yabancı bir yerde hemen hemen tanımadı ı kimselerin yanında uyuyaca ı için endi e ve korku duyaca ına emindim, ama ne a ladı ne de herhangi bir çekingenlik sergiledi. Onu sinirlendiren tek ey di fırçasını yanına almayı unutmu olması oldu. Bunun üzerine otelin dükkânından ona bir tane getirttim.

Jimmy öbür odada yatmaya hazırlanırken, ben de Fern'e geceli in giymesi için yardım ettim. Küçük bavuluna koyduklarını bana gösterdi

Yanına yarım düzine külot, jimnastik dersinde taktı ı bir sutyeni, soketler, sevgili tenis papuçlarını, birkaç bluz ve eteklik almı tı. Giysilerinin altında birkaç roman dergisi, bir saç fırçası ve bir ruj vardı. Clayton yasakladı ı için evin içinde hiç dudaklarını boyamadı nı, bu i i ancak okula giderken yaptı nı itiraf etti.

Onun ya ndaki halimi ve yıpranmı küçük bavulumu anımsayınca, sevgili bebe imi bavuluma koymamın benim için ne kadar çnemli oldu flu hatırıma geldi. Bu, bir paçavra bebektı ve yüzünün yanak bölümü öylesine incelmi ti ki, altındaki dolgu maddesi ortaya çıkmı tı. Fern'in bebekleri de yoktu, hatıra e yası da. Bavulu o zamanlar sahip olmayı dü ünemeyece im kadar pahalydı, içinde de son derece pahalı giysi

ler vardı, ama ona tatlı bir anıyı, bir sevgi gösterisini anımsatacak hiçbir şey yoktu içinde. Ona gerçekten acı mı tım.

Ben saçlarımı fırçalarken banyoda yanıma geldi.

«Bundan böyle saçlarımı uzataca mım,» dedi. «Sırtımın orta yer kadar inmeli saçlarım. Clayton uzun saçlardan nefret ediyor.»

«Uzun saçlar çok iyi bakım ister,» diye belirttim.

«Gerekeni yaparım. Zaten otelde bir güzellik salonunuz var, d\$T mi? Jimmy öyle dedi.»

«Evet var.»

Fern, «Güzel. Evde bir de hizmetçi var, de il mi?» diye sordu.

«Yıne de kendi e yamızla kendimiz ilgileniriz,» dedim ve kızı uy dım. «Hizmetçi bize yardımcı oluyor, ama kimsenin kölesi de ildir.»

«Pasaklı olmayaca mım, ama ben de otelde çalı mak istiyorum Jimmy'nin de dedi i gibi.» Fern'in heyecanı beni gülümsetti. Onun C ler Koyu'na geli i benimkinden ne kadar farklı olacaktı. O, sevginin e men oldu u, onun da istendi i bir eve gidiyordu.

Fern, «Christie'yi ve ikizleri görmeye sabırsızlanıyorum,» dedi.

Elimde de ildi. Sormaktan kendimi alamadım. «Osborne'lan terk ti in için hiç pi manlık veya üzüntü duymuyor musun, Fern?»

«Bilmem...» Merakla bekliyordum. Fern devam etti. «Arkada ları özleyece im tabii. Özellikle Melissa'yı. Ama Cutler Koyu'nda yeni arkada lar edinirim, de ir mi?»

Bir dünyadan koparılıp bir ba kasına sürüklendi im zamanla anımsıyordum. Edinece im yeni arkada ları ya da görece im yeni yer leri dü ünmenin üzüntümü hafifletmeye hiçbir yararı olmazdı. nsanla bırakıp gitmek her zaman o kadar üzücü oluyordu ki. Bir yeri terkedi gitti im zaman daima arkamda kendimden bir eyler bırakıyordum. Sonunda, yeni bir yere götürülecek hiçbir eyimin kalmamasından kork maya ba lamı tım.

Fern'in imdiye kadar kimseye, hatta gerçek anne ve babası san dıklarına dahi kendinden bir eyler vermedi i anla ılıyordu. Öte ya dan, babası varsaydı ı adamın çirkin ok ayı larına hedef olmak da ko kunç bir ey olsa gerekti. Bu kadarı insanın kaçmayı istemesine yet de artardı bile.

Yıne gülümsedim. Jimmy haklıydı. Fern'in kendi yuvasına dönme daha iyiydi.

Onu çek yata yatırıp üstünü örttüm. «Lambanın yanar kalmasını stiyor musun, tatlım?» diye sordum.

«Hayır, gerekmez. Daha önce de defalarca otellerde yattım,» diye kar ılık verdi.

«Neyse, bize ihtiyacın olursa hemen yanındayız. yi geceler.»

«Sana da iyi geceler,» dedi.

Yatakta yanına uzandı ım sırada Jimmy, «Fern ne âlemde?» diye sordu.

«yi olmasına iyi, ama olanları tam anlamıyla kavradı ını sanmıyorum,» dedim. Jimmy gülümsedi.

«Ne güzel, de il mi Dawn? Küçük Fern yine yanımızda, ona biz bakaca ız. Annem ne kadar mutlu olurdu. Babam da sevincinden deliye dönecek.» Jimmy derin bir gö üs geçirdi. «Demek ki insan yeterince umut ve dua ederse, iyi eyler gerçekle ebiliyor. Sen de öyle dü ünüyor musun, Dawn?»

«Ben de öyle dü ünmek istiyorum, Jimmy,» dedim.

Ama hâlâ korkuyordum, mutlu olmaya korkuyordum. Korkularımı elimden geldi ince bilinçaltıma ittim ve gözli'iimi k.ıpadım. Hâlâ kapının vurulmasından korkuyordum. Hatta bunun karabasanını bile gör-düm, ama korktu um olmadı.

Yne de bu korktu umun hiçbir zaman olmayaca ı anlamına gelmezdi.

Uyum Sa lamak

Fern ba ladı ı bir cümlelin yarı yerinde uykuya dalmı olsa bu kadar olurdu. Gözünü açtı ı andan itibaren konu maya ba ladı. Hâlâ hiçbir eye esef etmiyor, üzüntü duymuyordu. Jimmy ile ben onun tükenmez enerjisinden baya ı etkilenmi tik. Biz daha kalkmadan o kalk-mı ve yıkanıp giyinmi ti. Ben a a ıya kahvaltıya inmeye hazırlandı ım sürede dairenin içinde pe imden ayrılmadı ve küçük bir ku gibi akıyıp durdu. Durup soluk almaya bile gerek görmeden bir konudan ötekine atlıyordu: arkadaş larının giysileri, saç biçimleri, be endi i arkıcılar, sevdi i filmler sayısız konu ma konularından sadece birkaç tanesiydi.

Ben ona yeni evimizi biraz anlatmamın arkasından zengin arkadaşının evlerini, Clayton izin verdiği zaman gece yatısına gittiği evleri anlattı, durdu.

Anlattıklarını dinlediğimiz kadar Jimmy ile ben, Clayton ile Lesli Osborne'un onu gerçekten pek çok yere götürdüğüünü anlamıtt Londra'ya ve İngiltere'ye, Fransa'ya, İspanya'ya ve İtalya'ya gitti. Her iki Karayip tatiline de çıkmışlardı. Eve dönmek için havaalanına geldiğimizde Fern'in gerçekten de deneyimli bir gezgin olduğunu gördük. Uçaktaki koltuğunda kemerini ustalıkla bağladı ve en küçük heyecan belirtisi göstermeden hareket dakikasını beklemeye koyuldu.

Uçak havalandıktan bulutların arasına yükseldiğinde, herhangi bir planlık duymadığını görmek için Fern'e baktım, ama o sadece etrafında olan bitenlere dikkatini vermişti. Dönüp bana gülümsedi, Jimmy de bana göz kırptı. Kocam bundan fazla hoşnut olamazdı.

Hava kusursuzdu. Sonbahar ortaları olmasına rağmen, hava hâlî yazın olduğu kadar sıcaktı. Turistler kumsallarla deniz kıyısındaki otellere akın etmeyi sürdürdüklerinden Virginia Beach havaalanı tıklım tıklımdı.

Julius bizi kapıda bekliyordu. Ortamızda Fern'le yaklaştığımızı görünce aklıma geldi, Jimmy küçük kız kardeşi olarak tanıtınca da kolları havaya kalktı. Fern öfürün elini sıktı ve nazik bir tavırla «Tanıtıma sevindim,» dedi.

Fern'in nazik tavırla gülümseyeninden etkilenen Julius ona hemen kapıyı açtı, Fern de vakit kaybetmeden limuzinin içine yerleşti.

Limuzin, Cutler Koyu'na doğru yol alırken Fern etraftaki manzaranın güzelliğini övdü durdu. Hele deniz kıyısındaki köyümüze geldiğimizde heyecanla ellerini çırpıttı. «Buraya bayıldım!» diye bağırdı. «Küçük yar kenileri, balıkçıları ve minik dükkanlarıyla öykü kitaplarındaki köyleri benziyor. Her tarafını görmek istiyorum.»

Jimmy'nin ailesi kulaklarına varıyordu. Bakışları bütün sabah öyle bir sevgi ve mutlulukla doluydu ki, ben de onun hesabına mutlu oldum. Fern her ne zaman esprili bir şey söylese ya da dünya bilgisiyle bizi ayırtsa koltukları kabarıyordu. Ben ise Fern'in ona bu kadar çabuşınmasına ve onu ailesi olarak kabul etmesine şaşırdım. Arada ayrılık yılları birkaç dakika olmuş olsa bu kadar olurdu. Fern fırsatını buldukça Jimmy'nin elini tutuyor, ona sarılıp öpüyordu. Bu sevgi seli koca

mı sarho etmi ti. Ba ka zaman olsa büyümü de küçülmü on ya ında bir kızın herkesin önünde ona sarılması ve öpmesi kanın yüzüne hücum etmesine yol açardı, ama imdi utangaçlı nı hasıraltı ederek, bu sevgi gösterisini sevinçle kar ılıyor, arada da bana bakarak ne kadar mutlu oldu unu gösteriyordu.

Otelin ilk gördü ünde Fern, Jimmy'nin elini yakalamı tı. «Ah Jimmy burası tam dü lerimde gördü üm gibi,» diye solumu tu.

«Burasını mı dü ledin?»

«Evet. Dün gece oteli dü ünerek uykuya dalmı tım. Dü ümde otelin bir tepenin üstünde bina edildi ini terasından kilometrelerce okyanusun görülebildi ini gördüm.»

Jimmy bu sözler üzerine yine bana baktı. Bu çocu un hayallerinde tinsel bir anlam buldu u, bütün bunların, burada bize ait oldu unu kanıtladı nı dü ündü ü belliymi.

Fern özlem dolu bir sesle, «Ah, çok, çok uzun zamanlar önce beni almaya gelmenizi ne kadar isterdim,» dedi.

kimizin de gözleri ya armı tı.

Jimmy, «Bunu telâfi edece iz, canım,» dedi. «Sana söz veriyorum.»

Otelde durmadık. Julius'dan bi/l do ru ove götürmesini istedik. Christie o sırada okuldan dönmü tü. Bizi duyunca, arkasında Bayan Boston oldu u halde kapının önünde belirdi ve altın renkli iki örgüsünü sırtında hoplatarak basamaklardan a a ı ko tu, Jimmy'nin kollarının arasına atıldı. Fern'e bakınca gözlerinin kısıldı nı ve dudaklarının zoraki bir gülümsemeyle gerildi ini gördüm. Jimmy, Christie'yi kucaklayarak ona döndü.

«Christie, seni kızkarde im Fern'le tanı tırmak istiyorum. Bizimle oturmaya geldi,» dedi.

Bayan Boston'un a kınlıktan gözleri iri iri açılmı tı.

Fern, «Merhaba, Christie,» dedi. Kızım ona ku kuyla baktı. Belli ki duygularından emin de ildi. Evde ba ka bir çocu un varlı ı onu heyecanlandırıyor, ama aynı zamanda Jimmy'nin sevgisini ba kasiyle paylaş ma olasılı ı onu korkutuyordu. Fern ona, «Sana bir merhaba öpücü ü verebilir miyim?» diye sordu. Christie tepkimi görmek için bakı nı bana çevirdi. Benim gülümsedi imi görünce, Fern'e olur gibilerden ba nı salladı.

Fern e ildi ve Christie'yi yana ından öptü. Christie örgülerinden

birini parmaklarının arasında çevirerek ona hu u içinde bakmayı sürdürüyordu.

«Bu hanım da Bayan Boston'dur, Fern,» dedim. «Kendisi kâhya ve en yakın dostumuzdur.»

Bayan Boston'a, «Fern'e Christie'nin yanındaki odayı verece i dedim. Kâhya kadın «olur» der gibi ba nını e di.

«Yata nın çar aflarının de i tirilmesi ve odanın havalandırılması' ilgileneyim,» deyip i inin ba ina döndü.

Jimmy kızımı yere bırakınca, «Christie, Fern'e niçin evimizi gezd miyorsun?» diye önerdim. Christie bunu isteyip istemedi ini anlam için Fern'e baktı, Fern ba nını e ince küçük kızın gözleri parladı.

«Gel?» deyip ok gibi merdivene ko tu. Fern, Jimmy'ye gülümsed ten sonra küçük kıızı izledi.

Yeni teyzesi Christie'yi gerçekten büyülemi ti. Ona bütün oyuncu larını ve bütün güzel giysilerini göstermeden rahat edemeyece i belli di. Fern, Christie'nin avludaki salınca ıyla kaydıra ina varıncaya kad her eyi gördükten ve odasına yerle tikten sonra otele gittik. Jimmy kil karde ini herkesle tanı tırmaya sabırsızlanıyordu. Fern ilk önce PhW ve Betty Ann'le tanı tı, hemen arkasından da Christie onu ikizleri gö? mesi için ko turdu. Ben, yoklu umuzda nelerin olup bitti ini ö renm için ofisime yollandım. Bırakılan mesajlardan annemin bütün gün be telefonla aradı nını ö rendim.

Ben ona telefon edince, «Niçin New York'a alı veri e gitti ini ba haber vermedin? Ben de seninle gelebilirdim. Yoksa beni yanında ist miyor muydun?» diye a lamaklı bir sesle sitem etti.

Asıl amacımızın ne oldu unu ve olanları ona anlatmam üzeri, annem a ırdı. Onun, ikinci bir çocukla u ra mamın ne kadar zor o ca nını söylemesini beklerken, Fern'e gösterdi i sempatiyi görüne* a ırmak sırası bana geldi.

«Zavallı çocuk,» dedi annem. Sonra ekledi. «Cinsel tacize u ram nin ne demek oldu unu çok iyi acarım ben. içine kapanık bir kız mı?»

«Hayır, anne. Aksine çok girgin ve enerjik bir küçük kız.»

«Sahi mi? Baban... kayınpederim... bana tecavüz ettikten sonr nasıl oldu umu çok iyi anımsıyorum.»

«Belki de Fern kalben hâlâ küçük bir kız,» dedim. «Jimmy'nin d söyledi i gibi, çocuklar daha esnek oluyorlar. Ba ımdan geçenler

dü ündükçe ona hak vermemek elimde de il.» Bunları söyledimse de, annemin bu konuyu duymak istemedi ine emindim.

Annem sonunda, « imdi de bütün bunları kutlamak için yemekli bir davet vermem gerekecek,» dedi. «Hazırlıkları yapınca sana telefon ederim.»

«Anne, basit bir yemek olsun. Bütün kenti davet etme sakın,» diye onu uyardım.

Bundan sonraki birkaç gün hemen bütün vaktimi Fern'e ayırdım. Ona daha fazla giysi almak ve okula ba lamak konusunda ihtiyaçlarını sa lamak için alı veri e çıktık. E yasının en büyük kısmını bir an önce Osborne'ların evinden kaçmak tela ı arasında New York'ta bırakmı tı çünkü. Jimmy, Clayton Osborne'un kızın arkasından hiçbir ey yollama yaca ını, bu masrafı göze alamayaca ını Söylemi ti.

Öyleyken, Fern'in seçti i giysilerden ve ayakkabılardan, onun en pahalı malları satın almaya alı ık oldu unu farkettim. Ünlü modacıların adlarının da hiç yabancıısı de ildi. Manevi kızının gereksindi i ve istedi- i eyler sözkonusu oldu u zaman, Clayton Osborne'un hiç de cimri biri olmadı ı anla ılıyordu. Buna dikkatini çekti imde Fern hemen kul- punu buldu: «Bana neler yaptı ını kimseye söylememem için her ne istersem satın alıyordu.»

Virginia Beach'teki çok katlı ma azadan çıktı ımız sırada, «Öyley- se sana niçin o Noel istedi in bebek evini satın almadı?» diye sordum.

Fern uzunca bir süre yanıt vermedi, ama sonra, «Sonunda aldı,» dedi. «Tekrar banyoya girip beni yıkadıktan sonra. O olayı mutlaka anlatmak mı lâzım?»

«Tabii ki hayır canım,» dedim. «Sadece merak etmi tim.»

Ertesi gün Fern'i Cutler Koyu Okulu'na yazdırdım. Müdür Bay Youngman, Fern'in kayıtları için Marion Lewis Okulu'yla ba lantı kura- ca ını bildirdi.

«Fern'e yararlı olabilmek için kuvvetli ve zayıf yanlarını bilmemiz gerek,» dedi. «Bir çalgı çalıyor musun, kızım?»

Fern, «Hayır,» diye atıldı. Bana baktıktan sonra acele ekledi. «Flüt çalmayı ö renmek istiyordum, ama manevi babam zaman kaybı olaca- ını dü ündü ünden engel oldu.»

«Demek öyle. Neyse, istersen burada flüt çalmayı ö renebilirsin. Ye enin Christie daha imdiden yetenekli bir küçük piyanist.» g

Fern'in bir çalgı çalmayı ö renece i için sevinece ini sanmı tım,

ama hiç de hevesli görünmüyordu. Hatta okuldan çıktı ımızda geli imizden beri ilk kez somurttu. Ben bunu yeni bir okula ba lamanın onu kaygılandırmasına yordum. Bir okuldan ayrılıp arka arkaya ba ka okullara devama ba lamanın ne demek oldu unu ben çok iyi biliyordum. Yeni bir okula ba ladı m zaman adeta bir büyütecin altında incelendi imi farketmekteydim. Ba ka kızların, giysilerimi incelediklerini ve saçlarım üzerinde kafa yorduklarını biliyordum. Erkek çocukların vücudumla yüzümden bakı larını ayıramadıklarını, ö retmenlerin de nasıl bir ö renci oldu umu merak ettiklerinin de farkındaydım.

Fern'in bize anlattıklarına bakılırsa, o da bir sürü okuldan geçmi ve benzer deneyimler ya amı tı.

«Burada çok iyi bir okul sistemimiz var, Fern,» diye ona güven a lamaya çalı tim. «Burası ho una gidecek. Herkes güler yüzlü ve ilgilidir. Ö retmenler ö rencilerini iyi tanırlar ve burada küçük bir toplum oldu umuz için aileleri de iyi tanırlar.»

Fakat Fern rahatlamı görünmedi.

Böylece, onu ne elendirmek umuduyla, «Her gün Christie'yle birlikte limuzinle okula gideceksin,» dedim, ama benim bekledi im tepkinin tam aksini gösterdi.

«Zengin bir küçük kız oldu um için öbür ö renciler benden nefret edecekler,» diye yakındı. Bir ey ho una gitmedi i zaman dudaklarının kö elerini yukarı kıvrırmak ve di lerini gıcırdatmak gibi çirkin bir alı kanlı ı vardı.

«Daha önce böyle bir ey ba ından mı geçti?»

«Bazan,» dedi Fern. «Zengin bir aileden geldi in ve onların sahip olamayacakları kadar çok eyin oldu u için ö retmenler de bazan sana içerlerler.»

«Hayır, Fern, burada ba ından böyle bir ey geçmeyecektir. Christie ö retmenlerini seviyor, onlar da Christie'ye bayılıyorlar. Yeni okulunla çok kolay uyum sa layaca ına eminim.» Öyle dememe ra men, Fern hiç de kanaat getirme benzemiyordu.

Sonra, birden yüzü güldü. «Ne zaman otelde çalı maya ba layabilirim?» Heyecanlı bir sesle, «Resepsiyon masasında çalı mak isterim,» diye atıldı.

«Pekâlâ,» dedim. «Seni Bayan Bradly ile tanı tırırım. Resepsiyon masası onun sorumlulu unda.»

Fern'in dudaklarının kö eleri yine a a ı sarktı. «Ben her eyin senin sorumlulu unda oldu unu zannediyordum.»

«Öyle ama, otelin bütün departmanlarının sorumlu bir yöneticisi vardır,» diye açıkladım.

«Ama sen u Bayan Bradly'ye ne yapması gerekti ini söyleyebilirsin, de il mi?»

Gülümsedim. «Evet, Fern. Ne var ki, Bayan Bradly benim geli imin çok öncesinden beri burada ve ne yapılması gerekti ini çok iyi biliyor. Ona benim bir ey söylememe hiç lüzum yok.»

Bayan Bradly, gümü renkli saçlarını görebilece iniz en güzel ba a firketelerle tutturana altmı ya larında çok ık ve sevimli bir kadındı. Ye il gözlerinden tatlı gülümsemesi hiç eksik olmuyordu. Departmanını büyük bir beceriyle yönetiyor ve otelin bir demirba ı sayılıyordu. Konuklar, geli lerinde onun tarafından kar ılanmayı dört gözle bekliyorlardı.

Dul olan Bayan Bradly, köydeki küçük bir evde oturuyordu. ki kızı evliydi. Biri ba kent VWashington'da, öbürü se Richmond'da oturuyordu. Ben, Bayan Bradly ile iyi geçlnomeyen tek bir insan bilmiyordum. Buna her ya taki çocuklar da dahildi. Zaten kendisinin de üç torunu vardı. Fern'i onunla tanı tırıp küçük kızın resepsiyondakiere yardım etmeyi ne kadar istedi ini söyledi imde, ya lı kadın küçük kızı sevinçle kar ıladı.

«Ben de zaten becerikli bir yardımcı arıyordum,» dedi gülümseyerek. Fern'in gülümsemesi daha çok yapmacıklı bir sırtı tı. Noel Baba'nın gerçekte var olmadığını bilen ve kendisine çocuk masalları anlatılmasına içeren bir çocu a benziyordu.

«Pekâlâ,» dedim. «Seni burada Bayan Bradly'nin yanında bırakıyorum. Neler yapacağını sana o açıklar. Tamam mı?»

Fern olur gibilerden ba ını salladı. Ben bir ara Bayan Bradly'yi bir kenara çekerek, Fern'in güç günler geçirdi ini ve efkat gereksindi ini fazla ayrıntıya girmeden izah ettim.

Bayan Bradly, «Sen onu bana bırak, Dawn,» dedi. «Zaten yeterince büyükannelik yapmaya fırsat bulamıyorum.»

Fern beni bir kez daha a ırttı. Sokulgan davranıyor ve özellikle Jimmy'nin kızkarde i oldu unu herkesin ö renmesini sa lıyordu. Jimmy'nin yanında olmak için her fırsatı de erlendiriyor, Jimmy otel binasının dı ındaki çalı maları denetlerken de saatlerce yanında duru

yordu. Yeme ini otelin yemek salonunda yeme i seviyor, Jimmy'nin yanında gururla oturuyordu. Bütün garsonları ve lokanta i çilerini tanıması uzun sürmedi. Otel hayatına o kadar kolay ve çabuk uyum sa la dı ki, bir bilmeyen, yıllardır orada ya adı nı zannedebilirdi. Bir ak am yemekten sonra Jimmy'ye bundan söz ettim.

«Ben de bunu görüyorum,» deyip omuzlarını silkti. «Önceki hayatında ço u zaman yalnız olmasından kaynaklanıyor olmalı. Ne de olsa bir annenin yapması beklenen eyleri Leslie Osborne'da bulamadı kızca ız. Bir de o sapıkla aynı evde ya amasını dü ün. Onun yolu üstünde olmamak ve yalnız kalmak için fırsat aradı na eminim.»

«Haklı olabilirsin,» dedim. Derken gülmeye ba ladım. «Fern'in bebekli ini anımsıyorum. Ne kadar ısrarcı oldu unu hatırlarsın. Örne in, onu kuca ıma alıp arki söylememi istedi mi, dedi ini yaptırıcaya kadar kriz geçirirdi. Longchamp Baba odaya girip önce onun yanına gelmeyince de hemen a lamaya ba lardı. Bu kızın pısrık olarak do ımadı ı muhakkak. İmdi de pısrık olması için bir neden yok.» diye tamamladım.

Jimmy gülümsedi. «Babam dedin de... Fern'in yanımızda oldu unu söyledi imde hattın öbür ucunda a ladı nı duydum. Birkaç güne kadar bana telefon edip Edvina ve Gavin'le ne zaman gelebileceklerini söyleyecek.» Jimmy ekledi. «Harika olacak, de il mi? En sonunda hepimiz yine birlikte olabilece iz.»

«Yalnız Longchamp Anne aramızda olamayacak,» dedim. Jimmy'nin ne esini bozmak istemezdim, ama bana annelik eden kadını dü ünmemek ve onun da aramızda olmasını istememek elimde de ildi.

Jimmy'nin gözleri ya larla doldu, ama yutkunarak onları içine akıttı.

Ak amlan hep birlikte otelden döndü ümüzde Christie, Fern'e, oynamaları için odasına gelmesini yalvarıyordu, ama ben Fern'in, Cut ler Koyu Okulu'nda iyi bir ba langıç yapmasını istiyordum.

Christie'ye, «Fern'e ödevlerini yapması için rahat vermelisin,» dedim. «Onları bitirince yanına gelebilir.»

Christie küçük yüzünü somurtma olarak anlamlandırılacak ekilde buru turdu ve beklemeye koyuldu. Fern yanına gelince boyanacak resimlerle dolu kitaplarıyla oyalanıyor ya da Christie'nin bebekleri ve

oyuncaklarıyla oynuyorlardı. Bir ak am Christie'nin odasının dı ndan geçerken, Fern'in onu, kendisine «Fern Hala,» demesi için uyardı nı duydum.

«Jimmy'nin öz kızkarde iyim, bu da beni senin halan yapar, onun için de bana bundan böyle hala demelisin, aksi halde seni duymamı gibi davranırım. Beni anlıyor musun?»

Christie uysal uysal, «E...vet,» dedi.

Fern devam etti. «Ya ça senden çok büyü üm, ama sana bir eyler ö retebilmek için seninle oynuyorum.» Büyüklü e özenen ses tonuna bakarak, onun, Clayton Osborne'u gerçekten iyi ekilde taklit etti ini dü ündüm.

Devam etti. «Bana sorular sorabilirsin, istedi in her ey hakkında, hatta,» Sesini alçattı. «Erkek çocuklar hakkında da sorular sorabilirsin. Erkek çocukların niçin farklı olduklarını biliyorsun, de il mi?»

Fern hemen ekledi. «Hayır, bilmiyorsun. 'Evet' der gibi ba nı e din, ama bilmedi ini ben yüzünden okuyorum. u halde sana anlata yım.»

O sırada odaya girdim ve Fern'in dikkatini çekmek için hafifçe öksürdüm, ama o bana baktı ı zaman gözlerinde garip bir parıltı dikka timi çaktı. Gözleri yapmak istedi i eyin engellenmesinden dolayı duyd u öfkeyi yansıtıyordu. Aynen yapmak istedi i bir i sırasında rahat sız edilen bir yeti kine benzemi tl. Ama az sonra bakı larındaki öfke kayboldu ve yüzünde bir gülümseme belirdi. «Selam, Dawn,» dedi.

«Fern, tatlım, seninle bir dakika konu abilir miyim?» diyerek onu koridora çıkardım. «Geçerken senin Christie'ye bazı söylediklerini iste miyerek duydum,» diye devam ettim. Ba nı sallayarak ekledim. «O , arı larla ku ları ö renemeyecek kadar küçük henüz.» Gülümsedim. «Dü ün bir kere, daha altı ye nda bile de il.»

Fern, «Onun ya ndayken ben bütün bunları bildirdim,» diye sert bir sesle kar ılık verdi. «Clayton bilmemi sa ladı.»

«Ama burada durum çok farklı, Fern'ci im. Burada bir Clayton yok. Christie'nin seks konusunu ö renmek için önünde daha uzun vakitleri var. Onun önce küçük bir kız olmasına olanak tanimalız, de il mi? Senin ona iyi bir abla olmanı istedi ini biliyoruz, ama yine de...»

Fern bana dü manca bir bakı fırlattı. «Clayton da aynı eyi yapardı.»

«Ne yapardı, tatlım?»

Fern beni suçlayan bir tavır takındı. «Arkada larım geldi i zaman casusluk yapar, bizi dinlerdi.»

«Ben casusluk yapmıyordum, Fern. Kapının dı ndan geçerker konu tuklarınızı duydum.»

«Bu aynı ey,» dedi Fern. «ki ki i bir odada güzel bir konu ma yapıyorlarsa, üçüncü bir ki inin kapının dı nda durup dinlememes gerekir.»

Kıpkırmızı kesildim. «Böyle bir his duymana üzüldüm, Fern,* dedim. «Ama Christie benim kızımdır ve yaptı ı, gördü ü ve duydu u her ey beni ilgilendirir. Onun için de senden bir daha ona erkek çocuk- lar konusunu açmamanı rica edece im. Zamanı gelince ona büyük yar- dımların dokunabilir. Çok olgun bir genç hanımsın sen... »

Fern, «Peki, peki,» dedi. «Bebekçe konu uruz onunla. Zaten artık içim sıkıldı. Yata a yatıp uykum gelinceye kadar okuyaca ım. Bir sakın- cası yok, de il mi?»

«Nasil istersen, yavrum. yi geceler.»

Sonradan a a ı inince, Jimmy'ye, Fern'le Christie'nin arasındaki konu mayı, arkasından da benim Fern'e dediklerimi anlattım. Jimmy yastıktı büyük bir koltu a yerle mi olarak otomobil dergilerinden birini okuyordu.

«Zavallı Fern onu azarlamama pek a ırdı,» diye ekledim.

Jimmy ba ını salladı ve dergiyi elinden bıraktı. «Yavrucak zaten a kın,» dedi. «Manevi babasının cinsel ok ayı larıyla geçirdi i yıllar onda büyük yaralar açmı olmalı.»

«Belki de bir çocuk psikologuna gösterilmesi yararlı olur,» di önerdim.

Fakat Jimmy, «Ben o fikirde de ilim,» dedi. «Bana kalırsa, norma. bir dünyada onu seven, onunla ilgilenen insanların arasında ya amak ona her eyden fazla yararlı olacaktır. Ba ndan geçenler bir süre sonra belle inde silikle ecek.»

«Bilemem, Jimmy. Dedi ine göre, yıllar yılı acı çekmi . Bunun un tulması için de il günler, aylar bile yetmez. Tabii Christie de var... »

«Ne?» Jimmy dergiyi elinden atarak do ruldu. «Kızkarde imi Christie'nin ahlakını bozaca ını söyleme sakın.» Jimmy'nin gözleri d Forn'inkiler gibi tehlikeli bir ıkla parlıyordu.

«Öyle bir ey demek istemedim, Jimmy.» diye atıldım. «Ne var ki, Fern bu kadar genç bir çocukla birlikte olmamı tır. Özellikle Christie kadar zeki ve uyanık olan küçük bir çocukla...» Yumu ak bir sesle önerdim. «Fern'le öyle biraz konu san diyorum...»

Jimmy'nin yüzü yumu adı. Koltu unda tekrar arkasına yaslanarak, «Tabii,» dedi. «Onunla konu aca ım. Ama ona kar ı anlayı lı davranmalıyız. Çekmedi i kalmamı zavallının. Bir cehennemden kurtulup bir ba ı kasına yuvarlanmı oldu unu dü ünmesini istemeyiz.»

«Burada bizimle ya amanın cehennemle kıyaslanabilece ini sanmıyorum, Jimmy,» diye sitem ettim.

«Tabii ki hayır.» Jimmy derin bir soluk aldıktan sonra, «Peki,» dedi. «Bu i i üstleniyorum. Sert konu tumsa özür dilerim. Ama onun ba ina gelenleri dü ündükçe aklım ba ımdan gidiyor.»

«Anlıyorum, Jimmy,» Gidip kocamın yana ina bir öpücük kondurdum. O, gülümseyerek tekrar dergisine dondu, ama ben, evlili imizin cilâsındaki minik çatla ın daha da genl lodl lnl dü ünmekten kendimi alamadım.

Hem de anlayamadı ım sebepler nedeniyle.

Fern bir ak am önce onu azarladı ım için mutsuz ölmü olsa bile ertesi sabah bunu halinden hiç belli etmiyordu. Christie ile o limuzinle okula gitmek üzere yola çıkacakları sırada, Christie'nin beni öpmesini bekledikten sonra yanıma yakla tı.

«Ho çakal, Dawn,» dedi. «Okuldan sonra seni otelde görürüm.» Bu sözlerden sonra bana sarıldı ve Jimmy'ye yaptı ı gibi beni de yanımdan öptü. Benim bir kar ılıқта bulunmama vakit bırakmadan da Christie'yi elinden tuttu u gibi onunla dı arı ko tu. Elim yana ımda olarak dönünce Jimmy'nin mutlu bir gülümsemeyle bize baktı ını gördüm.

«Fern karanlık ve nemli bir bodrumda tutsak edilmeli , sonunda da güne te özgür kalmı bir bitki gibi,» dedi. «İmdi ise çiçek açıyor. Müt-hi bir küçük kız o.»

ı ararak, «Herhalde öyledir,» diye do ruladım.

Ne çare ki, aynı gün ö leden sonra okul müdürü Bay Youngman telefon edince iyimserli imden eser kalmadı.

«Çok me gul oldu unuzu biliyorum, Bayan Longchamp, onun içi de buraya gelmenizi istemek yerine telefon etmeyi ye ledim,» diye ba ladi. «Bana ayıracak bir dakikanız var mı?»

«Evet, Bay Youngman. Ne var?» diye sorarken kalbim kötü önseziyle çarpmaya ba lamı tı.

«Fern'in yani Kelly Ann'in okul dosyası Marion Lewis Okulu' dan geldi. Korkarım ki oradaki durumu hiç de parlak de ilmi . Dersi rinde ne kadar çok kırk aldı nı biliyor muydunuz?»

«Orada mutsuz oldu unu duymu tuk,» diye geveledim.

Müdür, «Bütün derslerinden kalıyormu ,» dedi. «Bu kadarla kal gene iyi. Eski ö retmenleri davranı larından da ikâyetçiler.»

«Bütün bunların kızca ızın mutsuz aile hayatından kaynaklandı ı eminim, Bay Youngman,» dedim. «Belki kocamla birlikte sizi görmey geliriz. Bazı özel durumlar var da... »

«Evet, konu mamızda yarar olabilir,» dedi müdür. «Sizi i lerinizde alıkoydu um için özür dilerim.»

«Orasını hiç dü ünmeyin. Bugün ö leden sonra kaçta gelmemi sizin için daha uygun olur?» diye sordum ve Jimmy ile gidiponu göre bilmemiz için bir randevu aldım.

Durumu Jimmy'ye açtı imda o da benim kararına katıldı. «Ba; Youngman'a her eyi anlatmalıyız,» dedi. «Ö retmenleri de Fern'in özel durumunun bilincinde olmalılar. Böylece, daha anlayı lı ve ho görülü olabilirler.»

Bay Youngman'la konu mamızı yapıp otele döndü ümüz sırad Jimmy, «Gördün mü?» dedi. «Müdür zeki ve anlayı lı biri. Gerçek psikolog sanki.»

Jimmy'nin iyimserli ine katılır gibi davranmakla birlikte, sorunları Jimmy'nin sandı ndan çok daha ciddi olmasından kaygı duymakta kendimi alamıyordum. Gerçekten de kısa bir süre sonra ku kularım haklı çıkarabilecek bir ey oldu.

Bayan Bradley iki gün sonra beni görmeye geldi. Çok tela lı ve a kındı, hatta yanaklarına ya lar süzülüyordu. Hemen yerimden kalkı ona do ru yürüdüm.

«Neyiniz var, Bayan Bradly? Ailenizle ilgili bir sorun mu çıktı?» diye sordum.

Kadınca ız hayır gibilerden ba ını salladı. Onu maroken koltu a oturtttum ve eline bir bardak su verdim.

Bayan Bradly sudan birkaç yudum içtikten sonra, üzüntüsünün nedenini açıkladı. «Küçük kasadaki paradan üç yüz dolara yakın para eksik,» dedi. «Ben burada çalı maya ba layalı hiç böyle bir ey olma- mı tı. Benim ise ne kadar uzun zamandan beri burada oldu umu bili- yorsun, Dawn.»

«Gerçekten mi, Bayan Bradly, o paranın eksik oldu una emin misiniz?»

«Florence Eltz'le birlikte hesapları tekrar tekrar gözden geçirdik. Bütün hesaplarımız tıptı tıpına do rudur, bu nedenle de o paranın gitti- inden en ufak bir ku kum yok.»

Kadınca ızın yanına oturdum. Kalbim çarpıyordu. Bayan Bradly onun söylemesinden korktu um eyi söylomeyecek kadar nazikti. Benim sormamı bekleyecekti.

«Sizce ne oldu acaba, Bayan Bradly?» dedim. «Para bir yere kon- mu , ba ka bir hesaba geçilmi olamaz mı? Hatalı bir depozito olanak- sız olmasa gerek.» Resepsiyon efinin yüzüne umutla bakıyordum.

Ama o, «Dawn, Florence'la ben bütün olasılıkları dikkatle ara tır- dık,» dedi. «Hatta zavallı Bayan Avery'ye haftanın bütün depozitolarını birer birer gözden geçirttik. Zavallı hiç yakınmadı. O da hatayı yakala- maya bizim kadar hevesliydi.»

Kadınca ız içini çekti. «Ama ne yazık ki hiçbir hata yoktu. Artık o parayı birinin aldı ndan hiçbirimizin ku kusu yok, Dawn. Departmanım daki görevliler uzun yıllardan beri benimle çalı yorlar. Hepsinin dürüst- lü üne parma ımı basarım. Bir tartesininkinin dı nda,» diye ekledi.

Son sözleri, üzerimde, suratıma çarpılmı bir tokat etkisi yaptı. Ba ımı e erek, «Ona bu konuda bir ey sordunuz mu?» dedim.

«Tela içinde arandı ımız sırada o da oradaydı. Paranın eksildi ini farketti imizi görüyordu, ama tek kelime söylemedi.»

Ba ımı kaldırarak, «O paraya ula abilmesi mümkün müydü?» diye yine sordum. Bayan Bradly alt duda ını ısırarak ba ını e di. Gözleri yine ya larla dolmu tu. «Korkarım, bunun ba ka hiçbir açıklaması

yok,» dedi. «Tela ı, patırtıyı görünce gitmek zorunda oldu unu, yapılacak ödevleri oldu unu söyledi. Bu i hakkında bir ey bilip bilmedi in sordu umda da çabuk tarafından bir 'hayır'ı bastı ve kaçtı.» Baya Bradly ekledi. «Bunu size söyledi im için üzgünüm.»

«Hayır, siz en do rusunu yaptınız,» diye kadının elini ok adı Hemen sonra sordum. «Kocam henüz bir ey bilmiyor, de il mi?»

«Oh hayır, kimseye bir ey söylemedim, adamlarıma da çenelerin tutmalarını emrettim. Onlar da tek kelime söylemeyeceklerdir. Buna emin olabilirsiniz.»

«Pekâlâ. Durumu biraz da ben ara tırayım,» dedim. Ya lı kadın h an yeniden a lamaya ba layacakmı gibi bana baktı. Bunun üzerin ona sarıldım ve kalkmasına yardım ettim. «Siz hiç tasalanmayın, Bayan Bradly, bu i in size hiçbir yansıması olmayacak.»

«Te ekkür ederim, Dawn,» diye geveleyen Bayan Bradly heme odadan çıktı.

Birden ü üümü tüm. O ak am New York'ta otelden ayrıldı ımız sıra da Fern'in çantasında koca bir para tomarı gördü üümü anımsamı tır Harçlı ı konusunda yalan söylemi olabilir miydi? Yoksa Clayton'da para mı çalmak âdetindeydi?

Jimmy'yi bu i e karı tırmadan kendime göre bir kovu turma yap maya karar verdim ve ofisimden çıkarak eve döndüm. Beni kapıda kar ılayan Bayan Boston, Fern'in odasında oldu unu söyledi. Acele merdi veni çıkınca kapısının aralık oldu unu gördüm. Fern yata ının üstün yüzükoyun uzanmı , bir romans dergisi okuyordu.

«Okul ödevlerini yapmak için eve döndü ünü sanmı tım,» deme üzerine hızla kendi etrafında döndü.

çindeki bütün öfkeyi yansıtan o karanlık bakı nı yüzüme dikerek «nsanları gözetlemek hiç ho de il,» diye kar ılık verdi.

«Seni gözetlemiyorum. Çalı ıp çalı madı nı kontrol etmeye gel dim. Bayan Bradly'ye okul ödevlerini yapmak için eve dönece ini söyle mi sin. Niçin onları yapmıyorsun?»

Fern hemen oturarak dergiyi kapadı. «Orada oturmaktan sıkıldı ım için ona öyle dedim. Otelde çalı mak çok sıkıcı, sandı ımdan da sıkıcı. Otelde ba ka bir i yapmak isterim. Belki garsonlara ve lokanta görevli-lerine yardım edebilirim.»

Odanın içinde biraz "ahıterledim. Ona bakmayı sürdürmem üzerine Fern ku kulanı ve bakı nı benden kaçırdı. Bu tepkisini suçluluk olarak anlamlandırdım.

«Resepsiyon masasından ayrılmak istemenin oradan kaybolan parayla bir ilgisi olmasın sakın?» diye sordum.

«O paranın nerede oldu unu bilmiyorum. Yoksa Bayan Bradly bildi mi mi söyledi?» Fern'in gözleri yine öfkeyle parlamaya başlamı tı.

«Bayan Bradly öyle bir ey söylemedi, ama ben o parayı bulmamıza yardımcı olabilece ini dü ündüm,» dedim.

«Ne yazık ki yapamam. Bu konuda hiçbir ey bilmiyorum. Bayan Bradly parayı belki kaybetti. Ya da onu öbür kadınlardan biri aldı. Yoksul görünüyorlar, parayı görünce dayanana mı olabili rler.»

«Bütün öbür kadınlar yıllardan beri buradu çalı yıyorlar ve hepsi çok güvenilir insanlardır,» diye atıldım.

«Ben de onlar kadar güvenilirim. Ben hırsızlık yapmam.»

«Kimse seni hırsızlıkla suçlamıyor, Fern. Bütün istedi im, paranın nerede olabilece i hakkında bir fikrin olup olmadı nı ö renmek. Belki yanlı bir çekmeceye ya da yanlı bir zarfa konulmu tur.»

Fern ısrar etti. «Ben o parayı hiç görmedim.»

Durmu , ona bakıyordum. Fern bakı nı yataktan ayırmıyordu.

«Resepsiyonda çalı mak ho una gitmiyor idiyse, niçin gelip bana söylemedin?» diye sordum.

O hemen, «Bu gece... söyleyecektim,» diye kar ılık verdi.

«Bu, durup yalan söylemekten çok daha iyi olurdu,» dedim.

Küçük kız yumruklarıyla dizlerini döverek, «Ben o parayı çalmadım,» diye yineledi.

«Pekâlâ. Paradan söz etmeyelim. Senin yapacak hiçbir okul ödevin yok mu?»

Fern inler gibi yanıt verdi. «Ödevlerimi yapmak için önümde çok vakit var.»

Yata n üstündeki dergiye göz atarak, «Ne kadar zamandan beri böyle eyler okuyorsun?» diye sordum. New York'ta dergiyi bavuluna yerle tirdi ini anımsıyordum.

Fern, «Bilmiyorum,» diye omuzlarını silkti. «Ama kastetti in oysa o dergiler pis eyler de il.»

«öyle bir eydemedim. Kastetti im, senin ya ında bir kızın okuyaca ı eyler olmadıkları.»

«Hiç de de il. O öyküleri seviyorum. Dergilerimi elimden almayacaksın, de il mi? Clayton öyle yapardı.»

«Hayır, onları elinden almayaca ım, ama... »

Fern, «Sen de onun gibi kötü kalplisin,» diye ba ırarak yüzünü ya tı ina gömdü. Hiçkırda ı kadar omuzları kalkıp iniyordu.

«Fern,» diye onun yanına yakla tım. «Dergilerini alaca ımı söylemedim.» Yata ın üstüne ili erek elimi omuzunun üstüne koydum, ama dokundu um yeri yakmı im gibi yataktan atladı.

«Ben o parayı çalmadım. Çalmadım!» diye ba ırarak yumruklarını bacaklarının üstüne çarpmaya ba ladı. «Bayan Bradly ihtiyar bir cadı, ona inandı ın için sen de onun kadar kötüsün!» Küçük kız bu ekilde ba ırarak odadan dı arı fırladı.

«Fern!»

Aya a kalkarak onu izledim, ama o yuvarlanı r gibi merdiveni indi, ve kendini ön kapıdan dı arı attı. Bayan Boston o sırada merdivenin dibine gelerek bize baktı.

«Sanırım durumu pek iyi idare edemedim, Bayan Boston,» dedim.

Kâhya kadın ba ını salladı ve, «O kızı idare etmek kimse için kolay olamaz,» deyip i inin ba ına döndü. Ben otele yollandım. Kısa bir süre sonra Jimmy öfkeyle ofisime girdi.

«Fern'le aranızda ne geçti?» diye sorarken sesi öfkeden bo ukia mı tı. Aramızdaki havanın ne kadar gergin oldu unu hissedebiliyordum.

«Jimmy,» diye yava ça ona do ru uzandım. «Öyle sanıyorum kl Fern resepsiyondaki kasadan para aldı.»

Onun bir ey demesine vakit bırakmadan Bayan Bradly'nin bütün söylediklerini ona aktardım. Jimmy beni dinledikten sonra ba ını salla

«Fern niçin para çalsın?» dedi. «Hele bizden? Ona ne isterse verebiliriz. Para gereksinmiyor ki.»

Butlun üzerine kocama New York'tayken kızkarde inin çantasında gördü üm parayı anlattım.

«yi ya,» dedi Jimmy. «Bil da para gereksinmedi ini kanıtlar. Fazla-
sıyla parası var demektir.»

«iyi ama Jimmy, insanlar bazan ba ka nedenlerle de para çalar,»
diyecek oldum.

Ama Jimmy, «O bizden para çalmaz,» diye ısrar ediyordu. Eklledi.
«Gidip onu suçlamana çok a tım do rusu.»

«Onu suçlamadım, Jimmy. Sadece paranın nerede oldu unu bilip
bilmedi ini sordum. O da birdenbire sinir krizi geçirmeye ba ladı.»

Jimmy, «Sorun i te burada,» diye sesini yükseltti. «Kızca ızın,
ba ndan geçenlerden dolayı ne kadar duyarlı ve kolay incinir oldu u-
nu biliyordun. Ona kar ı senin herkesten fazla anlay ılı olman gerekirdi,
Dawn. Ko up bana geldi. O kadar çok a lıyordu ki onu hiç sakınle tire
meyeöe imi sandım. Gömle im onun gözyaçlarından sırlısklam oldu.»

«Üzgünüm, Jimmy. Ben sadece daha büyük bir sorunu önlemeye
çalı iyordum. Dü ündüm ki...»

Jimmy, «Ona seninle konu aca ıma, sonlu do sonra ondan özür
dileyece ine söz verdim,» dedi.

Kocama bakakaimı tım. Sözleriyle öfkosl sanki beni uyu turmu tu.
Gözlerim ya larla doldu, ama onları tuttum.

Sadece, «Ben yanlı bir ey yapmadım, Jimmy,» diyebilirdim.

«Önemli olan senin ne yapıp yapmadı ın de il, Dawn. Önemli olan
Fern'in neler hissetti i. Onun sevilme ve aile özlemine anlayabildi ini
sanıyordum.»

Gururumu ayaklarımın altına alarak, «Pekâlâ,» dedim. «Do ru ola-
nın bu oldu unu dü ünüyorsan ondan özür de dilerim.»

Jimmy, «Do ru olan da bu,» diye diretti ve aya a kalktı. «leride
Fern'le ilgili bir sorun çıkacak olursa, lütfen önce bana gel.»

Kalbim gö sümün içinde kur un gibi a ırla mı tı. Yutkunamıy-
dum. Gözlerimi yakan ya lardan biri, gözümün kenarından yana ıma
yuvarlandı, ama Jimmy odadan çıkmak üzere oldu undan bunu görme-
di.

Jimmy kapının yanına varınca ona seslendim. Döndü. «Ne var?»

«O para ne oldu dersin?» diye sordum.

«Bilmiyorum, Dawn. Bayan Bradly ya lanıyor. O parayı günün birin

de kâ itlarının altına sıkı mı olarak bulursa hiç a mam.» Jimmy bu sözlerden sonra bir daha arkasına bakmadan ofisimden çıktı.

Birden, sevginin kötü de olabildi ini, büyü gibi gözü boyayara gündüzü geceye, siyahı beyaza ve suçu suçsuzlu a dönü türebilece i ni kavradım.

Fern'in plisi Pazara Çıkıyor

Öylesi benden de çok onun için kötü olaca ından Fern'den özü dilemek istemiyordum. Ba ından geçen üzücü olaylara ra men, onu birçok bakımlardan fazla ımarık bir küçük kız oldu unun farkındaydım. Böylesine üstüne dü mekle olgunla masına ve iyiye do ru de i mes* ne yardımcı olmuyorduk, ama Jimmy üzüldü ü için, ba ka seçene i yoktu. Eve dönünce Fern'i odasında buldum. Bu kez kapısını vurdum, ancak o, «Girin» diyene kadar bana kapıyı iki kere vurdurdu.

Ben içeri girer girmez, «Okül ödevlerimi yapıyorum,» dedi.

«Bunu kontrol etmek için gelmedim, Fern,» diye kar ılık verdim. Küçük kız yata nın üstüne oturmu , kitaplarını kuca nın üstüne yay mı tı, ama defterinin altında romans dergilerinden biri gözüme ili ti. Fern önüne bakarak kalemiyle oynamaya ba ladı. «Jimmy'ye gidip on resepsiyon kasasındaki parayı çalmakla seni suçladı mı söylemi sin, dedim.

Fern, «Suçladın da,» diye beni tersledi.

Yutkundum. Kusurları görmezlikten gelmek bana göre bir i de i di, ama imdi bunu yapmaya mecburdum.

«Maksadım seni suçlamak de ildi, Fern,» dedim. «Öyle zannettin se çok üzgünüm. Jimmy ile ben seni çok seviyoruz, en büyük iste imi de senin mutlu olman.»

Küçük kız, «Sen beni sevmiyorsun,» diye kar ılık verdi. Bu arad gözlerini öyle"pe yo un bir bakı la yüzüme dikmi ti ki adeta solu u kesildi. Longchamp Baba'nın öfkeli karakteri ona da geçmi ti anla ılan. O kara gözlerdeki ate i daha önce de görmü tüm, özellikle fazla içti i

zamanlarda. Ve her defasında korkudan yüre im hoplama tı.

Fern'e, «Tabii ki seni seviyorum,» dedim.

«Hayır, sevmiyorsun,» diye beni suçladı. «Gerçekten kızkarde in olmadı mı ö renir ö renmez, kalbinde bana kar ı sevgiden eser kalı-
madı.»

«Bu do ru de il, Fern. Seni daima sevdim, senin için kaygılandım, özellikle birbirimizden ilk ayrıldı ımız sırada seni çok, çok özledim. Sana söylemi tim, bebekli inde sana en çok ben bakmı tim.» Gülümse-
dim. «Herkesinkinden önce benim adımı söyledi ini biliyor musun? A zından çıkan ilk kelime belki de poldu.»

«Anımsamıyorum,» dediye de, yüzündeki anlam yumu amı tı.

«Anımsayamazsın ki,» dedim. «O tarihte küçücük bir bebektin. Ger-
çekte seninle karde de iliz, ama kocamın karde isin ve kendini daima
karde im olarak dü ünmeni istiyorum.»

Fern birden beklenmedik bir ey söylodi .Kadınlar kocalarının,
küçük karde ine fazla ilgi göstermesinden ho lanmazlar.»

Gülümsemeye çalı tım. «Bunu sana kim söyledi?»

Fern gayet ciddi olarak, «Okudum,» dedi.

«Nerede okudun ki?» Birden anlayarak, «Yani u romans dergilerin-
den birinde mi okudun?» diye sordum.

«Öyle de olsa yanlı olmas ı gerekmez,» diye kar ılık verdi Fern.

«Ama benim için bu geçerli de il,» diye konu tum. «Jimmy'nin kal-
bi, hepimize sana, bana ve Christie'ye yetecek kadar sevgiyle dolu.
Ayrıca, ben o kadar da bencil de ilim. Seni buldu umuzdan beri
Jimmy'nin ne kadar mutlu oldu unu görebiliyorum.»

«Jimmy beni buldu u için mutlu,» diye düzeltti ve ekledi. «Ayrıca,
beni üzgün görmek hiç ho una gitmiyor.» Fern bu sözlerin arkasından
bakı nı yüzüme çevirdi. Gözlerindeki anlam daha çok tehdide benziyor
gibime geldi.

«Ben de seni üzgün görmek istemiyorum, Fern.»

«Güzel,» dedi hemen. « u halde artık lokanta görevlileri, garsonlar,
oda hizmetçisi çocuklarla çalı abilir miyim?»

«Bence okul ödevlerini yapman otelde çalı mandan daha önemli,»
dedim.

Fern yine somurttu. «Jimmy çalı abilece imi söyledi. Hatta söz verdi,» diye inledi. Benim bir ey dememem üzerine, «Hayır diyece ini biliyordum,» diye hırladı. «Biliyordum bunu!»

«Peki, peki,» diye geriye dönü yaptım. «Kat garsonlarımızın ba Robert Garwood'la konu urum. Belki konukların bazı i lerine seni ko turabilir. Ama e er okulda derslerinde ba arılı olamazsan... »

«Ba arılı olaca m,» diye söz verdi.

«Buradaki okulu sevdin mi?» diye sordum.

«Fena de il. Yarın oteldeki yeni i ime ba layabilir miyim? N olur...»

«Yarın mı?» Birden yarın Longchamp Baba'nın gelece ini anımsadım. Jimmy babasının bu yolculu u ne zaman yapabilece ini ö reni ö renmez ona uçak bileti için para göndermi ti. Fern'e, «Onlar gelince bütün bo zamanını babanla ve yeni küçük erkek karde inle geçirmek isteyeceksindir,» dedim.

Küçük kızın dudaklarının kö eleri yukarı kalktı. Di lerini gıcırdata rak, «Bütün zamanımı onlarla geçirmeye mecbur de ilim, öyle de il mi?» diye sordu.

«stemiyor musun yani?» diye a kınılı mı dile getirdim. «Longchamp Baba seni görece i için çok heyecanlı. Ya sen onu görmeye sabırsızlanmıyor musun? Ne de olsa gerçek baban o.»

«Ama beni alıp götürmelerine ve Osborne'lara verilmeme göz yumdu, öyle de il mi?»

«Sana bütün bunların açıklamasını yapmı tık, Fern. Anladı nı sanmı tim.»

Jimmyvile ben bir gece onu yanımıza oturtarak her eyi anlatmı tık, ama Fern bize sorular soracak yerde, New York'taki hayatımla ve Christie'in do umuyla ilgilenmi ti: Jimmy'nin yanında bana sordu u sorulara sıkıldı ımdan konu mamıza hemen son vermi tim. Ama Fern imdi geçmi i hakkında yeterince bilgi sahibiydi ve Longchamp Baba'nın geli inin kendisi için anlamını kavrayabilecek durumdaydı.

«Hiç de ilse onlar gelinceye kadar kat garsonlarıyla çalı abilir miyim?» diye sorau.

Yumu ayarak, «Olur,» dedim. «Okuldan döner dönmez git, Robert

Garv/ood'u gör. Ben yarın sabah onunla konu urum. Ama yolcular ak am yeme inden önce gelecekler. Onlara, otelin yemek salonu yerine burada yemek vermek zorunda kalaca ız.»

Fern, «Niçin?» diye ba ırdı. «Ben otelin yemek salonunda yemek yeme i ye liyorum. Çok daha e lenceli orası.»

«Gerçek babanla ba ba a olmak istemiyor musun?» diye sordum. «Yeni karde in de var...»

Fern omuzlarını silkti. Hemen arkasından, «Burada ne kadar kalacaklar?» diye sordu.

«Sadece iki üç gün. Longchamp Baba inden uzun süre uzak kalmaz.»

Fern, «Bu iyi,» diyerek dikkatini önündeki kitaplara verdi.

Ona bakarken, iyi ha, diye dü ünüyordum. Buraya ilk geli imde Longchamp Baba'nin beni görmeye gelece ini bana söylemi olsalardı, tepkim ne kadar farklı olurdu. Onu görmeyi, sesini duymayı, boynuna sarılmayı ne kadar özlemi tim.

Jimmy a a ida benden haber bekliyordu. Ona Fern'in babasının geli ine ne kadar kayıtsız davrandı nı söyledimse de, Jimmy bunu yadırgamadı. «Onun duygularını anlayabiliyorum,» dedi. «Ba ka bir babası oldu unu henüz kısa bir zaman önce ö rendi. Longchamp Baba onu için hâlâ bir yabancı.»

«yi ama daha heyecanlı olması, babasını merak etmesi gerekmez miydi, Jimmy?» diye sordum.

Kocam «hayır» der gibi ba nı salladı. «Bu çocuktan beklenemez bu. Onu sözüm ona seven insanların elinden çok çekti. Onun için de sevgisini kazanmak için özellikle çaba göstermek zorundayız. Ba ka çaresi yok.»

«Bu bir yerde onu ımartmak anlamına gelir, Jimmy,» diye onu uyardım.

«Dawn, çocukca ızın neler çekti ini bildi ine göre, nasıl böyle dü ünebilirsiniz? Babası her gün ona o çirkin eyleri yaptıktan sonra yata a yatıp uyumaya çalı manın onun için ne kadar güç oldu unu bir gözünün önüne getirsene. Adamın ona her yakia ısında zavalılık korkudan sinip kalıyordu.» Jimmy yüzünü buru turdu. «Fern'i önce yorganın altından mincıklamadan uyumasına izin vermezmi .»

«Bütün bunları sen nereden biliyorsun?» diye deh et içinde soldum. /

«Artık bana güvenmeyi ö rendi i ve onu sevdi ime inandı ı için giderek açılıyor bana.»

«Oysa o konuları benimle hiç konu mak istemiyor,» dedim. «Hatt o günlerle uzaktan yakından ili kili bir ey söyleyecek olsam konuyu kapamam için yalvarıyor.»

Jimmy gazetesini indirerek, «Dawn,» dedi. «Fern senin ondan ho lanmadı ını, hatta ona içerledi ini sanıyor.»

«yi ama niçin?» diye kollarımı iki yana açtım. «Gereksindi i eyler için onu alı veri yapmaya götürdüm, istedi i her eyi satın aldım, onu okula yerle tirdim, otelde yapmak istedi i i leri yapmasını sa ladım...»

«Bu tutumu aklîve duygusal durumuyla ilgili. O kayıp para hikâyesi de büsbütün i i bozdu. Bu yüzden ondan özür dilemen için sana ısrar ettim. Fern avuç içinde hapsedilerek kanatlarını kullanması engellenen küçük bir ku a benziyor. Birisi ona yakla ıp sevgi göstermek iste yince ku kullanıyor. Babamın geli ine fazla sevinmi gözükmemesi de bu yüzden.» Bir ey dememem üzerine Jimmy, «Sence haklı de il miyim?» diye sordu. Sözlerinin do rulu unu onaylamamı bekledi i bel liydi.

«Herhalde öyledir,» dedim sonunda.

Jimmy gülümsedi. «Babam yarın geliyor. Bunu dü ünelim,» dedi.

. Bütün gece bunu dü ündüm. Longchamp Baba'yı en son bir kara kolda görmü tüm. Beni Cutler Koyu'na götürmeye hazırlanıyorlardı. Polis bana, babam sandı ım adamın beni kaçırdı ını ve suçunu itiraf etti ini söylemi ti. Olanlara inanamıyordum. Jimmy'nin nerede oldu unu ya da Fern'i nereye götürdüklerini bilmiyordum ve yüzlerce kilometre uza a hiç tanımadı ım bir ailenin yanına götürülmenin dü üncesi beni deh et içinde bırakıyordu. Babam bunu engellemek için mutlaka bir ey yapacaktı. Beni otomobille karakola götürmelerine ve bir kapı nın açılmasıyla onu bir sandalyede ba ı önüne dü mü durumda oturur görene kadar buna inanmamı tım.

«Babal» diye ba ırarak ona do ru ko mu tum. Longchamp Baba sosimi duyunca Ha ini kaldırmı ve ipnotize edilmi gibi bombo gözlerin bana bakmı tı. «Babacı ım, bunun do ru olmadı ını söyle bana!»

Bütün bunların korkunç bir hata oldu unu söyle!» diye yalvarmış tım. O konu mayaya yeltenmiş , ama hemen sonra banyo önüne geçmek suretiyle yenikliğini kanıtlamış tım.

İki polisler beni dışarı sürüklerlerken, Longchamp Baba en sonunda bana bakıp, «Üzgünüm, tatlım. Gerçekten çok üzgünüm,» demiş tım.

Uzunca bir zaman bununla yetinmek zorunda kalmış tım. Ama sonra gerçekleri keşfetmiş tım: onunla Longchamp Anne'nin beni alıp götürmekle en doğrusunu yaptıklarını inandıklarını ve Çutler Nine'nin komployu hazırlayarak herkesi nasıl kullandığını.

Ama bu karabasan sona ermiş ti, yarın ise Longchamp Baba'yı tekrar görecektim. Bunun heyecanıyla gözümeye uyku girmemiş ve bütün gece yatağında dönüp durarak sabahı ettim.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Robert Garvood'u görerek ona Fern'i söyledim. Adamcağız bu habere hiç de sevinmiş görünmedi.

«Kız zaten ne zamandır garsonlarımların ve kat görevlilerinin peşinden ayrılmıyor,» dedi. «Belki benim üstüme vazife de il, ama...»

«Ama ne, Robert?» diye sordum.

«Önce şu: Fern sigara içiyor,» diye açıkladı. «Delikanlılarla bo zamanlarında toplandıkları bodrum katına iniyor ve onlardan sigara istiyor.»

«Ok olmuş tım. «Ne dedin? Ne dedin?»

«Kendinden çok büyük kızlar gibi davrandığını bir gerçek. Benim onun yollarında bir kızkardeşim var, onun ise bu şekilde davranmayı aklından bile geçirmeyeceğine eminim. Kusuruma bakmayın ama, Fern'in sağa sola koşturulmak için dahi olsa, yanımızda çalışmasının iyi bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum.» Adamın konuyu tarzından söyleyebileceği daha pek çok şey oldu unu anlamış tım. Jimmy'nin ona ileri vaatlerde bulunmasına hayıflanmamak elde de ildim.

«Stemeyerek de olsa, senden onu bir süre yanında çalıştırmamı rica edeceğim, Robert,» dedim. «Ama uygunsuz bir davranışta bulunmuş u anda bana haber ver, olmaz mı?» Adamcağız kabul ettiyse de, bu yüzden hiç de mutlu olmadığımı farkındaydım.

Konuyu Jimmy'yle tartı mayaya karar verdim. Ama ben onunla yalnız kalmaya fırsat bulamadan Longchamp Baba, yeni karısı Edwina ve oğulları Gavin çıkageldiler. Julius onları havaalanında karşılamış ve ote-

le getirmi ti. Longchamp Baba limuzinden inerken biz de sokak kapının önüne çıkmı tık. Gavin'i elinden tutan Edvina da kocasının yan daydı. /

Longchamp Baba hâlâ uzun boyluydu, ama çok zayıflamıştı. Yanaklarıyla çenesi de daha kemikli ve sert görünüydü. Kara göğle hâlâ ileriye fırlamı tı, akaklarının kırılma olmasına rağmen saçları d hâlâ hayli gürdü. Üstünde lâcivert bir ceket, ayaklarında siyah çizme vardı. At kafalı bir gümüş tokayla kapanan geniş bir kemer takmıştı. 'unu gördüm. Babam artık bir Texas'lıydı ne de olsa.

Jimmy ile Fern'in altı yaşındaki üvey kardeşi Gavin'ine görünürde iriydi. Mavi kostümü ve papyon kravatıyla çok şeker bir çocukturdu. Babasının siyah saçlarını almıştı, ama yüzü yuvarlak, teni de çok açıktı. Onda Edvina'nın kahverengi gözleriyle yumuşak, küçük ağız vardı, ama güçlü düz burnu tıpkı babasınıninki gibiydi. '

Edvina gördüğü resimlerinden daha genç görünüyordu. Longchamp Anne'ninkini andıran sıcak ve tatlı bir gülümseme vardı. Longchamp Baba'yı asıl çeken yanı bu olsa gerekti. Hemen hemen kocası kadar uzun boyluydu. Uzun kolları ve bacakları, incecik bir bel vardı. Arkasında lâcivert bir mantıyla yine lâcivert bir elbise vardı. Keskin renge saçlarını arkaya doğru taramış ve sedif taramalarla tutturmuştu. Yüzünde pek az makyaj vardı. Yalnız dudaklarını parlak kırmızı rengine boyamıştı.

Jimmy babasının elini sıkmak ve Edvina'yı kucaklamak için merdivenden aşağıya koşturdu. Üvey annesinden ne kadar hoşlandığını görebiliyordum. Sonra, o Gavin'i yakalayıp havaya kaldırırken ben de küçük gruba yaklaştım.

Longchamp Baba gülümseyerek ve bana sallayarak bana bakıyordu. «Çok güzel bir kadın olmuştun, Dawn. Çok güzel bir kadın,» dedi.

¹ «Teşekkür ederim, baba.» Yanaklarıma yağlar süzülüyor, ama be umursamıyordum. Longchamp Baba bana kollarını açınca, onların arasına atıldım. Böylece, onun da en az benim kadar acı çekmiş olduğunu anladım. Beni alnımdan öptü, sonra da uzun ve ince elinin tersiyle yanaklarımdaki ıslaklığı silmişti.

«Artık gözyağın yok,» dedi. «Mutlu bir buluşma, bu. Artık hüzüne yer yok, tamam mı?»

\ «Peki, baba,» dedim gülümseyerek.

O dönerek, «Edvina'mla tanı manı istiyorum,» dedi.

\ Genç kadın bana elini uzattı. Eli avucumun içinde ılık ve yumuaktı. İçten bir gülümseyi i olan kalbi sevgiyle dolu bir kadın oldu unu görebiliyordum.

\ «Nasılsınız?» dedi. «En sonunda tanı tı imıza çok sevindim.»

«Ben de,» diye kar ılık verdim. «Ho geidiniz.»

Edwina etrafına bakınarak, «Burası ne kadar güzel,» dedi. «Jimmy hiç abartmamı .» Sonbahar sonlarının ılık ve aydınlık ö leden sonra saatlerinin Cutler Koyu'nun parlaklı na ve çekicili ine büyük katkı olmu tu. Tepemizde gök koyu bir mavije dönü mü tü, bulutlar da dolgun ve süt gibi beyazdı.

Longchamp Baba, « imdi de Gavin'le tanı n,» dedi.

Jimmy'nin kollarının arasındaki sevimli çocu a, «Merhaba Gavin,» dedim. «Benim adım Dawn. Seni kızım Christle'yle tanı tırmak istiyorum.»•

Longchamp Baba o sırada etrafına bakınarak, «Ya Fern nerede?» diye sordu.

«İçeride kat garsonlarına yardım ediyor, baba,» dedim.

Orta ya lı adam, «Onu imdiden çalı tırıyorsunuz, öyle mi?» dedi.

Jimmy, «O çalı mayı çok seviyor, baba,» diye atıldı. «Okuldan döner dönmez otele ko uyor. Haydi, içeri girelim. Julius bavullarınızı eve getirecek, ama önce size oteli göstermek istiyoruz.» Edvina'yla döndü. «Karnınız aç mı?»

Genç kadın, «Hayır. Uçakta bir eyler yedik,» diye kar ılık verdi.

Gavin incecik sesiyle, «Benim karnım açıldı,» diye öttü. Herkes gülme ba lamı tı.

Babası, «Onun daima karnı açtır,» dedi.

Otele girdim. Longchamp Baba'yla Edvina her eye a kın a kın bakıyorlardı.

. Longchamp Baba, «Otel hatırımda kaldı ndan çok daha büyük mü ,» diye homurdandı.

Jimmy, Edvina'ya, «Yemek salonu ileride,» diye orayı parma ıyla i aret etti. «Solda ise oyun ve çay odaları var. Sa daki balo salonunda konuklar ovlar seyrediyor ya da geceleri dans ediyorlar. Sizi dı arıda

yüzme havuzuyla tenis kortlarını da görmeye götürece iz.»

Fern o sırada koridor yönünden ko arak gelince, Jimmy'nin ani sı yarım kaldı.

Jimmy, «i te bu da küçük Fern'imiz, baba,» dedi.

Longchamp Baba bakı nı kıza dikmi ti. Fern, Robert Garvwood'a bir eyler söyledi, sonra bize a ır a ır yakla tı.

Babası, «Sally Jean'in kopyesi,» diye homurdandı.

Jimmy, «Fern, bu da baban,» dedi.

Fern gülümseyen babasına so uk bir dikkatle bakıyordu. Longc hamp Baba, «Babanı kucaklamayacak mısın, Fern tatlım?» diye sordu.

Küçük kız omuzlarını silktilti. Babası anlayı la dolu bir tavırla, «Bu biraz zaman alacak tabii,» dedi. «Ama en azından el sıkı abiliriz, de il mi?» Fern babasının eline hastalklıymı gibi baktı, sonra da kendi elini istemeye istemeye orta ya lı adamın avucuna terketti. Sonra da hızla çekti onu.

«Merhaba,» dedi. Hemen arkasından ekledi. «Birbirimize hiç benze miyormu uz.»

Babası ba nı arkaya atarak gürültülü bir kahkaha salıverdi. Fern ba nı öte yana çevirdi, ama çirkin çirkin sırttı ı dikkatimden kaçmamı tı: l: • > „ > — • i

Longchamp Baba ona, «Do ru, sen annene benziyorsun,» dedi.

Jimmy söze karı tı. «Fern, i te bu da karde in Gavin.» Fern çocu a ilgiyle baktı ve, «Ho geldin Gavin,» dedi. Sonra a ilacak ey, e i lip onu yana ndan öptü. «Onu alıp herkese gösterebilir miyim?» diye sordu. «izin verirsiniz balo salonuna götüreyim onu. Christie orada piyano dersi alıyor.»

Jimmy çocu a, «Gavin, ablanta gitmek istiyor musun?» diye sor du. Gavin önce Jimmy'ye, sonra da gülümseyen babasına baktı ve ba nı e di. Jimmy bunun üzerine onu yere bıraktı, Fern de çocu un elini yakalayarak sürükledi.

Ben birden, «Dur, Fern,» diye atıldım. Edvina'ya döndü ve, «Merhaba,» dedi. , .

Edvina da gülümseyerek, «Merhaba,» diye kar ılık verdi.

Jimmy, Gavin'le uzakla an Fern'in arkasından, «On dakika sonra burada bulu alım,» diye seslendi.

Longchamp Baba ba nı sallayarak, «Fern ne kadar güzel bir kız olmu ,» dedi. «Günün birinde erkekleri kendine tutsak edece i imdi- den belli oluyor.»

Longchamp Baba'yla Edvvina'ya tesisi gezdirmemize kadar Cutler Koyu'yla ne kadar gurur duydu umun farkında de ilmi im. Her eyden çok etkilendiler. Longchamp Baba da, «Bütün bunların senin oldu una inanamıyorum, tatlım. Annen seni imdi görebilse ne kadar mutlu olur- du,» gibilerden sözler söyleyip duruyordu.

Onlara oteli göstermemizden ve Longchamp Baba yapılan bütün de i iklikleri gördükten sonra, Fern'i, Gavin'i ve Christie'yi de toparla- yarak eve yollandık. Jimmy orada babasına in aatın bazı ayrıntılarını gösterirken, ben de Edvvina'ya yemek odasıyla salonu gezdirdim ve ona möbelerimizle sanat eserlerimizi gösterdim. Çocuklar ise Chris- tie'nin, Gavin'e oyuncaklarını gösterebilmesi için yukarı çıkmı lardı. Fern ka la göz arasında ablalık rolünü benimsetmi tiy"

Edvvina, «Fern'in ya ina göre bu kadar olgun olmasına inanamıyo- rum,» dedi.

Jimmy'nin babasına, karde iyle ilgili her eyi anlattı nı bildi im için, Fern'in trajik öyküsünü yinelememize gorek kalmadı. Edvvina bunun yerine bana daha önce de evlenmi oldu unu, ancak, iki yıllık kocasını Texas'da bir kamyon kazasında yitirdi ini anlattı. Aradan bir yıl geçmeden Longchamp Baba'ya rastlamı ve birbirlerine kısa zaman- da ısınmı lardı. Jimmy ile babası evle bahçeyi gezerlerken Edvvina'yla epeyi konu maya fırsat bulduk. Edvvina'yı çok be enmi tim. Onun Longchamp Baba üzerinde dengeleyici bir etkisi olaca ina güveniyor- dum. Edvvina bana patronunun Longchamp Baba'yı ne kadar sevdi ini anlatırken, baba o ul Longchamp'lar yanımıza geldiler. Longchamp Baba hayatından gerçekten ho nut görünüyordu. Jimmy'nin onun hak- kında yanllmadı nı görüyordum, tamamen'de i mi , daha uysal, daha sa duyulu ve dengeli bir adam olmu tu.

Gavin, Fern ve Christie'ye bakmaya gidince, Gavin ve Christie'yi yerde oturur durumda bulduk. Fern de kollarını gö sünde çaprazlamı durumda tepelerinde duruyordu. Bu haliyle sert bir ö retmene benze mi ti. Christie ile Gavin sayısız oyun ve oyuncakla çevriliydiler.

Fern, «i ler yolunda,» dedi. «Çocuklar yaramazlık yapmıyorlar.»

Babası, «Fern tam bir küçük hanımefendi olmu ,» demekten kendini alamadı.

Edvina da, «Ke ke bütün dünya da çocuklar gibi iyi geçinebilse,» dedi.

Longchamp Baba'yla Edvina'ya bundan sonra, du yapıp ak a yeme için giyinebilmeleri amacıyla odalarını gösterdik. Bayan Boston çetli garnitürlerle çevrili nefis bir hindi kızartması hazırlamıştı. Gerçek bir Ukrayan Tortusu yeme için yiyecek anlaşıyordu.

Jimmy, Gavin'le daha fazla vakit geçirebilmeleri için ertesi gün Christie'yle Fern'i okula yollamamaya beni razı etmişti. «Aksi halde" zavallı yavru ak kadar sıkıntıdan patlar,» dedi.

Jimmy sabahleyin kahvaltıdan sonra babasını denetlediği çalınan göstermeye götürdü. ikisinin kazanları ve motorları tartılmaktan mutlu olacaklarını biliyordum. Edvina'yla Longchamp Baba'yı Betty Ann ve Philip'le tanıştırdım. Betty Ann, Edvina'yla çok iyi anlaşmıştı ve ben bazı illemlerimle ilgilenirken, onu, ikizleri ve otelin eski bölümünde kaldıkları daireye görmeye götürdü.

Saat birde hepimiz otelin restoranında öle yeme için yedik. PhiH" bundan sonra Edvina'yla Betty Ann'i, görülecek yerlerini ve dükkânları göstermek için kente götürmeye gönüllü oldu. Longchamp Baba va"ni otel çevresinde Jimmy ile geçirmekten mutluymuştu. Hâlâ abla rolü oynayan Fern, Christie'yle Gavin'i eve geri götürdü. Ben ise Bay Dorf* man'la bir görüşme yapmak için ofisime döndüm. Konu mam/öngördü ümden de uzun sürdü, saate bakınca dörtte yaklaştığını gördüm.

Çocukların ne yaptığını merak ettiğinden bir koku eve gitmeye karar verdim. Bayan Boston mutfakta" rostopi irmekle meşguldü. Longchamp Baba ertesi sabah gidecek için, Philip, Betty Ann ve ikizle*ri evimizde akşam yemeğine davet etmişti.

Mutfakta ne olup bittiğine baktıktan sonra, «Çocukların başını aittimadiğini umarım, Bayan Boston,» dedim.

«Çocuklar mı dedin?» Kadınca ız bir an düündü. «Çok garip, onl

rın burada olduklarını tümüyle unutmuşum, Dawn. O kadar sessizdiler ki.»

f,

Acele merdiveni çıkınca onların Christie'nin odasında olmadıklarını gördüm. Fern'in odasıydılar, kapı da kapalıydı.

Elim tokmağa gittiği sırada Fern'in, «Ona dokunabilirsin, Christie. Seni ısıracamdan korkma,» dediğini duydum.

Eve küçük bir yılan ya da kertenkele getirmememelerini diledim. Bayan Boston öyle bir yaratıkla karşılaşacak olsa mutlaka düğün baylırdı. Kendi kendime gülerek kapıyı açtıyım, Christie'yle Gavin'i çırçır lak olarak karşı karşıya durur görünce okuduğumdu. Fern bana arkasından dönük olarak duruyordu ve görünümüne bakılırsa içeri girdiğini duymamı istiyordu.

Christie, «Anne,» diye bağırdı. Fern hızla bana döndü ve yüzü pancar kesildi.

«Bu da ne? Burada ne oluyor, Fern?» diye bağırdım.

«Hiçbir şey,» dedi. «Yani... bilmiyorum...» Kekeleyerek bağırdı. İki küçük çocuktan biraz uzaklardaydık.

«Bilmiyor musun? Niçin soyundular?»

«Kendileri öyle istediler. Ben ağızda idaydım, yukarı çıkınca da onları bu vaziyette buldum.» Parmağını suçlar gibi erkek çocuğuna çevirerek, «Gavin'in fikriydi,» dedi. «Christie'ye, o cicisini gösterirse, o da kendi cicisini göstereceğini söylemiş.»

Gavin'e baktım. Dehşet içindeydi.

«Doğru mu bu, Christie?» diye sordum.

Kızım, hayır der gibi başını sallamaya başlamıştı ki, Fern'in bakışlarındaki öfkeyle karışık uyarıyı farkettiler. Bunun üzerine ağlamaya başladılar.

Fern'e, «Onları giydir,» diye emrettim. «Hemen.»

Fern, «Gel, Gavin,» diyerek onların giysilerinin bulunduğu yatağın yanına çekti. Ben Christie'yi giydirirken, o da çocuğu yatağın üstüne oturttu ve giysilerini arkasına geçirmeye koyuldu.

«Bu işi niçin yaptığını anlayamadım, Christie,» dedim. «Erkek çocuklarının karışında soyunmanın ayıp olduğunu bilmiyor musun?» Christie ağlamayı sürdürüyor, ben ise içimden köpürüyordum. Fern'in yalan söylediğini biliyor, Christie'den bunu bana söylemesini bekliyordum.

«Çok üzgünüm, anneci im,» diye hıçkırıyordu. «Çok üzgünüm.»
«Gavin'in annesiyle babası da çok kızacaklar,» dedim.

Fern, «Belki de onlara bu olanları söylememek daha iyi olur,» diye söze karıştı. «Longchamp Baba, Gavin'in derisini yüzecek kadar hain birine benziyor.»

«Fern!» Hızla döndüm. «Zavallı çocuğun babasına umacı gözüyle bakmasına neden olacaksın.»

Kız omuzlarını silkti.

«Hiçbir şey olmadı ki. Sadece birbirlerine baktılar. Hiçbir şey öyle mene gerek yok,» diye ısrar etti.

«Orasını sonra konu uruz,» dedim. «Sen şimdi Onları giydirmen bak.»

ki küçük giyindikten sonra onları a a ıya yolladım. Fern'le yalnız kalmak istiyordum. Yata nın üstüne oturmuydu, bekliyordu.

«O kadar küçük çocuklara nasıl böyle bir şey yapabildin?» derken, kendisi de on ya ndan büyük olnayan bir çocukla konu tu umunu unutmuş gibiydim.

Bana nefretle bakarak, «Sana söyledim,» dedi. «Ben yapmadım.»
«Yalan söyleme. Kapıyı açmadan önce seni duydum.»

Fern yüzüme öyle bir baktıktan sonra a lamaya başladı. «İmdi her şeyi Jimmy'ye de söyleyeceksin, Longchamp Baba'ya da. Herkes de benden nefret edecek. Senin istediğinden de bu, değil mi?» diye hıçkırıyordu.

«Hiç değil, Fern. Kimsenin senden nefret etmesini istemiyorum,» dedimse de, o giderek daha gürültülü a lıyordu. Sonunda, «Onlara bir şey söyleyecek de ilim. nan bana,» diye söz vermek zorunda kaldım.

A laması anında dürdü. Gözlerini yumruklarıyla silerek, «Sahi, söylemeyecek misin?» diye sordu.

«Hayır. Ama bu senin yaptığın çok çirkin bir şey. Niçin yaptın ki?»

Fern bir an dü ündükten sonra açıkladı «Bebeklerle oynuyorlardı, Gavin de erkek bebeklerde onda olanların niçin olmadığını merak ediyordu. Christie bunun ne olduğunu sorunca, aradaki farkı bilmelerinin gerektiğini dü ündüm. Bu da e itimin bir parçası. Fen dersleri gibi.»

«Bu gibi şeyler öyle ö retilmez, Fern. Daha önce de bir kere Chris

tie'yle bu gibi eyler konu mamanı istemi tim senden. O daha o kadar küçük ki,» dedim.

«Pekâlâ,» dedi Fern. «Kimseye bir ey söylemeyeceksin, de il mi?»

«Söylemeyece imi sana söyledim, ama bu kızmadı im anlamına gelmez. Bir daha asla böyle bir eyin olmasını istemiyorum.»

Fern ba inı e di. Sonra gözlerini kısarak, «Söylemeyece ine söz verdikten sonra Jimmy'ye bir ey söylersen, senden hayatımın sonuna kadar nefret ederim,» diye beni uyardı.

Nefretini o kadar güçlü bir dille seslendirmi ti ki solu um kesildi. Bir an konu amadım.

«nsanları tehdit etmek güzel bir ey de il, Fern,» diye kar ılık verdim, ama o bakı nı benimkinden kaçırmadı. Dönük bir bakı la bana bakmayı sürdürdü, ancak, a zını açıp bir ey söylemedi. Bunun üzeri- ne kalbim çarparak odayı terkettim.

Belki hata ettim, ama olay hakkında Jimmy'ye hiçbir ey söyleme- dim. Herkes o kadar mutluydu ki ak amımızı berbat etmek istememe mi tim. Çok ho bir ak am yeme i yedik. Züppelik ve üstünlük taslaya- ca ndan korktu um Philip bile Longchamp Baba'ya dostça davrandı. Jimmy seyahatteyken bana kar ı çirkin davranı nı ba ı latmak için elin- den geleni yaptı nı varsayıyordum. Ondan ho nut olup olmadı mı anlamak için ikide birde bana bakıyordu.

Ak am sona ermeden ben piyano çaldım ve arkı söyledim. Longc hamp Baba'nin gözlerinin ya ardı nı görebiliyordum. Ben arkımı bitirince hemen yanıma geldi ve beni kucakladı.

«Ah, annen burada olup seni görebilseydi,» dedi. kimiz de biraz a ladık. Sonunda Betty Ann, Christie'yi de biraz piyano çalmaya razı etti. Küçük Gavin, Christie'den kesin ekilde büyülenmi ti. Hiç kımılada- madan oturuyor, bakı nı kızımdan ayırmıyordu. Sonradan hepimiz Christie'yi alkı larken, sanırım o, küçük ellerini hepimizden hızlı çırptı.

Daha sonra Betty Ann ikizlerine benim piyanomun e li inde küçük bir dans gösterisi yaptırdı. Altın saçlı küçüklerin birbirlerine tutunup dön- meleri ve ellerini çırparak kendi kendilerini alkı lamaları herkesi büyü- mi ti. Bir a ızdan güldük.

çimizde yalnız Fern mutsuz görünüyordu. Bir kö ede herkesin

uza ında oturuyor, Jimmy'nin ona bakmadı ı ya da onunla konu madı-
ı zamanlar somurtuyordu. O zamanlar a abeyine sevgiyle gülümsü
yordu. Ak amin ilerleyen saatlerinde babası onunla konu maya, ona
okul hakkında sorular sormaya çalı tı, ama Fern son derece ilgisiz dav-
randı. Adamca ız da sonunda gülerek vazgeçti.

Zaten çocukların yatma zamanı gelmi ti. Betty Ann'le Philipsabah
leyin Longchamp Baba'yla Edvina'ya sabah kahvaltısı için otelin resto-
ranında randevu verdikten sonra, ikizlerini alıp gittiler. Onlar gittikten
sonra Longchamp Baba, Edvina, Jimmy ve ben salonda oturup Fern'i
konu tuk.

Babası, «Siz ikiniz onu, o feci hayattan kurtarıp buraya getirmekle
çok iyi bir i yaptınız. Burada sürüyle avantajları oldu unu görüyorum.
Fern böyle bir yerde yeti ece i için çok anslı,» dedi.

Jimmy, «Onun seninle oturmaması seni rahatsız etmiyor mu*
baba?» diye sordu.

«Hayır, Jimmy. Burada daha iyi bir hayatı olaca nı görüyorum.
Fern koca bir kız olmu . Ve do rusunu istersen, kazancım küçük aile-
mize ancak yetiyor. Ayrıca, Gavin için elimizden gelenin en iyisini yap-
mak istiyoruz.»

Jimmy babasına hak verdiyse de, bana baktı ında, gözlerinde duy-
du u hüznü okudum. Belli ki Gavin'in ya ında oldu u zaman babasının
onun için de aynı eyleri dü ünümü olmasını istedi, ama zaman ba ka
bir zamandı, yer ise hemen hemen ba ka bir dünya.

Jimmy sonunda, «Peki, baba,» dedi. «Fern için elimizden gelen
her eyi yapaca ız ve seninle de ba lantıyı kaybetmeyece iz.»

Ya lı adam, «Bundan hiç üphem yok,» dedi. Bakı ı Jimmy'den
bana, benden Jimmy'ye kaydıktan sonra aramıza bir sessizlik çöktü.
Jimmy ile bakı tık. Longchamp Baba'nın aklından geçerleri okuyabili-
yorduk. Bizi bir zamanlar çocukları olarak görürken, imdi karı koca
olarak kar ısında oturuyorduk. Bu hissini elinden geldi ince gizlemeye
çalı tı.

«Neyse,» dedi. «Sanırım, artık Edvina'yla odamıza çekilsek iyi ola-
cak. Yarın önümüzde uzun bir yol var.» Aya a kalkarak ekledi. «Nefis
ak am yeme i için te ekkür ederim.»

Ya lı adam önce Jimmy'yi öptükten sonra, beni kucakladı. O

kadar duygulanmı tim ki konu amadım. Longchamp Baba bundan sonra Edvina'yla odadan çıktı. Çoktandır hissetmedi im bir melankoli üstüne me çökmü tü.

Jimmy bana gülümseyince, yüzümü onun omuzuna dayayıp a la-yabilmek için kollarının arasına atıldım. Kocam kollarını omuzlarıma dolayarak beni kapıya götürdü. Böylece, daha önce birçok geceler yaptı imız gibi, yine birbirimizin kollarının arasında uyumak için yukarı çıktık.

Longchamp Baba'yla Edvina, Fern'le vedala abilmek için sabah erken kalktılar. Onlar gibi ben de küçük kızın, yumu ayıp babasının yana ina bir öpücük konduracağını umut ediyordum. Ne çare ki, Fern sadece Longchamp Baba'nin elini sıkmakla yetindi. Edvina üvey kızını öptü, ama Fern onun kollarında rahatsız oldu ve kendini hemen kurtardı. Ama Gavin'le öpü erek vedala tı. Longchamp Babâ"ocukları okula gidecekleri limuzine kadar geçirmek için bonİmlö birlikte kapının önüne çıktı.

«Ho çakal, Fern,» dedi. «En kısa zamanda yine gelip seni görmeye çalı aca im.»

Fern otomobile binerken dönüp ona bakmadı bile. Ya lı adam limuzin hareket ederken elini sallıyordu, ama Fern önün durdu u yana bakmadı bile.

Limuzin bahçe yolunun ucunda gözden kaybolurken, adamca ız, «O ailenin yanında ya amak kızca ızın içine kapanmasına neden olmu ,» diye homurdandı.

Edvina bavullarını yapar yapmaz sabah kahvaltısı etmek için hep birlikte otele gittik. Betty Ann'le Philip sofrada bizi bekliyorlardı. Tatlı tatlı sohbet ettik, arkasından da çocukları okullarına bırakıp dönmü olan Julius, Longchamp Baba'yla Edvina'nin bavullarını limuzine yüklemi olarak otelin önüne geldi.

Vedala tı imız sırada Edvina, «Konukseverli iniz için size çok te ekkür ederiz,» dedi. «Küçük tatilimizden çok ho nut kaldık. Umarım, bir gün siz de bizi görmeye gelirsiniz.»

«Ben de bunu isterim,» dedim. Öpü tük. Longchamp Baba Jimmy'nin elini son bir kez daha sıktı, Jimmy de Gavin'i kucakladı. Ben de çocu u kucaklayıp öptüm, sonra da Longchamp Baba'yı da öpme

ye hazırladım. «Seni seviyorum, babacı ım,» dedim. Ya lı adam bana gülümseyince onu bir an eskisi gibi genç ve güçlü olarak ve dudakların- da o tatlı gülümseyi iyle görür gibi oldum. Onu ben küçücük bir kızken oldu u gibi dünyanın en güçlü, en yakı klı adamı olarak anımsıyordum.

Çok geçmeden Longchamp'lar limuzine bindiler. Jimmy ile ben evimizin önündeki basamaklarda durarak onların yolun ucunda gözden kaybolmalarını izledik. Jimmy'ye bakınca, gözlerinin ya lı oldu unu gördüm. Serin sonbahar rüzgârı alnına dökülmü saç perçemlerini uçuruyordu. Hava her geçen an biraz daha so uyor ve tatsızla ıyordu.

Jimmy, «Artık i imin ba ına gitmeliyim,» diye homurdanarak hızlı adımlarla uzakla tı.

Jimmy haklıydı, ancak çalı mak bizi geçmi imizde bıraktı ımız üzüntüleri dü ünmemekten alkoyabilirdi. Ofisime giderek defterlerimin arasına gömüldüm ve tâ ki telefon çalınca kadar ba ka bir ey dü ünmedim. Hattın öbür ucundaki ses beni a ırttı. Bu ses Leslie Osborne'a aitti.

Kadın, «Size telefon etti imi bilse Clayton çok kızardı,» diye ba la- dı. «Ama kendimi tutamadım. Kelly nasıl?»

«Otel hayatının keyfini çıkarıyor,» dedim. «Yeni okuluna da uyum sa lıyor. Ancak, aldı ı notları henüz göremedim, ö retmenleriyle de konu madım.»

«Buna sevindim.» Leslie Osborne'un sesi titredi. «Marion Lewis Okulu'nda sık sık ba ı derde giriyordu. Olanların tümünü Clayton'a anlatmadım bile.»

«Biliyorum. Dosyasını buradaki okula iletiler ve müdür yardım iste- di. Onun rokyaptı ı kanısında,» dedim.

Leslie, «Buna üzüldüm,» dedi. «Ancak, size Clayton hakkında anlat- tıklarına inanmam. Bana inanmanızı isterdim. Clayton öyle adam de il- dir.» .

«Bayan Osborne, Fern'in bazı sorunları oldu unu bilmenizi iste- rim,» dedim. «Duygusal sorunlar.. Ba ından bir eylerin geçti i muhak- kak,»

«Daha küçücükken problemlı bir çocuktu.» Leslie Osborne içini

çekti. «Okulun birinci sınıfına giderken dahi onunla ba ımız dertteydi. Ne diyece imi bilemiyorum.»

«Umarım, bundan sonra de i ir,» dedim. «yiye do ru... »

Leslie, «Bizim hiçbir suçumuz yok,» diye direndi. «Ona, isteyebile- ce i her eyi vermeye çalı tık.»

«Belki de hata orada, Bayan Osborne. Fern ımartılmı bir çocuk izlenimi uyandırıyor. Örne in, o kadar genç bir kıza bu kadar yüklü bir harçlık vermek do ru de ildir... »

«Ne harçlı ı? Kelly'nin düzenli bir harçlı ı olmamı tır. Clayton buna kar ıydı. Kelly'ye belli bazı eyler almak için para gereksindi i zaman para veriliyordu. Ama Clayton bir çocu a, saçma eyler alıp çarçur etmesi için haftalık para verilmesini do ru bulmuyordu.»

«Demek harçlı ı yoktu ha? Öyleyken yüzlerce dolar biriktirmeyi ba armı ,» dedim. «Paraları ben kendim onun çantasında gördüm »

Hattın öbür ucunda hafif bir çı lık duyuldu.

«Bir ey mi oldu?» diye sordum.

Leslie, «O benim param,» dedi. «Korkarım, benden para çalıyordu. Cüzdanımdan niçin hiçbir zaman hatırımda kaldı ı kadar para çıkmadı- nı merak ederdim.» Devam etti. «Kelly bir keresinde bizde bir gece geçiren bir dostumuzun cebinden de para çalmı tı. Bu gibi eylere müt- hi kızdı ı için Clayton'a bir ey söylemedim. Kelly'nin niçin çaldı nı anlayamıyorum. Hiçbir eyi eksik de ildi.» Kadınca ız endi eyle sordu. «Yöksâ hâlâ mı öyle eyler yapıyor?»

Yalan söylemeyi ye ledim. «Hayır.»

«Buna sevindim. Belki artık de i ir. Yalnız sizden bir ricam olacak, Bayan Longchamp.»

«Tabii. Söyleyin,» dedim.

«Uygun bir zamanda ona, onu hâlâ çok sevdi imi söyleyin. Olmaz mı?»

«Olur,» dedim.

Leslie, «Size yakında yine telefon etmeye çalı ırım,» dedi ve telefo- nu kapadı.

O günün sonraki bir saatinde Jimmy'ye bodruma indi i sırada rast- ladım. Onu durdurarak Leslie Osborne'la yaptı m telefon konu masını anlattım. Gözlerini kıstı ve ba nı salladı.

Fern'in yaptığı ı hırsızlıkları ona anlatmam üzerine, «Okul müdürü söyledi ya,» dedi. «Fern dikkati üzerine çekmeye, bannan geçen o korkunç olayların etkisini silmeye çalı yordu»

«yi ama Jimmy, burada ona kötü bir ey yapılmıyor ki,» dedim. «Niçin hâlâ çalsın?»

«Çaldı ını kesinlikle bilmiyoruz ki,» diye söylendi Jimmy, «Otelde kaybolan paranın bir yere konulup sonra da unutuldu unu dü ünüyorum. O parayı Fern çalmı olsa bile, bu bir kötü alı kanlık sonucudur. Bize ve kendine daha fazla güvenmeyi ö rendi i zaman her ey de i ecektir. Göreceksin.»

Jimmy bir yandan konu urken yava yava kızmaya ba lıyordu. «Ayrıca, o kadının söylediklerinin tek kelimesine inanmam,» dedi. «Leslie Osborne kocasının ne yaptığı ını nasıl bilmez?» Bir daha telefon ederse onunla konu mayacaksın,» diye emretti. «O ya kördü ya da burnunun dibindekini göremeyecek kadar bencil.»

Jimmy'nin koridorun kö esini dönmesine bakarken, ah Jimmy, b kez kör olan sensin, diye korkuyla aklımdan geçirdim.

Onun gerçe i görmesi için ne yapmalıydım acaba?

Bulanmı Görüntüler

Annem sözünü tutarak Fern'in onuruna bir yemek verdi. Bun daha çok ölen demek gerekirdi. On buçuk ya nda bir kız çocu un ne diye etkilemek gere ini duydu unu bilemeyece im, ama uzun masanın etrafında oturanların arasında en ba ta ık tuvaletlerinden birinin içindeki annem, bordo bir ceket giymi ve buna uygun kravat takmı Bronson dikkati çekiyor, hizmetkârlar bu arada etrafımızda sanki uçu uyorlar, bardaklarımıza arap ve su dolduruyorlar, salatalarımıza sos döküyorlar, birimizden birimiz tuzlu a uzanacak olsa hemen yardıma atılmaya hazır durumda tepemizde bekliyordardı. Annemin o ak yaptıkları içinde tek ho uma gideni ba ka konuk davet etmemi olmaıydı. Sofrada yalnız aile bireyleri vardı: Jimmy ile ben ve Christie, Phl

lip, Betty Ann ve ikizler ve tabii»ki annemin, masanın ba ında oturmasını da ısrar etti i Fern. •

Annem, «Fern ne de olsa eref konu umuz,» diye a ıkladı. «Hem de çok göz el bir konuk oldu unu itiraf etmeli.»

Bu sözler Fern'i belli ki çok sevindirmi ti. Jimmy benden, onu Virgı nia B"ach'in en iyi ma azalarından birine götürerek, do um günü için yeni bir elbise satın almamı istemi ti. Fern de beyaz dantelden yakası ve kol a ızları olan mavi kadifeden pahalı bir model seçmi ti. Elbisenin geni bir ku a ı ve kalça üstünde bir fiyongosu da Vardı. Gerçekte bu on be ya ını geçmi bir kıza göre bir elbiseydi, ama ufak tefek ayarlamalar Fern'e de uymasını sa layabilecekti. Fern ayrıca okuldaki bütün yeni arda larının taktıklarını iddia ederek, ona kauuklu bir sutyen almamda da ısrar etmi ti. Bundan da, New Y ırk'tıklı Marion Lewis Okulu'nda yaptı ı gibi daha büyük çocuklarla dola tı ı sonucunu çıkardım, ama bunu ona yzleyip i i uzatmadım. •

Tabii ki elbisenin rengine de bir çift ayakkabı ıla satın almak zorunda kalmı tım. Üstelik bir kuyumcu dükkânının nnden geçti imiz sırada, Fern altın kaplama bir kolyeyle buna uygun sallantılı kpelere o kadar arzuyla baktı ki, dayanamayıp bu takımı da onun için satın aldım. Kk kız bana sarılıp uzun uzun te ekkür ettikten sonra, yaptı ı ma pi man olmaya ba ladım.

Yoksa ben de Clayton ve Leslie Osborne gibi onun sevgisini satın almaya mı çalı ıyordum?

Fern'e oteldeki güzellik salonuna gitmesine izin vermi tım. Ba kuafrmz Elaine saçlarını yıkayıp biçim verince çok daha olgun bir Fern kar ımıza ıktı. Me er Elaine benden habersiz onun yüzüne hafif bir makyaj yapmı . Arkasında yeni elbisesi, boynunda ve kulaklarında yeni ziynetleri, yapılımlı saçları, allık srlm yanakları, boyalı göz kapakları ve parlak bir pembeye boyalı dudaklarıyla odasından çıkan Fern, oldu undan birkaç ba büyük gözüküyordu. Jimmy'nin a kınlık-tan a zı açık kaldı.

«Bu benim kk kızkarde im mi?» diye ba ırdı ve Fern'i kucakladı. Kk kızın kara gözleri oniks gibi parlıyordu. Bana o kendinden ho nut bakı larından birini yöneltince, kara gözlerinde yakaladı ım

anlamdan irkildim. Sanki Jimmy'nin romantik aklı için benimle yarı-ıyordu ve partiyi kazanmıştı. A abeyini yanaından öptü.

«Te ekkür ederim, Jimmy,» dedi. »

«Bana te ekkür etme, tatlım. Asıl Dawn'a te ekkür et. Bütün bunları sana o satın aldı.» Fern dönüp bana da sarıldı. O sırada Jimmy'ye gözüm iliti, mutluluktan uçuyordu. Haklı oldu una inandıını anladım küçük kızkardeine sevgi ya dırmak onu daha iyi bir insan yapmay yeterliydi.

Fern hiçbir zaman annemin evinde oldu u kadar terbiyeli ve sevi li olmamı tı. Sofra etiketi konusunda Osborne'lar onu iyi e itmi lerd Hangi çatalı ve ka ı ı kullanacağını ona gösterilmesine lüzum bırakmı yordu. Bronson bile ondan büyülenmi ti. O ya da annem kendisine bi soru sordukları vakit, yumu ak bir ses ve ölçülü cümlelerle yanıt veriyor, ziyaret etti i yerleri, gördü ü eyleri, tanı ı oldu u sanat olayları anlatıyordu. Kendi yadının iki katı bir kızın deneyimini sergilemekteydi Herkesin ne kadar etTndj jni, Jimmy'nin de onunla ne kadar guru duydunu görebiliyordu :

Annem o ak am sona ererken bana, «Ne kadar ho bir genç kız, dedi. «Çok iyi yeti tirildi i belli oluyor.»

Jimmy'nin Osborne'lara övgü yöneltilmesinden hiç ho lanmadı in derhal farkettilim. Onun bir ey söylemesine vakit bırakmadan, «Ferenüz küçük bir kız, anne,» dedim. «Evet, varlıklı bir evde büyüdü, arri orada mutlu bir hayatının olmadığı na inanabilirsin.»

«Biliyorum, biliyorum,» dedi annem. «Yalnız, günümüzde bir çocu un bu kadar görgülü ve terbiyeli olması ho uma gidiyor.» Derin b gö üs geçirdi. Ve bayılacakmı gibi elini kalbine bastırarak, «Unutmadan,» diye devam etti. «Çlara Sue'dan haber aldım. Kuzey Carolina'd Raleigh yakınlarında bir yerde o kamyon oförülle ya ıyormu . Bronson'a para istemek için telefon edince ö rendik bunu. Adamın kamyonunda oturup onunla memleketi dola ıyormu . Dü ünebiliyor musun?

Annem inlemeye ba ladı. «Tanrım, bir çocu umun böylesine b üzüntü kayna ı olması için ne yaptım ben?»

Sesime hafif bir alayın yansımasının önüne geçemeyerek, «Yaptı in önemli de il, anne. Asıl önemli olan yapmadıkların,» dedim.

«Lütfen, Dawn, Clara Sue'yla ilgili u me hur nutuklarından biri

çekmeye kalkı ma, özellikle bu gece, Jimmy'nin kayıp kız karde inin dönü ünü kutlamak için çok tatlı bir ak am geçirmemizden sonra...» Annem böyle derken çekicili ini onun üzerinde denemek için dönüp Jimmy'ye bakmı tı.

Jimmy anneme te ekkür etti, sonra hepimiz Bronson'a te ekkür ettik ve gitmek için izin istedik. Annem saatin henüz çok erken oldu unu ileri sürdüyse de, ertesi gün okul oldu unu hatırlattım. Ayrıca, Fern'in bütün okul ödevlerini tamamlamadı ina emindim. Sonuçta yanıldı m anla ılacaktı: Fern okul ödevlerinin hiçbirini yapmamı tı. Hem de günlerden beri.

Bay Youngman ertesi sabah telefon ederek Fern'in, onu Cutler Koyu Okulu'na yazdırmamızdan beriki faaliyetlerinin bir özeti ni yaptı.

«Buradaki bütün ö retmenlerin ondan ikâyetleri aynı,» diye devam etti. «Bazen ödevini yapıyor, hem de çok iyi yapıyor, bazen de ödevini hiç yapmıyor, hem de günlerce yapmıyor. Bunun için türlü bahaneler buluyor. Bariz uydurmalar tabii.

«Fern iki kez de ö retmenlerine ba kaldırmı . Hele bir keresinde ö retmen beni ça ırtmaktan ba ka çare bulamadı. Sanırım, sorunu muz benim önce tahmin etti imden de ciddi. Onun u sırada gereksindi i sadece sevgi de il, aynı zamanda çok sıkı bir disiplin de gereksini yor.»

Fırsatını bulur bulmaz Jimmy'yi görmeye gittim ve Bay Youngman'ın bütün söylediklerini ona aktardım. Bakı ları gölgelendi ve «hayı r» der gibi ba inı salladı.

«Adam bence haklı, Jimmy,» dedim. «Fern'e kar ı daha katı davranmalıyız.»

«Ben ise her eyin yolunda gitti ini sanıyordum.»

«Bizi Fern buna inandırdı, Jimmy,» diye belirttim. «Oysa gerçek olan bu de ilmi .»

Jimmy, «Pekâlâ,» dedi. «Onunla konu aca ız.»

O ak am Jimmy ile ben Fern'le odasında konu tuk ve ona yeni kurallar koyduk.

Jimmy, «Okuldan sonra do ru eve gelecek ve ba ka hiçbir i e kalkı ma dan okul ödevlerini yapacaksın,» dedi. «Ödevlerini tamamlayınca, kontrol etmesi için Dawn'a götüreceksin. E er ödevlerini iyi yaptıysan otele istedi ini yapabilirsin.

«Ama ö retmenlerine yine kar ı geldi ini duyarsak, otele hiç gele-meyeceksin. Hatta odana kapatılacaksın. Kötü günler geçirdi ini biliyo-ruz, Fern, ama ödevlerini yapmalı ve büyüklüğünün sözünü dinlemelisin. Bunu garantilemezsek, senin için çok kötü vasiler olmu olaca ız ve o zaman seni burada alıkoymak hakkımız son bulacaktır. Beni anlıyor musun?»

A abeyi konu tu u sürece Fern önüne bakmı tı. Hatta yüzünü bize çevirmeden «olur» der gibi ba ını e mi ti. Jimmy'ye bakınca bu sahnenin onun için ne kadar üzücü oldu unu gördüm, ama bunu yap-mak zorunda oldu unu o da biliyordu.

Fern bir ey söylemememi ti, ama biz odadan çıkarken ba ını kal-dırıp bana baktı. Yüzü öfkeden ekilsizle mi ti. Gözleri kısılarak kara birer çizgi halini almı , dudaklarının gerilmesinden di etleri meydana çıkmı tı. Nefretle dolu bakı ı kanımı dondurdu. Beni Jimmy'yi onun aleyhine çevirmekle suçladı ını biliyordum, ama ben de i i ten geçme-den ona kar ı daha katı bir tutum izlememiz gerekti inin bilincindey dim.

Bununla birlikte, Fern somurtacak ve küsecek yerde tamamen de i ti. Konu manızı izleyen ilk haftalarda ondan istediklerimizi yaptı: okulda ve evde bütün dikkatini ödevlerine verdi, sınıfta da iyi davrandı. Okul ödevlerini kontrol etmem için bana ilk geli inde aksilik edece ini sanmı tım, ama bana kar ı çok tatlı davrandı. Sonra da otelde kendin-den büyük erkek ve kızlarla birlikte olmaya ko acak yerde Bayan Bos-ton'a ev i lerinde yardımcı olmaya gönüllü oldu, ayrıca, Christie'nin okul ödevlerini yapmasına yardım etti. Sergiledi i de i iklik o kadar çar-pıcı olmu tu ki, Bay Youngman telefon ederek bana te ekkür etti. Vakit kaybetmeyerek bunu Jimmy'ye de anlattım, o ak am yemekte ise de i mesine ne kadar sevindi imizi Fern'e bildirdik.

«Te ekkür ederim,» dedi. «Herhalde sizlerin çok canını sıktım.»

Jimmy, «gördün mü» der gibi bana gülümsedi, ama daha yemek faslı sona ermeden Fern, Jimmy'ye dönerek özel bir istekte bulundu, «Danslı bir partiye davet edildim,» dedi. «Gidebilir miyim? Davn'ın annesindeki yemek için bana aldı ı elbiseyi giyebilir, ziynetleri takabil rlm.»

«Ne? İkokulda danslı bir parti mi?» Jimmy bana bakarak bunu sordu tu, ama ben bu konuda hiçbir ey bilmiyordum.

Fern sonunda, «Danslı parti ilkokulda de il, ortaokulda,» diye itiraf etmek zorunda kaldı.

Jimmy merak etmi ti. «Peki, kim seni ortaokulun danslı partisine götürmek istiyor?»

«Sadece bir erkek çocuk. Gidebilir miyim?» Fern, Jimmy'ye bakarak yalvarmaya ba lamı tı.

Kocam bekleyerek konu tu. «Bilmiyorum... Ortaokul...»

Fern, «Ben ilkokul son sınıfta oldu uma göre, a a ı yukarı ortaokulda sayılırım,» diye inledi.

«Seni davet eden bu çocuk kaç ya ında?» diye sordum.

Fern, «Bilmiyorum,» dedi hemen. «Zaten onların ço u bebekten farksız davranıyorlar.»

«O çocuk kaç ya ında Fern?» diye yineledim. «Yedinci sınıfta mı, sekizincide mi?»

Kız, «On birinci sınıfta,» diye itiraf etti.

«On birinci sınıfta mı? yi ama bu ortaokul de il, lise,» diyerek Jimmy'ye baktım.

Fern, «Dans ederken bu neyi farketirir ki?» diye omuzlarını silkti.

«O ya ta bir delikanlı seni ne diye danslı bir partiye davet etsin ki?» diye Fern'e sordum. «Sen daha on bir ya ında bile yoksun. Senin ya ında bir kız bence...»

Fern sözümü keserek, «Hayır diyece ini biliyordum,» diye ba ırdı. «Biliyordum bunu!»

Jimmy, «Bir dakika, Fern,» diye ba ladı.

Küçük kız, «O benden nefret ediyor, buraya geldi im andan beri nefret ediyor benden,» diye ba ırdı. «Hiç vakit kaybetmeden sana benim hakkımda kötü eyler anlatıyor.»

Jimmy, «Yetti artık, Fern!» diye onu susturdu.

Küçük kız a abeyine baktı, sonra da bakı nı e di. Bu kez gözlerinden gerçek ya lar süzülüyordu. Kar ısındaki sahne Christie'nin gözlerini iri iri açmasına neden olmu tu.

Jimmy, «Dawn haklı,» dedi. «On birinci sınıftaki bir gencin senin

ya ında bir kızla ilgilenmemesi gerekir. Sen fazla hızlı büyüyorsun.»

Fern hızla ba ını kaldırdı. Gözlerinde ya lardan ve üzüntüden donuk bir parıltı vardı. «Ama siz ikiniz büyümeyi beklemediniz,» diye saldırdıya geçti.

Jimmy kıpkırmızı oldu.

«Bu seninkisi haksızlık, Fern,» dedim. «Biz farklı bir zamanda taban tabana farklı ko ullar altında ya adık.»

Jimmy, «Bize bir özür borçlusun,» dedi. «Gerçekten.»

Fern yine önüne ba+ctı. Omuzları sarkmı tı. «Üzgünüm,» diye mırıldandı. «Artık yukarı çıkabilir miyim?»

Jimmy, «Yeme ini daha bitirnedin,» diye i aret etti.

«Artık aç de ilim.»

«Fern, bizi dinlesen daha iyi olur. Senin için en do ru olanı yapmaya çalı ıyoruz,» dedim.

Fern yanaklarını peçetesıyla silerek, «Pekâlâ,» dedi. «Yukarı çıkıp okumak istiyorum.»

«Çık öyleyse,» dedi Jimmy.

Fern odadan çıkar çıkmaz Christie bana döndü. «Fern Hala'nin nesi var?» diye sordu.

«O gere inden hızlı büyüyor,» dedim.

Christie bana merakla baktı. «Ben de gere inden hızlı büyüyö. muyum anne?» diye sordu.

«Dilerim öyle de ildir, tatlım,» dedim. Bu sözlerim üzerine Jimırr nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, ama yine de kaygıyla Fern'i. çıktı ı kapiya bakmaktan kendini alamıyordu. Masanın üzerinden uza nıp eline dokundum. «Ben onunla konu urum, Jimmy,» diye konu tum.

Biraz sonra yukarı çıkıp usulca Fern'in kapısını vurdum.

«Girin,» dedi. Yata ının üstünde kıvrımlı , kütüphaneden aldı ı bir kitabı okuyordu.

«Fern,» diye ba ladım. «Seninle ba ba a samimi bir konu ma yapmamızın zamanı geldi.»

«Yani seks hakkında mı konu aca ız?»

«Evet. Görünü e bakılırsa fazla hızlı büyüyorsun. Leslie hiç senin kar ına oturup seninle bu konuları konu madı mı?»

Fern gülmeye ba ladı. «Sayılmaz." Sonra e ilip fısltı halindeki bir sesle açıkladı. «Clayton'la Leslie'nin artık birlikte bir ey yaptıklarını sanmıyorum. Yatak odaları bile ayrı. Clayton belki de o yüzden bana bunları yaptı.»

Donakalmı tım. Bu kadar genç bir kız nasıl olur da seks konusunda bu kadar bilgili olabilirdi? Ama sonra, belki de New York kentinde ya amanın buna neden oldu unu dü ündüm. Orada oturan kızlar daha çok eye maruzdular, dolayısıyla da daha çabuk ö reniyorlardı.

«Görünü e bakılırsa, sen benim senin ya ındaki halimden çok daha fazla ey biliyorsun,» dedim. Omuzlarını silkti. «Leslie e er seninle bu konuları konu madıysa, bildiklerini nereden ö rendin?»

Fern kayıtsız bir tavırla, «Arkada lardan, undan bundan,» diye yanıtladı.

« undan bundan da ne demek?»

«Kitaplar, dergiler, onun gibi eyler.»

«Anlıyorum.» Küçük kız en sonunda benim söyleyece im bir eyle ilgilenmi görünüyordu.

«Vücudun genç bir kadının vücuduna dönü üyor,» dedim. «çinde birçok ey de i yor...»

«Biliyorum. Gö üslerim ekil alıyor. Erkek çocuklar da bunu farketmeye ba lıyorlar.» Fern kendi kendisinden ho nut görünüyordu.

«Önemli olan, sadece gö üslerin büyümesi de ildir, Fern. Yeti kin bir kadın olmak çok daha fazla ey içerir. Farklı duygular hissedersin. Olaca ını hiç beklemedi in eyler olmaya ba lar. Sebepsiz yere a ların, bazı eyleri hissetmeyi, onlara dokunmayı, onları duymayı ve görmeyi özlersin. Ve bunlar seni eskiden pek o kadar ilgilendirmeyen eylerdi.

«Erkek çocuklar da senin için birden büyüleyici olmaya ba layabilirler. Onlar hakkında daha önce farketmedi in eyler farketmeye ba larsın, onlarla daha fazla beraber olmak istersin.»

«Dahası,» diye devam ettim. «Onların seni küçük bir kız olarak de il de, genç bir kadın olarak görmelerini istersin. Do ru de il mi? Bu nedenle otelde senden büyük delikanlıların etrafında dola yor, onlardan sigara dileniyor, onlarla birlikte bodrumda sigara tütürüyorsun.»

Küçük kızın gözleri iri iri açıldı. «Bunu sana kim söyledi? Robert Garvwood oldu una bahse girerim. O adam bir canavar. Ondan ho lanmıyorum. Yalan söylüyor!»

«Fern, senin otelin bodrumunda sigara içti ini biliyorum, ama Jimmy'ye söylemedim,» dedim. «Onu senin aleyhine çevirmek istedi ini mi zannetmemelisin. Ben öyle bir ey yapmam, ama büyümenin zamanını beklemezsen sen kendin onu kendi aleyhine çevireceksin.

«Sana saçma gibi geldi ini biliyorum. Ama duyguların konusunda dikkatli olmalısın. Bazan onlara kapılır, sonradan pi man olaca in eyler yapabilirsin.»

Fern, «Senin Christie'ye hamile kalman gibi mi?» diye hemen sordu.

«Evet, ama beni seven Jimmy oldu u için ben anslıydım. Herkes o kadar anslı olamaz, Fern. ansına güvenecek yerde, aklına güvenmelisin. Senden ya ça büyük erkek çocukların pe inden ko acak olursan, senin çok akıllı olmadı ini dü ünerek senden yararlanmaya kalkırırlar. Ne demek istedi ini anlıyorsun, de il mi?»

Evet gibilerden ba inı e di. «Ama ben sadece danslı bir partiye gidecektim,» dedi.

«Senden ya ça büyük erkekler öyle dü ünmezler ve sanırım, seni davet eden çocuk sende, senin de öyle dü ünmedi ini sanmasına yol açan bir ey gördü. Aksi halde seni davet etmeyebilirdi,» dedim.

Fern dudak büktü. «Niçin yani? Ben de dokuzuncu sınıftaki kızların birço u kadar güzelim.»

«Senin onlardan daha bile güzel oldu una eminim, ama sorun o de il. O çocuk, o kızlardan birini niçin davet etmedi? Senden bütün istedi imiz, büyümekte acele etmemen. Zamanı gelince bir yı in erkek arkadaşın olacaktır. Ve eminim, hayatta hiçbir eyi kaçırmayacaksın.»

Fern, «Öyleyse ne zaman bir danslı partiye gidebilece im?» diye sordu.

«Herhalde yakın bir gelecekte. Uygun zaman gelince de seni engel*, lemeyece imize emin olabilirsiniz. Aksine, senin hesabına sevinece i. Kızın elini ok adıktan sonra aya a kalktım.

Fern, «Jimmy bana çok kızdı, de il mi?» diye sordu.

«Hayır, kızmadı, sadece kaygılanıyor. Niçin a a ı inip onunla konu muyorsun?»

Küçük kız, «Olur,» diyerek yataktan kalktı. Sonra kapının aralı ında durup bana baktı. Yaptı ımız küçük konu ma için bana te ekkür edece- ini sanmı tım ama o bunun yerine, «Bir gün bana nasıl â ik oldu unu ve o kadar küçük ya ta nasıl hamile kaldı ını anlatacak mısın?» diye sordur"

«Bir gün belki,» dedim. Fern gülümseyerek odadan çıktı. Garip iste- i kar ısında solu um kesilerek öylece kalmı tım.

Michael Sutton'u dü ünmeveli hayli zaman olmu tu. Arada bir Tris ha telefon etti i ya da geldi i zaman, bana onun hakkında ya da mes- lek hayatı hakkında duydu u veya dergilerde okudu u dedikoduları aktarıyordu. Ama Fern'in, ona trajik a k öykümü anlatmam istemi üze- rimde so uk du etkisi yaptı. Tuhaf de il mi, aradan bir hafta geçme- den de en beklenmedik bir telefon küçük dünyamı allak bullak etti. Beni arayan Michael'in tâ kendisiydi çünkü.

«Merhaba, Dawn.» diyen sesi duyar duymaz telefondakinin «o» oldu unu anladım. New York'ta ya adı ım ve Sarah Bemhardt Oku lu'na devam etti im günlerde dü lerimde bana seslenen o müzik gibi, tanınan sesi asla unutamazdım. Bir an yanıt veremedim. Bo azıma bir ey dü ümlenmi ti. Arada geçen zaman bir dü tü sanki. O sonunda, «Ben, Michael,» dedi.

«Michael mi?»

«Evet.» Gülmeye ba ladı. «Bir daha sesimi duymayı beklemedi ini, büyük bir olasılıkla istemedi ini de biliyorum, ama seni aramaktan ken- dimi alıkoyamadım. Virginia Beach'deyim.»

«Virginia Beach mi?»

«Evet, aramızda sadece birkaç kilometre var. Bunca zamandan sonra sadece birkaç kilometre uzaklıktayız. Sen ne âlemdesin?»

Beni sevdi ini ve daima yanında istedi ini söyleyen, hamile oldu- umu ö renince sevindi ini anlatan, sonra da beni terkederek bir kar fırtınası esnasında kent soka ında a lar vaziyette bırakan adamdı.¹

«Ben mi ne âlemdeyim?» Böyle bir soruyu gerçekten sordu unu do rulamasını bekier gibi onun sözlerini yinelemi tim.

Michael yine güldü. Sınırlı bir gülü tü bu. Büyük Michael Sutton mu sınırlı ya da ürkek olacaktı? Böylesi olacak ey de ildi. Hele hele bunu göstermesi.

«Birle ik Amerika'ya dönünce seni ara tırdım. Duydu uma göre, zengin tatilcilerin ra bet ettikleri ünlü bir otel sana miras kalmı ,» diye anlatmaya ba ladı.

Cutler Nine'yi dahi kıskandırabilecek kadar resmi bir sesle, «Orası do ru, Michael,» dedim. «Aynı zamanda mutlu bir evlili im de var.»

«Biliyorum, biliyorum.» Michael zayıf bir gülü salıverdi. «Karde in sandı in o genç askerle evlenmi sin. Yoksa yanılıyor muyum?»

«O, aynı zamanda da sevgi dolu, ola anüstü bir baba,» diye ekledim. Sözlerim ni an tahtasını tam ortasından vuran oklar kadar keskin-di.

Michael, «Sahi mi?» dedi. «Buna sevindim. Her neyse, seni görmek istedim.»

«Beni görmek mi? Ne diye, Michael?» diye sordum. «Beni niçin imdi görmek isteyesin?» Sözlerim öfke ve alayla doluydu.

«Bana kızmakta haklı oldu unu biliyorum, Dawn,» dedi hemen. «Ama bana bir açıklamada bulunmak fırsatını verirsen... »

«Ne açıklaması?» Gülme sırası imdi bendeydi.

' Michael daha yüksek sesle, «O zamanlar sana söyleyemedi im eyleri duyarsan, hiç de ilse beni anlarsın,» diye ekledi. Daha yumu ak bir ses tonuyla devam etti. «Ayrıca, çocu umuzu görmek istiyorum.»

«Çocu umuz mu? Artık o, çocu umuz de il, Michael. O, benimle Jimmy'nin çocu udur. Bütün yasal formaliteleri yerine getirdik. Jimmy onu resmen evlat edindi.»

«Anlıyorum,» dedi Michael. «Ama onu yine de bir kerecik görme' istiyorum.»

Sert bir sesle sordum. «Niçin imdi birdenbire onunla ilgileniyor sun, Michael? Bunca yıl neredeydin?»

«Dedi im gibi, bulu tu umuz zaman her eyi anlayacaksın. Tele fonda anlatılabilecek eylerden de il, bu. 'Dune' adlı çok güzel bir ote. de kalıyorum.»

Benli imin iki zıd yanı umutsuz bir sava a giri mi ti. Bende iy

olgun ve sa duyulu olan her yanım ona ba ırmamı, ne kadar duygusuz, sorumsuz ve i renç oldu unu suratına çarptıktan sonra da bir daha telefon etmesini yasaklayarak telefonu kapamamı öneriyordu Adam niçin kızını, kızı da babasını görmesindi? Michael belki de davranı ndan pi manlık duyuyordu ve hiç de ilse kızından özür dilemek için bir yol arıyordu. Ben kimdim de ondan bunu esirgeyecektim? Ayrıca, adamn/e öyküsünü de merak ediyordum. Bana yaptı nı mazur gösterecek ne anlatabilirdi ki?

Ama Jimmy duyarsa bana müthi kızardı. Daha da beteri, fena halde kırılırdı. Bir türlü karar veremiyordum.

Kararsızlı ımı sezen Michael, «Ona kim oldu umu söylemek zorunda de ilsin,» diye akıl verdi. «Ziyarete gelmi eski bir dostmu um gibi davranırız. Böylece kimsenin bir ey bilmesine gerek kalmaz. Zaten burada oldu umu kimse bilmiyor. Kentte sahneye çıkacak de ilim. Sadece geçiyordum.»

«Bilemiyorum, Michael,» diye mırıldandım.

Adam, «Kızımızın adı ne?» diye birden sordu.

Adının babası tarafından billmemaslnin ne kadar acı oldu unu dü ünerek, «Adı Christie,» dedim.

Michael, «Güzel bir ad,» dedi. «Bu adı biz mi seçtik? Anımsayamıyorum.»

«Hayır, Michael, kızımın adını birlikte seçmedik,» diye kar ılık verdim.

O akıllıca konuyu de i tirdi. «Her neyse, seninle Christie'nin o kadar yakınında olup da sizleri görememem gerçekten günah olur.»

«Lütfen bana günahıtan söz etme,» diye ona çattım.

«Oh hayır, seni suçlamak aklımdan geçmez. Kendi kendimi suçluyorum. Ne yazık ki, biriktirdi im günahlara bir tane daha eklenmi olur. Dawn, sizi birkaç dakikacık göreyim, sadece on dakikacık...»

Biraz yumu ayarak, «Yarın ö leden sonra geç saatte Christie'nin okuldan dönmesinden sonra olmak zorunda,» dedim.

«Güzel. Benim otelimde bir çay içeriz. Saat kaçta olur?»

Nasıl razı oldu uma kendim de a ırarak, «Saat dörtte,» dedim.

«Mükemmel. Bütün gün saat dördü ile çekece im. Te ekkür ede

rim. O vakte kadar ho çakal,» Michael tekrar dü ünmemeye vakit bırakmadan telefonu kapadı.

«Michael, bekle...» diye atıldıysa da, telefonda çeviri sesi gelmeye başlamıştı. Ben de ahizeyi yerine koydum ve arkama yaslandım. Bu işi Jimmy'ye söylemeden yapmam gerektiğini düşünüyordum. Ama ona söylersem de müthiş kızacaktı. Hatta benden önce Virginia Beach'e giderek Michael'i tepelemesi bile mümkündü.

Hayır, ona bir şey söylemem daha doğruduydu. Birkaç dakikadan fazla kalmamak kolaylıkla. Aynen Michael'in önerdiği gibi, Christie'ye, eski bir dostu göreceğimizi söyleyecektim.

Tir-tir titrediğimi farkettikçe kendi kendime ağlıyordum. Korku etkisiyle mi titriyordum, yoksa heyecanın etkisiyle mi? Michael'in yakınlığı yüzü gözlerimin önünde canlandı. Bu anıları kalbimin en kuytu köşelerine hapsetmeyi başarmışken, Michael bir anın içinde yeni hayatıma dalmış ve anıların karanlık kutusunu aralayarak onların bilincimin yüzeyine çıkmasına neden olmuştu. Bir kez daha müziği duydum, adamın gözlerindeki alaycı parlılığı gördüm, kahkahası kuluma geldi ve kendimin omuzlarında hissettim. Böylesine keyifli, bilgici ve yakınlıkla dolu bir erkeğe âşık olmam benim yaşamda bir kızın aklını başından alacağına kuşkusuzdu. Bu anıların gücü korkunçtu. Hâlâ yüzümü kızartabiliyor ve soluğumu kesebiliyorlardı.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Michael'le randevumu aklımdan çıkaramıyordum. Her sessizlik anı onun sesiyle, onun arkasından ya da gülüşünün anısıyla doluydu. Çalınmış bir an bile bırakacak olsam, aklım New York'ta onunla yaşadığım bir sahneye kayıyordu. Bu okulun koridorlarında onun yanında yürümek olsa bile...

Jimmy akşam yemeği sırasında dalgın olduğunu farkederken bir aksilik olup olmadığını sordu. Bu arada bakışları Fern'e kaymıştı.

Ne kadar suçlu görüldüğümün bilincine vararak, «Oh hayır,» diye atıldım. «Bay Dorfman'ın otelinin geneli letilmesi konusundaki bazı önerilerini düşünüyordum da...»

Sonradan Christie'yi yatağında öpmeye gidince, okuldan eve döner dönmez onunla Virginia Beach'de alışverişe gideceğimizi söyledim.

«Fern Hala da gelecek mi?» diye sordu.

«Hayır, yalnız ikimiz gidece iz, canım. Fern Hala'nın, okul ödevlerini yapması lazım. Aslında ona hiçbir ey söylememelisin, aksi halde o da gidemeyece i için üzülsün,» dedim. Christie'yi bu aldatmacaya karı nı tirmaktan nefret ediyordum, ama öylesi daha do ruydum.

Yavrumu öperken onun ertesi gün gerçek babasını görece ini, ancak bundan haberinin olmayacağını dü ünüyordum. Ama hiç de ilse sonradan ona gerçe i açıkladı m zaman böyle bir anısı olacaktı. Bunu dü ünerek küçük kızımı ikinci defa öptüm.

Kapıyı arkamdan kapadıktan sonra koridorda kısa bir süre durdum. Michael'le bir daha kar ıla maktan korkmaktan kendimi alamıyordum. Onu tekrar görmeye nasıl bir tepki gösterecektim acaba? A zımdan ne gibi sözler çıkacaktı? Öfke ve iddet anlamına gelen sözler mi, yoksa üzüntü ifadesi mi? Delice â ık oldu u bir erke i yıllar sonra görünce, insanın hiçbir ey hissetmemesi mümkün mü acaba, diye dü ünüyordum.

Yarın bunu ö renecektim.

Ertesi gün Christie ile Fern okuldan getirilinceye kadar diken üstündeydim denebilir. Christie ile beni Virginia Beach'e götürece ini daha önceden Julius'a haber vermiş tim. oför arabayı otelin önünde durdurunca ko a ko a basamakları inerek arka koltukta Christie'nin yanına yerleştim. Jimmy'ye, Christie bazı eyler gereksindi i için alı veri e çıkacağı mıızı söylemiş tim. Kocam beni sorgulamadı. Bunun üzerine ben de ona istedi i bir ey olup olmadığını sordum.

«Hayır,» dedi. «Ama ke ke ben de sizlerle gidebilseydim. Ne çare ki dört numaralı brülör ba ımıza dert açtı.»

«Önemi yok, Jimmy. Zaten gitmemizle gelmemiz bir olacak,» diye kar ılıklı verdim. Sonradan karar verip bize katılmak istemesinden korktum.

İmdi limuzin hareket ederken attı m yalanları dü ünüp kendimi çok kötü hissediyordum.

Christie bir ara, «Fern Hala niçin evin önünde otomobilden inmedi mi bilmek istedi, anne,» dedi.

«Ya? Peki, sen ona ne dedin?»

«Ona otele gidece imi söylemedim. Bana tuhaf baktı. Nereye gidiyoruz peki?»

«Biraz alı veri yapaca ız, sonra da Virginia Beach'deki bir otelde kalan eski bir dostu birkaç dakika görece ız,» dedim. Elimden geldi ince kayıtsız görünmeye çalı mı tım.

Ama Christie bir eyi kolay kolay kabul etmeyecek kadar uyanıktı «O eski dost niçin bizim otelde kalmıyor?» diye sordu.

«Virginia Beach'de bir i i varmı . Ayrıca, sadece bir gün kalıp gideçkmi ,» diye kar ılık verdim. Artık bana öyle mi geliyordu bilemem, ama Christie pek de inanmı gözükmemi ti.

Julius'dan bizi do ru Dune Oteli'ne götürmesini istedim. Niyetim Michael'i görüp bu i ten hemen sıyrılmaktı. Ondan sonra Christie'yi büyük bir ma azaya götürüp ona birkaç parça yeni iç çama ırı ve soketler, bir de yeni kazak satın alacaktım. Kı a az bir zaman kalmı ti. Sonbaharın sonuyla kın ortası arasındaki süre bana daima hüzün duyururdu. Yapraklarını kaybeden a açlar göze çıplak gözüküyorlardı. Üstlerinde kar veya buz kristalleri olu uncaya kadar ay ı ında iç kapayıcı gözükceklerdi. Ama buz tanecikleriyle ı ıldayınca bana Noel ve Yıl ba ıyı dü ündürüyorlardı.

Julius, «i te geldik,» diye bildirdi. Dune Oteli'nin kapıcısı Julius'dan önce davranıp bize limuzinin kapısını açtı. Christie'nin arkasından ben de otomobilden indim. Kalbim balyoz gibi gö sümü dövüyordu. Soluk alabilmek için durmak zorunda kaldım. Christie bana merakla bakıyordu.

Kararlı bir tavırla, «çeride on be dakikadan fazla kalmayaca ız, Julius,» dedim.

«Peki, Bayan Longchamp. Sizi burada beklerim.»

«Gel, Christie.» Küçük kızımı elinden tutup otelin kapısına yürüdüüm. Bacaklarımın titredi ini hissediyordum. Herkesin bana bakması korkusuyla sa ıma soluma bakındım, ama kimse benimle ilgilenmiyordu. Kapıcı bize kapıyı açtı, böylece lüks lobiye adımımızı attık.

Uzun bir süre onu göremedim, daha do rusu, tanıyamadım. Kar ır mıza dü en koltukların birinde oturmu , gazete okuyordu. Bunu indirip bize gülümsedi. Kalbim bir an durdu,sonra tekrar atmaya ba ladi.

Yüzümdeki bütün kan çekilmi ti. Bir an, bayılıp herkese rezil olmaktan korktum.

Fakat Michael aya a¹ kalkınca, heyecanım a kınlık ve meraka dönü tü. Anımsadı imdan çok, çok daha ya lı gözüken bir adam bize yakla ıyordu, Bir zamanlar ipek gibi olan siyah saçları donukla mı ve yer yer kırıla arak rengini kaybetmi ti. Hâlâ bir seksen be boyundaydı tabii, ama/omuzları öne kıvrılmı tı, o kendinden emin ve gururlu duru- undan/da eser kalmamı tı. Çok da zayıflamı tı, yüzü Longchamp Baba'nınki kadar uzamı tı. Arkasında lâcivert ceket ve pantolon olma- la birlikte, kılıksız mı gibime geldi. Pantolonu ütülenmemi , ceketini kaybetmi ti. Kravatının dü ü mü bile beceriksizce yapılmı hissini veriyordu. Göz açıp kapayana kadar yo un bir a kıla ba landı im o ne eli ve kusursuz adam bu olamazdı. Bu adam oda hizmetçilerimden birinin bile ba nını döndüremezdi bence.

«Dawn,»> deyip bana elini uzattı. Altın yüzü ü ve pırl pırl altın saati yok olmu tu. Parmakları avucumun içinde titriyordu. «Bunca yıldan sonra seni görmek ne güzel,» dedi: Yüzünün kül gibi olmasına kar ın, safir renkli gözlerinde hâlâ o muzip parl ılı vardı.

«Merhaba, Michael,» dedim.

Bir iki adım geri giderek kızımı tepeden tırna a süzdü. «Bu da Christie olmalı. Ya ıtın bir sürü okullu kızın arasında bile tanırdım seni.» Bakı nını yüzüme çevirerek ekledi. «Mükemmel bir i yapmı sın. Merhaba, Christie.» Küçük kıza elini uzattı, Christie de onun elini alarak hanım hanım avucunda sıktı. Michael gülmeye ba ladı. «Sana bir ey satın aldım,» dedi ve ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkardı.

«Öf Michael,» dedim.

«Korkma, özel bir ey de il,» diye kar ılık verdi.

«yi de onu açıklamak zorunda kalaca ım,» dedim.

«Ona bir ey vermek arzumu yenedim.»

Christie, «O ne?» diye sordu.

Michael bana göz kırptı. «Ben ziynetler satarım, sattıklarımın bir örne e sahip olmak isteyebilece ini dü ündüm.»

Christie arma nını aldı.

«Ne diyecektin, Christie?»

«Te ekkür ederim. Onu açabilir miyim?»

«Tabii,» dedi Michael. Salonu i aret etti. «çeri girip bir çay filan içelim.»

«Uzun kalamayız,» dedim. « oförüm dı arıda bekliyor.»

«Biliyorum. Sadece birkaç dakika otururuz. Christie...» Michael küçük kıza elini uzattı ve onu salona götürdü. Arkalarından yürüdüm. Loca gibi bir bölmede oturduk. Michael, Christie'ye çikolatalı süt ısmarladı. Bana da, «Çay mı istersin yoksa daha sert bir ey mi?» diye sor du.

«Çay iyidir.»

Michael garsona, «Bayana bir çay, bana da bir viski soda,» diye sipari ini verdi. Masanın öbür yanından bana gülümsedi. «Seni kapuçi no içmeye götürdü üm ilk günü anımsıyor musun?»

«Anımsıyorum. Ama daha önemlisi, seni bulamadı ım günü anımsıyorum,» dedim. Michael'in ya lanmı ve da ınık görünümü, gerçe i gözümden silecek ve alçakça davranı ının hayatımın üstündeki etkilerini görmezlikten gelmeme neden olacak sihri yok etmi ti. imdi ona baktıkça, kar ımda sadece bir erkek görüyordum. Sahne ı ıkları üzerinde de ildi. Arka planda müzik yoktu. Yüzü dergi kapaklarından bakan yüz de ildi artık.

Christie kutuyu açtıktan sonra, «Bak, anne!» diye ba ırdı. Kutunun, içinde altın bir zincirle bunun ucundaki bir madalyonu çıkarmı tı. Madalyonun dı yüzüne bir müzik notası i lenmi ti.

Michael bana bakarak, «Bir zamanlar bunun gibi bir madalyonu çok sevdi im birine vermi tim,» dedi.

Çok iyi anımsıyordum. Bir ükran günüydü. Ama do um yapmak için zorla Meadovvs'a götürülürken birçok e yam gibi bunu da arkamda bırakmı tim.

Christie, «Nota bir 'la'ya benziyor,» dedi.

«Yoksa o da mı bir müzisyen?»

«Piyano dersleri alıyor,» dedim.

Michael, «Herhalde çok yeteneklidir,» dedi. «Annesiyle babasından onu geçen jenler gözönüne getirilirse öyle olması gerekir. Kaçınıcı sınıf HUIn, Christie?»

Küçük kız, «Birinci sıfıftayım,» diye gururla yanıtladı. «Hem de birinci gruptanım.»

«Birinci gruptan mı?»

«Christie hızlandırılmı ö retim görüyor,» diye açıkladım. «kinci sınıfın da derslerini görüyor.»

«Anlıyorum. Çok güzel. Christie benim gördü üm en müthi kız.» Adam gülüncüledi. «Ne kadar çok ey kaybetmi im, de il mi?» O sırada garson kız/içkilerimizi getirmi ti. Ben çayımı yudumlariken, Michael güçlenmek ister gibi viski sodasından koca bir yudum aldı.

«Evet, Michael,» dedim sonunda. «Bazı eyler kaybettin, arkanda bir pusula bile bırakmadan her eyi elinin tersiyle itip geçtin. Benim bu arada neler hissetti im hakkında bir fikrin var mı?» Gözlerim ate saçıyordu. Michael'in gözleri gözlerimde oldu u halde devam ettim. «Bana en küçük bir uyarıda, bir imada bile bulunmadın, bir telefon bile etmedin,» Gözlerimden ya lar fı kırmak üzereydi, ama onları zaptetmeyi ba arabildim. Onu gururlandırmamak çin alamamaya kararlıydım.

Michael, «Biliyorum, alçaklık ettim,» diye mırıldandı. Bakı nı bardağın içine e di, sonra ba nı kaldırarak bana baktı. «Ama benim için çok yanlı oldu u halde, sana â ik olmaktan kendimi alıkoyamadım.»

«Güçlülüklerin üstesinden gelecektik, Michael. Planlar yapmı tık. Herkesin, hatta ailemin ne diyece ini umursamadı mı biliyordun. Aramızdaki ya farkının önemi yoktu. Senin ö retmenim olu un ve ö retmenlik kariyerini tehlikeye atmana gelince, ünlü bir sanatçıydın. Herhalde bir ö retmen olarak kalmaya niyetli de ildin.»

Michael, «Hayır, hayır, demek istedi im bu de ildi,» diye karılık verdi. «Ba ka sebeplerden dolayı yanlı tı.» Bakı nı benden kaçırdı.

Sordum. «Hangi sebeplerden söz ediyorsun, Michael?»

Erkek burnundan derin bir soluk aldı ve arkasına yaslandı.

«Sanırım, artık her eyi ö renmemin zamanı geldi. Haklı de il miyim?» dedim.

Michael «do ru» der gibi ba nı e di. «New York'ta seninle tanı ı bulu maya ve sevi meye ba ladı ımızda ben zaten evliydim,» diye itiraf etti.

«Ne?» diye ba ırdım.

«Hemen hemen iki yıldır evliydim.»

«İnanmıyorum. Hiç kimse bir şey söylemedi. Dergilerde çıkan seninle ilgili yazılarda da böyle bir şey yoktu.»

«Hiç kimse bilmiyordu,» dedi Michael. «Kamu ili kileri uzmanım evliliği imi gizli tutmamı önermi ti. Evli oldu umun duyulmasının kariyerime zarar vereceğini, genç kızların ve kadınların düllerindeki erkek olmama son vereceğini söylemi ti.»

«Peki, karın bunca zamandır neredeydi?» diye kuşuyla sordum.

«Londra'daydı. Bir ovda çalıırken tanıdım bir İngiliz kıızıyla evlenmi tim. O set dekoratörleriyle çalıyordu. Birbirimize kısa zamanda âşık olmu m, günün birinde de bir arabaya atlayarak kent dışına çıkmı ve eski bir kiliside evlenmi tik. O günlerde çok akılsız ve heyecanlıyım. Empezaryomla reklam ilerime bakanlar çok sinirlenmi lerd.

«Çalışmalarım ve hayatımın büyük bir kısmının yolculuklarda geçmesi birkaç zaman sonra birbirimize olan aşkımızı zayıflatmış tı. Aslında sana durumu anlatmayı ve karımdan boşanmamıza razı olmasını istemeyi planlıyordum, ama buna daha vakit bulamadan Londra'da bir böbrek hastalığından ölüm döşeminde olduğunu haber aldım, öyle oluca da onunla beraber olmak için Londra'daki bir ovda bir rol kabu ettim. Karım ölmeden aylarca hasta yattı, her şey olup bittikten sonra da seni bulamadım. Gitmi tin. Seni bulmak için çok çalıştım, ama bulduğum yer bir sır olarak saklanıyordu.»

«Hayal kırıklığına uğruyarak meslek yaşamımı sürdürmek için Avrupa'ya döndüm. Neden sonra evlendiğini vs. öğrendim.»

. «Bana karını niçin anlatmadım?» diye sordum.

Michael, «Korktum,» dedi. «Beni terketmenden korktum.»

«Yi de sonunda bana niçin gerçeği açıklamadın ya da en azında arkanda bir not bırakmadın?»

«Yapamadım. Çok zayıftım. Kusurumu biliyorum. Hayatımın kontrolünü empezaryoma ve reklamcılara kaptırmış tım. Beni terketmekle tehdit ettiler. Sana daha başka ne söyleyebilirim?» Bakışlarını yüzüme dikti, Gözleri yollarla doluydu sanki. Her an yanaklarına boşanabilecek yamla... Devam etti. «Romantik mutluluk ve kariyerim arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım, ben de kariyerimi seçtim.»

«Sanırım, bir kadından da çok sahneyle evliydim. İlk ve en büyük a kım oydu. Bunun yanında her ey silinebiliyordu. O zamanlar daha gençtim, kendime ve ünüme â ıktım.

«Ama imdi sana ve güzel Christie'ye baktıkça kaybımın ne kadar büyük oldu unu anlıyorum. Oysa imdi öyle olması gerekmez. Artık aklım ba ıma geldi. Hiç ku kusuz, aradan yıllar geçtikten sonra, ama i te sonunda burada, kar ındayım.»

«Sen neler söylüyorsun, Michael? Bana ne teklif ediyorsun?»

«Bir zamanlar aramızda bir büyü vardı. Bir a k büyü. ki ki inin arasında duygunun böylesi olunca, kaybettiklerini yeniden kazanabilirler,» dedi Michael.

Sesindeki titreme beni rahatsız etmi ti. Olanaksızın olmasını yalvaran küçük bir çocu a benziyordu.

« imdi oldu umdan daha mutlu olamam, Michael,» dedim. «Dünyada hiçbir kuvvet beni Jimmy'den koparanın/ Aramızda belki kısa bir süre dedi in gibi bir büyü oldu, ama son onu yok ellin Beraber oldu umuz zaman bana derdini anlatmadı in için ü/günüm. O takdirde aramıza hiçbir ey giremezdi, ama imdi ben bamba ka bir insanım. O romantik genç kız çoktan tarihe karı tı,»

Michael barda ındakı viskiyi sonuna kadar içtikten sonra, «Böyle bir ey söyleyece ini tahmin etmi tim,» dedi. Christie'ye bakıp gülümsedi. Küçük kızım gazozunu bitirmekle me guldü.,

Ben, «Artık gitmek zorundayız, Michael. Christie'yi alı veri e götürrece im,» dedim.

«Tabii.» Michael garsona hesabı getirmesini i aret etti.

«Virginia Beach'e ne yapmaya geldin?» diye sordum.

«New York'a giderken buradan geçiyordum,» dedi. «Atlanta'daydım.»

«Otomobille mi yolculuk ediyorsun?»

«Evet. Biraz vaktim vardı, buralarda da görmedi im eyler vardı. Onun için Virginia Beach'de bir iki gün kalayım dedim.»

Garson kız çok geçmeden hesabı getirdi, Michael de cüzdanını çıkarmak için eline cebine attı. Hesaba baktıktan sonra bu kez cüzdanının içindeki paraya göz attı. «Bir çek bozdurmak için resepsiyona gitmek zorundayım,» dedi. «Yanımda yeterince nakit yok.»

«Bo ver. Hesabı ben öderim,» dedim.

Michael gülümseyerek masanın üzerinden bana do ru uzandı. «As- lında seni görmek istememin bir nedeni daha vardı.»

«Ya?»

Adam gülümsemeyi sürdürüyordu. « imdi i lerin tıklarında gitti ine göre, bana biraz ödünç para verebilece ini dü ündüm,» dedi. .

«Ne dedin?»

«Toparlanmak için biraz paraya ihtiyacım var. Be bin dolar i imi görür.»

«Be bin dolar ha!»

«Ülkenin en ünlü deniz kıyısı otellerinden birinin sahibi için bu 0 kadar büyük bir para olmasa gerek.»

Adama kulaklarıma inanamayarak bakıyordum. Bu benimle Chris tie'yi görmek istemesinin nedenlerinden biri de ildi. Bu esas nedendi. Michael gözüme hiç bu kadar erefsiz ve âdi gözükmemi ti.

«Michael, sana o parayı vermeyi stemi olsam bile, ki istemiyo- rum, bunu dikkati çekmeden yapmak olanaksız. Bütün parasal i lerim bir muhasebe müdürünün denetiminde,» dedim.

Adam ısrar etti. «Ki isel banka hesapların vardır mutlaka.»

«Jimmy ile ortak hesaplarımız var,» dedim.

«Öyleyse?»

«Jimmy böyle bir ey yapmamı asla onaylamaz.» Bu adamın yüz- süzlü ünün hiç mi sınırı yoktu?

Michael omuzlarını silkti. «Kocan hesaptan para çekti ini bilmese de olur.»

«Jimmy ile benim birbirimizden gizlimiz yoktur,» dedim. «Evlili imiz güven temeli üstünde kurulu.»

Michael bana bakıyor, gözleri kısıyor, bakı ındaki muzip parıltı yerini katı ve sinsî bir anlama bırakıyordu.

«Buraya benimle bulu maya geldi ini ona söyledin mi?» diye sor- du.

«Tabii ki hayır. Müthi kızar ve gelmeme izin vermezdi.»

Michael, .«iyi ya,» deyip gülümsedi ve kollarını iki yana açtı. «De mok ona daha önce de yalan söyledin.»

Ba ımı salladım. «Çok i rençmi sin, Michael. Buraya sana acıdı

im için geldim. Christie'yi hiç görmemi olmanın çok acı oldu unu dü ünümü tüm, sen ise bu görü meye çirkin bir anlam verdin. Artık gitmek zorundayım.» Yerimden kalktım ve, «Haydi gel, Christie,» dedim.

Çantamdan bir miktar para çıkardım ve hesap pusulasına kar ılık masanın üstüne fırlattım:

Michael, «Bir dakika bekle, Davn,» dedi.

«Hayır, Michael. Burada daha fazla kalmam için hiçbir neden yok.»

Michael bakı nı gözlerimin içine dikmişti. «O para bana mutlaka lâzım, Dawn,» dedi. «Hayatta bu ikinci fırsatı gereksiniyorum, sen de imdi bana yardım edebilecek durumdasın.»

«Sebeplerin ne olursa olsun, bana yaptıklarından sonra benden nasıl bir istekte bulunabilirsin?» dedim ve kapıya do ru yürüdüm.

Michael, «Davn!» diye ba ırdı, ama ben dönüp bakmadım bile.

Christie, «Anne, o adam seni ça ırıyor,» dedi

«Sen yürü, tatlım,» dedim. Kızımı elimimi tutarak, bir zamanlar sevmi oldu um adamın bu kötü ve çirkin yanından bir an önce kaçmaya çalı tım.

Cezalarını Bulanlar

Otele döndü ümde ofisimdeki telefon aralıksız çalıyordu. Beni arayanın Michael olacağını tahmin ettim.

Öfkeyle, «Davn, beni öyle piç gibi bırakıp kaçmaya hakkın yoktu,» diye ba ırdı.

«Senden kaçmaya hakkım yoktu ha? Sen buna kaçmak mı diyorsun? Ya senin benden kaçmana ne demeli?»

«Sanırım, sana nedenlerini açıklamı tım,» dedi.

«Michael, artık söylenecek bir ey kalmadı. kimiz de hayatlarımızı sürdürmek zorundayız.»

«Benim yapmak istedi im de bu,» dedi Michael. «Onun için de o paraya ihtiyacım var.»

«Michael, o parayı sana veremem.»

«Biliyorsun, benim de bazı haklarım var.»

«Ne hakkı?»

«Christie üzerinde haklarım var. O benim de kızım,» dedi Mihcael. «Demin otelde senin küçük oyununa katıldım ve bir yabancıymı gibi davrandım. Ama oraya gelirim...»

A ır a ır koltu uma oturdum. «Michael, bana antaj yapmaya m çalı iyorsun?»

O ise, «A za alınmasına de meyecek bir be bin dolar gereksiniy rum. imdilik...» diye diretti.

« imdilik mi?»

«Böylece, e er istersen, Jimmy'nin Christie'nin babası oldu un iddia etmeyi sürdürebilirsin. Ben de evlat edinme i lemine itin etmem.»

«Evlad edinme i lemine itiraz ha? Mahkemede en küçük bir ansın olur mu sanıyorsun? Re it olmayan bir kızı hamile bırakıp terkeden bi adam...?» Michael'in böyle bir olasılı ı a zına bile almasına a mı tım.

«Belki itirazım kabul edilmez, ama dava beni ihtiyacım olan üne kavu turur. Emprezaryomun dedi ine göre de reklam reklamdır. Benim i imde kötü ün diye bir ey yoktur. Sanatçılar bu yüzden dedikodu gazetelerine konu edilmekten yakınmazlar.

«Ayrıca, iyi bir avukat mahkemeye bamba ka bir senaryo sunabilir, sevdi i kadının hayatındaki lekeyi silmek için gerekeni yapmaya hazır bir adamın tablosu. Ortadan kaybolan, sonra da gidip uzun yıllar karde in olarak ya ayan adamla evlenen sensin. Dedikodu gazeteleri böyle bir haberi dillerine dolamaya görsünler...» Michael gülmeye ba la- dı.

« rençsin,» dedim. «Bütün tahminlerimden daha i renç.»

Michael, «Senden bütün istedi im biraz para,» diye inledi. «Be bin dolar senin için nedir ki, ama benim belimi do rultabilmem için bir fır- sat.»

«Be bin dolar azımsanacak bir para de il,» diye adama çıktı tım. «Ayrıca, sorun yalnız para de il. Jimmy de var,»

«Ve Jimmy, ona yalan söyleyip benimle gizlice bulu tu unu bilso müthi kızar.» Michael'in sesi erotik imalar yansıtıyordu.

«Aman Tanrım, bu kadar alçalabilece ini tahmin etmezdim,» diye nolındım.

Michael ses tonunu de i tirdi. «Sana iki gün veriyorum. Parayı otele getireceksin,» diye emretti. «Otele hesabımı ödemek için. bana para lâzım. ki gün,» diye.yineledi ve telefonu kapadı.

Bo sesi vererr ahize elimde oldu u halde oturdu um yerde kalamı im. Yüzüm kıpkırmızıydı ve kalbim çarpıyordu. Ne yapacaktım imdi? Jimmy'nin müthi kızaca ı ve büyük dü kırıklı ina u rayaca ı ku kusuzdu. Üstelik, o be bin doları Michael'e versem bile i in burada bitmeyece ini biliyordum. Daima ense kökümde olacak, sürekli daha fazla para isteyecek, daima beni tehdit edecekti. Ayrıca, Christie'yi kendi ya adı im kaostan korumak istiyordum. Tüm gereksinimlerinin kar ı land ı s fevgi dolu, mutlu bir hayatı vardı, güven dolu bir dünyada ya ı yor, korunuyor, kapılarımızın d ı indaki karanlık güçleri tanımıyordu bile.

Jimmy'ye bütün bunları anlatırsam kıyametleri koparır, Michael tehdidini yine de yerine getirebilirdi. Sesindeki ı aresi/lı ı ve kararlılı ı far ketmi tim. Kaybedecek bir eyi yoklu vo bı unlumda haklıydı, bu i ten ünlenebilirdi. Öte yandan, avukatları < < "«M çarpıtarak beni kötü ki i görüntüsüne sokabilirdi. Christie n iyin •< daima etrafında fısılda an insanların arasında büyür, herkesin gözünde bir ucubeden farksız olurdu. Ba ka kızların ne kadar gaddaı olabildiklerini kendi deneyimlerimden biliyordum. Böyle bir skandalın Christie'ye hayatı zehir etmesine nasıl göz yumabilirdim?

Ne yapacaktım imdi?

Yüzümü avuçlarımla örtterek hiçkırıma ya ba ladım. Bu karabasan hiç mi son bulmayacaktı? Gençli imin günahları ve akılsızlıkları benim ve sevdiklerimin sonsuza dek rahatını mı kaçıracaktı? Kendimi imdi-den yenik hissederek koltu umda yı ılıp kaldım.

Bakı m babamın portresine kaydı. Bakı ı yüzümdeydi, alaycı gülümseyi inde bir beklendi seziliyordu. Ne yapaca ımı, bu yeni ve beklenmedik krizle nasıl ba a çıkaca ımı görmeyi bekliyordu sanki. Güçlü olup kazanacak mıydım, yoksa zayıf kalıp kaybedecek miydim? Cutler Nine'nin koltu unda oturuyor, ona ait yazı masasının ba inda çalı ıyor, onun büyük bir beceriyle kurdu u i i denetliyordum.

Böyle bir krizin onu pani e u ratmayaca ina emindim. O, oturup a lamaz ve kendi kendine acımazdı. Onun gibi katı ve so uk bir insanı

kendime örnek almak istemedim, ama görünüşüne bakılırsa, dünyada bu gibi insanların ve bu gibi davranışlarının da bir yeri vardı.

Bazen maske takıp nefret etti imiz ya da hayranlık duydu umuz bir kimse olmak zorunda oldu umuzu birden kavradım. Üstümdeki sorumluluk ne kadar çok olursa, bunun olması olasılığı b kadar fazla oluyordu. Cutler Nine'yi şimdi daha iyi anlıyor ve ona hak veriyordum.

O kadar gereksindi im gücü ve kararlılığı, Cutler Nine'nin uzun yıllar ba arıyla doldurdu u bu ofisin duvarlarından emdim sanki. Michael'in hayatıma yeniden girip en sonunda buldu um mutlulu u yıkmasına izin vermeyecektim. Ondan daha önemlisi, kızımıza zarar vermesine izin vermeyecektim. Acımasız ve bencil olmak isterse artık kar ısında, ününden ve çekicili inden büyülenmi toy bir genç kız bulmayacaktı.

Koltu umda sırtımı aynen Cutler Nine'den gördü üm gibi do rultum. Sonra, telefonu önüme çekerek Bay Updike'ı aradım. Avukat, olayları ve Michael'in istekleriyle tehditlerini anlattı im kadar beni dikkatle dinledi.

«Sizi yeni bir Cutler aile kriziyle u ra tırmak istemiyorum, Bay Updike, ama sizin sa duyunuzu ve yasal önerilerinizi istiyorum,» diye tamamladım.

«Sorun de il,» dedi. Ancak, bu sözleri izleyen sessizlik süresi ho ma gitmedi. Avukat, «Bu çocuk vesayeti davaları bazan çok çirkin olabiliyor,» diye devam etti. «Ama sen zaten bunu, yıllar önce Christie' almaya gitti in zamandan biliyorsun.»

Birden tela lanmaya ba layarak, «yi ama bana yaptıklarından sonra Michael için gerçek bir hak söz konusu olabilir mi?» diye sordum.

«Gerçek anne, babaların mahkemede daima bazı hakları vardır. Evet, adamın seni ve bebe ini terketti i do ru, ama senin do um yapmak için gizli bir yere gönderilmen durumu karma ıkla tırıyor. Michael Sutton hamileli ini ö renir ö renmez seninle ba lantı kurmaya çalı tı ını, fakat seni bir türlü bulamadı ını iddia edecektir.»

«Peki, ya aradan geçen bunca zamandır neredeydi?»

«yi niyetini biraz gölgelese bile, mahkeme e er öylesini uygun görürse, babalı ını ve babalık hakkını engellemez. öyle ya da böyle ünü olan bir kimse dikkatleri üzerine çeker. Özetle, Michael'in bir dava

açmasını önleyemeyiz, bunun yol açacağı gerilim ve türlü tatsızlıklar ise herkesin canını sıkacağı gibi, hiç kuşkusuz otel için hiç de yararlı olmayacaktır.»

Yutkundum. Bo azıma bir şey düğünlenmişti. « u halde ne öneri yorsunuz, Bay Updike?» diye sordunpi. «Yani ona istediği parayı vermeli miyim?»

«Hayır. zın ver de önce u adam hakkında daha fazla bir şeyler öğrenelim. Sonra seni ararım.»

Kendimi başkalarıyla meşgul etmeye çalıştım, ama aklım sürekli olarak Bay Updike'la yaptığım konuya kayıyor, bu arada kalbimin atırlarının hızlanmasının önüne geçemiyordum. Telefon çaldıkça Bay Updike olması umuduyla ahizeye sarılıyordum. En sonunda onun sesini duydum. Londra'da bir hukukçu arkadaşını buldu, onunla başlantı kurarak bir kovuşturmayı yaptırdığını anlattı

«Michael Sutton'un meslek yaşamı yokmuş a a gidiyor,» diye başladı. «Geçen yıl alkol problemi yüzünden polise birkaç rolüne son verilmiş.»

«Ben de öyle bir şeyden üşhelenmişim,» dedim.

«Evliliğine ve ölen karısına gelince...»

Heyecanla, «Sizi dinliyorum,» dedim.

«Başından sonuna kadar uydurmaymı. Üstelik adam zampara diye nam salmış. Rol arkadaşlarıyla ve teknik görevlilerle olan maceraları çok kez prodüksiyonlara zarar bile vermiş.»

«Bütün bunların anlamı ne?» diye sordum.

« u: avukatı onu, babalık hakkı elinden alınmış güvenilir ve sorumlu bir kişi olarak tanıtmakta büyük güçlüklerle karşılaşacak. Ama yine de bir davanın olumsuz etkilerini hesaba katmak gerekir.

«Bence en doğrusu bu antaj olayına karşı önlem almamızdır. Onun için de onunla tekrar buluşmanı istiyorum, Dawn.» Bay Updike ekledi. «Yalnız başına olarak.»

«Niçin?» diye sordum. «Bunun düğünçesi bile beni rahatsız ediyor.»

«Bunu anlıyorum. Ama onun, taleplerini yinelemesini istiyorum.»

«Öyle de olsa, bu iki kişi arasında geçecek bir konuşma olacak. Bir kanıt da ortaya çıkmaz.»

«Hayır,» dedi Bay Updike. «Ben ve özel ara tırmacı olarak kullandım bir i arkadaım da orada olaca ız. Bay Sutton hiç ku kusuz bunu bilmeyecek. Sana söylediklerini banta kaydetmek istiyorum. Bu i i ba arabilir misin acaba?»

Bir duraklama geçirdim. Ya Michael aklımdan geçenleri okur ve, çevirdi imiz numarayı anlarsa? Mutlaka ba ımıza daha da fazla dert açardı Tekrar babamın portresine baktım. Alaycı gülümsemesi yerli yerindeydi, ama yüzündeki anlam dü ünceli, hatta gergindi.

Kararlı çıkmasına çalı tı ım bir sesle, «Evet, Bay Updike, dedi inizi; yapabilirim,» dedim. «Yalnız nasıl davranaca ım?»

Bay Updike i arkada ıyla görüşükten sonra beni tekrar arayaca ını söyledi. Söylemeye gerek yok, bütün o gün ve gece diken üstündeydim. Allahtan ki, oteldeki bazı mekanik sorunlar Jimmy'nin kafasını me gul etti inden benim sinirlili imi farketmedi.

Bay Updike ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde telefon etti.

«Ona otelin restoranında randevu ver,» dedi. «Sizin arkanızdaki bölmede oturaca ız. Bugün ö leden sonra ofisine gelece im ve ona anıtajdandan söz ettirmek için neler söyleyece ini sana tekrarlataca ım.»

Ben hemen, «Kendim sizin ofisinize gelmeyi ye lerdim, Bay Updike,» diye atıldım.

Avukat kısa bir sessizlikten sonra gerçek bir sezi le, «Jimmy'ye hiç bir ey söylemedin, de il mi?» dedi.

«Hayır. Onu i e karı tırmadan bu probleme bir son vermeyi umut ediyordum. Jimmy'nin oldukça öfkeli bir mizacı vardır...»

«Anlıyorum,» dedi Bay Updike. Saat ikide bulu mayı kararla tırdık.

Bay Updike'in ofisinde otuz be , kırk ya larında tıknaz yapılı biri olan arkada ı Bay Simons'la tanı tım. Bay Simons bir zamanlar polisken, bir sakatlık malulen emekli olmasına yol açmı tı. Hafif bir topallaması vardı, ama bunun dı nda bir bar fedaisi olabilecek kadar iri ve güçlü görünüyordu.

Bay Updike'in söylememi istediklerini birkaç kez yinelemeden sonra, Bay Simons, Michael'in tehditlerini kaydetmek için kullanacakları pil-le çalı ır kayıt cihazını bana gösterdi.

Bay Simons, «Adamın gözüne sinirli gözükmekten korkmayın,»

dedi. «Bunun, durumun gere i oldu unu dü ünecektir. E er sizce mümkünse bizi unutulmuş ve adamı konu turun ki kendini ele versin. Bu gibi durumlarda öyle olur.»

Otele dönünce Michael'e telefon ettim ve ona restoranda buluşmak için saat birde randevu verdim.

«Parayı getirecek misin?» diye sordu.

«Seni birde görecek im, Michael,» dedim ve lâfı uzatmasına meydan veremeyerek telefonu kapadım.

Otele birkaç dakika erken geldim. Bay Updike'la Bay Simons lobide oturuyorlardı. Derken Michael göründü, önceki buluşmamızdaki den daha iyi giyinmişti. Arkasında mavi ceket, pantolon, ayaklarında yeni mokasen ayakkabılar vardı.

Merhaba diyecek yerde, «Nasıl görünüyorsun?» diye sordu. «Bu yeni takımını bu sabah otelin buti inden satın aldım.»

«yi görünüyorsun, Michael,» dedim,

• Adam gülümseyerek bana anlamlı bir bakış fırlattı. «Bari gidip bir kahve içelim.» Bana kolunu uzattı, ama ben önünden yürüdüm. Bay Updike iki bölme için garson kadınla anlaşılan, kadın bizi gülümseyerek karşıladı ve ayarlanan bölmeye götürdü.

Garson kadına, «Bana sadece kahve getirin,» dedim.

Michael listeye bakarak, «Yalnız kahve mi?» dedi. «Ben karides kokteyli ve bir fincan kahve istiyorum.»

Garson kadın siparişi alarak bizi yalnız bıraktı. Michael ellerini masanın üstüne dayadı ve bana tekrar gülümsedi. «Bütün parayı nakit olarak getirmedim inisi umarım,» dedi.

«Buraya sırf benden para istemek için geldi inisi inanamıyorum, Michael,» diye başladım.

Michael omuzlarını silkti. «O para senin için bozukluktan farksız.»

«Ya o parayı sana vermezsem?» diye sordum.

«Aka mı etti inisi sandın? Sana söyledim, bir avukat tutup Christie'nin vesayetini elde etmek için sana dava açacağım,» dedi.

«En küçük bir kazanma şansın yok.»

«Kazanıp kazanmamayı umursamadım inisi sana söyledim. Kötü reklam sana zarar verecek, ama bana yardımcı olacak.»

«Bütün bunların kızımız üstündeki etkisini de mi umursamıyor sun?»

Michael dudak büktü. «Atlatır. Çocuklar çabuk unutulur.»

«Bunda ne kadar yanlış olduğunu bilemezsin, Michael. Christie yaptığını dan dolayı senden nefret edecektir.»

«Bu neyi farkettirir ki? Çocu un, benim varlığımdan haberi yok. Bana bak, Davn, benim hiç akam yok. Bu benimle ikinci buluşman ve kocana bir şey söylemediğine eminim.» Michael gülümsedi. «Eğer gerekirse ona randevularımızı açıklarım... Dahası... birkaç şey de eklerim.» Adam bana göz kırptı. «Ne demek istediğini anlıyorsun, değil mi?»

O sırada garson kız kahvelerimizi getirdi. Onun çekilmesini beledikten sonra, «Hayır, Michael, ne demek istediğini anlayamadım,» dedim.

Adamın yüzünden gülümseyişini silindi. «Anlayıp anlamaman umurunda değil. Beş bin doları getirdin mi?»

Hayır gibilerden başımı salladım. «Sana dünyada bu şekilde para vermem. Hiç sonu gelmez çünkü.»

«Seni uyarıyorum.»

Ama ben ayağa kalktım. «Umarım, hesabı ödemek için yeterli paran vardır,» diyerek kendi etrafımda döndüm. Michael bana ayağı açıp bakacak mıydı.

Restoranın kapısında durup arkama bakınca, Michael tam kalkarken Bay Simons'la Bay Updike'in onun bulunduğu bölmeye girip karışına oturduklarını gördüm. Michael de az önce terkettiği koltuğa çökmüştü. Bay Simons'la Bay Updike konu masaya banyo yapınca yüzünün rengi solmaya başladı. Derken Bay Simons teybi ortaya çıkardı.

Michael hızla dönerek benim bulunduğum yöne baktı. Ama ben onun bakışını karıksız bıraktım. Ona arkamı döndüm ve sonsuza dek olmasını umut ederek terkettim onu.

Cutler Koyu'na dönüp lobiye girer girmez tatsız bir şey oldu unu miladım. Ortalık fazla sessizdi. Personelden bazılarıyla konuklardan bir düğüne kadarı resepsiyon masasının yanında yavaş sesle konu uyorlar

di. Bayan Bradly resepsiyondaki yerini terkederek beni kar ılamaya ko tu. Yüzünde kaygılı bir anlam vardı. Kalbimin atı ları hızlanmaya ba ladı.

«Ne oldu, Bayan Bradly?» diye sordum.

Kadınca ız ya lı gözlerle, «Bayan Clara Sue feci bir kamyon kazası geçirmi ,» dedi. «Alabama'da bir yerde.»

«Jimmy nerede? Kocam nerede?» diye ba ırdım.

«Ofisinizde oldu unu sanıyorum, Bayan Longchamp. Çok üzgünüm.»

Ofisime ko tum. çeri girince Jimmy'nin telefonda konu tu unu gördüm. Bana bakarak ba ını salladı. Mantomu kanepenin üstüne attıktan sonra oha yakla tım.

Jimmy telefona, «Dawn imdi döndü,» dedi. «Hemen geliyoruz.» Eliyle ahizeyi örttü. «Telefon eden Philip'ti. O ve Betty Ann, Beulla Korusu'ndalar. Sen neredeydin?»

Sorusunu yanıtızsız bırakarak, «Ne oldu?» diye ba ırdım ve avucu mu kalbime bastırdım.

«Traktör treyleri devrilip oför kabinini ezmi .»

Sendeledim. «Aman Jimmy, ne kadar kötü!»

«Biliyorum,» dedi. «Böyle bir ölüm Clara Sue gibi berbat biri için bile çok kötü.»

«Annem nasıl?» diye sordum.

«Tahmin edebilirsin. Hiç durmadan seni soruyor.» Jimmy bana bakarak yine sordu. «Nerelerdeydin?»

Yalan söylemeyi ye ledim. «Bazı yeni vergi yasaları için Bay Updi ke'L görmeye gittim.» Jimmy'nin gözlerimi görmemesi için ba ımı e mi tim.

«Ben Bayan Boston'la konu tum. Fern ve Christie ile ilgilenecek. Gecikmeden Beulla Korusu'na gitsek iyi olacak.» Jimmy içini çekti. «Philip, annenin doktor ve sakınle tirici diye feryat etti ini, Bronson'un da ne yapacağını a ırdı ını anlatıyordu.»

Jimmy elimi tuttu. Böylece, otomobiline ko tuk. Beulla Korusu'na vardı ımızda kalbim o kadar kuvvetli çarpıyordu ki kimseye bir yararımın dokunamayacağı na emindim. Livingston bize kapıyı açtı ve her

zamankinden daha kül renkli bir yüzle geçmemiz için kenara çekildi. Philip'le Betty Ann salonda çay içiyorlardı. Biz içeri girince ikisi birden aya a kalktı. Betty Ann ile birbirimize sarıldık.

Philip, «Korkarım haber deh et verici,» dedi. Dudakları titriyordu. Gözlerinde ya ların parlıtısını ve yanaklarından a a ı süzülürken bıraktıkları izleri gördüm. Devam etti. «Clara Sue'yla kamyon oförünü ezilen kamyon kabininden çıkarmak için oksijen kayna ıyla saatlerce çalışmak zorunda kalmı lar.» Philip, Jimmy'ye bir yabancıymı gibi baktı. «Son yıllarda aramız pek iyi de ildi, ama çocukken durum çok farklıydı. Ço u zaman birbirimizden ba ka kimsemiz yoktu. Annemle babam daima bir eylerle me guldüler, biz de saatlerce yalnız kalırdık.»

Gülümsedi. «Ama çocukluktan çıktı ımızda Clara Sue bamba ka bir insan oldu. Belki de onunla daha çok zaman geçirmeliydim.»

«Bronson nerede?» diye sordum.

«Yukarıda annenin yanında,» dedi Betty Ann. Ko arak yukarı çıktım. Jimmy a a ıda Betty Ann ve Philip'le kalmı tı. Aralık duran yatak odası kapısını yava ça vurdum. Bronson yata ın kenarında oturmu , annemin elini tutuyordu. Annem büyük ipekli yastı ının üstüne devrilmi , sa eliyle gözlerini örtmü tü. Saçları da ılımtı. çeriye güne ı ının girmesini önlemek için bütün perdeler kapatılmı tı.

Bronson, «Ah Dawn,» diye aya a kalktı. Annem elini gözlerinin üstünden çekerek bana baktı. Bronson, «Geldi ine sevindim,» dedi. «Belki sen annenin aklını ba na getirebilirsin. Her nedense bütün bunların onun suçu oldu unda ısrar ediyor.»

Annem, «Benim suçum!» diye ba ırdı ve yine gözlerini örttü. O hiç kırıdıkça omuzları kalkıp iniyordu.

«Saçmalama, anne,» dedim. «Kendini niçin suçluyorsun sanki? Kamyonun devrilmesine sen neden olmadın ki?»

Annem, «Burada bizimle oturması için onu zorlasaydım, o kamyonda öyle bir adamın yanında olmazdı,» diye ba ırdı.

«Clara Sue zorlanabilecek bir kız de ildi, anne. Bunu hepimiz biliyoruz. Kim ne dü ünürse dü ünsün, o her istedi ini istedi i zaman yapmı tı. O kamyon oförüyle tanı masaydı, ba ka birini bulup yine giderdi. Sürekli bir syan halindeydi.»

Bronson bu sözlerimi ba nın hareketiyle onayladı, ama annem ba ırmayı sürdürdü.

«Tam üstüne bastın. O, isyan ediyordu, ama ben umursamadım. Buradan uzakta isyanını sürdürdü ü ve kimse bunu bilmedi i sürece umursamadım.» Annem inlemeye ba ladı. « İmdi de bak ne oldu.»

«Sen ne yapabiliirdin ki, anne? Onu duvara mı zincirleyecektin? Sen ne dersen de o yine giderdi.»

Annem bu kez beni suçlamaya ba ladı. «Onun karakterinden beni sen hep sorumlu tutardın, Dawn. İmdi beni sakınle tirmek için inkâr etme bunu.»

«Bu aklımdan geçmez, anne. Sen Clara Sue için yapman gerekeni yıllar önce o büyürken yapmalıydın. Ama O fırsat kaçı ina göre, artık kimseyi suçlamanın bir yararı yok. Clara Sue tiyatıda diledi ini yaptı, sonu da feci oldu ve hiçbirimiz öyle olmasını stemezdik.» Kararlı bir tavırla ekledim. «Öyle olunca da zaton yeterince kötü olan bir durumu daha beter etmenin hiçbir anlamı yok.»

Annem bir an yüzüme baktıkları sonra Bronson'a döndü. «Dawn büsbütün kayınvalideme benzedi, Bronson. Her zaman güçlü, mantıklı ve daima haklı.» Sesinde gerçek bir hayranlık seziliyordu. Yüzüm kıpkırımı oldu. Annem yine bana döndü. «Çimizde en güçlü olan artık sensin, kızım. Evet, sensin.»

«Hiç de öyle de il, anne,» diyerek önüme baktım.

«Hayır, hayır, öylesin ve ben seni böyle gördü üm için çok mutluyum. Sen benim gibi ayakta hiçkırarak ve ba kalarının sana yapabildikleri yüzünden zamanından önce ihtiyarlayarak hayatını zehir etmeyeceksin.» Annem gülümseyerek bana kollarını açtı. «Senin beni avutmanı istiyorum, güzel kızım.»

O da a lama raddelerinde gözükken Bronson'a baktıktan sonra anneme yakla tım ve onun bana bütün gücüyle sarıldı ını hissettim.

Çok geçmeden doktor da gelerek anneme uyuması için bir ilâç verdi. Doktor yukarıdayken hepimiz oturma odasında toplandık.

Philip. «Derhal Alabama'ya hareket edip Clara Sue'nun buraya getirilmesi için gerekeni yapaca ım,» diye bildirdi. •

«Güzel. Ben de buradaki hazırlıkların çaresine bakarım,» dedim.

Gidece imiz sırada Bronson beni bir kenara çekti. «Hiç kimse, Philip'e, Clara Sue'nun gerçek babasının ben oldu umu söylemedi, de il mi?» diye sordu.

«Herhalde ben söylemedim, annemin de söyledi ini zannetmem. Philip bunu hiç a zına almadı ina göre, Clara Sue'nun gizli tutulmasını istedi i anla ılıyor,» dedim. «Bazı aile sırlarının sır olarak kalması en do rusu.»

Orta ya lı adam buruk bir gülümsemeye onayladı. «Biliyor musun, Laura Sue haklı. Sen ailenin temel dire i oldun. Bugünlerde anneni bir sen idare edebiliyorsun. Zaman zaman bunu gereksindi ini bildi im halde, ben ona sert davranamıyorum.» çini çekti. «Zavallı Clara Suel Onu do ru dürüst tanıyamadım bile.»

«Çok üzgünüm, Bronson.»

Üvey babam beni yana ımdan öptü, ben de otomobile Jimmy'nin yanına ko tum. Otele dönünce Bay Updike'in telefon etti ine dair bir mesajı beni bekler buldum. Jimmy i ini bitirmeye gidince, ben de ofisi- me ko tum.

Bay Updike, «Clara Sue'yu yeni duydum,» dedi. «Al sana bir kriz daha.»

«Öyle,» diye içimi çektim.

«Hiç de ilse bir tanesi sona erdi. Adamla yüzle ip ona teybi göster- mem üzerine, seni rahat bırakaca ina söz verdi. Ama bantı, ne olur ne olmaz diye kasamda saklayaca im.»

«Te ekkür ederim, Bay Updike. Size bunu daha önce söylemek fır- satını bulamamı tım, ama Cutler Nine'nin gözünde niçin bu kadar de erli oldu unuzu imdi daha iyi anlıyorum,» dedim.

Bundan sonraki birkaç gün Clara Sue'nun cenaze töreni hazırlıkla rıyla me gul olduk Randolph'un cenaze töreninde oldu u gibi, bir sürü eski dost ve çevrede oturanlardan epeyi ki i geldi. Annem de mevkllnt yara ır biçimde hareket etti. Süslenip püslenmedi ve yaşlı bir anne gibi davrandı. Philip'le Bronson iki yanında durarak mezarın ba ında âyinin sonuna kadar ona destek oldular. Dostlar daha sonra aileye ba sa lı i dilemek çin Beulla Korusu'na geldiler. Annem konuklar gidene k odasından çıkmadı ve kimseyi görmemekte direndi. Betty Ann ile b

gelenleri karılayıp a ırladık. Jimmy ise vaktinin en büyük kısmını Fern ve Christie'yle geçirdi, ikizlerle ilgilendi. Otel ise konuklara kapılarını kapamı tı.

Zaten ölü mevsime girmek üzereydik. Kı yakla mı tı. Sürekli mü terilerimizin ço u tatilleri için daha sıcak iklimlere do ru yola çıkmı ları dı. Personelin bir kısmı da Florida'da çalı mak üzere bizden ayrıldı tı. Bunun, oteli büyütmek için en uygun zaman oldu una karar vermi tik. n aat sırasında ustaba ı olarak görev yaptı ndan, Jimmy için en hareketli zaman olacaktı bu. Clara Sue'nun cenaze törenini izleyen günlerde kocamın dalgınlı mın ve benden kaçmasının, i inin ve sorumlulu unun a ırlı ndan ileri geldi ini sanmı tım. Ama bir sabah Bay Dorf man'ın yıl sonu raporlarını inceledi im sırada, Jimmy ofisime geldi ve böylece davranı nın temelinde ba ka bir ey oldu unu anladım.

Gözlerinde, onda daha önce görmedi im garip bir bakı vardı. Yüzü de ciddi ve öfkeliydi, ama ondan da beter, fena halde kırılmı ve kederli gözüküyordu. Konu madan masama yakla tı.

«Senden do ru cevap istiyorum,» diye ba ladı> e inin so uklu u içimi dondurdu. Avuçlarını masaya dayayarak bana do ru e ildi. Kara gözleri ta kadar sertti.

Solu umu tutarak, «Bir ey mi var, Jimmy?» diye sordum.

• «Geçen hafta Christie'yi Virginia Beach'e götürdü ün zaman orada kiminle bulu tun?» diye sordu.

Fena halde bozulmu tum. Bir an konu amadım, yutkunamadım, hatta soluk alamadım. Jimmy'nin üzerime dikili gözleri öylesine bir öfke yansıtıyordu ki, a zımı açmaktan korkuyordum.

Jimmy, «Gerçe i istiyorum!» diye ba ırarak avucunu masanın üstüne çarptı. Yerimden hopladım.

«Michael'le bulu tum,» dedim.

Kocam ba ını salladı.

«Sana söyleyecektim, Jimmy,» diye inledim. «Gerçekten. Yalnız aradan biraz daha fazla vakit geçsin istedim.»

Jimmy, «Sana yaptıklarından sonra nasıl ona gidebildin?» diye kelimelerinin üstüne basa basa sordu. «Nasıl bu kadar alçalabilirsin!»

«Jimmy, gitmek istemedim. Ama telefonda yalvardı. Christie'yi hiç

de ilse bir kez görmek istedi, ben de hayır deme hakkını kendimde göremedim. Ama oraya gidince amacının farklı oldu unu gördüm.»

«Nasıl farklı?» Jimmy'nin bakı ları ate saçıyordu.

Ona sakın bir tavırla her eyi anlattım. Bay Updike'la Bay Simons'un bu i i nasıl sonuçlandırdıklarını anlatmama sıra gelince Jimmy oturup dikkatle dinledi. Sonra, ba ını salladı.

«Bütün bunları yaptın ve bana tek kelime söylemedin ha?» Bakı ı duydu u üzüntüyü yansıtıyordu. «Ben senin koçanım, Davvn. Ayrıca, Christie'nin de babasıyım. Senin bana gelmen, ikinizi koruyanın ben olmam gerekirdi. Bunu yapacak yerde.bana yalan söyledin.»

«Michael'e kötü bir ey yapmandan korktum, Jimmy. Sana sonradan söyleyecektim. Bir iki kere denedim, ama arkasını getiremedim. Sonra da Clara Sue öldü... »

"Genç adam tükürür gibi, «Denedin ha?» diye söylendi.

«Evet, denedim, Jimmy,» dedim. «Sana yalan söylemekten nefret ediyordum. Bütün rahatım kaçmı tı... »

«Üstelik Christie'yi de o aldatmacaya karı tırdın,» diye beni suçladı. «Çocu a, bir ziynet satıcısının ona mallarından bir örnek verdi i söyledin.»

«Öylesi, Michael'in kim oldu unu ona söylemekten iyiydi, Jimmy, dedim. Kocam bana o kadar so uk bir bakı la baktı ki, gözlerim ondan kaçırdım. «Sana söylemedi im için gerçekten çok üzgünüm.»

Jimmy, «Büyük bir olasılıkla sonra da söylemeyecektin,» dedi, «Fern olmasa hiçbir eyden haberim olmayacaktı.»

«Fern mi?» Hızla ba ımı kaldırdım.

«Christie'ye o madalyonu sordu, böylece Michael Sutfon'un adın ö renmi oldu. Michael'in kim oldu unu anımsayınca da bana gelip her eyi anlattı.»

«Ah Jimmy, Fern sadece bana zarar vermeye çalı ıyordu. N kadar korkunç,» dedim.

«Tabii, her eyi çarpıtıyor. Ama bu kez yalan söylemedi, de il mi? Gerçe i de gizlemedi. Beni sevdi i için gelip bana gerçe i açıkladı Jimmy sözlerinin etkisini artırmak için yumru unu gö süne çarptı. Arkı (tından aya a kalktı. «Buralarda beni umursayan, beni seven bir tek kl

var hiç olmazsa!» diye ba ırdı ve ofisten çıkararak kapıyı arkasından çarp-
tı. ../. •••:.. p:

Arkasından, «Jimmy!» diye ba ırdım, ama o geri dönmedi.

Ba ımı masanın üstündeki kollarıma dayadım ve hıçkıra hıçkıra
a lamaya ba ladım.

Dünyada, beni herkesten daha fazla seven tek insanın kalbini kır-
mı tim. Ondan bir ey saklamam do rusu akılsızlık olmu tu. Ona layık
de ildim. Beni ba ı lamasını sa lamak için gerekirse gidip ona yalvarıp
yakarmaya karar verdim.

Onu bulmak için otel binasından çıktım ve bahçelerde aranmaya
ba ladım. Otelin bakım ve onarım i lerinde çalı an i ilerden hiçbiri
Jimmy'yi görmemi ti. Arabasına atlayıp gitmesinden korkarak otomobi-
lini park etti i yere gidince otomobilin orada oldu unu gördüm. Gaze
bonun yanından geçerken ana binanın arkasına gözüm ili ti ve bir
zamanlar Philip'inken imdi Jimmy'nin bir tür sı ina ı olan yerin kapısı-
nın açık oldu unu gördüm. Kalbim çarpmaya ba lamı ti.

Jimmy ile ben, birbirimize olan sevgilim/in karde e olmaktan çok
teye gitti ini ilk kez orada birbirimize tiraf tmli tiik. Birbirimize ilk kez
orada romantik bir öpücük vermi , orada birbirimizb â ıkların ihtirasıyla
dokunmu tuk. O kadar kırıldıktan ve kendini ihanete u ramı hissetme-
sinden sonra oraya dönmü olması, gözlerimin ya larla dolmasına
neden oldu.

«Ah Jimmy,» diye ba ıarak çimlerin üstünden sı ina ın kapısına
ko tum. Basamakların tepesinde durup içeri baktım. Bir kordonun
ucunda asılı tek çıplak ampul, karanlık odaya soluk bir sarı ık yayıyor-
du. Basamakları indim. Jimmy eski sedirin üstünde sırtüstü ve ellerini
ba ının altına dayamı olarak yatıyor ve tavana bakıyordu.

«Jimmy,» dedim yava a. Dönüp beni görünce yine kafasını öte
yana çevirdi. Ko arak yanına diz ktm ve bir ey demeden ba ımı
g süne dayadım.

«Ah Jimmy,» diye a lamaya ba ladım. «ok zgnm. Seni kırma-
yı hiç istememi tim. Ne olur, benden nefret etme. Lütfen...»

«Senden nefret, etmiyorum, Dawn. Sadece bir zamanlar o kadar
hor gördü n kadına giderek daha fazla benzemenden korkuyorum,»
dedi.

«Hayır Jimmy, yanılıyorsun.»

Jimmy yüzüme baktı. «Ona gitti ini ilk duyunca sana niçin o kadar kızdı imı biliyor musun?» diye sordu.

«Evet. Sana söylemedi im için.»

«Hayır. Seni yine elimden alaca ndan korkmu tum.»

«Sahi mi, Jimmy?» Evet gibilerden ba inı e mesi üzerine, «Beni kimse senin elinden alamaz, Jimmy,» dedim. «Asla. Sen ofisimden ko arak dı arı fırlayınca, asıl ben seni kaybetmekten korktum.»

«Bu duyguları bir daha ya amak istemem, Davvn. Birbirimize bir daha asla yalan söylemeyece imize söz vermeliyiz. Söz verecek misin?»

«Tabii ki, Jimmy.»

Genç adam etrafına bakıp gülümsedi. «Burada seninle geçirdi im zamanın her saniyesini anımsıyorum. İlk öpücü ümüzü, dudaklarımı seninkilere de dirmenin ne kadar uzun sürdü ünü anımsıyorum. İlk kez burada iki sevgili olmu tuk.»

«İmdi de aynı yerde karı kocayız,» dedim.

Jimmy bana sevgiyle gülümsedi. Sonra, uzun uzun öpü tük. Jimmy beni divanın üstüne çekti ve biraz geri çekilerek bana yanında yer açtı.

Onu beni kendisine çekmesi üzerine, «Jimmy... burada mı?» diye geveledim.

«İlk kez öpü tü ümüz yerde karı koca olarak sevi memizden daha romantik ne olabilir?» diye sordu.

Ben de onun öpücü üne daha uzun, daha ihtiraslı bir öpücükle kar ılık verdim ve divanda yanına sokularak kendimi ok ayı larına ter koltm.

lı basamakları çıkarken gizlice bulu an iki genç gibi davrandık Kimsenin sulularını yanıtlamak istemiyorduk. Jimmy etrafta birilerinin ı > M. ı < LH jü l. .unu olmak için ba inı dı arı uzatıp baktı.

Sonım, »ilen i imin ba ina dönsem iyi olacak,» dedi. Böylece, o ırt l...»nın giinoy ucundaki in aat yerine giderken ben de ofisime dön

düm. Ö leden sonra güne i zayıftı, ama yine de onu yanaklı^{r, min}
üstünde sıcak bir ok ayı gibi hissedebiliyordum. Uzaklarda d^{o v iki}
bulut, bir mavilik denizinin üstünden birbirlerine do ru ko an t>^{e v a z}
pamuk da larını ça rı tırıyorlardı. Kı rüzgârı, her nasılsa çimenb^{ic er l n}
koluna takılmı bir çuvalı meçhul bir ülkenin bayra ı gibi aklatıyo^{rdu}

Do anın üzerimde beni filozofça dü ündürme etkisi

oiuy ordu.

Jimmy'i kaybetmeme ramak kaldı inı dü ünüyordum. Beni bu ^{... ..}
sevdi i için gerçekten çok anslıydım. Ona sonunda Michael <?lay^{nl}
anlatır mıydım? Buna do rusu emin de ildim. Bunu dü ünme^{... ..}
Fern'in yaptı nı anımsattı. Beni niçin bu kadar sevmiyordu? ^{... ..}
Jimmy ile aramı açmak istiyordu? Bir zamanlar öz çocu um gibi sevdi-
im ve baktı m bebe in, kinci ve hain bir küçük kıza dönü rtf^{esi ne}
kadar acıydı. Yaptıklarının ne kadarını ba ından geçenlere

ba ıyarak

mazur görebilirdik? Jimmy ile ben, yaptıklarını görmezlikten geie^{rek ve}
ba ı ıyarak ona ne kadar zarar veriyorduk acaba?

Do rudan otele gidecek yerde evimize yürüdüm. Bu #^{k a m}
yemekten önce Fern'le özel bir konu ma yaparak yaptıkları^{l t m t ne}
kadar yanlı oldu unu kafasına sokmak istiyordum. Sevgiyle d^{o l u . .}
evde ya adı ı için mutlu olmalıydı. stedi i bu de il miydi? Dah^{u o n c e}
sevgisiz bir ortamda ya adı ı için mutsuz olmamı mıydı?

Eve gelince yukarı çıktım. Fern'i okul ödevleriyle ba ba a bulaca-
mı sanıyordum. Kapalı kapısını vurup bekledim, ama içeriden ^{... ..}
ses gelmedi. Kapıyı tekrar vurdum, sonra da açtım. Fern odada de ildi.
Etrafıma bakınca, son günlerde odasıyla pek ilgilenmedi ini a^{r t r a d ım}
Giysilerinden bazıları etrafa saçılmı , sandalyelerin üstüne geçi^{r i m m i s s u}
tuvalet masasının ve kötü yapılmı yata ın üstüne atılmı tı. Bir ç^{u t e n i s}
papucunun bir teki_ yata ın önünde, öbürü ise dolabın yanlaydı.
Gardrop da ardına kadar açıldı ve giysiler, askılarının üstünden ^{ner an}
yere kayacaklarını gibi gözüküyorlardı, bazıları kaymı ları bile

Bakı m, gardrobun dibindeki kazak ve eteklik yı nına ta^{kl i d' Ve}
aralık duran bir ayakkabı kutusunun üstünde durdu. Bunun içi^{n d e} bir
ey dikkatimi çekti inden yakla ıp e ildim ve kutuyu tamamen a^{ç t i m}
içinde bir para destesi vardı. Saymaya ba ladım. Sekiz yüz d^{o l a r d a n}
fazla para saymak beni hiç a ırtmadı. Belli ki resepsiyon kas#^{s. n d a n}

eksilen para da buradaydı. Ne yapaca mı bilemiyordum. Fern hiç ku - kusuz bunun New York'tan beraberinde getirdi i para oldu unu iddia edecekti. Oysa bu miktar New York'ta cüzdanında gördü üm miktardan çok fazlaydı.

Yerden do rulup odadan çıkmaya hazırlandı m sırada, küçük kızın okunmaktan eskimi romans dergilerinden birinin yata ın üstünde açık olarak durdu una dikkat ettim. Asıl garibime giden, Fern'in bunun bazı paragraflarının altını çizmi olmasıydı. Öykünün ba ını bulmak için sayfaları geri çevirdim. Öykünün ba lı ını görünce kanım beynime fırladı. akaklarım zonkluyordu. nanmak için o kelimeleri yüksek sesle duymaya ihtiyacım varmı gibi ba lı ı yüksek sesle okudum:

«Üvey Babam Bana Tecavüz Etti, Ama Derdimi Anlataca m Hiç Kimsem Yoktu»

Parmaklarım titreyerek dergiyi önüme çektim ve okumaya ba la dım.

«Kendimi bildim bileli annem benimle ilgilenmeyecek kadar me - guldü. Ünlü bir terzi oldu undan aklı daima i indeydi. Bana bakan, beni giydiren, hatta karnımı doyuran hep üvey babamdı. Bana gösterdi - i ilginin fazla üzerinde durmuyordum, ama dördüncü sınıfta oldu um yıl bir arkada ima, üvey babamın ben yıkanırken mutlaka içeri girdi ini ve «önemli yerler»i yıkadı mı görmekte ısrar etti ini anlattım.

Arkada m bana bir tuhaf bakarak, «Hangi önemli yerler?» diye sor - du.

Kıkırdayarak, «Biliyorsun canım,» dedim. «Sende de olan önemli yerler.»

Arkada m hâlâ anlamamı gibi baktı ndan önemli yerleri ona i a - ret ettim. Korkmu göründü ve konuyu de i tirdi, ama çok geçmeden onun niçin rahatsız oldu unu anladım. Hiç kimsenin babası kızına, üvey babamın bana yaptı ını yapmıyordu.

Dergiyi elimden bıraktım. Kalbim çarpıyor, alımda tane tane müük terlerin birikti ini hissediyordum. Bir an boyu kımıldayamadım,

Dergiye bir kere daha baktıktan sonra, hemen telefona gidip oteli aradım ve Robert Garvwood'u istedim.

Tela içinde, «Robert,» dedim. «Lütfen bana Jimmy'yi bul. Onu derhal evde istedi imi söyle. Lütfen.»

Adam, «Hemen Bayan Longchamp,» deyip telefonu kapadı. Jimmy'yi beklerken dergiye biraz daha okudum. Öyküdeki kız, annesinin, do um gününü unutmasından yakınıyordu. Bu satırın da altı çizilmi ti. Üvey babanın tecavüzü, yata ında yatan kıza öperek iyi uykular dilemesiyle ba lıyor, üvey baba kıızı öpmekle kalmayarak yorganın altında onu mıncıklıyordu. Derken bir gece yatakta küçük kızın yanına girip uzanıyordu.

Dergiye okumayı sürdürürken a a ıda kapının açıld ını duydum.

Jimmy, «Davın!» diye ba ırdı.

«Yukarı gel, Jimmy.» Kocam hızlı adımlarla merdiveni tırmandı ve bunca yolu ko maktan soluk solu a halde kapı aralı ında durdu. «Bir ey mi oldu?» diye sordu.

«Jimmy... una bak,» diyerek dergiye kocama uzattım.

«Romans dergileri ha?» Jimmy yüzünü buru turdu. «Fern'in o paçavraları okudu unu zaten bitiyorduk,»

« u öyküye bak ve Fern'in altınıçizdi i paragrafları oku.»

«Altını çizdi i paragraflar mı?» Jimmy dergiye elimden alarak okumaya ba ladı. Ko maktan kızarmı olan yüzü göz göre göre soluyordu. Kara gözleri ok ve deh et yansıtıyordu. «Aman Tanrım,» diye dergiye elinden attı. «Her eyi buradan çıkarmı !»

«Fern, romans dergilerinin üretti i bir hayal dünyasında ya ıyor mu me er. Biz de ona inanarak o insanları korkunç eylerle suçladık,» dedim.

Jimmy, «yi ama e er söylenenler do ru de ilse, Clayton Osborne kendini niçin daha güçlü savunmadı?» diye ku kusunu dile getirdi.

«Bir skandalın meslek hayatına ne kadar zararlı olacağını, Fern'in ise uydurdu u öyküden caymayacağını biliyordu da ondan.» Devam ettim. «Gardrobun dibinde parayla dolu bir ayakkabı kutusu var. Sanırım ki bu paranın bir kısmı resepsiyondan kaybolan para.»

Jimmy bir koltu a çökerek bakı nı yere dikti. «Biz ne yapacağız?» diye mırıldandı.

«Onunla yüzle mek zorundayız, Jimmy. Bütün yaptıklarını bildi imi- zi anlaması gerek.»

Jimmy, «Onu geri mi yollayaca ız?» diye sordu.

Kocamın imdi ona ne söylesem yapaca ından üphem yoktu. çimden bir ses, bu kötü ruhlu kızıdan kurtulmanın bizim için en iyisi ola- ca ını fısıldıyordu. Olu turdu u sorunu çözümlemeye tüm dikkat ve enerjimiz yetmezdi sanıyorum. Ayrıca, Fern'in Christie'ye kötü etki yap- masından sürekli olarak korkacaktım.

Fakat Fern, Jimmy'nin kızkarde iydi ve ilkinden daha güçlü bir ses, bir aile bireyini yuvadan uzakla tırmanın do ru olmadı ını söylü- yordu bana. Kendi hayatımda bunu fazlasıyla ya amı tım ben.

«Bence çözüm onu Osborne'lara geri postalamak de il, Jimmy,» dedim. «Onlar ku kusuz ki Fern'in betimledi i gibi kötü insanlar de il- ler, ama her ikisi de Fern'le ba a çıkamadılar.Hem Fern'in çirkin huyları- nı yenmek için gereksindi i zaman ve enerji özverisini yapmaya istekli de olmayabilirler.»

«Hayır, Fern bizimle kalmalı, ama bamba ka ko ullara tâbi olarak,» diye tamamladım. Jimmy bu fikrimi onayladı. O sırada a a ıda kapının açılıp kapandı ını duyduk. çocuklar eve dönmü lerdı. Christie, Bayan Boston'un süt ve kurabiyelerle onu bekledi i mutfa a ko arken, Fern a ır a ır odasına çıkmaya koyuldu. kinci kat sahanlı ına varmasını bek- ledikten sonra, ikimiz birden onu kar ılamaya çıktık. Fern bize a kınlık- la baktı.

Özellikle bana ku kuyla bakarak, «Niçin herkes bu saatte evde?» diye sordu.

Kararlı bir tavırla, «Seninle konu mak istiyoruz, Fern,» dedim. «Se- nin odanda.»

«Ne? Niçin?» diye kar ılık verdi.

«Hemen imdi,» dedim, o da önümüz sıra yürüdü. Kitaplarını yata- ının üstüne attı, kendi de yata ın üstüne çökerek kollarını küstah bir tavırla gö sünün üstünde çaprazladı. «Anla ıldı,» dedi. «Michael Sut ton'la bulu tu unu Jimmy'ye söyledi im için bana kızdm öyle de il mi?»¹

«Bunu söyleyi biçimine kızdı ım do ru, ama imdi seninle konu - mak isteyi imi/in nedeni o de il,» diye kar ılık verdim.

Fern merakla yüzüme baktı. «Öyleyse neymi?» diye sordu.

«te bu,» diyerek ona dergiyi uzattım. Küçük kız etimdekini ne oldu unu kavrayınca sapsarı oldu ve gözleri korkuyla doldu. Korkusunu öfkeyle maskeleyeme çalı tı.

«Demek e yamı karı tırdın,» diye ba ırdı.

Jimmy bana arka çıktı. «Dawn kimsenin e yasını karı tırmaz!»

«Burada önemli olan, derginin içeri i, senin okuyup ezberledi in ve ba ına geldi ini iddia etti in eyler,» diye atıldı.

Fern a lamaya ba ladı. «Ben bir ey yapmadım!»

Dergiyi avucumun içine çarptım. Sanki bir silah patlamı tı. Fern'in a laması anında kesildi. «Artık numara yok, Fern, gerçe i söylemek zorundasın,» dedim. «Ayrıca seni uyarıyorum: bize bir kez daha yalan söyleyecek olursan seni buradan uzakla tıraca ız. Osborne'lar seni istemezlerse, senin gibi âsi kızların gönderildi i bir e itme yurduna gidersin.»

Bu sözleri söylemek için gerekli gücü ve so uklu u nereden buldu mu bilemem, ama konu tu um kadar kendimde Cutler Nine'den yansımlar gördüm.

Fern sindi. «Oradan nefret ediyordum,» dedi.

Jimmy söze karı tı. «Bütün yapaca ın bize gerçe i söylemekti.»

«Yasalara göre onların oldu um için, beni geri alamayaca ınızı biliyordum.»

«Öyle olunca da her eyi sen uydurdun, bu öyküdeki fikirleri kopye ettin, öyle de il mi?» diye sordum. Bunu ona itiraf ettirmek zorundaydım. Fern önce durakladı, sonra evet gibilerden ba ını e di. «Söyle,» dedim.

«Hepsini uydurdum. Ama ne olur, ne olur, beni onlara geri yollama-yla Clayton çok katı, çok hain, beni hiç sevmiyor, Leslie'den de fayda yok. Adam ona çocukmu gibi davranıyor.»

Ba ımla gardrobu i aret ederek, «Dolabındaki ayakkabı kutusunda bir y ın para var,» dedim. «Nereden buldun onları? Hepsini?»

Kız, «çaldım,» diye mırıldandı.

Jimmy, «Ne?» diye avazı çıktı ı kadar ba ırdı.

Fern de gözya ları arasında, «çaldım,» diye ba ırdı. tiraf etti. «Bir

kısmını Leslie ile Clayton'dan, bir kısmını da resepsiyonun kasasından.»

Jimmy, «Niçin bizden para çalmak istedin?» diye sordu. «Senden gereksindi in ya da istedi in neyi esirgedik ki?»

«Bir gün gitmemi isteyebilece inizi dü ündüm. O zaman kaçacak-
tim ve tabii ki paraya ihtiyaç duyacaktım.»

«çok kötü bir ey yaptın, Fern,» dedim. «Yalnız parayı çalman
de il, sevgimizi ve ilgimizi kazanmak için bizi Osborne'ların aleyhine
kı kırtman çok kötü. Onların yanında hayatın nasıl olursa olsun, adam-
ca ıza bu tür suçlamalar yöneltmek çok yanlı tı.»

Fern'in gözlerinden ya lar süzülüyordu. Bir bana, bir Jimmy'ye
bakarak, «Beni geri mi yolluyorsunuz?» diye sordu.

Jimmy kararlı bir tavırla, «Bu Dawn'a kalmı ,» dedi. Fern'in gözleri
deh etin etkisiyle irile ti. En kötüsünü bekleyerek bana baktı.

«Seni yollamamız gerekirdi,» diye ba ladım. «Sevginin egemen
oldu u bir aile istedi in için bizimle geldi ini söylemi tin, ama bize her
ekilde kötülük yapmaya çalı tın.» Kız önüne baktı. Ben devam ettim
«Jimmy le ben birbirimizi, bu dünyada iki insan birbirini ne kadar çok
sevebilirse o kadar seviyoruz ve hiçbir ey bunu de i tiremez. Ama bu,
ba kalarını da sevemeyiz demek de il. Birbirimizi bu kadar sevdi imiz
için, sevginin ne kadar önemli oldu unu anlayabiliyoruz.

«nsanların seni sevmesini istersen, bencil olamazsın Fern. Ama
daha önemlisi, kendini daha fazla seversen insanları sevemezsin. Ne
demek istedi imi anlıyor musun?»

Küçük kız ba mın hareketiyle sözlerimi onayladıysa da, onun anla-
dı nı ya da anlamak istedi ini sanmıyordum. Gözleriyle bize hâlâ mey-
dan okur gibiydi.

«Geri dönmek zorunda mıyım?» diye yineledi.

«Hayır,» diye yanıt verdim. «Bizimle kalabilirsiniz.»

a ırarak ba nı kaldırdı.

Ben konu mayı sürdürdüm. «Kalmanı istedi imiz için, daha iyi bir
nsan olmanı stiyoruz, seni sevmeyi ve senin de bizi sevmeni istiyoruz.
Ama bu ancak bir daha yalan söylemedi in, kimseyi aldatmadı in ve
• almadı in ılımlı olabilir. Dürüst oldu un ve sevgi duydu un takdir
d» gerçekle eblir.»

Jimmy, «Burada bir deneme süresi geçireceksin,» diye söze karıştı. «Bunu anlıyorsun, değil mi?»

«Evet, Jimmy.»

«Yi öyleyse. İmdi ilk yapacağın işi çaldığın parayı alıp otele gitmen ve onu başlangıçlanmanı isteyerek Bayan Bradly'ye iade etmen,»

Fern, «Yapamam!» diye bağırdı.

«Bazen doğuru olanı yapmak, yanlış yapmaktan çok daha zordur, ama bir kere gerekeni yaptıktan sonra kendini çok daha iyi hissedeceksin, tatlım,» dedi Jimmy.

Kız, «Herkes benden nefret edecek, benim hakkımda korkunç şeyler düşünecek,» diye inledi.

«Belki bir süre,» dedim. «Ama senin hakkında iyi şeyler düşünülmesini istersen, önce bunu hak etmen gerekecektir.»

Jimmy, «Haydi, Fern, dedi işini yap» diye emretti.

Fern yutkunarak yataktan indi. Ayakkabı kutusunun başına giderek çaldığı paraları saydı. Banknotları cebine sokarak odadan çıktı.

Jimmy bana, «Acaba dediyecek midir dersin?» diye sordu.

«Bilmiyorum, Jimmy,» dedim. «Yıllardır süren kötü davranışları, güvensizlik ve sahtekârlığı bir gecede silemezsin. Ama,» çimimi çektim. «Ona bu fırsatı vereceğiz.»

Jimmy kolunu omuzlarıma doladı. «Her sabah yataktan kalkmam için en güçlü nedenin sen oldu unu'hiç sana söylemi miydin?» diye sordu.

«Bilmem ki. Acaba söylemi miydin?» diye kocama takıldım.

«Öyleyse izin ver dedi söyleyeyim,» dedi Jimmy. Beni yatak odamına da doğuru çekerek ekledi. «Daha iyisi, sana göstereyim.»

Değişiklik Rüzgârları

Okul hayatlarımızda pek çok değişiklik oldu. Ne yazık ki, Fern'in davranışlarında fazla bir değişiklik olmamıştı. Vaatlerine rağmen, okuldaki durumu bizim için bir sorun olmayı sürdürdü. Jimmy iki kez işini

Christie'yle çok gururlandık. Hele övgüleri kabul edi ine, ya lı centilmenlere kirpiklerini kırıp tırarak bakmasına, e lerinin ise onu yana ın dan öpmelerine izin veri ine bayıldık.

Longchamp Baba,Edwina ve Gavin ilkbahar sonlarında bizi ikinci kez görmeye geldiler. Gavin artık ailesi saydı ı Christie'yle ve Fern'le, hatta ikizlerle tekrar bulu aca ı için çok heyecanlanmı tı. Babası bize, a abeyiyle üvey ablasının do udaki büyük oteliyle ne kadar böbürlendi ini anlattı.

«İlk seyahatten dönü ümüzden itibaren her gün ne zaman tekrar Cutler Koyu'na dönece ini sordu durdu,» dedi.

Fern babasına, ilk defakinden daha fazla bir yakınlık göstermedi. Sanırım, ondan utanıyordu. Gözümüz üstünde oldu u için oturup onun sorularını nazikçe yanıtladı, ama ilk fırsatta izin isteyip yeni erkek arkada ına telefon etmeye ko tu.

Longchamp Baba, «Fern gün geçtikçe güzelle iyor,» dedi. «Sizi epeyi yordu unu biliyorum, ama sen ve Jimmy büyük i ba ardınız, Davn. Hepinizle iftihar ediyorum.»

Hayatımızda o kadar çok iyilikler birbirini izliyordu ki, so uk rüzgâr ın esmesini ya\çla karanlık bulutların dönmesini bekliyordum. Jimmy bu yüzden beni az azarlamamı tı.

«İle de dert mi arıyorsun, Davn. E er gelecekte bizi üzüntüler bekliyorsan, onlar biz onları beklemesek de gelecekteldir. Ama o zamana kadar mutlulu umuzun doya doya tadını çıkaralım.»

Azarları bu kadarla kalmıyordu. «Bir türlü gev eyip rahat etmiyorsun, Davn. Gergin olmak iyi eylerin olmasını güçle tirir.» Neyi kastetti nin farkındaydım. Doktor bile tekrar hamile kalmamamı, duygusal tutumuma ba lamı tı.

«Rahatlamaya, gev emeye çalı ıyorum, Jimmy. Ama elimde de il, biraz ihtiyatlıyım galiba,» dedim.

Jimmy yakındı. «Öyleyse bir süre olsun bo ver. Zaten gere inden fazla çalı ıyorsun.»

Bunun aksini iddia edemezdim. Oteli büyütmemizin yararını görmü tük. İmdi fazladan yüz yirmi be mü teriye hizmet veriyorduk, bu ise personelin sayısını arttırmak ve bununla ilgili her eyin fazlala ması

anlamına geliyordu. Yalnız benimkiler de il, herkesin sorumlulu u artı-
mı tı.'

İkbahar sonlarında, yakla ık Longchamp Baba'yla ailesinin ziyare-
ti sıralarında otelimizde ilk konferans düzenlendi. Bu konferansın katı-
lımcılarını da konuk etmek anlamına geliyordu. Belki çok kalabalık bir
konferans de ildi ama, Bay Dorfman buna ra men çok tela landı. Cut-
ler Nine yıllar yılı otelinde bir konferans düzenlenmesine kar ı koydu-
undan, bu otelin yönetiminde yaptı ım en çarpıcı de i iklik olmu tu.
Her eyi gözleyip denetlerken Bay Dorfman'ın gerilim içinde oldu unu
bakı larından okuyabiliyordum. Arada bir de, Cutler Nine'nin koridor-
dan ko up gelmesini ve böyle bir eye izin verdi i için onu ha lamasını
bekiermi gibi, dönüp arkasına bakıyordu.

Ama giri im ba arılı oldu, Philip de konferansları sorumlulu unun
önemli bir bölümü yapmaya karar verdi.

Hayatımızın tek üzücü yanı o günlerde Beulla Korusu'yla ilgiliydi.
Clara Sue'nun ölümünden kısa bir süre sonra annemin hayatı kökün-
den de i ti. Giderek daha fazla içine kapanmaya ba lamı tı. O savur-
ganlık örne i ziyafetleri hemen hemen yok denecek derecede azalmı ,
Bronson'la bir yere gitti i de hemen hemen görülmez olmu tu. Onda
fiziksel de i iklikler de dikkati çekiyordu. Saçlarını boyamayı bırakmı ,
kır perçemlerin ortaya çıkmasına aldırılmaz olmu tu. Güzellik bakımları-
na, çamur banyolarına ve yüz masajlarına da son vermi . Beulla Kору-
su'na güzellik uzmanlarının akını son bulmu tu.

O günlerde o kadar me guldüm ki beni ne kadar seyrek telefonla
aradı nı ve onu son görü ümün üzerinden ne kadar çok zaman geçti-
ni farketmemi im. Ama günün birinde Bronson telefon ederek anne-
mi görmeye gelmemi ve onu melankolinin pençesinden kurtarmak için
bir eyler yapmamı yalvardı.

«Otelde ya adı ı zamanlardaki ruhsal çöküntü haline döndü,» diye
yakındı. «Bazı günler onu de il odasından çıkarmak, yata ından bile
kaldıramıyorum. Ne kadar kilo aldı nı görsen a ardım.»

«Annem mi kilo aldı?» Annemin yarım kilo bile almaya göz yumaca-
ına inanamıyordum. Çift gerdanlı bir kadın olmanın dü üncesi ona
deh et duyururdu.

Bronson, «Bütün gün yata ında yatıyor ve okolata, eker yiyor,» dedi. «Bütün bunların, üzerindeki etkisinin de farkında. Geçen gün hiz- metiden tuvalet masası aynasını bir ar afla örtmesini istedi. Artık aynada kendini görmek istemedi i belli.

«Eskiden ya lanmayı önlemek için yeni mucizevi ürünlere bir ser- vet harcamasına göz yumardım. imdi ise o halini imdiki haline bin kat ye ledi imin farkına varıyorum. Son günlerde a zına hemen hiçbir ey koymadı. Bütün yaptı ı ey uyumak, hiç aralıksız uyumak. Sanki silinip gitmek istiyor.» Adamca ızın sesi titredi.

«Bu gece mutlaka gelirim, Bronson,» diye söz verdim.

Telefonu kapadıktan sonra annemin imdi bana bu kadar ba ımlı olmasının yazgımızın ne kadar garip bir oyunu oldu unu dönmeye daldım. Ondan bu yardımı es\geyecek kadar katı kalpli olamazdım. Zaten kendi hayatımdaki trajediler, bana ba kalarına kar ı daha ho g- rl ve anlay ılı olmayı  retmi ti. Hepimiz bir bakıma birer kurbandık. Sadece, ruhu bizleri hâlâ rahat bıraktımayan Cutler Nine'nin acınmaya layık olmadı ı kanısındaydım.

 leden sonra Beulla Korusu'na geldi imde annemi, Bronson'un anlattı ı gibi, odasında kayıtsızca yata ında yatar halde buldum. Onu makyajsız ve pahalı ziyetleriyle slenmi olmadan görünce bir an sanki dilim tutuldu. Yüzü soluktu, saçları ise fırcalanmamı tı bile. Daire- sine girdi imde dalgın haldeydi ve sanki bana görmeden bakıyordu. Yanımda beliren Bronson, «Sana söyledi imden de beter halde,» diye itiraf etti. «Son birkaç gündür kimseye tek kelime bile söylemedi.»

Yata a yakla tım ve, «Anne?» dedim. Annem gözlerini kırıp tırdı ve yüzünü a ır a ır bana çevirdi. Ancak, gözlerinde beni tanıdı ina dair en kk bir belirti farketmedim. Kalbim çarpmaya ba ladı. Karısına kaygıyla bakan Bronson, «Laura Sue, Dawn'ı istiyordun, i te geldi,» dedi.

Annem birdenbire gülmeye ba ladı, ama tüyler ürpertici bir gülü - t bu. Derken, yüzündeki garip gülümseyi silindi ve bana öfkeyle bak- maya ba ladı.

«Sen kimsin?» diye sordu. «Yne onun hastabakıcılarından biri mi? > Cevap ver. Kimsin sen?»

Bronson, «Aman Tanrım!» diye inledi.

«Kim miyim? Anne, kim oldu umu gerçekten bilmiyor musun?» diye yata a biraz daha yakla tım.

Annem korkudan büzülerek, «Hayır!» diye ba ırdı. «Git. Git. Suç benim de il.» Bronson'a döndü. «Hepiniz gidin. Beni rahat bırakın!» Sinek kovarmı gibi elini sallamaya ba lamı tı.

Bronson onun yanına ko arak, «Sana ne oluyor, Laura Sue?» diye sordu. Annem yorganın altında büzülüyor, ba nı sallıyor, gözleri irile i yordu.

Bronson bana, «Anlamadım gitti,» dedi. «Ona ne oluyor böyle?»

«Daha önce hiç böyle olmadı mı?» diye sordum.

«Hayır, imdiye kadar sadece kendi içine kapanmı görünüyordu.»

Bronson, «Laura Sue, lütfen,» diye anneme yalvarmaya ba ladı.

Annem bir bebek gibi yüzünü buru turarak a lıyordu imdi.

«Ben istemedim. Suç benim de il, babacı ım,» diye inliyordu.

Bronson büsbütün tela lanmı tı. «Babacı ım mı? Aman Tanrım, ona ne oluyor böyle?»

«Anne,» diyerek onun elini yakaladım. «Kendine gel lütfen. Sana ne oldu?»

Annem gözlerini bir yana kaydırarak, «Herkes bana bakıyor,» diye fısıldadı. «Her ne zaman a a ı insem, hepsi bana bakıyor. Biliyorlar. Hepsi biliyorlar. htiyar kadın söyledi onlara. Herkesi bana d man etti. Bir sürü yalan yayıyor, herkes de ona inanıyor.» Annem öbür eliyle kolumu yakaladı ve kuvvetlice sıktı. «Bana yardım etmeni istiyorum,» diye yalvardı. «Benim suçum olmadı nı anlat onlara.»

En do rusunun, istedi ini yapar görünmek olaca ına karar vere- rek, «Peki, anne, anlataca ım,» dedim.

Kolumu salıvererek, «yi,» dedi. Bu defa Bronson'a döndü. «Dok- tor, daha kuvvetli bir ey istiyorum, unutmama yardım edecek bir ey. Kuvvetli bir ilcin yok mu? Uyuyamıyorum,» diye ba ırdı. «Her ne /uman gözlerimi kapasam her ey yeniden olacak zannediyorum. l lykuya dalacak olsam bile, uyanıyorum ve kapımın dı nda ayak sesle- tti ii duyuyorum Kapının çatlaklarının arasından güçlü solukları kula rı nı .1 ieliyor. Adımı fısıldıyor, bana sesleniyor.» Birden emretti. «Kapıma

bir kilit daha istiyorum. Ve buraya hizmetkârlardan ba ka kimse girmeyecek. Ba ka hiç kimse, anladın mı beni?» Bana dönmesi üzerine gözlerinde korkuyu okudum, korkuyu ve kederi. Bu kez ona gerçekten çok acımı tım.

Bronson, «htiyar Bay Cutler'in ona tecavüzünü yeni ba tan ya ırıyor,» dedi.

Yava ça, «Anne,» dedim. «Burada güvenliktesin. Sen istemedikçe kimse odana girmeyecek. Sana söz veriyorum.»

Annem bana baktı, sonra dudakları titremeye başladı. Az sonra gürültülü hıçkırıklarla a lıyordu.

«Lütfen,» diye inledi. «Bir kerecik daha göreyim onu.» Kolumu yakalayarak ekledi. «Ona elimi sürmeyece im. Sadece onu görmek istiyorum. Onunla vedala abilirim, de il mi?»

Ba nını yana e erek gülümsedi. «O hiçbir ey bilmeyecek. Bilemeyecek kadar küçük o. Anımsamayacağı na göre, ne zararı var ki? Yalnız rırım, bir kere daha... »

Bronson derin bir üzüntüyle, «Senden söz etti ini anladın, de il mi?» dedi.

«Üzülme, anne. Her ey düzelecek,» diye fısıldadım.

Annem bakı nını bizden uzakla tırdı. Bana ya da Bronson'a de il, kendi kafasının içindeki bir eye bakıyordu. Gözleri ufaldı, ba nını yava ır ça salladı.

«Yine vedala ıyorum, de il mi? Bir tanesi daha elimden alınıyor. Ne kadar da... güzel... altın gibi... saçları vardı.» Gözleri kapanan annem yine yastıklarının üstüne devrildi.

Bronson onun elini yakalayarak, «Laura Sue,» diye ba ırdı.

Kadınca ız, «O kadar yorgunum ki,» diye mırıldandı. «Ne olur bırak, biraz uyuyayım. Sana söz veriyorum, yine kalkıp giyinece im, eskisi gibi güzel olacağı im. Güzellik uykumu uyumak istiyorum.» Hemen arkasından ba nını öbür yana çevirdi ve birkaç saniyeye kalmadan derin bir uykuya daldı.

Yorganını annemin üstüne çektim, Bronson da ı ı ı söndürdü ve birlikte odadan çıktık.

Adamca ız koridorda alnını mendiliyle silerek, «Üzgünüm,» dedi.

«Durumunun bu kadar kötüle ti ini farkında de ildim.»

«Annemin tedaviye ihtiyacı var, Bronson. Onu bir klini e yatırmak zorunda kalabilirsin,» dedim.

«Oh hayır,» diye atıldı. «Bütün gereksindikleri buraya getirilecektir. Ailedeki en yakınları dı nda kimse bir ey bilmemeli. yile ecek çünkü.» Bronson kararlı gözüküyordu. «Laura Sue iyile ecek, bir zamanlar oldu u gibi buraların en güzel kadını olacak. Göreceksin.»

«Evet, Bronson,» dedim. «Annemin doktor tedavisiyle iyile meye ba layaca ina ben de inanıyorum.» Öyle demekle birlikte, onun kadar iyimser de ildim. Ama adamca ızın, cesaretlendirilmeyi gereksindi inin farkındaydım.

«Evet,» diye atıldı. «Ona en iyi doktorları getirece im. Hem de derhal. Hemen imdi telefona gidip oraya buraya telefon edece im. Sen de sık sık geleceksin, de il mi?»

«Tabii ki gelece im, Bronson.»

«Çocukları da getir. Daima çocukları getir. Laura Sue ne kadar güzel torunları oldu unu görünce, kendi kendine acımayı unutacaktır.» Adamca ız a zından çıkan sözleri vurgular gibi ba mını sallıyordu.

Sonra duda nını ısırdı. Gözlerinden ya lar süzülüyordu. «Hiç de ilse kısa bir süre birlikte mutlu olduk,» dedi.

«Annemin iyile ece ine eminim, Bronson. kinizin de önünde uzun mutluluk yılları olacak,» dedim.

Bronson, «Tabii, tabii,» dedi. Yne gülümsüyordu. Derin bir soluk aldıktan sonra, «Annenin seni ve Clara Sue'yu ne kadar sevdi ini dün yada tahmin edemezsin,» dedi. «Çe itli güçler onu dört bir yana çekiyordu sanki. Ama bazan geceleri uyanır senin ya da Clara Sue'nun adını haykırırdı.» çini çekti. «Anne olmak kolay mı? Do urur, çocukları artık rahminin içinde de ildir, ama onlardan bir parça yine de içinde kalır. Ne kadar yalanlarsa yalanlasın, sonunda bebe inin ona seslendi ini duyar gibi olur. Haklı de il miyim?» diye sordu.

«Evet, Bronson. Çok haklısın,» dedim. Elimden alındıktan sonra Christie'yl no kadar özledi imi anımsamı tım.

Yaz ba larında Bronson'la hem ireler annemi giydirmeyi ve kamerl yi'de ya da verandada oturtmayı ba arıyorlardı. Annemin bazı günleri

öbürlerinden daha iyi geçiyordu. yi günlerinin bazılarında bizi tanıyabiliyor, çocukların varlı ından da zevk alıyordu. Ba ka günlerde onun için birer yabancıydık ya da bizi geçmi ine ait insanlar olarak görüyordu. Hem irelerden biri ona nakı yapmayı ö retti, bu da annem için en iyi tedavi yöntemi oldu. Saatler boyu bir nakı üzerinde çalı ır, elindeki i tamamlandı ında da dü kırıklı ina u ramı görünürdü.

Bron un iyimserli ini hiçbir zaman tamamen kaybetmedi, ama buna ra men imdiki durumun sonsuza dek sürmesi olasılı nı kabul etmeye ba lamı tı. Ona çok acıyordum ve annemden çok onun hatırı için Beulla Korusu'na gidiyordum. Zaten kötü günlerinde benim ya da Bronson'un kim oldu u hakkında annemin hiçbir fikri olmuyordu. Bronson hayatının o kadar büyük bir kısmını özürlü kızkarde ine bakmakla geçirmi ken, imdi de ba ka bir özürünün sorumlulu unu yüklenmi ti.

Bu yük onu yıpratmakta gecikmeyecekti. Ya nı göstermeye ba lamı tı. O ık havasından, enerjik yürüyü ünden eser kalmamı tı. Karı kocanın her ikisi de tökezlemi ler, hayatlarının sonbaharına yuvarlanmı lardı sanki.

Yeni ve her zamankinden verimli bir yaz mevsiminin geli iyle ba ırımızı ka iyacak vaktimiz kalmadı. Hâlâ anneme gitmek için vakit ayırıyorduk, ama ziyaretlerimiz giderek seyreliyor ve kısalıyordu. Hiçbir eyin dikkatimi otelden uzakla tırmasına olanak tanıyıyordum. Otel bütün hayatımdı. '

Günün birinde mutfaktaki bir durumu denetlemek için koridorda ko arken duvardaki bir aynaya yansıyan hayalim gözüme ili ti ve zıngıdak durdum.

Tevekkeli annem beni tanıyamıyordu. Ben kendim bile kendi kendimi tanıyamamı tım. Kaygı, tela ve sorumluluk alnımdaki çizgileri derinle tirmi ti. Saçlarım sıkı sıkı arkaya taranmı olarak dola ıyordum. Pamuklu takımlar ve bluzlar giymeye ba lamı tım. Aslında fazla makyaj yapan bir kadın olmayabilirdim, ama imdi, günlerce dudaklarımla gözlerimde en küçük bir boya izi olmadan dola ıyordum. Bu görüntüm beni gerçekten korkuttu. Sanki Cutler Nine'nin ruhu vücuduma girmeye ve beni de i tirmeye koyulmu tu.

Ama bu konuyu daha fazla dü ünmemeye sıra gelmeden Fern ko a

«Durumunun bu kadar kötüle ti inin farkında de ildim.»

«Annemin tedaviye ihtiyacı var, Bronson. Onu bir klini e yatırmak zorunda kalabilirsin,» dedim.

«Oh hayır,» diye atıldı. «Bütün gereksindikleri buraya getirilecektir. Ailedeki en yakınları dı ında kimse bir ey bilmemeli. yile ecek çün-kü.» Bronson kararlı gözüküyordu. «Laura Sue iyile ecek, bir zamanlar oldu u gibi buraların en güzel kadını olacak. Göreceksin.»

«Evet, Bronson,» dedim. «Annemin doktor tedavisiyle iyile meye ba layaca ına ben de inanıyorum.» Öyle demekle birlikte, onun kadar iyimser de ildim. Ama adamca ızın, cesaretlendirilmeyi gereksindi i-nin farkındaydım.

«Evet,» diye atıldı. «Ona en iyi doktorları getirece im. Hem de der-hal. Hemen imdi telefona gidip oraya buraya telefon edece im. Sen de sık sık geleceksin, de il mi?»

«Tabii ki gelece im, Bronson.»

«Çocukları da getir. Daima çocukları getir. Laura Sue ne kadar güzel torunları oldu unu görünce, kendi kendine acımayı unutacaktır.» Adamca ız a zından çıkan sözleri vurgular gibi ba nını sallıyordu.

Sonra duda mını ısırıldı. Gözlerinden ya lar süzülüyordu. «Hiç de il-se kısa bir süre birlikte mutlu olduk,» dedi.

«Annemin iyile ece ine eminim, Bronson. kinizin de önünde uzun mutluluk yılları olacak,» dedim.

Bronson, «Tabii, tabii,» dedi. Yne gülümsüyordu. Derin bir soluk aldıktan sonra, «Annemin seni ve Clara Sue'yu ne kadar sevdi ini dün-yada tahmin edemezsin,» dedi. «Çe itli güçler onu dört bir yana çeki-yordu sanki. Ama bazan geceleri uyanır senin ya da Clara Sue'nun adı-nı haykırırdı.» çini çekti. «Anne olmak kolay mı? Do urur, çocukları artık rahminin içinde de ildir, ama onlardan bir parça yine de içinde kalır. Ne kadar yalanlarsa yalanlasın, sonunda bebe inin ona seslendi- ini duyar gibi olur. Haklı de il miyim?» diye sordu.

«Evet, Bronson. Çok haklısın,» dedim. Elimden alındıktan sonra Christie'yl no kadar özledi imi anımsamı tım.

Yaz ba larında Bronson'la hem ireler annemi giydirmeyi ve kameri-ye lo ya da verandada oturtmayı ba arıyorlardı. Annemin bazı günleri

öbürlerinden daha iyi geçiyordu. İyi günlerinin bazılarında bizi tanıyabiliyor, çocukların varlığından da zevk alıyordu. Bazen günlerde onun için birer yabancıydık ya da bizi geçmişine ait insanlar olarak görüyordu. Hem irelerden biri ona nakı yapmayı öretti, bu da annem için en iyi tedavi yöntemi oldu. Saatler boyu bir nakı üzerinde çalışır, elindeki i tamamlandıında da dü kırıklığına u ramı görünürdü.

Bronson iyimserliğini hiçbir zaman tamamen kaybetmedi, ama buna rağmen imdiki durumun sonsuza dek sürmesi olasılığını kabul etmeye başlamıyordu. Ona çok acıyordum ve annemden çok onun hatırı için Beulla Korusu'na gidiyordum. Zaten kötü günlerinde benim ya da Bronson'un kim olduğunu hakkında annemin hiçbir fikri olmuyordu. Bronson hayatının o kadar büyük bir kısmını özürlü kızkardeşine bakmakla geçirmişken, imdi de baka bir özürünün sorumluluğunu yüklenmişti.

Bu yük onu yıpratmakta gecikmeyecekti. Yaını göstermeye başlamıyordu. Oık havasından, enerji yürüyüşünden eser kalmamıyordu. Karı kocanın her ikisi de tökezlemeler, hayatlarının sonbaharına yuvarlanmıyordu sanki.

Yeni ve her zamankinden verimli bir yaz mevsiminin geliyle başlamıca iyacak vaktimiz kalmadı. Hâlâ anneme gitmek için vakit ayırıyorduk, ama ziyaretlerimiz giderek seyreliyor ve kısalıyordu. Hiçbir eyin dikkatimi otelden uzakla tırmasına olanak tanıyamıyordum. Otel bütün hayatımdı.

Günün birinde mutfaktaki bir durumu denetlemek için koridorda ko arken duvardaki bir aynaya yansıyan hayalim gözüme ilitti ve zingadak durdum.

Tevekkeli annem beni tanıyamıyordu. Ben kendim bile kendi kendimi tanıyamamıyordum. Kaygı, tela ve sorumluluk alınımdaki çizgileri derinletirmişti. Saçlarım sıkı sıkı arkaya taranmış olarak dolaşıyordum. Pamuklu takımlar ve bluzlar giymeye başlamıyordum. Aslında fazla makyaj yapan bir kadın olmayabilirdim, ama imdi, günlerce dudaklarımla gözlerimde en küçük bir boya izi olmadan dolaşıyordum. Bu görüntüm beni gerçekten korkuttu. Sanki Cutler Nine'nin ruhu vücuduma girmeye ve beni de itirmeye koyulmuştu.

Ama bu konuyu daha fazla düşünmeme sıra gelmeden Fern ko a

rak geldi ve telefonda komik konu an bir adamın, Lillian Cutler'le görü -
mek istedi ini haber verdi.

«Lillian Cutler mi? Onun kim oldu unu biliyorsun. Adama onun
öldü ünü haber vermedin mi?» /

«Evet, Ona, patronun imdi sen oldu unu da söyledim, folunun üze-
rine seninle konu mak istedi. Onun kim oldu unu mutlak i bilece ini
söyledi.» . I

«Sahi mi? Adamın adı neymi ?»

«Luther gibi bir ey. Soyadını biliyorum.»

«Luther mi?» Luther, Luther. Tamam, Meadovvs'daki Luther olmalıy-
dı bu. Acaba niçin telefon ediyordu?

Bir kez daha aynada kendime bakınca, Cutler Nine'nin ho nut sırtı-
nın a zımın kö elerine yerle ti ini görür gibi oldum.

Ahizeyi elime alıp kim oldu umu söylememden sonra Luther, «Ba-
yan Emily öldü,» dedi.

«Öldü mü?» O hain ruhlu, katı kadının ölebilece ini hiç dü ünme-
mi tim. Ölümün bile ona dokunmak istemeyece i kadar çirkin ve
sevimsizdi.

Luther, «Sizi Nelson'un dükkânından arıyorum,» dedi. Tabii!..
Meadovvs'da telefon olmadı inı anımsamı tim.

«Ona ne oldu, Luther?» diye sordum.

«Kalbi ona ihanet etti sanırım.»

Kalbi ha? Bildi im kadarıyla, Bayan Emily'de kalp diye bir ey yok-
tu. Sadece gö sünün içinde koca bir parça kötülük çarpıyordu.

Adam devam etti. «Charlotte gelip Bayan Emily'nin sabah kalkıp
kahvaltı hazırlamadı inı söyledi, ben de odasına çıktım, kapıyı vurdum,
ama o ses vermedi. çeri "girince onu yata ın üstüne serilmi buldum.
Gözleriyle a zı açık kalmı tı.

«Bir doktor ça ırdınız mı?» diye sordum.

«Ne diye ça ıracaktım? Ta kadar ölüydü. Bir doktor onun için hiç-
bir ey yapamazdı.»

«Yıne de doktor ça ırmak zorundasınız, Luther. Yasal olarak ölü

ilan edilmesi gerekir. Ancak bundan sonra cenazesinin kaldırılması için hazırlık yapabilirsiniz,» dedim.

«Hiçbir hazırlık gerekmez. Aile mezarlı ında bir çukur açıp onu içine atarım.»

O korkunç kadının daha iyisine layık olmadığını dü ünmemle birlikte, «Yine de önce bir doktor ça ırmadan bunu yapamazsınız, Luther,» dedim.

Adam, «Bu gibi durumlar için parasını nereye sakladığını bilmiyorum,» diye bildirdi.

«Parayı dü ünme sen. Ben çaresine bakarım. Charlotte nasıl?»

«yidir. Mutfakta arkı söylüyor ve kendine yumurta yapıyor.» Luther'in sevinçli oldu u sesinden belliydi.

Ben de gülecekken, Bayan Emily'nin bize yedirdi i kıt kanaat yemekleri anımsadım: acıyı tatmamız ve cefanın ne olduğunu anlamamız için içine sirke katılmış o fecTyulaf ezmelerini, ö le yeme i niyetine yedi imiz bir tek elmayı ve ak am yeme imizi olu turan ölçülü porsiyonları. çme suyumuz bile ölçüyle verilirdi.

Luther, «Herhalde buraya gelip her eyin çaresine bakarsınız,» dedi.

Evet, diye dü ündüm, oraya gidip özellikle zavallı Charlotte'la ilgilenmek gerekirdi. «Peki, Luther,» dedim. «Hemen yola çıkıyoruz. Ama sen önce u doktoru ça ır.»

«Ça ırayım, ama bunun para ziyanı olacağını bilmi olun,» dedi.

Telefonu kapadıktan sonra Jimmy ile Philip'e durumu haber vermeye gittim. Jimmy ile ben Meadovvs'a gidecektik. Philip otelde kalmak istiyordu. Emily ile Charlotte teyzelerini yıllardan beri görmemi olduğundan onlarla ilgilenmiyordu.

Bayan Boston, «Christie ve Fern için tasalanma,» dedi. «kisine de göz kulak olurum. Bayan Amerika'nın da uslu oturmasını sa larım. Aksi halde...» Ya lı kadın elini kaldırdı ve bana göz kırptı.

Jimmy ile birbirimize bakıp gülümsedik. Bu yolculuk sırasında tek gülümseyişim oldu. Meadovvs'da geçirdi im köle hayatını anımsamam mümkün de ildi çünkü. Cutler Nine, Christie'yi gizlice do urmam için beni oraya postalamıştı. Kızkarde i Emily ebeydi, daha önemlisi

de, günahlarımın cezasını bana çektirmeyi aklına koymu bir din budalasıydı.

O daracık yüzündeki çelik mavisi ve buz gibi soğuk bakışlı gözleriyle bana baktığı karabasanları hâlâ görüyordum. Sarı bir teni ve incecik, rensiz dudakları vardı. Yırtıcı bir kuş gibi tepeme dikilir ve cehennem alevi tehditleriyle beni sindirmeye çalışırdı.

Beni içinde yatırdığı o korkunç küçük karanlık odayı, bana yaptırdığı arıleri, kendi kullanıp kirlettiği suyun içinde yaptırdığı haftalık ban-yoları ve bebeğimi dürtmek için bana içirdiği yüksek müshil dozlarını nasıl unutabilirdim...

Sanırım, Cutler Nine beni oraya yollarken bütün bunların olacağını biliyordu. Christie'yi doktoru maz yabancılara vermek için o ve Emily benden habersiz planlar yapmışlardı ne de olsa. Jimmy gelip beni kurtarmasaydı, ben de o pis yerde solup gidecektim.

İmdi yine o eski çiftliğe gitmek üzere yola çıkmıştık. Gitmeyi ne Jimmy istiyordu, ne de ben. Ama Charlotte'a içten acıyordum. Kafaca küçük bir kızdan farkı yoktu ve bugüne kadar ablasına amaran o lanli vazifesini görmüştü.

Hava limanında bir otomobil kiraladık ve Upland stasyonuna doğru yola çıktık. Dar ve uzun yolda osede hoplaya zıplaya ilerledikten sonra Meadowsvs çiftliğinin bahçesine patikaya saptık. Çok geçmeden bahçelerin ötesinde büyük çiftlik evinin tuval bacaları ve sivri damı görüldü.

Ortalıkta deşen bir şey yoktu. Mermer çemeler hâlâ kuru ve kırık. Çitler hâlâ ölü ve düzensiz, taş yollar hâlâ eskisi gibi kırık ve çatı-laktı. Evin önündeki büyük kolonlara sarımsı yapraksız sarmaşıklar akşam güneşinde çürüyen ipleri hatıra getiriyorlardı. Otomobilden inip kapı önündeki verandaya yaklaşıırken adeta bulutlara deşen dama baktım. Çatı pencereleri, bize tepeden öfkeyle bakan kara gözlere benziyorlardı. Hâlâ soğuk ve karanlık bir evdi burası.

Ayak seslerimiz taşları sallanan verandada yankılandı. Pirinç kapı tokmasını takırdatıp bekledik. Çok geçmeden içeride hızlı ayak sesleri duyduk, hemen arkasından da kapı açıldı ve Charlotte merakla dolu mavi gözlerini uzerimize dikti. Arkasında çuval gibi bir entari, ayaklarını

da babasının terlikleri vardı. Kır saçları uzun iki örgü halinde beline kadar uzuyordu. Onun, daha da tombulla ması dı ında son görü üm- den beri hiç de i medi i söylenebilirdi.

«Merhaba, Charlotte,» dedi. «Beni anımsıyor musun?»

Evet gibilerden ba ını salladıysa da, pek de anımsadı ını sanmıyor- dum.

«Emily öldü,» diye bildirdi. «Öldü ve bir süpürgeye binerek gö e çıktı. Luther öyle diyor.»

Jimmy, «Bir süpürgeğin üstünde mi?» dedi ve bana gülümsedi.

«Luther'in ne demek istedi ini anladım,» diye kar ılık verdim. «Dok- tor geldi mi, Charlotte?»

«Evet,» dedi.

«Luther nerede?» diye sordum.

«Aile mezarlı ında bir mezar kazıyor. İlk kez çukur kazmaktan zevk alaca ını söyledi bana.»

Jimmy gülmekten kendini alamadı.

Charlotte'a, «çeri girebilir miyiz?» diye sordum.

«Gelin, gelin. Size nane çayı getireyim.»

«Çok iyi,» deyip bir zamanlar deh eti ya adı ım eve adı mımı attım.

Ürpermekten kendimi alamadım. Hole girip me e tahtasından kon- solu, üstünde oturulamayacak kadar rahatsızlık verici tahta iskemleleri ve toz yuvası bir kuma la kaplı koltukları görünce anılar birbiri arkasın- dan ü ü tüler. Duvarlarda ata portreleri asılıydı, koyu renkli giysiler için- deki sıska yüzlü ve saçları sıkı sıkı arkaya taranıp tutturulmu kadınlarla yüzleri gülmeyen, ciddi erkekler... Emily'nin bu korkunç insanların soyundan geldi i üphe götürmezdi.

Charlotte, «Emily hâlâ yukarıda. Yata ında yatıyor,» diye açıkladı.

«Luther bir cenazeci ça ırmadı mı?» Jimmy'ye baktım. O omuzları- nı silkti.

«Yukarı çıkıp bir bakayım,» dedi. Gelirken, oradaki zamanımın büyük bir kısmında Emily'ye ait ofisteki kâ ıtlarla belgeleri gözden geçirmeme karar vermi tik.

Canavar kadının ofisine adı mımı attı ım anda kö edeki büyük dolaplı saat, içeri girmemem için beni uyarır gibi güm güm çalmaya

ba ladı. Masanın üstündeki gaz lambasını yaktım. Çıkan alev, aydınlı ını Bay Booth'un dev portresinin üstüne dü ürdü. Adam sanki bana ka ı larını çatarak bakıyordu. Bir masanın üstünde bir ba ka gaz lambası gördüm ve onu da yaktım. Emily'nin bizi nasıl karanlıkta ya amaya mecbur etti ini ve yakıtı adeta gramla verdi ini anımsadıkça, gözümün gördü ü bütün gaz lambalarını yakmaya çalı ıyordum.

Masanın arkasına geçtim ve ço u alelaide masraf faturaları olan kâ itları taramaya ba ladım.

«E er bir vasiyetname arıyorsan bulamayacaksın.» Luther apansız kapı aralı nda belirmi ti. Yüzündeki gözeler, onu hatırımda kaldı ın dan daha zayıf ve daha ya lı gösteriyordu Yaklaşması üzerine bunun dı nda pek fazla de i medi ini gördüm. Bu yerdeki her ey ve herkes sanki zaman içinde donmu , karabasanlarımdan birinin içinde sonsuza dek hapsolmu tu. Adamın kirli kestane rengi saçlarının perçemleri uzun ve taraz tarazdı. Her zamanki gibi tıra olmayı gereksiniyordu, kır ve kahverengi sakalları beyaz yüzünün üstünde çirkin lekeler olu turuyor du.

Çamurlu ellerini i çi tulumunun üstüne silerek, «Emily bir keresinde bana vasiyetnamesi olmadı ını söylemi ti,» dedi. «O öldükten sonra olacakları umursamıyormu .»

«Anıyorum,» diyerek arkama yaslandım. « u halde i veraset mah kemesine kalıyor. Bir tabut getirilmesi için bir cenazeciye haber verme diniz mi, Luther?»

«Hazırda bir tane vardı,» dedi. Sonra gözlerini kısarak ekledi. «Onu çoktandır yapmı , ambarda bekletiyordum.»

Masanın önündeki deri koltu u i aret ederek, «Otur, Luther,» dedim. Adam ona tuzak kuruyormu um gibi bana ku kuyla baktı. «Lüt fen,» diye devam ettim. «Seninle konu mak istiyorum. Artık Bayan Emily gitti ine göre, birbirimizden korkmamızın bir anlamı yok, öyle de il mi?»

Bu sözlerim adamın ho una gitmi tf Oturdu.

«Ondan o kadar nefret ediyorsan, niçin kalıp kötülüklerine katlan dın?» diye sordum.

«Sana bir koro söylemi tim,» dedi. «Bu yerden ba ka yer tanımıyor

dum. Ba ka bir evim yoktu. Emily buraya sahip oldu unu sanıyordu, ama de ildi. Bu çiftli i tanı mıyordu bile. Bir yere sahip olmak için orayı çalı tırmak lazımdır.»

«Emily, yıllar önce Charlotte'u hamile bıraktı ın için seni kendine köle yaptı,» diye saldırıya geçtim. «Öyle de il mi? Bununla seni daima tehdit etti.» Charlotte'un bana, Luther'in onun üstünde kıpır kıpır yaptı ını, bundan sonra da hamile kaldı ını anlattı ını anımsamı tım.

Adam yanıt olarak, «Utanılacak bir ey yapmadım,» dedi. «Emily, Tanrının dünya yüzündeki elçisiymi gibi davranıyordu, Bayan Booth'un dı ındaki Booth'lar dünyada herkesten üstün olduklarını sanırlardı. Babamı adi bir köleye dönü türdüler, anamı da çalı tıra çalı tıra mezara soktular, ama ben onları günahlarıyla birlikte tanıyordum.» Gülümseyerek ekledi. «Daha küçük bir çocukken bile biliyordum bunları. Hem anam da bütün olan bitenleri bana anlatırdı.»

«Olan biten neydi?» diye sordum. Luther'in imdi bu kadar konu kan kesilmesine a mı tım, ama bunun Emily Booth'un gölgesinden kurtulmasının etkisi oldu una karar verdim.

«htiyar adam iyi bir çiftçiydi, ama hanımları da, içkiyi de çok severdi,» dedi.

«Nasıl yani?»

«Bay Booth konya ı su gibi içerde. Bayan Booth iyi hanımdı, onu severdim. Bana iyi davranır, ba kalarına belli etmeden öteberi verirdi. Ama hep hasta ve güçsüzdü. Annem, Bay Booth'un, Bayan Booth'un kanını emdi ini söylerdi.»

Çiftlikteyken tek tük ö rendiklerimi toparlamaya çalı arak, «Charlotte'u do urduktan kısa üre sonra da hastalanıp öldü, de il mi?» diye sordum.

Adam yüzünde ho nut bir gülümseyi le arkasına yaslandı. «O Charlotte'u do urmadı ki,» dedi. «Öyleymi gibi davrandı, ama babamla anam gerçe i biliyorlardı. Bebe e anam bakmak zorundaydı. Lillian'a da,» diye ekledi.

«Lillian mı? Yani Cutler Nine mi? Ne demek istiyorsun?» diye atıldım,* Jimmy o sırada kapıda belirmi ti, ama içeri girmedi. Konu mayı yarıda kesmek istemiyordu.

Luther, «Charlotte'u Lillian do urdu,» dedi. «O da senin kaldı ın küçük odada kalırdı.»

«Charlotte'u Lillian do urdu demek. Demek Charlotte onunla Emily'nin kızkarde i de ildi?»

Luther'in sırtmaktan a zı kulaklarına varıyordu. «Bir bakıma öyleydi de,» dedi.

«Anlamıyorum,» deyip Jimmy'ye döndüm. O da söylenenlerin hep-sini duymu tu. Masaya do ru yürüdü.

Luther, «Babası,» diye ba ladı ve durdu.

«Yani Charlotte, Lillian'la babasından mı do du?» diye yarım kal-mı korkunç cümleyi tamamladım.

Luther, «Anam bana öyle dedi,» diyerek Jimmy'ye baktı. Devam etti. «Benim anam zenginler hakkında hiç yalan söylemezdi. Kendi hak-larında yalan söyleyenler hep onlardı... yani zenginlerdi.»

«Utancı örtmek için Bayan Booth'u hamileymi gibi ortada dola tır-dılar, sonra da Charlotte do unca ona aptal bir hayvan gibi davrandı-lar,» dedi. İlk kez öfkesini frenleyemiyordu. «Charlotte onu neresinden kırbaçladıklarını göstermek için daima bana gelirdi. Onu açıklıktan öldür-me raddelerine getirdikleri zaman da ben ona yiyecek bulup getirir-dim.»

Birden Luther'in, Charlotte'u kendine göre sevdi ini kavradım.

Ama ne kadar feci bir öyküydü onlarınkisi. Meadows gerçekten de bir deh et eviydi. Cutler Nine'yle Charlotte'un arasındaki ya farkını gözönüne getirince, bu korkunç ey ba ına geldi i zaman ya mın on dörtten fazla olamayaca ını anladım. Sersemlemi gibi arkama yaslan-dım. Jimmy ile göz göze gelince onun da benimle aynı eyi dü ündü ü-nü farkettilim.

Tevekkeli Cutler Nine o kadar korkunç bir kadın olmamı tı.

Jimmy le ben Emily'nin cenaze törenini erteletmek için bir neden (lörmedlk. Haber vermek için hiç kimse aklımıza gelmiyordu. Luther'in Anlattıklarındım anla ıldı ına göre gerçek dostları yoktu. Luther bana rnhibln adını vıııııı, Jimmy de ona telefon etmem için beni Upland stas

yortuna götürdü. Adı Carter'di ve Emily Booth'u biliyordu. Ben durumu-muzu anlatınca, hemen gelerek mezarın ba nda kısa bir âyin düzenle-yece ini söyledi.

Çiftli e döndü ümüzde Luther'e hazırlıkların tamam oldu unu söy-ledim. Tabutu acele yukarı çıkardı ve Emily'yi bunun içine yerle tirdi. Tabutu mıhlarken çekicinin çıkardı ı ses bütün evin içinde yankılandı. Arkasından Jimmy ile o tabutu a a ı indirdiler ve Luther'in kamyonu-nun kasasına yerle tirdiler.

imdi Charlotte'a baktıkça ona her zamankinden fazla acıyordum. Dı arıda onu sıcak tutacak bir giysisi yoktu, gökyüzü de kur uni renkli ve bulutlu ydu. Hafif hafif kar serpi tirdi ini görünce, Bayan Emily'nin odasına gittim ve orada lâcivert bir yün manto buldum. Önce bunu kabul etmekten korktu.

«Emily'ye ait olan her ne varsa artık senin. Hepsini sana bıraktı,» diye yalan söyledim. Bunun üzerine mantoyu alıp giydi.

Rahip Carter ufak tefek, ku gibi bir kadın olan karısıyla geldi. kisi de siyahlar giymi lerdı. Kadın hiç gülümsemiyordu, gözleri de günler-den beri a lıyormu gibi cam gibi ve i i ti.

. Luther bizi, on dokuzuncu yüzyılın ba ndan beri bütün Booth'ların yan yana yattıkları aile mezarlı inâlgötürdü. Emily için kazılan çukura bakınca, Luther'in bunu gere inden de derin kazdı inı dü ündüm. San-ki Emily'nin mezarında kalması için üstünde tonlarla toprak olması gerekti ini dü ünmü tü.

Rahibin okudu u duadan sonra Luther'le Jimmy tabutu mezarın içine indirdiler. Charlotte'un yanında duruyor ve olan bitenleri gerçek-ten anlayıp anlamadı inı merak ediyordum. Dudaklarında o kadar tatlı bir gülümseyi vardı.ki.

Daha sonra biz uzakla ırken Luther mezarı doldurmaya giri ti. Bütün i i kendisinin yapmak istedi ini söylemi ti. Dönüp de onu çuku-run içine kürek kürek toprak bo altırken görünce baya ı baya ı ne eli gözöktü üne dikkat ettim. Kamburla mı sırtını do rultan bir enerjiyle çalı yıyor, toprak toprakları Emily Booth'un tabutuna çarptıkça o sanki gençle iyordu. Bir hayata yetecek kadar acı ve ıstırabın Emily ile birlik-te gömüldü ü söylenebilirdi.

Eve dönünce Jimmy ile ben en sonunda Charlotte'un yaptı ı nane

li çayı içtik. Kadının mutfaktaki gidi gelilerine baktıkça, onun Emily'nin anlattıklarından daha becerikli olduğunu görüyordum. Emily'nin zincirlerinden ve kısıtlamalarından artık kurtulduğunu sorumluluklarını isteyerek kabul ediyordu..

«İmdi nereye gitmek istiyorsun, Charlotte?» diye sordum.

Basını kaldırarak, «Gitmek mi?» diye geveledi. Mutfakta bakışını gezdirdi. «Gitmek yok,» dedi. «Bugün temizlik yapmak zorundayım. Sonra da goblenime çalıya gideyim.»

Jimmy'ye dönerek, «Charlotte çok güzel işleri yapıyor,» dedim.

O sırada sokak kapısının açılıp kapandığını duyduk. Luther mutfaka girince, Jimmy ona, «Mezar taşına ne olacak?» diye sordu.

Luther masanın başına oturdu. «Yakında biter,» dedi. «Yıllardan beri üstünde çalışıyordum.»

Jimmy bana bakarak gülümsedi.

«Bundan sonra ne yapmak istiyorsun, Luther?» diye sordum.

«Ne yapacağım ki?»

«Burada kalacak mısın yani?»

«Birisi beni sürükleyip uzaklara kadar kalacağım,» dedi. «Gidecek başka yerim yok. Hem de,» dönüp Charlotte'a baktı. «Birinin Charlotte'la ilgilenmesi lazım.»

Adamcağıza gülümsedim. «Çok doğru. Jimmy ile Cutler Koyuna dönünce avukatımızdan çiftlikle ilgili formaliteleri yoluna koymasını isteyeceğiz. Sonuç ne olursa olsun, Charlotte'la senin burada kalmaman için bir neden görmüyorum. Yani ona gerçekten iyi bakabileceğini düşünüyorsan, Luther.»

Adam kara gözlerini yüzüme dikti. Yüzü her zamankinden ciddiydi. «Kendimi bildim bileli onu uyuşturmuş ekilde bakıyorum zaten,» dedi.

Charlotte o sırada, «Te naneli çayın,» deyip adamın önüne bir fincan koydu. Bakışlarında gurur okunuyordu.

Luther, «Te ekür ederim, Charlotte,» dedi. Kadın ona mutlu gülümsedi. Sonra bana bakarak ellerini çırpıttı. «Az daha unutuluyordum,» dedi. «Yarın doğum günüm.»

Onun hemen her gün aynı şeyi söylediğini anımsayarak gülmeye hazırlandım. Ancak Luther gülümseyerek fincanından başını kaldırdı.

«Charlotte haklı,» dedi. «Yarın gerçekten onun doğum gününü!»

S O N S Ö Z

O gün Jimmy ile ben arabamızla Meadovvs'dan uzaklaırken, ben orada en çok acı çektirilen iki kişinin bugün orada mutlu ya ayabilececek olmalarının ne kadar haklı bir sonuç olduğunu düşünüyordum. Bu karabasan yuvasının en kasvetli yanlarının, zamanla Bayan Emily'nin anısıyla birlikte solacımdan üphe etmiyordum. Evin kuytu köşelerinde, onun kısıtlanması yolundaki çılgınca ısrarıyla ya attığı gölgeler, mutlaka onunla birlikte mezarın yolunu tutmuşlardı.

Cutler Koyu'na dönünce Bay Updike'la Meadovvs'la ilgili bir görüşme yaptım, avukat da Charlotte'la Luther'in diledikleri kadar orada ya ayabilmeleri için gerekeni yapacağını söyledi. Philip'e yolculuğumuza, Emily'nin cenaze törenini ve neye karar verdi imizi anlattım. O, bu işe karıştırlı mamasına seviniyordu.

«Oraya gitti im bir iki kez dehet duymu tum,» dedi. «Emily Teyze bana cehennemlik bir günahkârımı gibi davranmıştı.»

Bayan Emily'nin cenaze töreninde bulunmak benim için bir bakıma iyi olmuştu. Charlotte'la Luther'i mutlu görmek ve onu ursuz kadının onların da, benim de hayatımızdan çıkmış olması, Meadovvs'la ilgili karabasanlarımı noktalayacak, o günlerin anısından artık kurtulabilecektim.

Zaten bugünlerde yapacak o kadar çok işim vardı ki. Bir kere Christie'nin müzik eğitimini sürdürmek gerekiyordu. Evimizde yapılacak işler ve tabii ki otel de vardı. Jimmy ile ben, yaz sona erdikten sonra ilk tatilimize çıkmayı kararlaştırdık. Balayımızı tamamlamak için Cod Burnu'na dönmeyi düşünüyorduk.

Böylece, evliliğimizin en romantik haftasını yaşıyorduk. Birbirimize

olan a kımız d zinelere k  k yolla birbirimize kanıtlyorduk. Jimmy yana ımı ok uyor, fakat bir ey demiyor, güne batarken ben ba ımı onun omuzuna dayıyordum, ikimiz afaktan önce uyanıyor, tam güne do arken kumsalda el ele yürüyorduk.

Cutler Koyu'na döndü  m zde Bronson'un,  kran Yortusu yeme ini Beulla Korusu'nda yememiz için gereken hazırlıkları yaptı ını   rendik. Ailesiyle çevrili olmasının anneme büyük yararı olaca ına inanıyordu. Hepimiz oradaydık: Philip'le Betty Ann, ikizler, Fern ve Christie, Jimmy ile ben. Annem yemek boyunca a kın halde oturdu, ama sonra Christie ile piyanoda bir d et çaldı ımızda, onun gözya ları arasında g l Tnsedi ini gördüm.

Ak am sona ererken çocukların onu öperek iyi geceler dilemelerine izin verdi. Bronson'un a zı kulaklarına varıyordu. Aylardır bu kadar mutlu ve yakı ıklı gözükmemi ti.

Birbirimize sarıldı ımızda, «Te ekkür ederim,» diye fısıldadı. «Bunun, anımsayabildi im en mutlu  kran Günleri'nden biri oldu undan hiç ku kum yok.»

Ben de anneme sarılıp yana ını öptüm ve ona iyi geceler diledim. Beni salıvermek istemiyordu, ama geri çekildi imde gözlerinin içi gülüyordu.

«Geri döndün,» dedi. (

«Evet, anne, geri döndüm.» \

«Güzel.» Elimi hâlâ salıvermemi ti. Bronson yakla ıp kolunu onun omuzlarına doladı. « ocukları yatırmalarının zamanı geldi, Laura Sue,» dedi yava  a. /

«Oh tabii. yi geceler. Herkese iyi geceler.»

Çocuklar gülü erek dı arı fırladılar ve hepimiz otele dönmek üzere yola çıktık.

Ertesi gün kar ya dı: Yılın bu mevsiminde Cutler Koyu'nda görülen en yo un tipilerden biri oldu. Ama onlara, yakla an Noel tatilini anımsattı ı için herkes sevindi.   leden sonra çocuklar oteli/ı arkasında kızak kaymaya gittiler.

Eve dönmek üzere otelden ayrılaca ım sırada Trisha telefon etti.

«Sana iyi bir tatil dilemek istedim,» dedi. «Ben de ailemle tatile  ıkıyorum.»

Michael'in Cutler Koyu'na gelmesinden sonra Trisha'yla konu t-
umdan olayı biliyordu. Konu mamızın sonuna do ru, «Michael hakkın-
da haberlerim var,» dedi. «Greenvvich Village'de an dersleri veriyor-
mu .»

«Tüm mantı ima kar ın ve e er bilse Jimmy'nin müthi kızaca ını
bildi im halde adama acımdan kendimi alamıyorum,» dedim.

«O hiç de i medi. Hââ ö rencilerinden güzel olanlarla flört etme-
ye çalı ıyor.»

Gülmeye ba ladım. «Evet, o hiç de i meyecektir. Güzel bir tatil
geçir, Trish, döndü ün zaman da bana telefon et. Yakla an dans sına-
vın hakkında her eyi bilmek istiyorum.»

«Sen iyi misin? Sesinde bir gariplik seziyorum.» Trisha'nın benim
için kaygılandı ı belliydi.

«Bugünlerde kendi kendime biraz acıyorum.»

«Beni dinlersen, u otelden vazgeçer ve anına dönersin.»

«Belli olmaz. Belki onu da yaparım. Çok a ırırđın, de il mi?»

«Evet.»

Gülü tük.

Eve dönünce piyanonun ba ına oturdum ve Jimmy, Christie'yle
dönene kadar bir eyler çalarak vakit geçirdim. Kocamla kızımın ikisi
de kızak kaymaktan iliklerine kadar ıslanmı lardı. kisini de ha ladım ve
sıcak bir banyo yapmaya yolladım.

Sonradan Christie'nin saçlarını kuruttu um sırada, aniden müthi
bir bulantı hissettim. O kadar fena olmu tum ki, her eyi bırakıp otu-
mak zorunda kaldım. Bulantı geçti, ama gece beni derin uykumdan
uyandırdı ve kusmak için banyoya gitmek zorunda bıraktı. Sabahleyin
bir kusma faslı daha geçirdim, ama Jimmy'den sakladım. Ben hastalan-
dı im zaman ne kadar kaygılandı ını çok iyi biliyordum. Bulantı hissi
geçmeyince doktordan randevu aldım.

Ama her zaman oldu u gibi Jimmy bunu ö rendi. Bir otelin yüz
çift gözü ve kula ı vardır. Bir otel bir sır saklamak için ideal olmasa
gerek. En azından benim için. Doktordan döndükten sonra do ru eve
gittim. Jimmy beni oturma odasında piyanonun ba ında buldu. Ba ima
her ne zaman bir ey gelse müzi ime sı nmak gereksinimini duyuyor-
dum. Jimmy içeri girdi inde ba ımı e mi ve gözlerimi kapamı tım.

' lıııı çeri girdi ini bile duymamı tım. O omuzuma dokununca itıtı kıldırđım.

«Ne var, canım? Bir aksilik mi oldu?» diye sordu.

«James Gary Longchamp sana bir ey söylemeyece im,» dedim.

«Seni dinliyorum... »

«Baba olacaksın.»

Jimmy'nin mutlulu u görülecek eydi. Bana sarılıp öpmeye ba la-
dı. Heyecandan beni kollarının arasında öylesine sıkıyordu ki ölece imi
sandım.

Okyanusa bakan pencereye gözüm ili ince, güne in iki bulutun
arasından sıyrıldı ını gördüm. Bulutlar birbirinden daha da uzakla inca,
güne olanca görkemiyle ortaya çıkarak okyanusu yalamaya ba ladı
ve griyi pırlıl pırlıl bir maviye dönü türdü.

O gece birbirimize daha bir sıkı sarıldık ve uzun süre konu madık.
Jimmy'nin çocukluk günlerimizde yalnız bırakıldı ımız ve bir eyin bizi
korkuttu u zamanları mı anımsadı ını merak ediyordum. O zamanlar
birbirimize sıkı sıkı sarılır ve Longchamp Anne'yle Baba gelerek bize
yine güven duyurana kadar öylece kalırdık. Ancak o zaman Jimmy
bana, ben de ona iyi geceler, iyi uykular dilerdik.

«Sakın korkma, Dawn. Bu kez hiçbir aksilik olmayacak, görecek-
sin. imdi de mutlu olmaya bak,» diyen Jimmy'nin sesi beni anılarımın
arasından kopardı.

«Çalı aca ım, Jimmy. Ve sen yanımda oldu un sürece korkmaya-
ca ım,» diye söz verdim.

«Daima yanında olaca ım.»

«yi uykular, Jimmy,» deyip gözlerimi kapadım.

«yi geceler, Dawn.»

Gençlik günlerimizi dü ünerek uykuya daldım. Kulaklarımda müzik
vardı. Her tarafta müzik vardı ve biz yeme il çimenlerin üstünden
güne e do ru ko uyorduk.